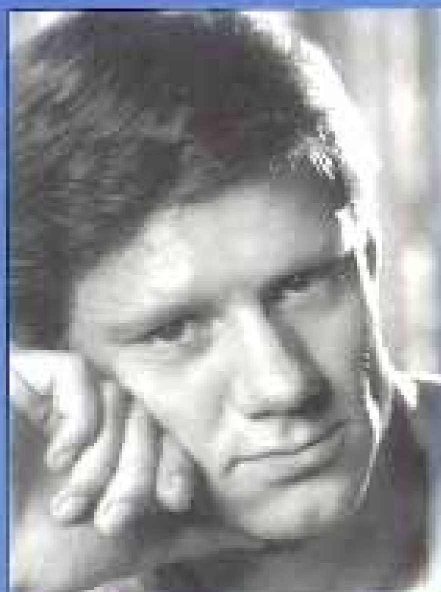
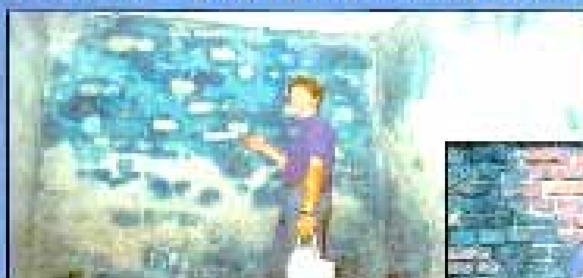

Germar Rudolf

Rudolfova zpráva

Znalecký posudek o chemických a technických aspektech „plynových komor“ v Osvětimi

Duben 2001

Věnováno mnoha tisícům Němců, kteří jsou dnes ve své vlasti znovu politicky pronásledováni.

Protože je knižní obchod vzhledem k celosvětové cenzuře nespolehlivý, doporučujeme obrátit se přímo na vydavatelství:

Published by
Castle Hill Publisher
PO Box 118
Hastings TN34 3ZQ
Great Britain
Chp@vho.org.
ISBN 1-902619-03-X

www.vzdelavaci-institut.com

Obsah

Hlasy vědců

„Jde o mimořádně působivé dílo. Podle mých znalostí jste první odborník v Německu, který se odvážil chopit tak choulostivého tématu vědecky bezvadnou a nezpochybnitelnou formou. Netroufám si přisoudit vašemu znaleckému posudku funkci ledoborce. Přesto je snadné předvídat, jaké politicko-historické důsledky z něj vyplynou, i když nelze ještě odhadnou jejich celkové rozměry a dopad.“

Prof. Dr. H. Diwald, historik, 22. 1. 1992

„Četl jsem s obrovským zaujetím (...). Domnívám se, že tento znalecký posudek je důležitým příspěvkem k nesmírně závažné otázce, jejíž zodpovězení je od ‚Leuchterovy zprávy‘ velice naléhavé (...). Zbývá doufat, že na Váš posudek nebude použita dobře známá taktika zamlčování, nýbrž že budou následovat věcné odpovědi a postoje.“

Prof. Dr. E. Nolte, historik, 28. 1. 1992

„Počítám Vaši studii k vrcholům poznání, k jakým lze v naší době ještě dospět. Sdílím s nemálo kolegy v oblasti soudobých dějin radost a vděčnost za Vaši vědeckou činnost, a ovšem v neposlední řadě také za výsledek vašeho korektního zkoumání.“

Prof. Dr. W. G. Haverbeck, historik, 31. 1. 1992

„Vaši práci jsem si pozorně pročetl. Je opravdu radostné zjistit, že se představitel mladší generace nezaujatě a s odpovídajícími odbornými vědomostmi odvážně vydává cestou hledání pravdivé odpovědi na celosvětově diskutované otázky. Výsledek je jasný a jednoznačný! Skutečný stav věcí nelze do nekonečna utajovat! Přeji Vaší práci, aby vytvořila tak potřebný průlom!“

Prof. Dr. E. Schlee, historik, 1. 4. 1992

„(...) Velice bych si přál, aby všechny výpovědi k této problematice spočívaly tak zjevně na dlouhé a intenzivní práci, jakou je Vaše. Mnohé si laik jistě nemůže ověřit, ale již samotné fotografie jsou velmi informativní (...).“

Prof. Dr. E. Nolte, historik, 6. 1. 1993

„Germar Rudolf je mladý vědec, který se ve znamenitě podané práci tabulkami, nákresy atd. snaží prokázat, že plynové komory byly technicky nemožné. (...) Jeho vědecké analýzy nelze označit jinak než jako perfektní.“

Hans Westra, Anne-Frank-Stiftung, BRT 1 (Belgie), Panorama 27. 4. 1995

„Autor se celkově opírá o literaturu, která byla vytvořena dávno před touto zprávou, a musí být označena za vědecky akceptovatelnou.“

Prof. Dr. Henri Ramuz, historik, znalecký posudek o Rudolfově znaleckém posudku pro švýcarský soud v Châtel-St.Denis, 18. 5. 1997

Věnování

Kdyby zde nebyl Ernst Zündel, nebyl by ani Germar Rudolf – přinejmenším ne ten, který neustále trpí kvůli těm, kdo nás nechtějí nechat kriticky zkoumat historiografii druhé světové války.

V létě 1989 jsem se náhodou dozvěděl o tzv. „Leuchterově zprávě", (ne)slavném znaleckém posudku o plynových komorách v Osvětimi a Majdanku. Tento dokument byl připraven pro obhajobu Ernesta Zündela, který byl počátkem roku 1988 v Torontu podruhé obžalován kvůli svému nonkonformnímu pohledu na tzv. „holocaust".

Když jsem v létě 1989 držel Leuchterovu zprávu v rukou, tak jsem o Ernstovi Zündelovi nic nevěděl, a to bylo dobře, protože kdybych věděl, pravděpodobně bych se jí ani nedotknul. V té době jsem si skutečně myslel, že to byl dokument připravený apolitickým Američanem, odborníkem na popravčí technologie, bez jakékoliv tendence obhajovat Třetí říši. Technické a chemické argumenty předložené v této zprávě mě přinutily pochybovat o správnosti toho, co ohledně holocaustu považujeme za pravdu a vedly mě ke kritickému zkoumání této věci.

Proto jsem byl naprosto šokován, když jsem se o několik měsíců později dozvěděl, že tato odborná zpráva byla připravena pro obžalovaného, který byl otevřený nacionální socialista a obdivovatel Adolfa Hitlera: Ernsta Zündela. Kdo by si chtěl pošpinit reputaci spojováním s takovou osobou nebo čímkoliv, co vyprodukovala? A není snad jasné, že když „nacista" řekne „jedna a jedna jsou dvě", musí to být špatně? Konec konců, „nacisti" jsou zlo a vždycky ti špatní, není to tak?

Má cesta revizionizmem, nyní čítající 13 let, byla tvrdá, ale chtěl bych říct, že Ernst Zündel tím vinen NENÍ. Narozdíl od mnoha jiných, zvlášť horlivých antinacistů, mi Ernst dokonce nezpůsobil ani bolení hlavy. Ačkoliv mám stále ještě s některými jeho politickými názory problém, naučil jsem se hodně během těch několika příležitostí, kdy jsem měl to potěšení – ano, potěšení! – se s Ernstem setkat. Ani nevíte jaké! Zjistil jsem, že „nacisti" můžou být slušní, soucitní, rozumní, zdvořilí, tolerantní a chytří lidé, narozdíl od mnoha antinacistů. A také jsem zjistil, že jedna a jedna jsou dvě, dokonce i když to řekne „nacista". Dobrá, možná že je Ernst výjimka – má statistická data o charakteru nacionálních socialistů jsou příliš malá na to, abych mohl soudit – ale on je rozhodně sympatický a všechno jiné než extremista, naprostý protiklad obvyklých klišé o nacionálních socialistech.

Od konce roku 1991, kdy se rodil můj vlastní znalecký posudek, se Ernst pokoušel získat práva na vydání v němčině i angličtině. Já jsem spolupráci odmítl, protože jsem nechtěl, aby ho vydal „nacista". Je fakt, že ho nakonec vydal generálmajor Remer a jeho přátelé, kteří jsou pravděpodobně radikálnější, než kdy byl Ernst, takže jsem svým odmítnutím Ernsta v prosinci 1991 a opětovně koncem roku 1992 zřejmě udělal chybu.

Každopádně je tu teď, deset let po dokončení německé soudní verze, v angličtině (a po dvanácti letech v češtině; pozn. překl.).

Netvrdím, že to Ernstovi v jeho boji za svobodu a svobodu projevu pomůže. Možná je opak pravdou.

Po tom všem jsem si vyzkoušel na vlastní kůži, že čím jsou naše revizionistické argumenty lepší, tím nebezpečnější jsme pro ty, kteří nás nenávidí, tím víc budeme pronásledováni. Takže nyní je zde pro vyšší místa důvod, aby opět utáhly šrouby.

Všechno, co můžu udělat pro pomoc Ernstovi, je připojit se k Wilhelmovi II von Hohenzollernovi: **Už neznám žádné strany, znám jen revizionisty** – a každá kriticky myslící lidská bytost je revizionista (což neznamená, že všechny lidské bytosti myslí kriticky, musím bohužel dodat...).

Dnes dostanou Ernesty Zündely, protože to jsou „nacisti“. Zítra to můžou být Germarové Rudolfové, protože jsou ve spojení s „nacisty“. Pozítří to můžete být vy.

Miliony říkají: „Já sám nemůžu nic změnit.“ – miliony!

Přemýšlejte o tom!

Germar Rudolf,
Chicago, 10. únor 2003

1. Prolog

1.1. Pomalá smrt v plynové komoře v USA

15. června 1994 se v Severní Karolíně během popravy odehrála dramatická scéna. K smrti odsouzený těžký zločinec David Lawson měl být usmrcen v kyanovodíkové komoře ve věznici Raleigh. Delikvent však se svými katy odmítal spolupracovat.[1] Lawson opakovaně zadržoval dech, jak dlouho to jen šlo, a jen občas se krátce nadechoval.[2] Prokázal nesmírnou sílu vůle, protože během popravy na katy a přihlížející neustále volal: „Jsem člověk…“ Zpočátku bylo jeho volání dobře slyšitelné, ale po několika minutách se stávalo stále méně zřetelné, až konečně deset minut od začátku exekuce delikvent dodýchal. Přesto však byl teprve po 18 minutách prohlášen za mrtvého. Svědci popravy byli hrůznou podívanou šokováni. Hlavní vězeňský dozorce, který exekuci rovněž z úřední povinnosti přihlížel, byl tak otřesen, že zažádal o propuštění. Vzhledem k několika dalším podobně ostudným popravám bylo v USA od používání jedovatého plynu na nějaký čas upuštěno a bylo nahrazeno smrtící injekcí.

Plynová komora v Severní Karolíně

Funkce:
V okamžiku otočení klíčem se otevřou padací dveře pod sedací částí křesla a dávka s jedem spadne do nádobky s kyselinou.

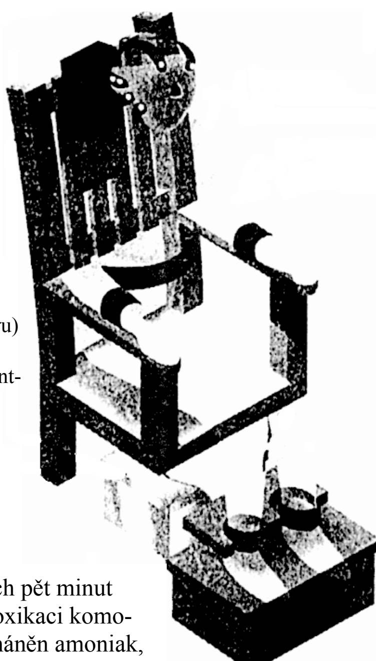

Jedna libra **kyanidu draselného**, zabalená do pun- čochy

26 uncí (asi ¾ litru) **vody** a 12,6 uncí (asi 350 g) koncentrované **kyseliny sírové**

Vznikající páry jsou viditelné již po několika vteřinách. Vězeňští úředníci říkají, že Lawson byl mrtev během 10 až 14 minut.

Poté, co Lawsonovo srdce po dalších pět minut netlouklo, dal dozorce příkaz k detoxikaci komory. Do místnosti byl po 15 minut vháněn amoniak, který jed zneškodňuje. Dozorci vstoupili do popravčí komory teprve po 30 minutách, vybaveni dýchacími přístroji.

Obr. 1

Maska:
Přes Lawsonovu tvář je připnuta maska. Zakrývá celý jeho obličej kromě chřípí.

Židle:
Židle, na kterou Lawson usednul a kde zemřel, je původní elektrické křeslo.

Předchozí popravy v Severní Karolíně podle současných zákonů:

Březen	1984	James W. Hutchins
Listopad	1986	Velme M. Barfield
Září	1986	John William Rook
Říjen	1991	Michael McDougall
Říjen	1992	John S. Gardner

Celkový počet popravených v N.K.: 367
Celkový počet vězňů na seznamu smrti: 103
První poprava plynem: leden 1936
Poslední poprava plynem: říjen 1961
První poprava na elektrickém křesle: březen 1910
Poslední poprava na elektrickém křesle: červenec 1938
První poprava injekcí: březen 1984

---

[1] Detailní popis popravy je v článku Billa Kruegera *„Lawson's Final Moments“*, str. A1, The News & Observer, Raleigh (North Carolina), 19. 6. 1994.

[2] *Newsweek*, 8. 11. 1993, str. 75; *The New York Times*, 6. 10. 1994, str. A 20; tamtéž, 16. 6. 1994, str. A23.

Počátkem března 1999 však už bylo všechno zase zapomenuto. Tentokrát šlo o Němce. Vzdor intervenci spolkové německé vlády byl Walter LaGrand popraven ve státní věznici ve Florenci v Arizoně (USA); jeho smrtelný zápas s toxickým plynem kyseliny kyanovodíkové trval 18 minut. 30 svědků přes pancéřové sklo přihlíželo, jak prokazatelný vrah hrůzně umíral.[3]

Expertům i těm, kteří v celách smrti čekají na popravu, však bylo již po několik let jasné, že rychlá a bezbolestná poprava toxickým plynem vyžaduje spolupráci delikventa. Odsouzení byli obvykle nabádáni, aby po uvolnění kyanovodíku (HCN) v zájmu rychlé smrti zhluboka inhalovali. Pokud se však delikvent vzpíral, mohla poprava snadno skončit fiaskem. Agónie oběti se mohla – dokonce i za nejpříznivějších podmínek – protáhnout na více než 18 minut. Z odborných publikací Spojených států vyplývá, že doba popravy od 10 do 14 minut byla spíše pravidlem než výjimkou. Amnesty International mluví v této souvislosti o „zpackaných popravách".[4 5 6 7]

U popravčích plynových komor v USA se jedná o technicky perfektní metodu usmrcování, používanou od roku 1924. Náklady na popravu jedné jediné osoby jsou neobyčejně velké, protože je třeba za všech okolností zabránit ohrožení svědků, vězeňského personálu i okolního prostředí uvolněným toxickým plynem. Okna z pancéřového skla, hermeticky uzavíratelné masivní ocelové dveře, mohutné větrací zařízení se spalováním jedovatých zplodin spolu s chemickým ošetřením vnitřních prostorů kvůli neutralizaci zbývajících stop toxického plynu po exekuci – to všechno dohromady dělá z tohoto způsobu popravy zdlouhavý a komplikovaný proces.[8]

V současnosti je v USA pouze jediný technik, který rozumí stavbě a údržbě těchto zařízení – Frederick A. Leuchter jun., někdy v médiích také hrůzostrašně nazývaný „Mr. Death",[9] protože jeho povoláním je navrhování, stavba a údržba všech možných popravčích aparatur.[10]

---

[3] Bettina Freitag, *„Henker warten nicht", New Yorker Staats-Zeitung*, 13. 3.-19. 3. 1999, str. 3; *Manheimer Morgen*, 5. 3. 1999.

[4] *The News & Observer*, Raleigh (NC), 11. 6. 1994. str. 14A (podle vězeňských dozorců normálně 10-14 minut).

[5] C. T. Duffy, *„88 Man and 2 Woman"*, Doubleday, New York 1962, str. 101 (13-15 min.);
Duffy byl téměř 14 let ředitelem věznice v San Quentinu a za tu dobu dohlížel na popravu 88 mužů a 2 žen. Většina z delikventů byla popravena v místní plynové komoře.

[6] Stephen Trombley, *The Execution Protocol*, Crown Publisher, New York 1992, str. 13 (asi 10 min. nebo více); Amnesty International, *Botched Executions*, Fact Sheet December 1996, vydávaný Amnesty International USA, 322 Eight Avenue, New York, NY 10001-4808 (více než 7 min.).

[7] Tato pasáž se opírá o příspěvek Conrada Grieba, *„Der selbstassistierte Holocaust-Schwindel", Vierteljahrhefte für freie Geschichtsforschung*, 1(1), 1997, str. 6 ad. (online: www.vho.org/VffG/1997/1/Grieb1.html), dále zkr. jako VffG.

[8] Ohledně technických postupů srv. F. A. Leuchter, *„The Third Leuchter Report"*, Samisdat Publisher Ltd., Toronto 1989
(online: www.zundelsite.org/english/leuchter/report3/leuchter3.toc.html).

[9] Tj. „pan Smrt". Např. dokumentární film Errola Morrise o Fredu Leuchterovi, poprvé uvedený na Sundance Film Festival v Park City (Utah, USA) pod názvem *„Mr. Death: The Rise and Fall of Fred A. Leuchter, Jr."*

[10] Následující pasáže pocházejí z příspěvku Marka Webera *„Ein prüfender Blick in Amerikas ‚Todesstrafen-Industrie' bestätigt das Leuchter-Gutachten"*, VffG, 2(3) 1998, str. 226 ad. (online: www.vho.org/VffG/1998/3/Buecher3.html).

Článek v americkém časopisu The Atlantic Monthly (únor 1990) popisuje Leuchtera např. takto:

„…jediný komerční dodavatel popravčích zařízení v celé zemi (…). Vzdělaný a všestranně vyškolený inženýr, obeznámený se všemi druhy poprav. Konstruuje a vyrábí aparatury na vstřikování smrtících injekcí, plynové komory, šibenice i elektrická křesla. (…).“

Podobně se vyjadřuje i obsáhlý článek v New York Times, kde je dokonce Leuchterova fotografie na první straně. Leuchter je tam označen za „předního poradce vlády pro tresty smrti“.

Ve své knize o „popravčím průmyslu USA“ Stephen Trombley potvrzuje, že Leuchter je:[11]

„předním a nejlepším dodavatelem popravčí technologie. Jeho produkce zahrnuje elektrická křesla, plynové komory, šibenice a aparatury na vstřikování smrtících injekcí. Dále nabízí návrhy, zkonstruování, instalaci i vyškolení personálu k obsluze.“

Exekuce v plynových komorách jsou mimořádně nebezpečné především z toho důvodu, že tělo popraveného je nasyceno smrtícím plynem. Po exekuci, vysvětluje Leuchter, je proto třeba udělat následující:[12]

„Personál vejde dovnitř. Tělo mrtvého musí být celé důkladně omyto chlórem nebo amoniakem, přičemž jed silně prýští z pokožky. Kdyby bylo tělo v této podobě předáno zřízenci pohřební služby, znamenalo by to jeho smrt. Proto je třeba mrtvolu nejprve důkladně omýt.“

Bill Armontrout, ředitel státního vězení v Jefferson City (Missouri), toto nebezpečí potvrzuje:[13]

„Kyselina kyanovodíková proniká do pórů pokožky. Vidíte, jak při zatlačení vystřikuje? Musíte si vzít gumové rukavice a nejprve tělo takto detoxikovat, než s ním začnete cokoli dělat.“

Podle Leuchterova názoru by se plynových komor už nemělo vůbec užívat nejen pro hrůznost takového druhu popravy, ale i z toho důvodu, že plynové komory jako takové:[14]

„jsou nebezpečné. Jsou nebezpečné jak pro lidi, kteří jich musejí užívat, tak i pro přítomné svědky. Měli by je všechny zlikvidovat a tak se jich zbavit.“

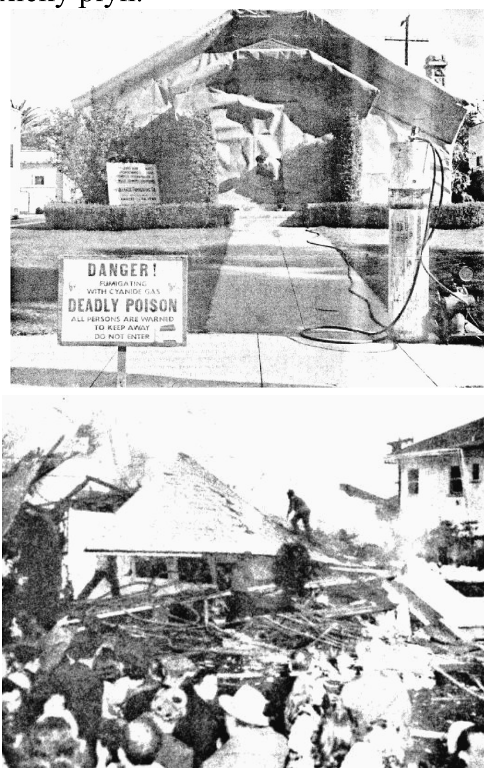
Leuchter postavil svou kariéru na zásadě „trest smrti, ne umučení k smrti“, a je na svou práci hrdý. Je spokojený, může-li konstatovat, že odsouzená osoba zemřela bezbolestně, že popravčí personál nebyl ohrožen, a že daňovým poplatníkům byl ušetřen nějaký ten dolar.

[11] Stephen Trombley, str. 8, pozn. 6.
[12] Tamtéž, str. 98.
[13] Tamtéž, str. 102.
[14] Tamtéž, str. 13.

1.2. Kyselina kyanovodíková – nebezpečný plyn

Kyselina kyanovodíková se ovšem nepoužívá pouze k usmrcování lidí v amerických plynových komorách, nýbrž i k mnohem konstruktivnějším účelům. Zhruba od konce druhé světové války se kyseliny kyanovodíkové užívá k hubení všech možných škůdců jako jsou štěnice, vši, pilousi, termiti, švábi a ostatní hmyz. Při práci s kyselinou kyanovodíkovou je ovšem třeba velké opatrnosti, protože jde v mnoha ohledech o záludný toxický plyn.

Velmi bolestným způsobem se o tom přesvědčili obyvatelé domu v Los Angeles krátce před vánocemi roku 1947. Zjednali si odborníky firmy Guarantee Fumigation Co. na vyhubení termitů, kteří ohrožovali jejich dřevěný dům. Dotyční pracovníci se však ukázali jako nedostatečně znalí své věci, protože z tlakových lahví s kyselinou kyanovodíkovou museli napumpovat příliš mnoho jedu do budovy, zabalené jako vánoční dárek (na obr. 2 nahoře celkový záběr, dole zbořený dům).[15] Z neobjasněných příčin došlo během plynování ke vznícení vysoce výbušné směsi kyseliny kyanovodíkové se vzduchem, a následná exploze budovu zcela zničila.[16]

Obr. 2: Jak se zbavit termitů. Horní foto: předtím. Dolní foto: potom.

Plyn má však ještě další záludnou vlastnost, a tou je její vysoká mobilita, resp. těkavost. Tato vlastnost je velice vítaná, pokud jde o potírání škůdců, protože zastihne hmyz i v té nejdrobnější štěrbině. Kyselina kyanovodíková se bohužel neomezuje na vyhledávání škodlivého hmyzu. Vniká do sebemenších pórů, ba prochází dokonce i nejrůznějším těsněním a slabšími stěnami, takže uniká i do prostorů, kde to není žádoucí. Co se stane, když příslušný pracovník spolehlivě neutěsní zaplynovaný prostor, o tom je dostatek příkladů v toxikologické literatuře.[17]

> „Tapetářka J. M (21) pracovala v suterénu domu, kde se tou dobou ve 2. poschodí odhmyzoval byt kyanidovým plynem kvůli přemnoženému hmyzu. Nedostatečným utěsněním unikl toxický plyn do chodby, kde přiotrávil pracovníka desinsekční firmy, a nakonec pronikl šachtou až do suterénu.

---

[15] K zaplynování stačí 1-2 % objemových, k explozi je však zapotřebí nejméně 6 % objemových. Viz více v kapitole 5.3.

[16] *„How to get rid of termites“*, Life, 22. 12. 1947, str. 31; srv. *Liberty Bell*, 12/1994, str. 36 ad.

[17] S. Moeschlin, *„Klinik und Therapie der Vergiftung“*, Georg Thieme Verlag, Stuttgart 1986, str. 300.

Paní M. při práci najednou ucítila nápadné svědění v krku, bolesti hlavy a závratě. Dvě její spolupracovnice si rovněž povšimly stejných příznaků a proto spolu s ní suterén opustily. Po půl hodině se M. znovu vrátila do sklepa, kde se náhle v bezvědomí zhroutila. Spolu s rovněž bezvědomým desinsektorem byla dopravena do nemocnice. Pacientka se z bezvědomí probrala již v nemocničním výtahu, cítila se dobře, a prohlídka neukázala žádné příznaky otravy. Naproti tomu desinsektor zemřel ještě během převozu."

Ohrožení takovými toxickými plyny se však rozhodně neomezuje jen na personál, zdržující se v domě, kde probíhá desinsekce. Jsou-li netěsnosti v zaplynovaném prostoru příliš velké, může značné množství plynu uniknout ven a ohrozit například celé sousedství, jak ukazuje neštěstí v chorvatském letovisku na podzim 1995:[18]

„Všechno šlo úplně špatně. Tři otrávení místní obyvatelé a klidně dál žijící červotoči – to byl výsledek totálně zpackané akce proti škůdcům v kostele chorvatského letoviska Lovran u Rijeky. V důsledku neodborné práce desinsektorů muselo být z bezpečnostních důvodů evakuováno několik stovek místních obyvatel.

Desinsektoři chtěli v noci zasáhnout prudce jedovatým plynem proti červotočům v kostele sv. Juraje. Protože však objekt odborně neutěsnili, unikl plyn do okolních domů, kde již lidé většinou spali. ‚V důsledku náhlé nevolnosti se však obyvatelé naštěstí včas probudili, což je zachránilo před jistou smrtí,' psaly noviny Večernij List. Přesto tři lidé utrpěli těžkou otravu. Starosta se rozhodl k evakuaci celého městského jádra. Desinsektoři byli zadrženi policií, červotoč přežil. - dpa."

Ale to stále ještě není všechno. Kyselina kyanovodíková je vytrvalý plyn. Kam se dostane, tam také pevně ulpí, zvláště když je prostředí vlhké. Celé hodiny a dny se pak kyanovodík pomalu odpařuje z vlhkých předmětů, což znamená permanentní ohrožení pro okolí, pokud není k dispozici postačující větrání. Dokazuje to zvláště dramatický a současně hrůzostrašný případ z USA na podzim 1998:

„15. 10. 1998

Výpary z těla sebevraha onemocnělo devět lidí v Iowě

Grinnell, Iowa (CPX) Žák školy Grinnel Collegs požil při sebevraždě tolik kyanidu draselného, že devět lidí onemocnělo z výparů jeho těla.

Dva zaměstnanci, tři žáci a čtyři zdravotníci měli nejrůznější zdravotní potíže poté, co přišli do styku s tělem sebevraha. Po ošetření v místní nemocnici byli propuštěni.

[18] dpa, *„Dilettantische Kammerjäger", Kreiszeitung, Böblinger Bote*, 16. 11. 1995, str. 7. Vzdor vyšetřování se dosud nezjistilo, o jaký toxický plyn se tehdy jednalo. Protože je však kyselina kyanovodíková nejjedovatější a nejúčinněji působící plyn, který se při odhmyzování používá, byly by při jeho nasazení způsobené újmy nejspíš přinejmenším tak velké. Řadu dalších případů popsal ve svém příspěvku K. Naumann v *„Die Blausäurevergiftung bei der Schädlingsbekämfung", Zeitschrift für hygienische Zoologie und Schädlingsbekämfung*, 1941, str. 36-45.

Carl T. Grimm (20), žák vyšší školy v Placentii (Cal.), spolkl krystalickou formu kyanidu draselného, která zabraňuje proniknutí plynu do buněk. Podle slov mluvčího školy sebevrah po činu jednoho kamaráda požádal, aby přivolal pomoc, ale teprve tehdy, když voda v jeho těle začal vyvíjet kyanovodík.

Patro s Grimmovým pokojem na internátu umělecké školy asi 80 km východně od Des Moines bylo kvůli jedovatým výparům evakuováno. Rovněž se musela důkladně vyvětrat nemocnice Regional Medical Center, kam bylo Grimmovo tělo dopraveno.

Škola a úřady se snaží zjistit, jak se Grimm dostal ke kyanidu draselnému, a proč se chtěl zabít.“[19]

V dalším případu s poněkud jiným průběhem došlo rovněž k neméně dramatickému neštěstí. Při zpracovávání vzácných kovů se k odlučování zlata a stříbra používá solí kyseliny kyanovodíkové (kyanidů), které ve vlhkém prostředí vyvíjejí kyselinu kyanovodíkovou. V našem případě se jistá firma zabývala zpracováváním kyanidových zbytků zmíněného chemického procesu, což není vždy bez rizika. Americký zaměstnavatel poslal své dělníky bez plynových masek a ochranných oděvů do tanku se zmíněnou chemikálií, ve kterém se dále vyvíjely plyny kyseliny kyanovodíkové, což mělo osudné následky:

„Tiskové prohlášení ministerstva spravedlnosti Spojených států
pondělí, 10. května 1999

7. května porotci v Pocatellu (Idaho) shledali, že Allan Elias, majitel továrny na hnojiva Evergreen Resources, nařídil svým zaměstnancům vyčistit zásobní tank o objemu 95 000 litrů od zbytků kyanidů, aniž by učinil náležitá opatření pro jejich bezpečnost. Inspektoři úřadu pro životní prostředí a zdraví Eliase opakovaně upozorňovali na nebezpečí ohledně kyanidů a vysvětlili mu preventivní opatření před vstupem zaměstnanců do tanku, jako jsou testy nebezpečných substancí a vybavení dělníků ochrannými oděvy.

Scott Dominguez, zaměstnanec firmy Evergreen Resources, byl během práce v tanku zasažen plynem kyseliny kyanovodíkové, a v důsledku otravy kyanidem utrpěl trvalé poškození mozku. (…)

V srpnu 1996 přikázal Elias svým zaměstnancům, oblečeným pouze v džínech a tričku, vyčistit 3,35 m vysoký a 11 m dlouhý zásobník od zbytků kyanidů. Elias předtím nenechal prozkoumat materiál v tanku, ani nedal zjistit podíl toxických plynů. Po prvním dnu práce v tanku zaměstnanci Eliasovi hlásili, že trpí zduřením hrtanu, což je první příznak působení kyseliny kyanovodíkové.

Zaměstnanci Eliase žádali, aby nechal otestovat vzduch v tanku na přítomnost toxických plynů a vybavil je ochrannými oděvy – jak bylo přede-

[19] www.mankato.sus.edu/depts/reporter/reparchive/10-15-98/campuscope.html.

psáno zdravotním úřadem – a které jim v takovém případě náležely bezplatně. Zaměstnavatel jejich požadavky odmítl, slíbil jim požadovanou výstroj zajistit, a poslal je zpátky do zásobníku. Dominguez se týž dopoledne v tanku zhroutil, a protože Elias neposkytl svým zaměstnancům ani nezbytné záchranné vybavení, byl postižený vyproštěn teprve po hodině.“[20]

Tím jsme si ovšem ještě ani zdaleka neukázali celou záludnost tohoto toxického plynu, protože kyselina kyanovodíková zabíjí nejen vdechováním. Dokonce i plynová maska se za určitých okolností může ukázat jako nepostačující ochrana, zvláště při silném pocení. Kyselina kyanovodíková se uvolňuje především na vlhkých plochách a snadno proniká pokožkou. Dokazuje to dramatická nehoda z roku 1995, která se udála v jeskyni poblíž francouzského města Montérolier:[21]

„Smrt devíti osob 21. června 1995 v jeskyni u Montérolier (Seine-Maritime) zapříčinilo uvolňování kyseliny kyanovodíkové z toxického plynu z první světové války, zvaného vincenitte. Konstatoval to ve středu emeritní profesor fyzikální chemie Louis Soulié. (…) Na tiskové konferenci v Buchy uvedl, že ‚děti ani na pomoc přivolaní hasiči, z nichž jeden měl plynovou masku, nezemřeli na otravu oxidem uhelnatým‘.

(…) Ještě šest dní po smrti byla v krvi obětí zjištěna koncentrace kyanidů dvakrát vyšší, než je smrtelná dávka.

Podle profesorových slov si tři děti rozdělaly v jeskyni oheň a hodily do něj na místě nalezenou bombu s vincenittem. Bomba explodovala a toxický plyn zapříčinil smrt tří dětí, otce jednoho z nich, čtyř hasičů a jednoho amatérského jeskyňáře.

Podle prof. Souliéa byla smrt hasičů – včetně jednoho s plynovou maskou – kteří děti v jeskyni hledali, způsobena tím, že se kyselina kyanovodíková uvolňuje tělesným potem a proniká pokožkou do těla, kde vyvolává otravu.“

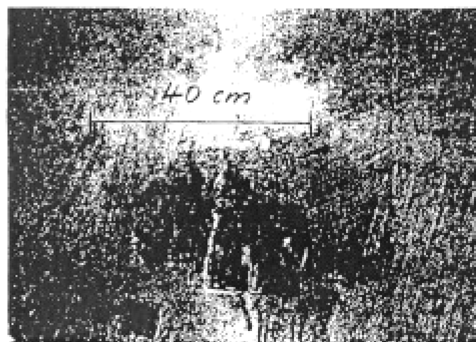
---

[20] www.osha.gov/media/oshnews/may99/national-19990510.html; srv. *„The Plain Dealer“*, 19. 12. 1999, str. 30 A; *Nation* – The Orange Country Register, 9. 1. 2000, News 11; Allan Elias byl 28. 4. 2000 odsouzen k 17 rokům vězení. APBnews.com, 29. 4. 2000, www.apbnews.com/safetycenter/business/2000/04/29/safetycrime0429_01.html a /safetycrime0429_doc.html: Odpadové maso s kyanidy obsahuje kyselinu fosforečnou, která podporuje vyvíjení par kyseliny kyanovodíkové.

[21] *Un expert évoque la présence da gaz mortel dans la grotte, Le Quoditien de la Réunion*, 25. 6. 1998.

1.3. Modře barvící kyselina

Na jaře a v létě 1977 zavládlo velké pozdvižení kolem evangelickém kostela ve Wiesenfeldu v Dolním Bavorsku. Místní fara nechala značným nákladem zrenovovat chátrající kostel a nyní všichni stáli před záhadnou pohromou - na vnitřní omítce kostela se všude tvořily modré skvrny. Dotazovaní odborníci, kteří renovaci prováděli, rovněž neznali odpověď. Teprve chemický průzkum zabarvených míst přinesl řešení záhady: celá vnitřní omítka byla nasáknutá vivianitem. Vysvětlení nebylo možné v odborné literatuře nalézt, ale lze zrekonstruovat, co se stalo: Několik týdnů po omítnutí kostela cementovou vodovzdornou maltou byl celý kostel zaplynován Cyklonem B (kyselinou kyanovodíkovou) kvůli odstranění červotoče z dřevěného kůru. Cyklonem B uvolněná kyselina kyanovodíková však nejenže usmrtila červotoče, ale také chemicky reagovala s omítkou. Při zmíněné reakci se kyselina s oxidy železa – obsaženými 1-2 % ve všech omítkách – přeměnila na již po staletí známé a velmi stabilní barvivo vivianit (známé také jako pruská modř).[22]

Obr. 3: Inkoustově modrá skvrna na omítce kostela, zaplynovaného kyselinou kyanovodíkovou.

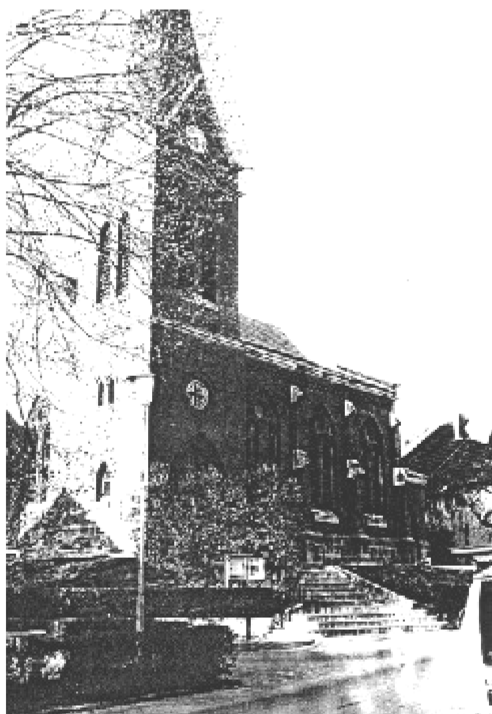
Zprávy o modře zbarvených stěnách po zaplynování kyselinou kyanovodíkovou proti škůdcům v prostorách s vlhkou a železo obsahující omítkou jsou z odborné literatury velmi dobře známé, jak ukazuje nejnovější přehled.[23] Předpokladem pro takovou reakci je podle všeho stav, kdy je omítka ještě čerstvá a vykazuje značně velkou vlhkost. V ostatních případech došlo rovněž k určitému poškození staveb i vnitřních zařízení, ale ne k modrému zabarvení, protože omítka byla stará a dobře vázaná.[24]

---

[22] G. Zimmermann (Hg.), *„Bauschäden Sammlung“*, Band 4, Forum-Verlag, Stuttgart 1981, str. 120 ad., ve věci případu ze srpna 1976 v evangelickém kostele v Meederu-Wiesenfeldu. Dík náleží panu W. Lüftlovi z Vídně, který tento případ objevil, a dále panu K. Fischerovi z Hochstadtu a. M., jenž byl jako vedoucí architekt za vzniklou škodu odpovědný a vypracoval o věci podrobnou dokumentaci. Druhé nezměněné vydání: E. Gauss (alias Germar Rudolf), *„Holzschutz durch Blausäure-Begasung. Blaufärbung von Kalkzement-Innenputz“*, in: ders. (Hg.), *Grundlagen zur Zeitgeschichte*, Grabert, Tübingen 1994, str. 401-404 (online: vho.org/D/gzz/17.html).

[23] E. Emmerling in: M. Petzt (Hg.), *„Holzschädlingsbekämfung durch Begasung“*, Arbeitshefte des Bayerischen Landsamtes für Denkmalpflege, Bd. 75, Lipp-Verlag, München 1995, str. 43-56. Carl Hermann Christmann informuje o případu hospodářské budovy kláštera z 18. století, která byla po sekularizování prodána rolníkovi a sloužila jako stodola. Před zhruba 20 lety nový investor krásnou barokní budovu přestavěl na luxusní výletní restauraci. Dochované omítky byly zrestaurovány a natřeny na bílo. Po nějaké době začaly na bílém nátěru vystupovat modré skvrny, které přivolaný znalec identifikoval jako vivianit. Znalec usoudil, že dřívější majitel nechal někdy v letech 1920 až 1940 stodolu zaplynovat kyselinou kyanovodíkovou, která pak o 40-50 let později zapříčinila modré skvrny. Podle osobního líčení vzpomínek C. H. Christmanna z 13. 7. 1999, který bohužel zatím nedokázal vypátrat příslušný pramen. Byl bych vděčný za upozornění na případné odkazy v literatuře k tomuto případu.

[24] V jednom případě vedlo zaplynování čerstvě natřeného kostela vápennou barvou bez obsahu železa k tmavému zabarvení v důsledku polymerace kyseliny kyanovodíkové. Viz D. Grosser a E. Roßmann,

Obr. 4: V srpnu 1976 byl evangelický kostel v D-96484 Meederu-Wiesenfeldu (vlevo) zaplynován Cyklonem B. Následně se omítka všude zabarvila modrými skvrnami (srv. obr. 3).

„Blausäuregas als bekämfendes Holzschutzmittel für Kunstobjekte, Holz als Roh- und Werkstoff“, 32 (1974), str. 108-114.

2. Překvapivá akce

2.1. Fred Leuchter o Osvětimi a Majdanku

2. února 1988 přijal Frederick A. Leuchter ve svém bostonském bytě neočekávanou návštěvu. Francouzský profesor francouzštiny, řečtiny, latiny a dokumentaristiky z lyonské univerzity, Dr. Robert Faurisson, přišel s pozoruhodným požadavkem – chtěl získat Freda Leuchtera jako experta na popravčí technologie k vypracování znaleckého posudku pro trestní proces, který v té době probíhal v kanadském Torontu.[25] Faurisson od Leuchtera konkrétně chtěl, aby zjistil, zda je vůbec technicky možné všeobecné ujišťování o masovém zabíjení v koncentračních táborech Třetí říše plynem kyseliny kyanovodíkové. Leuchter sám si do té doby otázku ohledně německých plynových komor vůbec nepoložil a tehdy věřil v jejich existenci. Jakmile mu však Prof. Faurisson předložil některé – především technické – podklady, začal pochybovat o technické proveditelnosti údajného zplynovávání lidí. Proto svolil přijet do Toronta a prozkoumat další materiály. Poté se svou sekretářkou (a současně manželkou), kresličem, videokameramanem a tlumočníkem odcestoval do Polska, aby tam z pověření obhajoby ve výše zmíněném procesu provedl technické výzkumy v koncentračních táborech Osvětim, Osvětim-Březinka a Majdanek. Po návratu domů vypracoval zprávu o 192 stranách včetně dodatků. Leuchter dále odebral 32 vzorky zdí v krematoriích v Osvětimi a Březince, kde mělo podle svědků docházet k masovému plynování, a na druhé straně také odebral vzorky z odhmyzovací komory na hubení vší. Smyslem odebrání vzorků bylo následující:

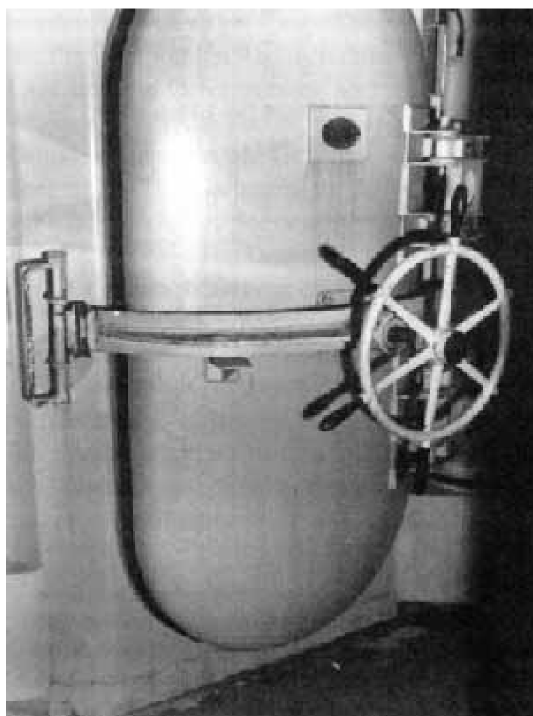
V téměř všech koncentračních táborech Třetí říše byla zařízení, v nichž se oděvy vězňů zbavovaly vší. Používalo se k tomu podle místa zcela rozdílných postupů: horkého vzduchu, páry, různých toxických plynů, a ke konci války dokonce i mikrovln. Odvšivování bylo nezbytné zvláště proto, že veš přenáší skvrnitý tyfus, tedy epidemii, která zvláště ve válečných dobách stále znovu propukala ve východní a střední Evropě. Bylo tomu tak i za druhé světové války, kdy si tato nákaza vyžádala statisíce obětí jak v koncentračních a zajateckých táborech, tak i mezi německými vojáky na frontě. Nejúčinnějším a celosvětově nejrozšířenějším prostředkem k hubení vší i dalšího hmyzu byl od první světové války kyanovodík pod obchodním názvem Cyklon B.

Už po desetiletí je známo, že v budovách, kde byl Cyklon B prokazatelně používán k odvšivování oděvů, došlo k silnému skvrnitému zmodrání stěn, které byly vystaveny působení kyseliny kyanovodíkové. V případě modré barvy se jedná o chemickou substanci, zvanou vivianit, jež se vyvíjí z kyseliny kyanovodíkové, která za určitých okolností projde chemickou reakcí se součástmi zdiva. Zmíněnou

---

[25] Ohledně pozadí a průběhu procesu srv. R. Lenski, *Der Holocaust vor Gericht“*, Samisdat Publisher, Toronto 1996 (online:www.zundelsite.org/german/lenski/lenskitoc.html) Podrobnější shrnutí celého procesu viz Barbara Kulaszka, *„Did Six Million Really Die? Report on the Evidence in the Canadian „False News“ Trial of Ernst Zündel – 1988“*, Samisdat Publisher Ltd., Toronto 1992 (online: www.zundelsite.org/english/dsmrdtoc.html).

substanci lze ještě dnes vidět na dosud stojících odhmyzovacích zařízeních, a je tedy zjevně velmi stabilní. Prof. Faurisson byl první, kdo upozornil na skutečnost, že zmíněné modré zabarvení naopak není vidět na stěnách údajných plynových komor v Osvětimi. Bylo také jeho nápadem prozkoumat vzorky ze stěn údajných plynových komor ohledně pozůstatků tehdy používaných toxických plynů, resp. produktů reakce (kyanidů), a porovnat je se vzorky z odhmyzovacích zařízení. Fred Leuchter se této myšlenky roku 1988 chopil a zrealizoval ji.

Obr. 5: Dveře plynové komory k popravě jedné jediné osoby zplynováním kyselinou kyanovodíkovou (Baltimore, USA 1954, technologie ze třicátých let). Poprava člověka kyselinou kyanovodíkovou je nezbytně mnohem komplikovanější a pro okolí nebezpečnější než odvšivování oděvních součástí stejným plynem (dokonce i v komoře firmy Degesch).

Obr. 6: Jedny z trojích dveří údajné nacistické plynové komory k jednorázovému popravování stovek osob Cyklonem B (kyselinou kyanovodíkovou). (Polsko, počátek čtyřicátých let, krematorium I). Tyto malé, ne právě pevné a zcela netěsnící dveře (viz např. klíčovou dírku) jsou zčásti prosklené, a navíc se otvírají dovnitř, tedy do prostoru, kde by se logicky měly nakupit mrtvoly.

20. a 21. dubna 1988 pak stál Leuchter v soudní síni v Torontu na místě pro svědky jako znalec. V sále panovala napjatá atmosféra. Leuchterův posudek byl jednoznačný a současně senzační: *Ani v Osvětimi, ani v Březince a Majdanku nikdy nedošlo k zabíjení lidí zplynováním.*[26]

---

[26] F. A. Leuchter, *„An Engineering Report on the allegad Execution Gas Chambers at Auschwitz, Birkenau and Majdanek, Poland"*, Samisdat Publisher Ltd., Toronto 1988, str. 195; dt: *„Der erste Leuchter Report"*, tamtéž, 1988
(online: ihr.org/books/leuchter/leuchter.toc.html).

„Podle nejlepšího odborného vědomí autora nebyly údajné plynové komory prozkoumaných zařízení tehdy používány jako plynové komory, a jejich užití k tomu účelu nemůže být bráno vážně v úvahu stejně, jako že by třeba ještě dnes mohly být k takovému účely použity."

Krátce před Leuchterem zaujal místo pro svědky B. Armontrout, ředitel věznice s maximální ostrahou v Jefferson City (Missouri). Byl to právě on, kdo z pověření obhájkyně Barbary Kulaszkové poukázal na skutečnost, že otázku po fungování plynových komor nedokáže ve Spojených státech nikdo zodpovědět lépe než bostonský inženýr Fred A. Leuchter. Armontrout sám také soudu potvrdil skutečnost mimořádně velkých obtíží s usmrcením člověka plynem, jak se již dříve v tom smyslu před soudem vyjádřil i Prof. Faurisson.

Pak předstoupil před soud James Roth, ředitel laboratoře v Massachusetts, se zprávou o výsledku analýzy 32 vzorků zdí, *jejichž původ mu nebyl znám*. Všechny vzorky údajných plynových komor, které měly sloužit k zabíjení lidí, vykazovaly nezjistitelný nebo zcela nepatrný podíl kyanidu, zatímco vzorky z odhmyzovací komory, odebrané pro kontrolní srovnání, vykazovaly závratně vysoké množství kyanidu.[27]

Obr. 7: Frederick A. Leuchter, přední a možná i jediný světový expert na plynové komory s kyselinou kyanovodíkovou, přednáší během konference Institute for Historical Review v roce 1992.

Výsledky Leuchterova zkoumání důkladně otřásly historkou holocaustu, legendou o „nacistických plynových komorách".

Vzhledem k mnoha tisícům exemplářů *Leuchterovy zprávy* ve všech hlavních světových jazycích i početným přednáškám byl dopad díla tohoto jediného muže zcela mimořádný.

2.2. Potlačování škod způsobených legendě

Vyděšená frakce „Nikdy neodpustit, nikdy nezapomenout" neztrácela pro přijetí odvetných opatření čas. „Lovkyně nacistů" Beate Klarsfeldová prohlásila, že Fred Leuchter

„*musí pochopit, že za své popírání holocaustu nemůže zůstat bez trestu.*"

Židovské organizace rozpoutaly proti Leuchterovi zuřivou a špinavou kampaň ve snaze poškodit jeho odbornou i soukromou vážnost a tím i živobytí. V čele

---

[27] Zčásti převzato z popisu prof. Faurissona v *„Zum Zündel-Prozeß in Toronto", Teil 2, „Vorgeschichte – Ablauf – Folgen", Deutschland in Geschichte und Gegenwart* 36(4) 1988, str. 4-10 (online: http://www.vho.org/D/DGG/Faurisson36_4.html), dále zkrác. jako *DGG*.

tažení tehdy stála Shelly Shapirová a její skupina „Přeživší holocaust a přátelé spravedlnosti“, která Leuchtera označovala za padělatele, podvodníka a hochštaplera. V jasném rozporu s pravdou tvrdila, že nemá naprosto žádnou kvalifikaci jako specialista na popravčí technologie, a že užívá titulu, který mu nepřísluší.[28]

Přestože byla všechna tato obvinění nepodložená a neobstála by právnímu přezkoumání, byla kampaň díky kooperaci velkých amerických médií úspěšná. Všechny zakázky na instalaci a údržbu popravčích zařízení byly náhle zrušeny. Leuchter byl donucen opustit svůj domov v Massachusetts a vskrytu si vybudovat novou existenci. Žádný Američan neutrpěl štvavou kampaní holocaustové lobby tolik jako právě on!

---

[28] Srv. *Journal of Historical Review* (dále zkr. jako *JHR*), 12(4), 1992, p. 421-492 (online: vho.org/GB/Journals/JHR/12/index.html#4).

3. Příčiny

Diskuse o reálnosti, resp. nereálnosti různých svědeckých výpovědí o údajném masovém vraždění Židů nacisty se až do zveřejnění Leuchterova posudku omezovaly převážně na kruhy, které byly ve veřejnosti obvykle považovány za „neonacistické“ nebo „pravicově extremistické“, označující však samy sebe také za „revizionisty“. Ve veřejnosti paušálně užívané urážlivé pomlouvání těchto lidí bylo naprosto nezasloužené, jak lze snadno prokázat na příkladech čtyř nejznámějších revizionistů. Je to předně Francouz Paul Rassinier, který byl jako socialista a účastník odboje sám vězněm koncentračních táborů Buchenwald a Dora-Mittelbau.[29] Dále je to německý Žid Josef Ginsburg,[30] který za druhé světové války trpěl protižidovskými – a nejen německými – excesy. A konečně dvěma nejvýznamnější revizionistům, Prof. Arthuru R. Butzovi[31] a Prof. Robertu Faurissonovi,[32] nelze podsouvat žádné extrémní politické postoje, o což se také dosud nikdo vážně nepokusil.

Obr. 8: Prof. Dr. Robert Faurisson

Diskusi o technické proveditelnosti masového vraždění, jak je vylíčili svědci, zahájil koncem sedmdesátých let Robert Faurisson, svého času profesor francouzštiny, řečtiny, latiny a dokumentaristiky na lyonské univerzitě. Po důkladném studiu svědeckých výpovědí k holocaustu a zevrubném prozkoumání textových i dokumentaristických podkladů začal silně pochybovat o tradované historické verzi. V roce 1978 přišel Faurisson poprvé s tezí, že „*za Hitlera neexistovala ani jediná plynová komora (...)*.“[33] Faurisson svůj názor poté důkladně podepřel fyzikálními, chemickými, topografickými, architektonickými i historickými argumenty, a existenci masového vraždění v plynových komorách označil za „*naprosto nemožnou*“.[34]

[29] Srv. jeho čtyři nejdůležitější práce: „*Die Lüge des Odysseus*“, K.-H. Priester, Wiesbaden 1959; „*Was nun, Odysseus?*“, tamtéž 1960; „*Das Drama der Juden Europas*“, H. Pfeiffer, Hannover 1965; „*Was ist Wahrheit?*“, Druffel, Leoni 1982. Angl: *Debunking the Genocide Myth*, The Noontide Press, Los Angeles 1978 (online: [momentálně není k mání!!!]Jabbc.com/aaargh/engl/PRdebunk1.html).

[30] Srv. jeho nejdůležitější díla: „*Schuld und Schicksal*“, Damm-Verlag, München 1962 (online: vho.org/D/sus); „*Sündböcke*“, Verlag G. Fischer, München 1967; „*NS-Verbrechen – Prozesse des schlechten Gewissens*“, tamtéž 1968; „*Verschwörung des Verschweigens*“, Ederer, München 1979; „*Majdanek in alle Ewigkeit?*“, tamtéž 1979 (online: vho.org/D/miae; *Zionazi-Zensur in der BRD*, tamtéž 1980.

[31] Srv. „*The Hoax of the Twenthiet Century*“, Institute for Historical Review, Newport Beach, California 1985 (online: vho.org/GB/Books/thottc); „*Geschichtlicher Hintergrund und Perspektive in der ‚Holocaust‘-Kontroverse“, VffG*, 3(4) 1999, str. 393-410 (online: www.vho.org/GB/Journals/JHR/3/4/Butz371-405.html).

[32] Srv. „*Mémoire en défense*“, La Vieille Taupe, Paris 1980; Serge Thion (vyd.), „*Vérité historique ou vérité politique?*“, La Vieille Taupe, Paris 1980 (online: [momentálně není k mání!!!] abbc.com/aaargh(fran/histo/SF1.html); dto: „*Historische Wahrheit oder Politische Wahrheit?*“, Verlag der Freunde, Berlin 1994.

[33] Srv. vylíčení v cit. dílech z pozn. 32 a také R. Faurisson, „*Es gab keine Gaskammern*“, Deutscher Arbeitskreis Witten, Witten 1978.

Konečně se v závěru roku 1978 největší francouzský deník Le Monde rozhodl předložit provokativní Faurissonovy teze veřejnosti. Profesoru Faurissonovi byla nabídnuta možnost shrnout své teze do článku.[35] Reakce historiků establishmentu na zmíněný článek[36] byla příznačná, a nejlépe ji lze shrnout pasáží z prohlášení, které podepsal francouzský historik Pierre Vidal Naquet a 33 dalších vědců:[37]

> *„Nesmíme se ptát, jak bylo takové masové vraždění [Židů] možné. Bylo technicky proveditelné, protože se stalo. To je závazný výchozí bod každého historického zkoumání. Chceme prostě připomenout následující pravdu: není debaty o existenci plynových komor, a žádná také nesmí být.“*

Podobná dogmatická prohlášení se ovšem rovnají bezpodmínečné kapitulaci.

Etablovaní historici se tedy v letech po vystoupení Faurissona a ostatních chopili alespoň rámcově vznesených otázek, i když jemu a podobně smýšlejícím na takových akcích neústupně odpírali účast. Počátkem osmdesátých let byly uspořádány dva velké kongresy na téma holocaustu – jeden v Paříži[38] a další ve Stuttgartu.[39] Hlavním důvodem jejich konání byla především zmíněná činnost Faurissona, Butze a dalších.[40] Jako společné protiopatření především francouzských a německých historiků na obrovské úspěchy revizionistů koncem sedmdesátých a počátkem osmdesátých let byl r. 1983 vydán dokumentační materiál, který *nepravdivě* tvrdí, že vyvrací teze revizionistů.[41] Materiál má ovšem tu podstatnou slabinu, že se vůbec nezabývá revizionistickými tezemi, ba dokonce je ani nezmiňuje! Místo toho autoři odpůrcům v úvodu obvyklým způsobem nadá-

---

[34] Faurisson, *„Le camere a gas non sono mai esistete“, Storia illustrata*, 261 (1979), str. 15-35 (online: [momentálně není k mání!!!] abbc.com/aaargh/fran/archFaur/RF7908xx2.html); srv. Faurisson, *„The mechanics of gassing“, JHR*, 1(1) 1980, p. 23 ad. (online: [momentálně není k ání!!!] abbc.com/aaargh/engl/FaurisArch/RF80spring.html); tentýž, *„The gas chambers of Auschwitz appear to by physically inconceivable“*, tamtéž, 2(4) 1981, p. 311ad. (online: vho.org/GB/Journals/JHR/2/4/Faurisson312-317.html).

[35] *„Le problème des chambers a gaz“ ou „la rumeur d'Auschwitz“, Le Monde*, 29. 12. 1978, p. 8; srv. *„The problem of the gas chambers“, JHR*, 1(2) 1980, str. 103 (online: ihr.org/jhr/v01/v01p103_Faurisson.html).

[36] Srv. dokumentaci různých článků a čtenářských dopisů v: R. Faurisson, *„Mémoire ...“*, (pozn. 32), str. 71-101.

[37] *Le Monde*, 21. 2. 1979.

[38] Na Sorboně ve dnech 29. 6. – 2. 7. 182 pod názvem *Le national-socialisme et les Juifs*; srv. *„L'Allemagne nazie et le génocide juif“*, Gallimard/Le Seuil, Paris 1985. Ve dnech 11.–13. prosince proběhlo na pařížské Sorbonně druhé kolokvium; srv. R. Fourisson, *„Éscrit révisionnistes“*, díl 2, vlast. nákladem, Vichy 1999, p. 733-750 (online: [momentálně není k mání!!!] abbc.com/aaargh/fran/archFaur/RF871210.html).

[39] Jako protokol konferece srv. Jäckel a Rohwer, *„Der Mord na den Juden im Zweiten Weltkrieg“*, Deutsche Verlags-Anstalt, Stuttgart 1985.

[40] Zde je třeba především zmínit knihu Wilhelma Stäglicha z roku 1979 *„Der Auschwitz-Mythos“* (Grabert, Tübingen, online: vho.org./D/dam), stejně jako doslova převratné dílo Waltera N. Sanninga o statistice židovského obyvatelstva s názvem *„Die europäische Juden. Eine technische Studie zur zahlenmäßigen Entwicklung im Zweiten Weltkrieg“,* Teil 1-4, GDD 28(1-4) 1980, str. 12-15, 17-21, 25-31. Tentýž, *„Die Auflösung des osteuropäischen Judentums“*, Grabert, Tübingen 1983, (online: vho.org/D/DGG/Sanning28_1.html a www.vho.org/D/da).

[41] E. Kogon, H. Langbein, A. Rückel a další (Hg.), *„Nationalsozialistische Massentötung durch Giftgas“*, S. Fischer Verlag, Frankfurt 1983.

vají a označují je za politicky podezřelé, aniž by je jmenovali, takže si čtenář nemůže o věci udělat žádný vlastní názor. Navíc se spis znovu dopouští téže chyby, která je revizionisty neustále zdůrazňována: citáty ze svědeckých výpovědí a textové pasáže dokumentů jsou vytrhávány z kontextu a násilně vtěsnávány do prefabrikovaného obrazu dějin.

Zveřejnění Leuchterovy zprávy mělo koncem osmdesátých let ještě podstatně větší povzbuzující účinek na revizionizmus. Od té doby se začala valit nepřetržitá lavina revizionistických publikací.[42] Kromě toho vytrvale roste počet angažovaných revizionistů, přestože se zvláště ve Francii a v německy mluvících zemích snaží tomuto vývoji čelit trestními zákony.[43]

---

[42] Alespoň nejdůležitější z nich jsou J. Ball, *„Air Photo Evidence, Auschwitz, Teblinka, Majdanek, Sobibor, Bergen Belsen, Babi Yar, Katyn Forest“*, Ball Resource Service Ltd, Delta, B. C. Canada 1992 (online: průběžně aktualizováno a doplňováno: www.air-photo.com); Ernst Gauss (alias G. Rudolf), *„Vorlesungen über Zeitgeschichte“*, Grabert, Tübingen 1993 (online: vho.org/D/vuez); tentýž (Hg), *„Grundlagen zur Zeitgeschichte“*, pozn. 22); Jürgen Graf, *„Der Holocaust auf dem Prüfstand“*, Guideon Burg, Basel 1992; tentýž, *„Auschwitz, Tätergeständnisse und Augenzeugen des Holocaust“*, Verlag Neue Visionen, Würenlos 1994 (online: vho.org/D/atuadh); tentýž, *„Todesursache Zeitgeschichtsforschung“*, tamtéž 1995 (online: www.zundelsite.org/ezundel/german/graf/Graf_TOC.html); tentýž, *„Riese auf tönernen Füßen“*, Castle Hill Publisher, Hastings 1999 (online: vho.org/D/Riese); tentýž a Carlo Mattogno, *„KL Majdanek*, tamtéž 1998 (online: vho.org/D/ Majdanek); titíž, *„Das KL Stutthof“*, Castle Hill Publisher, Hastings 1999 (online: vho.org/D/Stutthof); Gerd Honsik, *„Freispruch für Hitler“*, Burgerländischer Kulturverband, Wien 1988 (online: vho.org/D/ffh; tentýž, *„Schelm und Scheusal“*, Brihgt Rainbow, Madrid bez vr. [1994]; Rüdiger Kammerer a Armin Solms (Hg.), *„Das Rudolf-Gutachten“*, Cromwell, London 1993 (online: vho.org/D/rga); Carlo Mattogno, *„Il mito dello sterminio ebraico. Introduzione storiobibliografica alla storiografia revisionista“*, Sentinella d'Italia, Monfalcone 1985; tentýž, *„Il rapporto Gertein: Anatomia di un falso“*, Sentinella d'Italia, Monfalcone 1985; tentýž, *„Larisiera di San Sabba, un falso grossolano“*, Sentinella d'Italia, Monfalcone 1985; tentýž, *„Auschwitz: due false testimonianze“*, Edizioni La Sfinge, Parma 1986; tentýž, *„Auschwitz: Un caso di plagio“*, Edizioni La Sfinge, Parma 1986; tentýž, *„Wellers e i ‚Gasati' di Auschwitz“*, Edizioni La Sfinge, Parma 1987; tentýž, *„Auschwitz: Le confessioni di Höss“*, Edizioni La Sfinge, Parma 1987; tentýž, *„Come si fasifica la storia: Saul Friedländer a il ‚rapporto Gerstein'“*, Edizioni La Sfinge, Padua 1988; tentýž, *„Medico ad Auschwitz: Anatomia di un falso“*, Edizioni La Sfinge, Padua 1988; tentýž, *„La solutione finale. Problemi e polemiche“*, Editioni di Ar, Padua 1991; tentýž, *„Auschwitz. La prima gasazione“*, Edizioni di Ar, Padua 1992; Herbert Verbeke (Hg.), *„Auschwitz: Nackte Fakten“*, Vrij Historisch Onderziek, Berchem 1995 (online: vho.org/D/anf). Jestliže před Leuchterovou zprávou byla v zásadě pouze tři revizionistická periodika *(JHR, Annales d'Histoire Révisionisme, Historische Tatsache*, srv. online vho.org/Archive.html#Journals), pak dnes – nehledě k nejrůznějším informačním službám a oběžníkům – je jich asi osm: *JHR* PO Box 2793? Newport Beach, CA 92659, USA; online: ihr.org/jhr), *VffG* (PO Box 118, Hastings TN34 3ZQ, UK; online: vho.org/VffG/index.html); *The Barnes Review* (130 Third Street SE, Washington, D. C. 20003, USA; online: http://www.barnesreview.org/); *Révision* (11 rue d'Alembert, F-92130 Issy-les-Moulineaux); *L'Autre Histoire* (BP 3, f-35134 Coësme); *Revisionist History* (PO Box 849, Coeur d'Alane, Idaho 83816, USA, online: hoffman-info.com);
Akribea (45/3 route de Vourles, F-69230 Saint-Genis-Laval, online: who.org/F/j/Akribeia;
The Revisionist (PO Box 439016, San Diego, CA 92143, online: codoh.com/org).

[43] Ve Francii byl r. 1990 přijat zákon Fabius-Gayssot, podle kterého jsou za popírání všech nacistických zločinů ukládány tresty, „stanovené“ spojeneckým tribunálem v Norimberku roku 1946! V roce 1993 následovalo Rakousko zostřením trestů (§ 3h zákona), Německo (§ 130 novela StGB), 1995 Švýcarsko (až po § 216 StGB) a 1996 Španělsko. Podobný zákon, zavedený 1997 v elgii, nebyl dosud v soudní praxi použit. O takovém zákonu diskutuje v současnosti také Velká Británie. Kanada a Austrálie vytvořily „Komise lidských práv“, které bez legálního podkladu sledují a stíhají revizionisty.

3.1. K věci

Věcná a objektivní rozprava o technických záležitostech, které Leuchterova zpráva předložila veřejnosti, začala ve Francii pokusem lékárníka Jeana-Claude Pressaca o její vyvrácení v novinách *Jour Juif.*[44] Jeho vývody však vzhledem k hybějícím údajům ohledně pramenů a přesnější vědecké argumentace nemohou být považovány za slovo experta. Autor sice upozornil na některé nepřesnosti v euchterově zprávě, avšak sám se v důsledku nedostatku vlastních věcných znalostí v chemických a inženýrských otázkách dopustil několika omylů.[45]

Z německé strany se jako první přihlásil o slovo Institut soudobých dějin,[46] přičemž se odvolával především na Pressaca, ovšem vzhledem ke svým nepostačujícím vědomostem rovněž s nepatrným úspěchem.[47]

O něco později vyšel v knize o Třetí říši příspěvek rovněž laika v chemii a tavitelství, vrchního rady v. v. D. W. Wegnera.[48] Aniž by se autor dotázal odborníků, pustil se sám do technických a chemických otázek, a dokonale se tím blamoval.[49] V této souvislosti je na místě vytknout odpovědnému vydavateli Dr. aineru Zitelmanovi, že tento trapně směšný příspěvek zařadil do svého jinak nadprůměrně vypracovaného sborníku.[50]

Ke konci roku 1991 vyšla v Rakousku brožura, v níž chemik J. Bailer podrobil Leuchterovu zprávu kritice.[51] Rovněž tento příspěvek se vyznačuje tím, že zcela ignoruje výpovědi svědků o údajných postupech při plynování lidí v Osvětimi. Dále zaráží autorova neznalost procesu reakce kyseliny kyanovodíkové se stavebními materiály. Vzdor věcné kritice svých vývodů[52] Bailer v poz-

---

[44] J.-C. Pressac, *„Jour Juif"*, prosinec 1988, I-X. Viz také doplnění k věci, předložené v nedatovaném překladu bez udání pramene, stejně jako tentýž, v: S. Shapiro (vyd.), *„Truth Prevails: Demolishing Holocaust Denial: The End of the Leuchter Report"*, Beate Klarsfeld Fundation, New York 1990.

[45] Srv. W. Schuster, *„Technische Unmöglichkeiten bei Pressac", DGG*, 39(2) 1991, str. 9-13 (online: vho.org./D/DGG/Schuster39-2; dále Paul Grubach, *„The Leuchter Report Vindicated: A espone to Jean-Claude Pressac's critique", JHR*, 12(4) 1992, str. 445 ad. (online: ihr.org/jhr/v12/v12p445-Grubach.html).

[46] H. Auerbach, Institut für Zeitgeschichte, *„Schreiben an Bundesprüfstelle"*, München 30. 0. 989; tentýž, listopad 1989, v: U. Walendy, *Historische Tatsache* Nr. 42, Verlag für Volkstum und Zeigeschichtsforschung, Vlotho 1990, str. 32 a 34.

[47] Srv. k tomu můj znalecký postoj, otištěný in: Henri Roques a Günter Anthon, *„Der Fall Günter Deckert"*, DAGD/Germaia Verlag, Weinheim 1995, str. 431-435 (online: vho.org/D/Deckert/C2.html).

[48] W. Wegner, *„Keine Massenvergasung in Auschwitz? Zur Kritik des Leuchter-Gutachten"*, v: U. Backes, E. Jesse, R. Zitelmann (Hg.), *„Die Schatten der Vergangenheit"*, Propyläen, Frankfurt 1990, str. 450-476 (online: vho.org/D/dsdv/Wegner.html, s připojenou kritikou ode mne).

[49] Srv. k tomu můj komentář v pozn. 48: W. Häberle, *„Zu Wegners Kritik am Leuchter-Gutachten", DGG*, 39(2), 1991, str. 13-17 (online: vho.org/D/DGG/Heaberle39-2.html); Wilhelm Stäglich, *„Der Leuchter Report, Antwort auf eine Kritik"*, History Buff Books and Video, Hamilton, Ontario, bez vr. (1991), (online: vho.org/D/dlraaek).

[50] V soukromém dopisu mně přiznal, že byl k přijetí tohoto příspěvku donucen, protože jinak by v statních částech silně revizionisticky zaměřená kniha narazila na silný odpor.

[51] J. Bailer, *„Der Leuchter-Bericht aus der Sicht eines Chemiker"*, v: *„Amoklauf gegen die Wirklichkeit"*, Dokumentationszentrum des österreichischen Widerstandes, Bundesministerium für Unterricht und Kultur (Hg.), Wien 1991, str. 47-52.

[52] Srv. E. Gauss (alias G. Rudolf), *„Vorlesungen ..."*, (pozn. 42), str. 290-293; tentýž, *„Chemische Wissenschaft zur Gaskammerfrage", DGG*, 41(2) 1993, (online: vho.org./D/DGG/Gauss41-2.).

dější publikaci znovu opakuje neudržitelné námitky, aniž by se řečenou kritikou zabýval.[53]

Přibližně ve stejnou dobu vyšlo s Bailerovou první publikací povrchní stanovisko G. Wellerse k Leuchterově zprávě, poznamenané chybějícími technickými a přírodovědeckými znalostmi.[54]

Pod dojmem účinku Leuchterovy zprávy se nakonec i Státní muzeum Osvětim cítilo nuceno vydat svůj vlastní posudek. Institut soudního znalectví v Krakově, oddělení soudní toxikologie, pojmenované po Prof. Dr. Janu Sehnovi, vystavilo 24. 9. 1990 pod vedením Prof. Dr. J. Markiewicze posudek, omezený zpočátku pouze na vzorky zdí.[55] Výsledek posudku zněl, že Leuchterovy většinou negativní nálezy kyanidů ve vzorcích z plynových komor na usmrcování lidí jsou způsobeny tím, že kyanidové sloučeniny byly více než 40 let vystaveny účinkům počasí, kterým podlehly. Později tři autoři posudku Institutu Jana Sehna publikovali další výsledky,[56] které se ovšem – jako již při prvním zkoumání – prokazatelně opíraly o nesprávné analytické metody a proto musely vést k chybným výsledkům.[57] Ani moje následná korespondence s autory zmíněného posudku nepřispěla k vysvětlení, proč byly *vědomě* použity nesprávné analytické metody.[58]

V důsledku rozšíření prvního francouzského vydání Leuchterova posudku se ozvaly z Francie dvě pozoruhodnější reakce, z nichž pouze jedna se jím obsahově zabývá,[59] nevšímá si však po vědecké stránce věcných otázek.[60] Chemická sekce francouzské Akademie věd se vyhnula věcným otázkám a vypomohla si místo toho polemickými frázemi a osobními urážkami.[61] Konečně začátkem roku 1998 přišla zčásti věcná, zčásti na vyvolání politického podezření zacílená reak-

---

[53] J. Bailer, in: B. Bailer-Galanda, W. Benz, W. Neugebauer (Hg.), *„Wahrheit und Auschwitzlüge“*, Deuticke, Wien 1995, str. 112-118; srv. k tomu moji kritiku *„Zur Kritik an ‚Wahrheit und Auchwitzlüge‘“* v: Herbert Verbeke (Hg.), *„Kardinalfragen zur Zeitgeschichte“*, Vrij Historisch Onderzoek, Berchem 1996, str. 91-108 (online: vho.org./D/Kardinal/Wahrheit.html).

[54] G. Wellers, *„Der Leuchter-Bericht über die Gaskammern in Auschwitz“, Dachauer Hefte*, November 1991, 7(7), str. 230-241.

[55] J. Markiewicz, W. Gubala, J. Labedz, B. Trzcinka, *„Gutachten“*. Institut soudního znalectví Prof. Dr. Jana Sehna, oddělení soudní toxikologie, Krakov, 24. září 1990; zčásti publikováno např. v: DGG, 39(2) 1991, str. 18f. (online: vho.org./D/DGG/IDN39-2).

[56] J. Markiewicz, W. Gubala, J. Labedz, *„Z Zagadnien Nauk Sądowych“*, Z XXX (1994, str. 17-27 (online: www2.ca.nizkor.org/ftp.cgi/orgs/polish/institute-for-forensic-research/post-leuchter.report).

[57] G. Rudolf, *„Leuchter-Gegengutachten: Ein wissenschaftlicher Betrug?“*, in: *DGG* 43(1) 1995, str. 22-26 (online: vho.org/D/Kardinal/Leuchter.html; tentýž, *„A fraudulent attempt to refute Mr.Death“* (online: vho.org/GB/c/GR/Fraudulent.html).

[58] G. Rudolf, J. Markiewicz, W. Gubala, J. Labedz, *„Briefwechsel“*, v: *Sleipnir*, 1(3) 1995, str. 29-33; přetištěno v Herbert Verbeke (Hg.), pozn. 53, str. 86-90 (online: vho.org/D/Kardinal/Leuchter.html#Briefwechsel).

[59] B. Clair, *„Revizionistische Gutachten“, VffG*, 1(2) 1997, str. 102-104 (online: vho.org/VffG/1997/2/Clair2.html).

[60] G. Rudolf, *„Zur Kritik am Rudolf Gutachten“*, tamtéž, str. 104-108 (online: vho.org/VffG/1997/2/RudGut2.html).

[61] La Vielle Taupe/Pierre Guillame, *„Rudolf Gutachten: ‚psychopathologisch und gefährlich‘. Über die Psychopathologie einer Erklärung“*, *VffG*, 1(4) 1997, str. 224f. (online: vho.org/VffG/1997/4/Guillame4.html).

ce z USA na internetu.[62] V dalších polemikách[63] se však autor vyhnul všem ústředním argumentům.[64]

Poslední pokus o vyvrácení Leuchterovy zprávy pochází od Prof. Roberta Jana van Pelta,[65] a je sotva překonatelný co do nekompetentnosti a nevědomosti.[66] V podstatě jde o návrat na úroveň argumentace *před* první knihou Jeana-Claude Pressaca z roku 1989.[67]

Většina z výše uvedených pokusů o vyvrácení Leuchterovy zprávy i následné diskuse s dalšími revizionisty se vyznačuje místy nevěcnými výroky a politickým podezříváním osob, které zastávají revizionistické teze, stejně jako polemickými poznámkami, které do vědecké diskuse rozhodně nepatří.

[62] Richard J. Green, *„The Chemistry of Auschwitz“*, 10. 5. 1998, (online: holocaust-history.org/auschwitz/chemistry/), a *„Leuchter, Rudolf and the Iron Blues“*, 25. 3. 1998, (online: holocaust-history.org/auschwitz/chemistry/blue/), rovněž s protifašisticky misionářským podtónem.
[63] Detailní výčet nedostatků zmíněného příspěvku je v *„Das Rudolf Gutachten in der Kritik“, Teil 2*, VffG 3(1) 1999, str. 77-82 (online: vho.org/VffG/1999/1/RudDas3.html); angl: *„Some considerations abouth the ‚Gas Chambres‘ of Auschwitz and Birkenau“*, (online: vho.org/GB/c/GR/Green.html).
[64] Richard J. Green, Jamie McCarthy, *„Chemistry is not the Science“*, 2. 5. 1999, (online: holocaust-history.org/auschwitz/chemistry/not-the-science/. Asi 40 % příspěvku se zabývá křivým politickým obviňováním a podezíráním. Jako odpověď viz G. Rudolf, *„Character Assasins“*, pouze online: www.vho.org/GB/c/GR/CharacterAssassins.html.
[65] *„Pelt Report“*, čtený v civilním procesu před Queen’s Bench Division, Royal Courts of Justice, Strand, London, David John Cawdell Irving versus (1) Penguin Books Limited, (2) Deborah E. Lipstadt, Ref 1996 I. No. 113.
[66] Srv. G. Rudolf, *„Gutachter und Urteilsschelte“, VffG* 4(1) 2000, str. 33-50 (online: vho.org/VffG/2000/1/Rudolf33-50.html); podrobněji angl. (online: www.vho.org/GB/c/GR/RudolfOnVanPelt.html and .../CritiqueGray.html.).
[67] Jean-Claude Pressac, *„Auschwitz: Technique and Operation of the Gaschambers“*, Beate-Klarsfeld-Foundation, New York 1989; z časových důvodů se Pressac mohl Leuchterovou zprávou zabývat pouze okrajově.

3.2. K politice

Otázka, zda za nacistického režimu došlo k systematickému vyhlazování Židů ve speciálně zřízených plynových komorách, je viditelně nahlížena především jako politikum. Mohou být spory o tom, zda morální odsouzení nacistického režimu závisí na tom, zda plynové komory byly či nebyly. Pro politické zhodnocení Třetí říše však takové morální posouzení není příliš podstatné. Protože však v této práci nejde ani o morální, ani o politické posouzení dávno zaniklého režimu, nebudou v jejím rámci také žádné morální nebo politické výpovědi. Pouze se osobně kloním k názoru, že politici a vládní forma se mají posuzovat podle toho, co ovládanému národu zanechali. Z toho pak vyplývá všechno ostatní, a s tím se v naší práci také spokojíme.

Každému, kdo má podezření, že revizionisté chtějí očistit nacionálně socialistický režim nebo mu dokonce napomoci k novému průlomu, bych rád odpověděl následující:

Při zkoumání historických událostí musí být vždy naším nejvyšším pravidlem snaha po zjištění toho, co se opravdu stalo (volně podle velkého německého historika 19. století Leopolda Ranka). Pro historika nikdy nesmí být vůdčím motivem např. při zkoumání Džingischána a jeho mongolských hord obviňování ze zločinů nebo naopak zproštění viny. Kdyby však někdo požadoval, že bádání nesmí Džingischána politicky a morálně zprostit viny, jistě by to vyvolalo výsměch a současně výtku, že ten, kdo tak absurdní požadavek vznáší, je sám veden politickými motivy. Jinak je totiž nevysvětlitelné, proč někdo žádá, že náš historický obraz Džingischána musí být vždy takový, jaký nám o něm podali jeho protivníci a oběti.

Obr. 9: Komu scházejí argumenty, sahá k násilí. Prof. Faurisson po přepadení židovskými násilníky, 16. 9. 1989

Pozn. k obrázku[68]

[68] *The Globe and Mail*, 18. 9. 1989; *Le Monde*, 19. 9. 1989; *Sunday Telegraph*, 24. 9. 1989; srv. codoh.com/thoughtcrimes/8909FAUR.HTML.

Přesně totéž platí i pro Hitlera a Třetí říši. Každý revizionista, stejně jako každý antirevizionista, může mít o nich takový politický názor, jaký sám chce. Avšak výtka, že revizionisté dělají svou práci jenom proto, aby nacionální socialismus zprostili viny, což je nemorální nebo dokonce zločinné, se může snadno změnit v bumerang: taková výtka totiž předpokládá, že za nepřípustné je považováno všechno, co nacionální socialismus historicky (a tím částečně také morálně) ospravedlňuje. Kdo to však označuje za zásadně nepřípustné, ten současně veřejně přiznává, že nemá zájem na hledání pravdy, nýbrž že chce pouze nacionální socialismus historicky a morálně *obvinit*, resp. jej *vidět jako obviněný*. K omu však mohou vést *pouze politické důvody*. Tím se však ti, kdož revizionistům vytýkají, že jsou pouze politickým nástrojem, *sami obviňují z politického zneužívání daného tématu*. Nejsou to tedy revizionisté, kdo je veden politickými motivy, nýbrž s nezvratnou jistotou všichni ti, kteří revizionistům vytýkají, že chtějí nějak historicky zkrášlit zetlelou historickou formu, dávno zaniklý politický systém minulé epochy.

Tedy stručně a jasně: Při našem bádání nás nezajímá, jaký dopad by mohly mít naše výsledky na morální „hodnoty“ dávno zmizelých politiků a režimu, nýbrž nám jde pouze o fakta. Kdo soudí jinak, chová se nevědecky, a neměl by si troufat vynášet soudy o ostatních.

4. Osvětim

4.1. Úvodem

4.1.1. „Opera uprostřed holocaustu“

Samotné jméno Osvětim známe všichni. Většina z nás by jej asi označila za tábor smrti pro Židy, a někteří by dodali, že je v Polsku. Mnozí si nejsou jistí podrobnostmi, ale jméno znají. V každém případě se tomuto jménu nemůžeme vyhnout.

Obvyklým obrazem Osvětimi je nepřetržitá, metodicky a ústředně plánovaná likvidace Židů. (Ne, nikoli židovské rasy, protože něco takového neexistuje.)

O naprosté hrůze tohoto místa máme mnoho zpráv, líčících všudypřítomnou atmosféru utrpení, hrozící smrti a přirozeně i smrti samé, nevyhnutelné, masové smrti. Mohla by na takovém místě být plovárna pro internované? Jsou tam myslitelná výchovná a duchovní centra, organizované diskusní skupiny, koncerty, divadlo, dětský sbor a operní představení, pořádaná vězni pro vězně? To je přirozeně zcela nemožné. Něco takového nemůže být součástí obrazu, jaký všichni známe.

A přece těm, kdo jsou ochotni prokousat se knihami, časopisy a obrazovými záznamy, které přinášejí méně rozšířené pohledy a důkazy, je všechno výše řečené známo.

Např. plovárna je jasně viditelná na různých leteckých snímcích z časů války. Ty by ovšem mohly být padělané, ale plovárna je stejně tak vidět i na nedávno natočeném videu z dnešního tábora Osvětim. Zmíněný videozáznam, obsahující opravdu překvapivé interview s ředitelem Osvětimského muzea, vytvořil David Cole.

Pan Cole je americký Žid a možná je i jeho video padělané. Když však v Osvětimi skutečně byla ostatní výše zmíněná zařízení, je i existence plovárny naprosto přijatelná.

Ohledně prokázání reálnosti zmíněných zařízení není lepší pramen než *Jerusalem Post* (místní vydání) z 25. ledna 1995, str. 7.

Mám po ruce z Izraele zaslaný originální výtisk. Je v něm půlstránkový článek s titulem „Uprostřed vraždění zpívají děti o bratrské lásce“. V úvodu se říká: „Desetiletý Daniel K. přišel do Osvětimi v roce 1943. Dnešní profesor hledí zpět na jinou fasetu tábora smrti“. Profesor K. dále píše:

> „Příspěvek [Beethovenova Devátá] z roku 1943… přednesl chlapecký sbor z Osvětimi-Březinky… Byl jsem jeho členem… Vzpomínám si ještě na své první angažmá v kultuře, historii a hudbě v tomto táboře… V březnu 1994 jsem těžce onemocněl záškrtem a byl jsem hospitalizován v nemocničním baráku. Matka mne prosila, abych zažádal o její přemístění do nemocnice, aby mohla být u mne [K. tak neučinil, přestože to bylo dovolené.]… Zdravotní sestry, lékaři i pacienti přežili…“

K čemu ale zdravotní sestry, lékaři a dokonce nemocnice pro lidi, kteří tam přece byli posláni k fyzické likvidaci? Proč byl zmíněný chlapec krmen, šacen, léčen a dva až tři roky ubytován? Daniel K. pokračuje:

„Jeden z mládežnických vůdců naší skupiny… požádal o povolení ke zřízení výchovného střediska pro děti. Bylo mu vyhověno a v krátké době se středisko stalo duchovním a společenským centrem rodinného tábora. [Rodinný tábor!] Byl doslova duší tábora. Hrály se tam muzikály, divadelní představení, i dětská opera. Diskutovalo se také o různých ideologiích – o sonismu, socialismu a českém nacionalismu… Byl tam rovněž dirigent jménem Imre,… který sestavil dětský pěvecký sbor. Zkoušelo se ve velké prádelně, kde byla dobrá akustika… Na podzim 1944 bylo velmi mnoho práce schopných vězňů odesláno do Německa." Konec citátu.

Takže „velmi mnoho" z nich zůstalo práce schopných! Záměrně jsem zde vynechal obvyklé odkazy na likvidaci, plynové pece atd., kterých včetně odkazů na zplynování lidí nacházíme všude víc než dost.

Chtěl jsem tím pouze upozornit na existenci zotavovacích a kulturních zařízení, o níž už nelze sebeméně pochybovat. Tento fakt ovšem vrhá nové a k zamyšlení podněcující světlo na obvyklé příběhy, které všichni známe. Je možné, že by Osvětim nebyla úplně takovým místem, jak se nám běžně líčí?

Článek Dana McSweeneyho byl otištěn v australských novinách *Killoy Sentinel* (Nový Jižní Walles). V něm zmiňované a skutečně burcující video Davida Coleho lze získat ještě i dnes.[69] V článku popsaná zařízení nejsou ani v běžné literatuře rozhodně tak neznámá, jak se zde uvádí. Naopak ve vzpomínkové literatuře se to doslova hemží takovými zprávami o pobytu v nemocnici, o nákladné zdravotní péči o těžce nemocné, o „práce neschopných osobách", o ordinacích zubních lékařů, školkách, o koncertech, sportovních akcích (Březinka měla své vlastní fotbalové hřiště), o práci mimo věznici ve městě Osvětim atd. Tato líčení nejsou samozřejmě dominantní a zmiňují se vedle dalších, mnohem horších věcí. Teprve když se po takových zprávách vědomě pátrá, uvědomíme si, jak paradoxní obrázek tito svědci o Osvětimi podávají – a rozhodně nejen o Osvětimi. To by mělo být pro každého z nás skutečně „podnětem k zamyšlení". Konsekventní analýza mezitím již takřka nekonečné řady dobových svědectví z tohoto úhlu pohledu ještě nebyla vypracována. Kdo by se ostatně tak nevděčné úlohy odvážil ujmout?

[69] *David Cole Interviews Dr. Franciszek Piper, Director, Auschwitz State Museum*, VHS Video, rozšiřuje CODOH, P.O. Box 439016, San Diego, CA 92143, USA
(online: codoh.com/cole.ra (zvuková nahrávka);
zkrácený text: *JHR* 13(2) 1993, str. 11-13 (online: codoh.com/gcgvcole.html [výňatek]).

4.1.2. K historii tábora

Přestože jméno hornoslezské obce Osvětim slouží jako synonymum údajného průmyslového vyhlazování Židů nacisty, neexistuje dodnes žádná souborná studie tohoto tábora.[70] Z tisíců prací na dané téma stojí za zmínku pouze tři:

Kalendarium Danuty Czechové, dílo polské komunistické poválečné propagandy, se podobá zkatalogizovanému seřazení skutečných i vymyšlených událostí, aniž by byla projevena snaha o vytvoření přesvědčivého obrazu historie tábora.[71]

Práce Jeana-Claude Pressaca se téměř výhradně soustřeďují na pět budov tábora, na krematoria,[72] přičemž z nedostatku technických a stavebních znalostí žalostně selhává ve snaze objasnit techniku a způsob funkce těchto objektů.[73]

Robert van Pelt a Deborah Dworaková ve své historii města Osvětim pojednávají o koncentračním táboru jen dosti povrchně.[74]

Všechno ostatní v regálech knihkupectví jsou většinou směsice zpráv o zážitcích, kolísající mezi pokusem o dokumentaci a podprůměrnou beletrií.[75]

---

[70] Nová řada IfZ nebyla ještě analyzována, ale již samotné tituly naznačují, že jde o zkoumání detailů, ale ne o pokus pojetí historie tábora jako celku: Norbert Frei, Thomas Grotum, Jan Parcer, Sybille Steinbacher, Bernd C. Wagner, *„Darstellungen und Quellen zur Geschichte von Auschwitz"*, Bd. 1: *„Standort- und Kommandanturbefehle des Konzentrationslagers Auschwitz 1940-1945"*; Bd. 2: *„'Musterstadt' Auschwitz: Germanisierungspolitik und Judenmord in Ostoberschlesien"*; Bd. 3: *„IG Auschwitz: Zwangslager und Vernichtung von Häftlingen des Lagers Monowitz 1941-1945"*; Bd. 4: *„Ausbeutung, Vernichtung, Öffentlichkeit: Neue Studien zur nationalsozialistischen Lagerpolitik"*; K. G. Saur, München 2000.

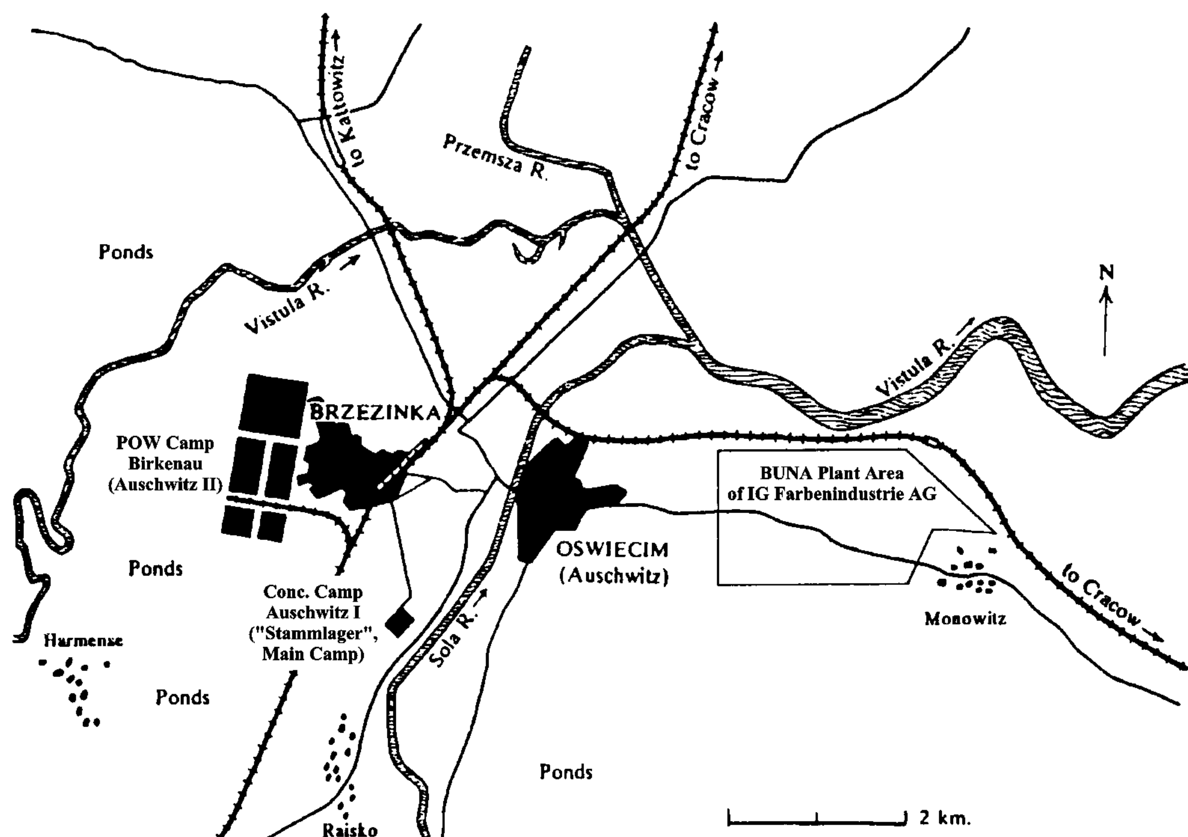
[71] *„Kalendarium der Ereignisse im Konzentrationslager Auschwitz-Birkenau 1939-1945"*, Rowohlt Verlag GmbH, Reinbek bei Hamburg 1989.

[72] (Viz také pozn. 69). J.-C. Pressac, *„Les crématoires d'Auschwitz. La machinerie du muertere de masse"*, CNSR, Paris 1993; dt.: *„Die Krematorien von Auschwitz. Die Technik des Massenmordes"*, Piper, München 1994. Pokud není uvedeno jinak, vztahují se odkazy vždy na francouzský originál.

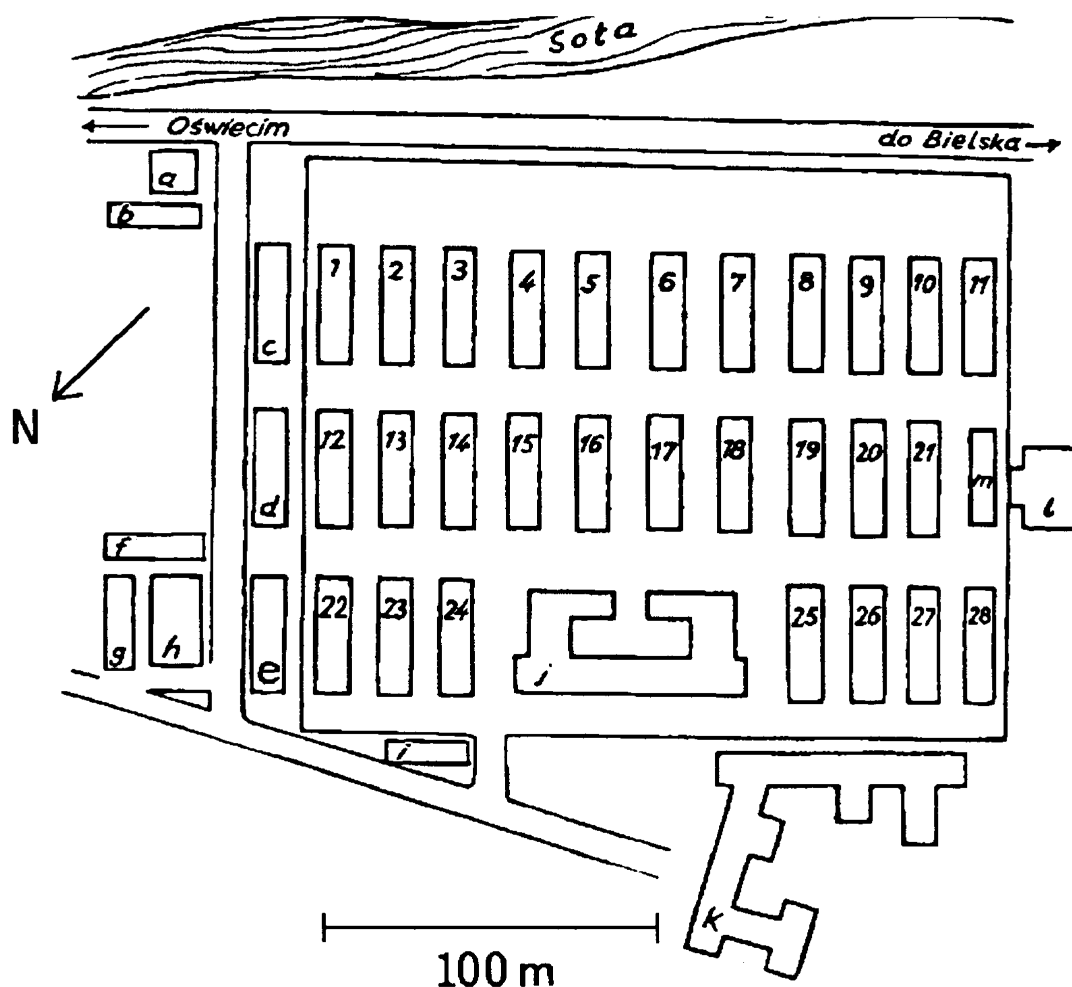
[73] Ohledně kritiky první Pressacovy knihy (pozn. 69) srv. R. Faurisson, *JHR*, 11(1) 1991, str. 25ff; ebenda, 11(2) 1991), str. 133ff. (online: frz: vho.org/Fj/RHR/3/Faurisson65-154.html); F. A. Leuchter, *„The Fourth Leuchter Report"*, Samisdat Publisher Ltd., Toronto 1991 (online: www.zundelsite.org/english/leuchter/report4/leuchter4.toc.html). Ohledně kritiky druhé Pressacovy knihy (pozn. 74) viz Herbert Verbeke (Hg.). K zásadní kritice Pressacova způsobu práce srv. G. Rudolf, *„Gutachten über die Frage der Wissenschaflichkeit der Bücher".* Auschwitz: Technique and Operation of the Gas Chambers *und* Les Crématoires d'Auschwitz, la achinerie du Muerte de masse *von Jean-Claude Pressac*, in: W. Schlesiger, *Der Fall Rudolf*, Cromwell, London 1994 (online: vho.org/D/drf/Fall.html#Gutachten; mezitím byl Pressac silně napadán i židovskou stranou kvůli nevědeckému způsobu práce, srv. *Rivarol*, 22. 3. 1996, str. 8 (online: [momentálně není k mání!!!] abbc.com/aaargh/fran/archFaur/RF960322.html); tamtéž, 12. 4 1996, str. 4. Srv. také kritiku od Pierre Guillaume, *De la misère intelectuelle en milieu universitaire*, B. P. 9805, 75224 Paris cedex 05, 1995 (online: [momentálně není k mání!!!] abbc.com.aaargh/fran/archVT/vt9309xx1.html).

[74] Robert van Pelt, Deborah Dworak, *„Auschwitz: 1270 to the Present"*, Yale University Press, New Haven and London 1996; srv. recenzi Carla Mattogna, *„Architektonische Stümpereien zweier Plagiatoren", VffG*, 4(1) 2000, str. 25-33 (online: vho.org/VffG/2000/1/Mattogno25-33.html).

[75] Viz úsudek Normana G. Finkelsteina v: Norman Finkelstein, Ruth Bettina Birn, *„A Nation on rial: The Goldhagen Thesis and Historical Truth"*, Metropolitan Books, New York 1998; srv. také recenzi Richarda Widmanna, *„Holocaust-Literatur versus Holocaust-Wissenschaft", VffG* 2(4) 1998, str. 31ff. (online: vho.org/VffG/1998/4/Buecher4.html).

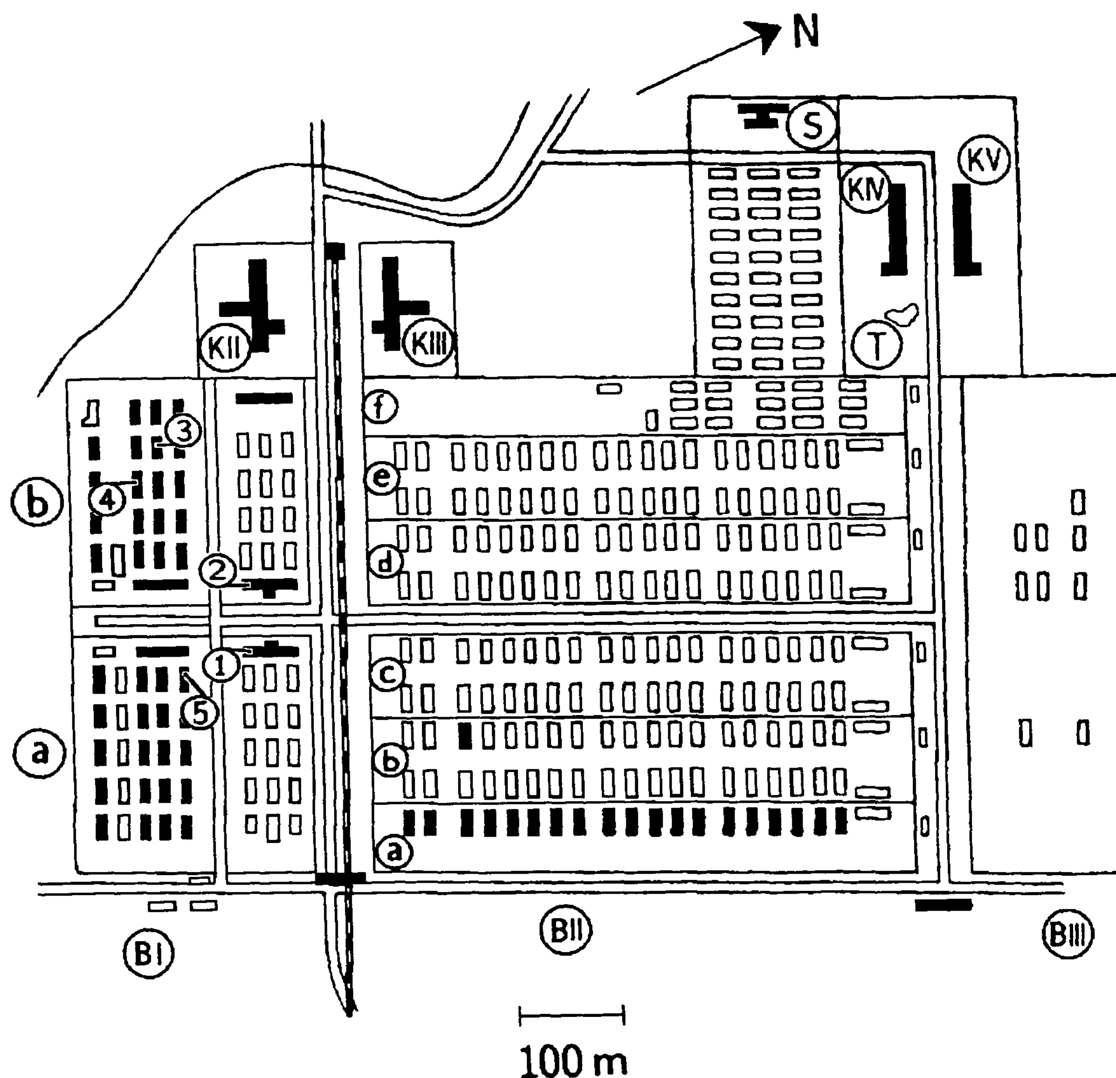
Obr. 10: Mapa okolí Osvětimi z doby druhé světové války. Hranice území IG Farbenindustrie byly zaneseny dodatečně a ukazují plochu závodu jen přibližně. Plocha zajateckého tábora Březinka odpovídá plánovanému stavu pro rok 1945, kterého ve skutečnosti nebylo nikdy dosaženo.

Obr. 11: Situační plán zajateckého tábora Osvětim I/základní tábor podle informační brožury Státního muzea Osvětim 1991.

blok 1-28: obytné bloky
a: velitelský obytný dům
b: hlavní strážnice
c: táborové velitelství
d: správní budova
e: polní nemocnice SS (revír SS)
f,g: politické oddělení
h: krematorium I s „plynovou komorou“

i: strážnice na hlavní bráně
j: táborová kuchyně
k: přijímací budova
l: skladiště, divadelní budova
m: nová prádelna

Obr. 12: Situační plán zajateckého tábora Osvětim II/Březinka, asi 2 km severovýchodně od ákladního tábora, stav ke konci r. 1942. Černě vyplněné objekty na plánu dosud existují, zčásti ovšem jen jako ruiny, resp. základy (krematoria II-V). Zbytek byl po válce polskými civilisty rozebrán na stavební materiál (podle infor. brožury Státního muzea Osvětim 1991).

BI-III: stavební úsek I-III
BI a/b: ženský tábor
BII a: karanténní tábor
BII b: rodinný tábor
BII c: maďarský tábor
BII d: mužský tábor
BII e: cikánský tábor 13
BII f: nemocniční tábor pro vězně
T: rybník
S: ústřední sauna a parní odhmyzování

1: budova 5a: odhmyzování Cyklonem B
2: budova 5b: odhmyzování Cyklonem B
3: vězeňský barák č. 13
4: vězeňský barák č. 20
5: vězeňský barák č. 3
K II: krematorium s „plynovou komorou“
K III: krematorium s „plynovou komorou“
K IV: krematorium s „plynovou komorou“
K V: krematorium s „plynovou komorou“

Teprve od počátku devadesátých let, tedy po zhroucení východního bloku, jsou nám přístupná akta těch služeben Třetí říše, podle nichž je teprve nyní možné psát spolehlivou historii tábora Osvětim. Jsou to především dokumenty ústřední stavební správy zbraní SS a policie v Osvětimi,[76] uložené v Moskvě, akta válečného archivu zbraní SS ve Vojenském historickém archivu v Praze, stejně jako dokumenty koncentračního tábora Osvětim v osvětimském muzeu. Protože se v případě těchto podkladů jedná o statisíce dokumentů, jistě ještě několik let potrvá, než bude možné počítat se skutečně fundovanou prací na téma Osvětim. Ale již nyní můžeme mít za jisté, že budoucí výzkum přinese zcela zásadní revizi našeho dosavadního obrazu o koncentračním táboře Osvětim.

Proto v následujícím krátkém přehledu historie tábora Osvětim budu zásadně přihlížet jen k vývodům Jean-Claude Pressaca tam, kde jsou nesporné, a to tím spíše, že je všeobecně vychvalován jako autorita v technických záležitostech Osvětimi.[77]

Na okraji města Osvětim ležící objekt, tábor Osvětim I, zvaný také základní tábor, byl původně částí kasáren c. k. monarchie (později Polska), který se po válce Německa proti Polsku přeměnil na koncentrační tábor. Tábor Osvětim II v lízkosti vesnice Březinka (zvaný proto také Osvětim-Březinka), byl po začátku ruského tažení nově postaven; oficiálně jako tábor zbraní SS pro ruské válečné zajatce. Oba tábory patřily ke komplexnímu systému s více než 30 dalšími menšími tábory v Horním Slezsku, které měly zajišťovat pracovní síly pro Němci nově zřizovaný rozsáhlý chemický průmysl, mj. pro hornoslezské provozy BUNA-Werken koncernu I.G. Farbenindustrie AG na zušlechťování uhlí (zkapalnění a zplyňování uhlí na syntetické a provozní látky, viz obr. 10). Tábor Březinka sloužil mj. k internování práce neschopných zajatců. Kapacita tábora s plánovaným stavem od 200 000 do 300 000 vězňů neměla mezi všemi tábory Třetí říše obdobu. *Této velikosti ovšem tábor nikdy nedosáhl.*

Nahromadění tak velkého množství lidí v těsném prostoru táborů, jejichž infrastruktura teprve vznikala, mělo ve všech táborech Třetí říše za následek závažné zdravotní problémy. Jak vězni, tak i stovky v táboře pracujících civilistů (Němců i Poláků), mohli do tábora zavléci nejrůznější cizopasný hmyz, jako např. vši. Ale právě vši jsou hlavními nositeli skvrnitého tyfu, který se tehdy ve východní Evropě často vyskytoval. Tábor proto dostal – k neštěstí všech zčásti až po nějakém čase – hygienická vybavení, mezi nimi také rozsáhlá odhmyzovací zařízení, v nichž bylo desinsikováno šatstvo a osobní věci nově přijímaných vězňů, např. pomocí tehdy k tomu účelu běžného insekticidu Cyklonu B (kyselina kyanovodíková je vázána na porézním nosném materiálu). Vězni sami byli ostříháni[78] a museli se důkladně očistit ve sprše. V důsledku někdy nedostateč-

---

[76] Centr Chraněnja Istoricko-dokumentalnych Kollekcii (dále jen CCIDK); srv. také akta v Gosudarstvennom Archivu Rossijskoj Federacii.

[77] Srv. Manfred Köhler, *„Pressac und die deutsche Öffentlichkeit"*, in: Herbert Verbeke (pozn. 42), str. 19-30 (online: vho.org/D/anf/Koehler.html).

[78] Ve Třetí říši měly být vlasy od jisté délky odváděny k zužitkování (srv. k tomu: *Schreiben des SS-Wirtschafts-Verwaltungshaupamtes, Oranienburg, von 6. 8. 1942*, IMT-Dokument 511-USSR, zitiert nach: *„Der Prozeß gegen die Hauptkriegsverbrecher vor dem Internationalen Militärgerichtshof"*, Nürnberg

ného vybavení táborů odhmyzovacími zařízeními a prostředky, stejně jako neopatrností při odhmyzování pracujících civilistů, propukaly stále znovu epidemie skvrnitého tyfu, jimž padlo za oběť jak mnoho vězňů, tak i někteří strážní.

Kvůli vysoké úmrtnosti byly tábory vybaveny zpopelňovacími zařízeními (krematorii). Když v Březince v létě 1942 vypukla katastrofální epidemie skvrnitého tyfu, při níž v nejhorším období umíralo denně více než 300 vězňů, byla naplánována stavba čtyř krematorií, o nichž se doufalo, že by mohla v budoucnu takové množství mrtvých těl zvládnout. Ze zmíněných čtyř krematorií ovšem dvě krátce po zprovoznění pro poruchu odpadla. Vzhledem k zjevně postačující kremační kapacitě v táboře už nebyla nikdy opravena. Základní tábor v Osvětimi vlastnil pouze jediné kremační zařízení, které bylo navíc po zprovoznění krematorií v Březince odstaveno.

Historiografie dnes vychází zpravidla z toho, že zmíněná kremační zařízení nejenže sloužila své plánované funkci, tj. zpopelňování zemřelých vězňů, nýbrž že byla později zneužívána k masovému likvidování mj. Židů. Podle toho byl také pro vězně užívaný termín *„práce neschopný"* synonymem pro *„života nehodný"*. To znamená, že do tábora přicházející práce neschopní lidé byli hned zabíjeni. Za tím účelem měli být v některých prostorách existujících kremačních zařízení po drobných stavebních úpravách pomocí Cyklonu B (určeného vlastně k odhmyzování) zabíjeni (*„plynováni"*) a poté spáleni dílem v pecích krematorií, dílem v otevřených jámách.

Podle svědeckých výpovědí byla v základním táboře Osvětim I taková plynová komora k likvidaci lidí v krematoriu I, které se dodnes zachovalo, i když v ilně zmanipulované podobě, jak může každý sám vidět. Ve zhruba dva kilometry vzdáleném táboře Březinka neboli Osvětim II měly být v tamějších čtyřech krematoriích další plynové komory, stejně jako ve dvou selských domech, ležících mimo vlastní tábor, které byly údajně také přestavěny na plynování lidí.

Ze zařízení v táboře Březinka, které sloužilo k odhmyzování vězeňských oděvů *pomocí Cyklonu B*, zůstaly dodnes zachované pouze stavební objekty 5a a b (BW 5a/b) ve stavebních úsecích 1a/b (B 1a/b). Jeden trakt v nich občas sloužil jako prostor k odhmyzování předmětů kyselinou kyanovodíkovou. Níže si představíme jednotlivá zařízení a podáme jejich stavební charakteristiku. Viz k tomu situační plány základního tábora Osvětim a Březinky na obr. 11 a 12.

1949, str. 553f. Zmíněným dokumentem se nařizovalo využití vězeňských vlasů o délce od 20 mm. Když byl po válce v těchto vlasech nalezen kyanid, bylo to ouze vysvětlení procesu desinsekce. V žádném případě to však není důkaz o plynování lidí, jak vrdí např. J. Bailer a Brigitte Baier-Galandová, (pozn. 51) tamtéž, a str. 36-40. Dokonce
i v případě vykonané popravy by bylo jednodušší a účelnější ostříhat člověku vlasy před usmrcením, protože byly ještě netoxické.

4.2. Epidemie a obrana proti nim

4.2.1. Nebezpečí epidemií[79]

Je všeobecně známo, že jako vždy ve válkách, např. v americké válce za nezávislost, si epidemie vyžádaly víc obětí mezi vojáky i civilisty než samotné zbraně. Tuto skutečnost změnila teprve atomová bomba.

Nejvíce obávanou nákazou v první světové válce byl na východní frontě skvrnitý tyfus. Od této války, v níž si nákaza vyžádala mnoho tisíc obětí německých vojáků na ruské frontě, jíž bylo možné zabránit jen velmi přísnými obrannými opatřeními a která se ke konci války rozšířila i na německé území, bylo její nebezpečí pevně usazeno ve vědomí všech lékařských i vojenských míst.[80]

Tak např. *Velký Brockhausův lexikon*, díl 6, Lipsko 1930, pod heslem „skvrnitý tyfus" obsáhle uvádí, že přenášení této akutní infekční choroby způsobuje pouze veš dětská (zvaná také veš šatní):

> „Za původce je považován mikroorganismus Rickettisia prowazeki (objevený r. 1910 Rickettem a 1913 Prowazekem), který se nachází ve střevě a aké ve slinivce infikované vši."

Po zevrubném popisu symptomů a průběhu choroby pak lexikon konstatuje:

> „Skvrnitý tyfus se vyskytuje především při nepříznivých společenských a hygienických poměrech, v zatuchlých přeplněných obydlích, nemocnicích, ve věznicích, na vystěhovaleckých lodích i jako důsledek neúrody a rahoty, a proto je také nazýván jako hladový, vězeňský nebo válečný tyfus. Endemicky se vyskytuje v Rusku, balkánských zemích, v severní Africe, v Malé Asii a Mexiku. Podle Tarrasseviče onemocnělo v letech 1918-21 v Rusku skvrnitým tyfem na 25-30 milionů lidí, tj. 20-30 % obyvatelstva."

A dále:

> „Úspěšná prevence a potírání skvrnitého tyfu spočívá v pečlivém provádění všech opatření, která jsou pro likvidaci vši dětské k dispozici."[81]

Stejné byly i zkušenosti německých lékařů za druhé světové války.[82] [83] V nespočetných publikacích bylo téma dále prohlubováno, a stejně tak se prováděly praktické pokusy, čímž se rozšiřovaly znalosti o boji s původcem nákazy.

Prof. Dr. F. Konrich plným právem ve svém díle „O sanačních zařízeních v ěmeckých zajateckých táborech"[84] konstatuje, že nákazy jako zde uvedené „…

---

[79] Následující výklady spočívají na informacích H. J. Nowaka, *„Kurzwellen-Entlausungsanlagen in Auschwitz", VffG* 2(2) 1998, str. 87-105. hier str. 88-93 (online: vho.org./VffG/1998/2/Nowak2.html).

[80] O. von Schjerning, *„Handbuch der Ärtzlichen Erfahrungen im Weltkrieg 1914/1918"*, Band VII Hygiene, J. A. Barth Verlag, Leipzig, a zvláště str. 266 ad.: *„Sanierungsanstalten an der Reichsgrenze"*.

[81] Brockhaus odkazuje dílo A. Schittenhelm, *„Flecktyphus"* in: *Handbuch der Inneren Medizin*, 2. Auflage, 1925.

[82] R Wohlrab, *„Flecktyphusbekämpfung im Generalgouverment", Müncher Medizinische Wochenschrift*, 89(22) 1942, str. 483-488.

[83] W. Hagen, *„Krieg, Hunger und Pestilenz in Warschau 1939-1943", Gesundheitswesen und esinfektion*, 65(8) 1973, S 115-127; ebenda 65(9) 1973, str. 129-143.

u nás již dávno vymizely“. Pak je snadné pochopit, proč všechny zúčastněné úřady a instituce tak **polekaně zareagovaly**, když byl začátkem července 1942 do tábora Osvětim civilisty zvenčí zavlečen skvrnitý tyfus.[85] Epidemie tudíž nevznikla v táboře samotném a nemohla se odtud tedy ani rozšířit do okolí, to jest mezi místní obyvatelstvo.

4.2.2. Potírání epidemií Cyklonem B

Jednou z odedávna nejúčinnějších metod k boji se vší dětskou – a tedy i k zamezení a vymýcení skvrnitého tyfu – stejně jako k potírání mnoha ostatních škůdců jako jsou pilousi, štěnice, švábi, termiti, myši, potkani a mnoha dalších, je zaplynování pomocí snadno těkavé kyseliny kyanovodíkové.

Kyselina kyanovodíková není v kapalném skupenství dlouhodobě stálá a pro svou špatnou manipulovatelnost je také velice nebezpečná. Již koncem první světové války byla na trh dodána kyselina kyanovodíková ve snadněji manipulovatelné a bezpečnější formě: porézní materiály se nechaly nasáknout kyselinou kyanovodíkovou s přísadou stabilizátoru a většinou i výstražné aromatické látky, která měla lidi již při slabé koncentraci varovat před jen slabě zapáchajícím a pro většinu lidí vůbec nepozorovatelným toxickým plynem. Výrobek byl navíc bezpečně balen do plechovek, které šly otevřít jen speciálním nástrojem. Jen samotné množství podaných žádostí o patent na přísady do Cyklonu B ukazuje, že pro stabilizátory a varovné látky neexistovalo žádné jednoduché a definitivní řešení.[86] Z hlediska předpisů byl velký rozdíl mezi stabilizátorem pro kyselinu kyanovodíkovou a varovnou aromatickou látkou. Stabilizátor byl bezvýhradně předepsán,[87] zatímco výstražná aromatická látka se bezpodmínečně nevyžadovala.[88]

Frankfurtskou firmou DEGESCH[89] vyráběný a licencí chráněný preparát Zyklon B® představoval právě tuto snadno manipulovatelnou formu kyseliny

---

[84] Friedrich Konrich, *„Über die Sanierungsanstalten der deutschen Kriegsgefangenenlager“, Gesundheits-Ingeneur*, 19. 7. 1941, str. 399-404.

[85] Wilhelm Stromberger, *„Was war die ‚Sonderbehandlung‘ in Auschwitz?“, Deutschland in Geschichte und Gegenwart*, 44(2) 1996, str. 24-25.

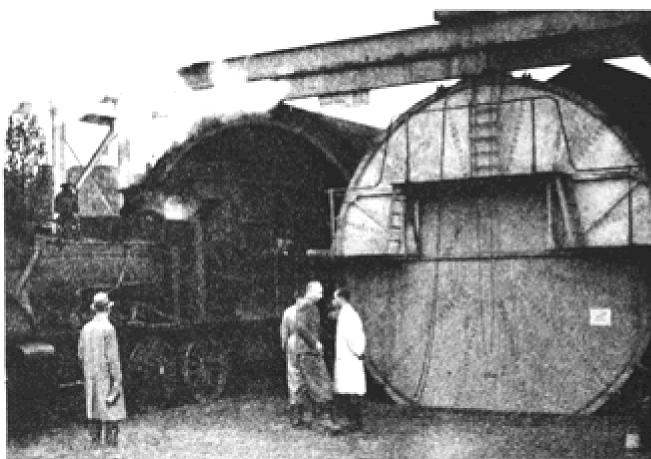
[86] Srv. Wolfgang Lambrecht, Otto Karl, *„Das handelsprodukt Zyklon B“*, nepublikovaný rukopis, na internetu pod: vho.org/D/Beitraege/Zyklon.html.

[87] Deutsche Reichsbahn Eisenbahnverkehrsordnung (EVO), Anlage C zu §54 EVO, *Vorschriften über die nur bedingt zur Beförderung zugelassenen Gegenstände vom 1. Okt. 1938*, str. 50: „Kyselina kyanovodíková musí být stabilizována přísadou, uznanou Říšským chemicko-technickým ústavem, a rovněž opatřena varovnou látkou.“

[88] L. Gaßner, *„Die gesetzliche Bestimmungen der Anwendung hochgiftiger gasförmiger Stoffe zur Schädlingsbekämpfung in Deutschland“*, v: *„Hanbuch des praktischen Desinfektors“*, Th. Steinkopf, Dresden 1937, str. 185f. Skutečnost, že koncentrační tábor Osvětim dostával Cyklon B bez výstražné aromatické látky, není proto tak neobvyklá, jak se v literatuře někdy uvádí a zveličuje se na *„trestní indicii“*. Rovněž výjimečné ustanovení pro zbraně SS k tomu nezadává žádnou příčinu, protože vychází pouze z platných říšských předpisů a prováděcích ustanovení, jimiž se upravuje používání Cyklonu B. Srv. Deutsches Reich, *„Anwendung von hochgiftigen Stoffen zur Schädlingsbekämpfung durch die Waffen-SS“*, Rund-Erlaß des Reichsministerium für Ernährung und Landwirtschaft vom 3. 4. 1941, cit. podle *Zeitschrift für hygienische Zoologie und Schädlingsbekämpfung*, 33 (1941), str. 126.

[89] Deutsche Gesellschaft für Schädlingsbekämpfung, dceřinná firma I.G. Farbenindustrie AG.

kyanovodíkové.[90] Až do konce druhé světové války hrála mimořádně významnou roli při potírání hmyzu a hlodavců[91] [92] ve veřejných budovách, skladech potravin a velkoprostorových dopravních prostředcích jako jsou vlaky a lodě.[93] Tak např. Dr. G. Peters ve své studii „Kyselina kyanovodíková k boji se škůdci“[94] informuje o zaplynovávání lodí kyselinou kyanovodíkovou v USA již v roce 1910, a také o tunelech, do nichž mohou najet celé vlaky k odhmyzení. V tehdejší literatuře byly v tom smyslu pojednávány i kasárny a zajatecké a koncentrační tábory.[95] [96] [97] Vedle Cyklonu B ovšem k boji proti škůdcům existovaly ještě další plynné prostředky.[98] [99] Cyklon B hrál významnou roli ještě nějaký čas po válce, až byl posléze zcela vytlačen DDT a jeho nástupci.[100] [101]

Obr. 13: Zavšivený vlak vjíždí do železničního zaplynovávacího tunelu v Budapešti (viz pozn. 94).

[90] K dějinám firmy, zatažené do historiografie holocaustu, srv. Jürgen Kalthoff, Martin Werber, *„Die Händler des Zyklon B“*, VSA-Verlag, Hamburg 1998; mnohem odborněji a věcněji píší Wolfgang Lambrecht a Otto Karl, pozn. 86.

[91] O. Hecht, *„Blausäuredurchgasung zur Schädlingsbekämpfung“, Die Naturwissenschaften*, 16(2) 1928, str. 17-23.

[92] G Peters, W. Ganter, *„Zur Frage der Abtötung des Kornkäfers mit Blausäure“, Zeitschrift für angewandte Entomologie*, 21(4) 1935, str. 547-559.

[93] G. Peters, *„Eine moderne Eisenbahn-Entwesungsanlag“, Anzeiger für Schädlingskunde*, 14(8) 1938. str. 98f.; vgl. F. P. Berg, (pozn. 111).

[94] Gerhard Peters, *„Blausäure zur Schädlingsbekämpfung“*, Ferdinand Enke Verlag, Stuttgart 1933.

[95] Walter Dötzer, *„Entkeimung, Entsuechung und Entwesung“*, v J. Mrugowsky (Hg.), *„Arbeitsanweisungen für Klinik und Laboratorium des Hygiene-Institut der Waffen-SS“*, Urban & Schwarzenberg, Berlin und Wien 1943.

[96] F. H. Haag, *„Lagerhygiene, Tachenbuch des Truppenartztes“*, Band VI, Lehmanns Verlag, München 1943.

[97] F. Puntigam, *„Die Duchgangslager der Arbeitsansatz verwaltung als Einrichtungen der Gesundsheitvorsorge“, Gesundheitsingenieur*, 67(2) 1944, str. 47-56.

[98] G. Peters, *„Die hochwirksamen Gase und Dämpfe in der Schädlingsbekämpfung“*, F. Enke Verlag, Stuttgart 1942.

[99] DEGESCH, *Acht Vorträge aus dem Arbeitsgebiet DEGESCH,* 1942, str. 47; Dokument NI-9098 im Nürnberger Prozeß, Eigenschaftstabelle der von der DEGESCH verwendeten gasförmigen Insektizide/Rottizide.

[100] H. Kruse, *„Leitfaden für die Ausbildung in der Desinfektion und Schädlingsbekämpfung“*, Muster-Schmidt, Göttingen 1948.

[101] H. Kliewe, *„Leitfaden der Entseuchung und Etnwesung“*, F. Enke Verlag, Stuttgart 1951.

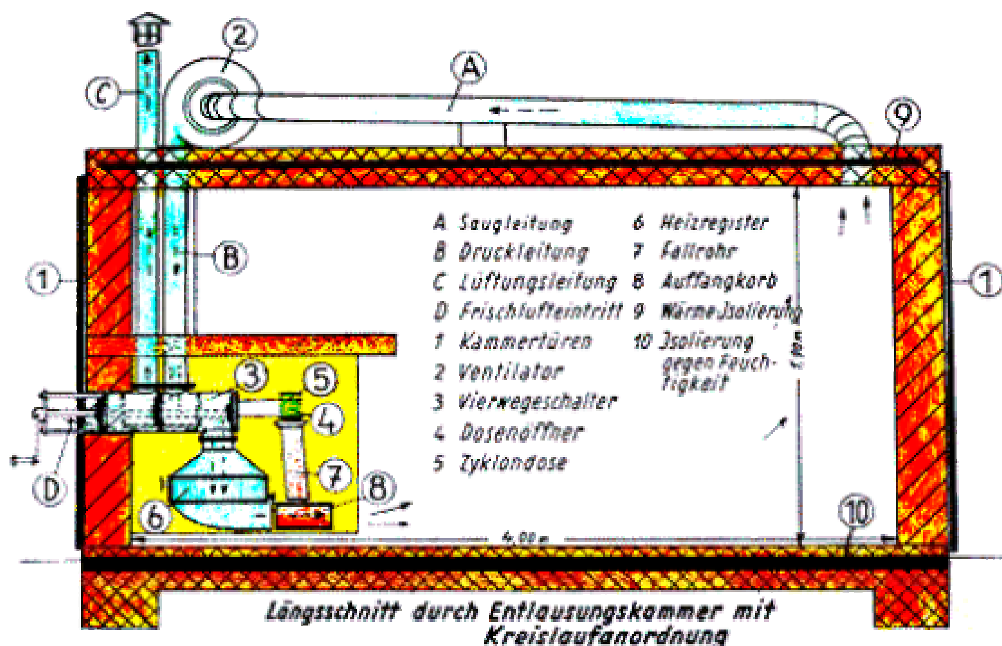
Obr. 14: Typický inzerát firmy DEGESCH o širokém rozsahu použití nabízených zaplynovávacích metod: mlýny, lodě, skladiště, obilná sila, obytné domy, nákladní vlaky, kamiony atd.

O samotných odhmyzovacích zařízeních na principu kyseliny kyanovodíkové z předválečné i válečné doby je k dispozici mnoho publikací, na něž zde alespoň stručně odkazuji.[102] [103] [104] [105] [106]. Vedle toho existují z tehdejší doby směrnice pro zaplynování předmětů a prostor, které příslušné postupy popisují a předpisují až do nejmenších podrobností.[107] [108] Tyto materiály se v zásadě neliší od dnešních předpisů[109] a na jejich základě si zde stručně osvětlíme způsob postupu.

Na odhmyzování předmětů se zpočátku užívaly obyčejné, provizorně upravené místnosti (o půdorysu 10 až 30 m^2), jejichž okna a dveře se co možná „vzduchotěsně“ zajistily pomocí plsti a papírových pásků. Dále bylo dbáno na vytápění pro-

[102] F. Puntigam, H. Breymesser, E. Bernfus, *„Blausäuregaskammer zur Fleckenfieberabwehr“*, Sonderveröffentlichung des Reichsblattes, Berlin 1943.
[103] G. Peters, *„Gefahrlose Anwendung der hochgiftigen Blausäure in Entlausungskammern“, Arbeitsschutz,* 5(III) 1942, str. 167f.
[104] F. Puntigam, *„Raumlösung von Entlausungsanlagen“, Gesundheitsingenieur,* 67(6) 1944, str. 139-180.
[105] E. Wüstinger, *„Vermehret Einsatz von Blausäure-Entlausungskammern“*, *Gesundheitsingenieur,* 67(7), 1944, str. 179.
[106] Soubornou práci v novější době vydal F. P. Berg, *„The German Delousing Chambers“, JHR,* 7(1) 1986, str. 73-94 (online: codoh.com/gcgv/gcdelouse.html); srv. tamtéž, (pozn. 86). Viz také pozn. 94 ad.
[107] *„Entseuchungs-und Entwesungsvorschrift für die Wehrmacht“*, H. Dv Nr. 277, L. Dv. 416, Reichsdruckerei, Berlin 1939.
[108] *„Richtlinien für die Anwendung von Blausäure (Zyklon) zur Ungeziefervertilgung (Entwesung)“,* Gesundheitsanstalt des Protektorat Böhmen und Mähren, Prag o.J.; Dokument NI-9912(1) im Internationalen Militärgerichtshof, wiedergegeben in Herbert Verbeke (Hg.), (pozn. 42), str. 94-99.
[109] *„Technische Regeln für Gafahrstoffe“*, TRGS 512, Begasungen, BarbB1. Nr. 10/1989, str. 72, v Kühn, Brett, *Merkblätter Gefährlicher Arbeitsstoffe*, ecomed, Landsberg 1990.

storů a na možnosti větrání. Pracovníci, opatření plynovými maskami, rozprostřeli Cyklon B co možná rovnoměrně na podlaze místnosti, a ato procedura se příliš nelišila od tehdy běžného způsobu zaplynování normálních místností v boji s hmyzem. Ještě dnes jsou v základním táboře Osvětim I k vidění takto upravené místnosti. Provoz takových provizorně utěsněných prostorů na zaplynování ovšem nebyl bez rizika, zvláště proto, že utěsnění se jen málokdy zdařilo dokonale.

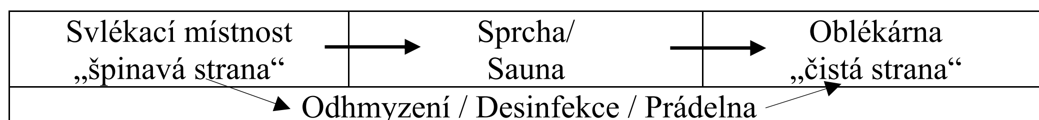
Obr. 15: Odvšivovací komora DEGESCH s nuceným oběhem

Později se přešlo ke stavbě speciálních vzduchotěsných zařízení bez oken, která byla vybavena výkonným systémem vytápění i větrání, a později také klimatizačním systémem (tzv. DEGESCH-cirkulační metodou) k lepšímu oběhu plynu v místnosti. Při tomto způsobu práce byly dózy s Cyklonem B otevírány zvenčí ovládaným mechanismem, takže obsluha už nebyla vystavena žádnému nebezpečí. Po automatickém odříznutí dna dózy spadl preparát do drátěného koše, nad ním byl umístěn zdroj horkého vzduchu, podobný vysoušeči vlasů. Zmíněné zařízení s nuceným oběhem značně omezovalo tzv. hluchý prostor a tím vedlo k úspoře velmi drahého odhmyzovacího prostředku.

Zmíněná profesionální zařízení bývala často součástí celého hygienického komplexu. Obvykle měly tyto komplexy budov čtyři části, řazené logicky následovně (srv. obr. 16, viz také pozn. 84):

- Odkládací prostor „špinavé strany“. Zde příchozí odkládali své zavšivené šatstvo a předávali je k odhmyzení/desinfekci.

- Sprcha. Zde se lidé důkladně umyli, příp. prošli dalšími procedurami jako stříháním vlasů, lékařskou prohlídkou a někdy i saunou.
- Oblékárna „čisté strany“. Zde lidé dostávali buď svoje vyčištěné šatstvo nebo náhradní, protože proces odhmyzování mohl trvat i několik hodin.
- Odhmyzování/desinfekce šatstva, někdy kombinované s prádelnou.

Obr. 16: Schema uspořádání hygienického komplexu
→ směr postupu šatstva → směr postupu lidí.

Někdy bylo do téhož komplexu zabudováno krematorium, jako je tomu třeba v koncentračním táboře Dachau, jehož nové hygienické zařízení mělo sérii aparatur DEGESCH k odhmyzování šatstva. Vždy napravo a nalevo od sprchy pro vězně byly odkládací prostory, resp. oblékárny, a dále pak krematorium. (*V případě prostoru, správou muzea podvodně označeného za „plynovou komoru“, se skutečně jednalo pouze o vězeňské sprchy pro vězně.*)

Používaná koncentrace Cyklonu B mohla být podle druhu hmyzu a vnějších podmínek značně rozdílná a většinou se pohybovala mezi 5 až 30 g kyseliny kyanovodíkové na m^2 vzduchu. Rovněž doba aplikování plynu kolísala od 2 do 10 hodin i více. V moderních zařízeních s nuceným oběhem mohla koncentrace 20 g na m^2 zaznamenat dobré výsledky již po 1 až 2 hodinách. Naproti tomu odhmyzování v obyčejných místnostech mohlo trvat i 24 hodiny.

4.2.3. Obrana proti epidemiím v Osvětimi

4.2.3.1. Pojmy a kompetence

Pro přesnost zde budeme používat pojmů, stanovených v H. Dv. 194 (Heeresdienstvorschrift, viz pozn. 108) 1939, protože byly závazné pro personál, tj. pro lékaře a desinsektory tábora:

> „Odmořováním
> (desinsikováním) se rozumí […] likvidace původců chorob (nákaz) na ředmětech, v prostorách, výměšcích i na tělech lidí.
> Odhmyzování
> znamená zbavení prostorů, předmětů a lidí hmyzu (malých živých tvorů), který přenáší původce nemocí, způsobuje hospodářské škody nebo by mohl obtěžovat lidi."

Citovaný předpis dále uvádí všechny tehdy známé fyzikální a chemické desinfekční i odhmyzovací prostředky. Podobné byly také „Pracovní pokyny", vydané r. 1943 Institutem hygieny zbraní SS: „Desinfikování, odmořování a odhmyzování" (viz pozn. 96).

Odpovědným činitelem v oblasti hygieny pro zbraně SS (včetně koncentračních táborů) byl r. 1942 ustanoven „Institut hygieny zbraní SS" v Berlíně,[110] který založil pobočku v Rajsku u Osvětimi s „Hygienicko-bakteriologickou výzkumnou stanicí, jihovýchodní služebna zbraní SS". Spisy[111] této výzkumné stanice se zachovaly (151 svazek od r. 1943 do 1945).[112] K provádění všech hygienických opatření byli kompetentní táborový lékař a personál sanitní služby. Zmíněný lékař – a bylo tomu tak i v Osvětimi – byl jako odborník konzultován při plánování všech příslušných staveb a vyžadoval se mj. i jeho znalecký posudek. Pro práci s kyselinou kyanovodíkovou byl dokonce zaměstnán speciálně vyškolený odborný personál; proto také byli v Osvětimi profesionální desinsektoři.

V pro nás podstatném období byl 6. 9. 1942 jmenován jako kompetentní lékař Dr. E. Wirths.

4.2.3.2. Používané postupy

V Osvětimi se k odhmyzování a odmořování v zásadě používaly čtyři pracovní postupy:

- horký vzduch

---

[110] *CCIDK* 502-1-26-117.

[111] Bobrach, Heinz u. a., *„Inventar archivalischen Quellen des NS-Staates",* hgg. vom Institut für Zeitgeschichte, Band 3/2, K. G. Saur, München 1995.

[112] Tamtéž, díl 3/1, 1991. Až dosud máme znalosti o cca 110 000 laboratorních výzkumech. Mnoho doložených a velmi poučných faksimilí je obsaženo v *„Heften von Auschwitz",* č. 1 až 19, zvláštní číslo, Vyd. státního muzea Osvětim, od r. 1959.

- horká pára
- kyselina kyanovodíková
- krátkovlnné záření

Údaje o odhmyzovacích a odmořovacích zařízeních, provozovaných v táboře Osvětim, najdeme ve zprávě z 9. ledna 1943 „Hygienická zařízení v KT a KZT Osvětim“[113] šéfovi skupinového úřadu C (Berlín), a dále ve zprávě, datované 30. 7. 1943 „Přehled odhmyzovacích zařízení, koupelen a desinfekčních aparatur, instalovaných v KT a KZT Osvětim“.[114]

Následující údaje z posledně jmenovaného dokumentu o výkonech se vztahují na 24 hodinový provoz.

a) v KT (koncentrační [zajišťovací] tábor):

- blok 1: 1 horkovzdušné odhmyzovací zařízení, výrobek fy. Klein pro 1800 (?) mužů a cca 3600 pokrývek od podzimu 1940;
- blok 3: 1 odhmyzovací zařízení na kyselinu kyanovodíkovou [Cyklon B, pozn. autora] pro 1400 mužů a cca 20 000 kusů prádla;[115]
- blok 26: 1 horkovzdušné zařízení pro 2000 mužů;
- odhmyzovací budova u Deutsche Ausrüstungs-Werke [to jest Kanada I, pozn. autor]: Kyanidové odhmyzovací zařízení [stavba 28] pro cca 30 000 kusů prádla, pokrývek atd., [v provozu od léta 1942];
- odhmyzovací budovy civilních dělníků: 1 horkovzdušné odhmyzovací zařízení, výrobek fy. Hochheim, s denním výkonem pro 2000 mužů, většími sprchami a zabudovanou desinsekční aparaturou.

b) v KZT (koncentračním zajateckém táboře):

- budova 5a v B Ia: 1 desinsekční aparát (výrob. Werner) a 1 horkovzdušné zařízení (výrob. Hochheim), v provozu od listopadu 1942, pro 2000 mužů;
- 1 komora pro zaplynování kyselinou kyanovodíkovou je přistavěna pro 8000 pokrývek, v provozu od podzimu 1942;
- budova 5b v Ib: vybavení jako u budovy 5a.

Všechna uvedená zařízení podléhala různým změnám. Počet hygienických zařízení se zvyšoval v relaci k počtu vězňů, jak je zřejmé již z obou citovaných dokumentů. Pressac ve své první knize (viz pozn. 67) na str. 550 zmiňuje 25 komor na Cyklon B, avšak prověřitelné údaje k tomu neexistují.

[113] *„Hygienische Einrichtungen im KL und KGL Auschwitz“, CCIDK* 502-1-332-46/46a.
[114] *CCIDK* 502-1-332-9/10. (KT = konc. tábor, KZT = konc. zajatecký tábor; pozn. překl.)
[115] Podle Pressaca v provozu od 1941/42, pozn. 67, str. 25.

4.2.3.3. Výsledky

Těch bychom se dopracovali pouze tehdy, kdyby byl znám počet osob, které byly ve zmíněných zařízeních desinsikovány. Tato čísla jsou však dosud nejasná. Czech sice ve své knize (viz pozn. 71) tvrdí, že takové dokumenty jsou po dlouhou dobu uchovávány v osvětimském archivu, ale my jsme do nich dosud nemohli nahlédnout. Spolehlivé údaje o tom, zda stávající odhmyzovací zařízení byla vždy dostatečná pro udávaný počet osob, nelze momentálně získat. Pressac ve své druhé knize[116] uvádí ke kulminaci první epidemie mezi „7. až 11. zářím na 375 mrtvých denně".

4.2.3.4. Zásadní rozhodnutí

Dvě rozhodnutí Hlavního úřadu SS pro rozpočet a stavby v říšském vedení SS a jeho nástupce jistě ovlivnila také příslušná opatření v táboře. Podle prvního rozhodnutí z 5. června 1940[117] se už nadále nemá používat kyseliny kyanovodíkové, nýbrž pouze horkého vzduchu. Druhé rozhodnutí z 11. března 1942,[118] tedy o 21 měsíc později, požadovalo naprostý opak, totiž „[…] odstavení všech odvšivovacích zařízení na bázi horkého vzduchu", přičemž se poznamenávalo:

> „Výjimky pro odvšivování horkým vzduchem nebo parou jsou povoleny pouze tehdy, kdyby v provizorních zařízeních na kyselinu kyanovodíkovou nebylo možné zajistit nezbytnou bezpečnost."

V další instrukci úřadu C VI z 11. 2. 1943 velitelům táborů[119] je první instrukce znovu výslovně potvrzena: *„[...] zákaz odhmyzování kyselinou kyanovodíkovou [...]"*.

Vžijeme-li se do postavení zodpovědných činitelů tábora, lépe pochopíme situaci, která citovaným rozhodnutím nastala. Na samostatné rozhodování zvyklí muži, kteří měli na krku nebezpečnou epidemii, jež mohla zasáhnout i civilní obyvatelstvo s nedozírnými následky, viděli před sebou jedinou schůdnou cestu a ydali se po ní! Kyselina kyanovodíková (Cyklon B) byla nejspolehlivějším odhmyzovacím prostředkem té doby. (Viz *„Kyselina kyanovodíková jako odvšivovací prostředek v plynových komorách"*[120] nebo *„Odvšivování kyselinou kyanovodíkovou v nuceném oběhu plynových komor"*.[121] Zbývalo jen zvolit *„bezpečné"* místo pro taková rychle budovaná provizorní zařízení, nejspíš mimo vlastní tábor (srv. kapitolu 4.4.3.).

---

[116] J.-C.Pressac, l. c. (pozn. 67), str. 157.
[117] *CCIDK* 502-1-333-145.
[118] *CCIDK* 502-1-336-94.
[119] *CCIDK* 502-1-332-37.
[120] Gerhard Peters und W. Rasch, *„Die Blausäure als Entlausungsmittel in Begasungskammernn", Der praktische Desinfektor*, September 1941, str. 93-96.
[121] Gerhard Peters und E. Wüstinger, *„Entlausung mit Zyklon-Blausure-Kammern", Zeitschrift für hygienische Zoologie und Schädlingsbekämpfung*, Heft 10/11, 1940, Sonderdruck. *CCIDK* 502-1-332-86/90. Přijato novou stavební správou Osvětimi 3. 7. 1941.

4.2.3.5. Kompetentní táborový lékař

V této rozhodující době byl 6. 9. 1942 na místo táborového lékaře jmenován Dr. E. Wirths. Předem můžeme prohlásit, že podle existujících spisů své úkoly splnil korektním způsobem. Odvozujeme to především z ostré kritiky, kterou směřoval na nejvyšší místa.

Postupem času počet vězňů nepřetržitě stoupal a bohužel také nezůstalo při jediné epidemii. Proto zde chceme – alespoň v nástinu – ukázat na jednotlivých případech, jaké důsledky z toho táborový lékař vyvodil a jak postupoval.

4. 12. 1942 Dr. Wirths informoval velitelství o jednání se zemským radou kraje Bielitz. Tématem rozhovoru byl skvrnitý tyfus. Konference se zúčastnil širší okruh personálu od úředního lékaře přes wehrmacht až po představitele vlády. To samo o sobě ukazuje, jak vážně všichni pohlíželi na situaci ohledně epidemie:[122]

> „Dr. Wirths hlásil, že v současnosti mohou být uvedena do provozu tři velká odhmyzovací, sprchová a saunovací zařízení, a sice dvě pro vězně a jedno pro příslušníky oddílů SS. Kapacita těchto zařízení obnáší 3–4000 mužů za 24 hodiny. *Od desinsikování Cyklonem B bylo zcela upuštěno*, protože se ukázalo, že úspěch při tomto postupu není stoprocentně bezpečný.“

Pro vězně byly zamýšleny stavební objekty 5a a 5b.

V té době byla kapacita odhmyzovacích zařízení na daný počet vězňů postačující.

Je třeba vzít v úvahu, že v tutéž dobu byla dokončena hrubá stavba pro dalších 19 plynovacích komor DEGESCH s nuceným oběhem ve stavebním objektu 160. základního tábora (přijímací budova). Z dalšího odstavce výše uvedené zprávy vyplývá, že kompetentní vojenský lékař z Katovic zapůjčil táboru dvě mobilní kotelny. Wirths 18. 4. 1943 upozorňuje velitele na špatný stav kanalizace v Březince s konstatováním, že v důsledku toho je „nevyhnutelné velké nebezpečí epidemie“.[123]

V rozhovoru s vedoucím skupiny C, SS-brigádním vedoucím a generálmajorem zbraní SS Dr. ing. Kammlerem a dalšími dne 7. 5. 1943 táborový lékař uvádí, že[124]

> „zachování dobrého zdravotního stavu vězňů není jisté kvůli velkým výdajům, špatnému stavu latrín, neprůchodnosti kanalizace, nedostatkům v emocničních barácích a chybějícím možnostem mytí, koupání a odhmyzování.“

Dr. Wirths upozornil na nebezpečí a současně vysvětlil, jak by se takový stav dal napravit. Na tomto místě musíme nedostatečně informovaného čtenáře varovat před chybnými závěry. Nemusel by totiž dostatečně znát všechny potíže, jaké byly za války s materiálem i všemi ostatními potřebami ke stavbě takových zařízení. K odběru každé cihly bylo – obrazně řečeno – zapotřebí povolení. Je třeba

---

[122] *CCIDK* 502-1-332-117/119.
[123] *CCIDK* 502-1-332-219.
[124] *CCIDK* 502-1-233-33/38.

rovněž upozornit, že na tu dobu byla kanalizace vzorná a ještě více čističky od padních vod, které byly pro oba tábory postaveny s velkým nákladem a technicky dokonale.

V citovaném dokumentu se dále říká:

„Vedoucí brigády vzal tyto otázky vážně na vědomí a přislíbil, že v mezích možností udělá všechno pro usnadnění situace. Podivil se ovšem, že na jedné straně mu kompetentní lékařskou stranou byly sanitární a hygienické poměry v táboře vylíčeny jako příznivé, a na druhé straně se mu bezprostředně poté předkládají zcela opačná hlášení. Vedoucí oddělení řízení staveb obdržel příkaz předložit do 15. 5. 1943 návrhy k nápravě všech projednávaných problémů."

Začalo se u táborových latrín. Zde se prosadily všechny změny, považované za nezbytné, jako např. kryté záchody, protože jinak by zde „trvalo nebezpečí šíření epidemie".[125] Šéf úřadu C správy WVHA tuto změnu nařídil již 10. 5. 1943.[126] Poté se jednalo o dokončení zastřešení cikánské mateřské školy.

„Pro vadné střechy bloků dětských školek 29 a 31 v cikánském táboře bylo zažádáno o 100 rolí krytinové lepenky (velmi naléhavé!)."[127]

Mezitím 28. 5. 1943[128] proběhl výběr 6 klimatizačních odhmyzovacích zařízení, která byla – podle rukopisné poznámky – objednána odborníkem stavebního vedení na vytápění Jährlingem již 29. 5. 1943. Dále je zde zpráva o vyšetření vody z 1. 6. 1943[129] atd. Tato hojná korespondence byla ve spisovém plánu ústředního stavebního vedení (ZBL) vedena pod samostatným spisem „Hygienické poměry".[130]

Okruh působnosti táborového lékaře byl tak rozsáhlý, že by si zasloužil samostatnou studii. K jeho povinnostem patřily také prohlídky personálu vězeňské kuchyně včetně analýzy stolice atd. Dr. Wirths se staral opravdu o všechno, jak ukazují příslušné dokumenty!

V průběhu doby se připomínky a upozornění táborového lékaře ještě stupňovaly. Závěr: Také v té době existovali „oportunisté" a „kariéristé", ale na druhé straně zde byli rovněž muži s vědomím povinnosti a s páteří, se stavovskou ctí i občanskou odvahou. To jsou čtyři vlastnosti, kterým v dnešním Německu hrozí v nejskutečnějším smyslu slova vymření.

Na konci zápisu o poradě z 9. 6. 1943 stojí:

„Jako překlenovací výpomoc nám vedoucí brigády zapůjčil nový krátkovlnný odvšivovací vlak."

---

[125] *CCIDK* 502-1-322-219.
[126] *CCIDK* 502-1-322-31.
[127] Z dopisu na ZBL z 23. 3. 1944, *CCIDK* 502-1-332-175.
[128] *CCIDK* 502-1-332-28.
[129] *CCIDK* 502-1-332-212.
[130] *CCIDK* 502-1-149-135.

4.2.3.6. Krátkovlnné odhmyzovací zařízení

Asi jedním z nejvíce fascinujících aspektů koncentračního tábora Osvětim je zavedení stacionárního krátkovlnného odhmyzovacího zařízení, vůbec prvního technologického předchůdce dnes všeobecně používané mikrovlnné trouby. Tuto technologii vyvinula koncem třicátých let firma Siemens a během války ji zdokonalila k možnosti sériové výroby. Přitom šlo tak říkajíc o odpadní produkt z výroby silných elektronek pro televizní přenos berlínské olympiády 1936, jejichž intenzívní vlny ve své blízkosti usmrcovaly hmyz. Vývoj se uskutečnil s finanční pomocí wehrmachtu, který si od toho sliboval zásadní pomoc v boji s epidemiemi ve východní Evropě. *Protože koncem války byli vězni v koncentračních táborech mimořádně důležití pro zbrojní průmysl, rozhodlo se říšské vedení nenasadit první z těchto zařízení na frontě k odhmyzování vojenských oděvů, nýbrž v největším pracovním komplexu říše, v Osvětimi.* V důsledku spojeneckého bombardování však došlo k ročnímu zpoždění ve výstavbě těchto zařízení, což pravděpodobně stálo životy mnoha tisíc vězňů, protože vedení tábora vsadilo na zmíněná zařízení a ostatní projekty zastavilo. V létě 1944 se pak nasazené zařízení skutečně ukázalo jako převratně účinné, rychlé a levné: navlhčené předměty se na jednom konci vložily na dopravní pás a za několik vteřin vyšly na druhém konci dokonale zbavené hmyzu a choroboplodných zárodků.[131]

4.2.4. Odhmyzovací zařízení budov 5a a 5b v Březince

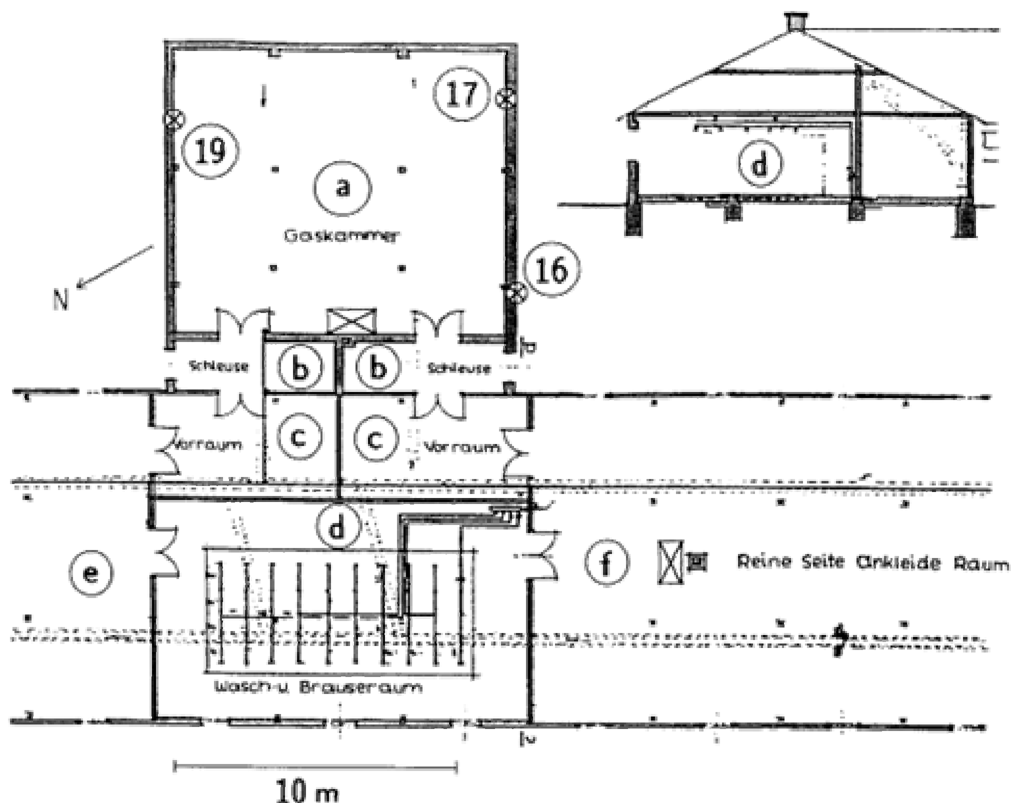
Jedinými dodnes v táboře Osvětim-Březinka zachovanými budovami s traktem na odhmyzování věcí Cyklonem B jsou budovy 5a a 5b ve stavebním úseku B1, resp. B1b. Vždy východní, případně západní trakt těchto budov byl alespoň dočasně používán k odhmyzování pomocí kyseliny kyanovodíkové. Ve stavebních plánech jsou tyto prostory výslovně označeny za „***plynové komory***“, srv. obr. 17.

Zde nejde o žádnou bezvýznamnou věc, nýbrž o důležitý důkaz, že tento výraz byl již tehdy užíván *výhradně* pro označení odhmyzovacích zařízení jak architekty při projektování takových objektů, tak i desinsekčními odborníky. Typický je zde titul jedné z nejdůležitějších dobových publikací na téma odhmyzování kyselinou kyanovodíkovou od Puntigama, H. Breymessera a E. Bernfuse: „Blausäre*gaskammer* zur Fleckfiegerabwehr“ (pozn. 105) nebo označení v inzerátu fy DEGESCH („plynové komory“, obr. 13). Šlo o tehdy zcela běžné označení pro odhmyzovací prostory!

Při prokazování opaku proto musíme vycházet z toho, že když se v německém dokumentu z oné doby objeví slovo „plynová komora“ [Gaskammer], vždy je tím míněno výhradně odhmyzovací zařízení!

---

[131] Srv. k tomu H.-J. Nowak, l. c. (pozn. 79); H. Lamker, *„Die Kurzwellen-Entlausungsanlagen in Auschwitz, Teil 2“, VffG* 2(4) 1998 (online: …/1998/4/Lamker4.html).

Obr. 17: Půdorys odhmyzovacího traktu HCN stavebního objektu 5a před rekonstrukcí (zrcadlově) a 5b dnes, místa odebrání vzorků jsou zakreslena.

a: odhmyzovací křídlo **d**: prádelna a sprcha **16**,**17**,**19**: místa odběru vzorků
b: kanalizace **e**: špinavá strana, odkládací místnost
c: předsíň **f**: čistá strana

Poznámka k obr. 17: [132]

Z toho důvodu také bude *nadále* pojem plynová komora uváděn vždy v uvozovkách („plynová komora“), i když se také vztahuje na komory k likvidaci lidí. Děje se tak ze dvou důvodů:

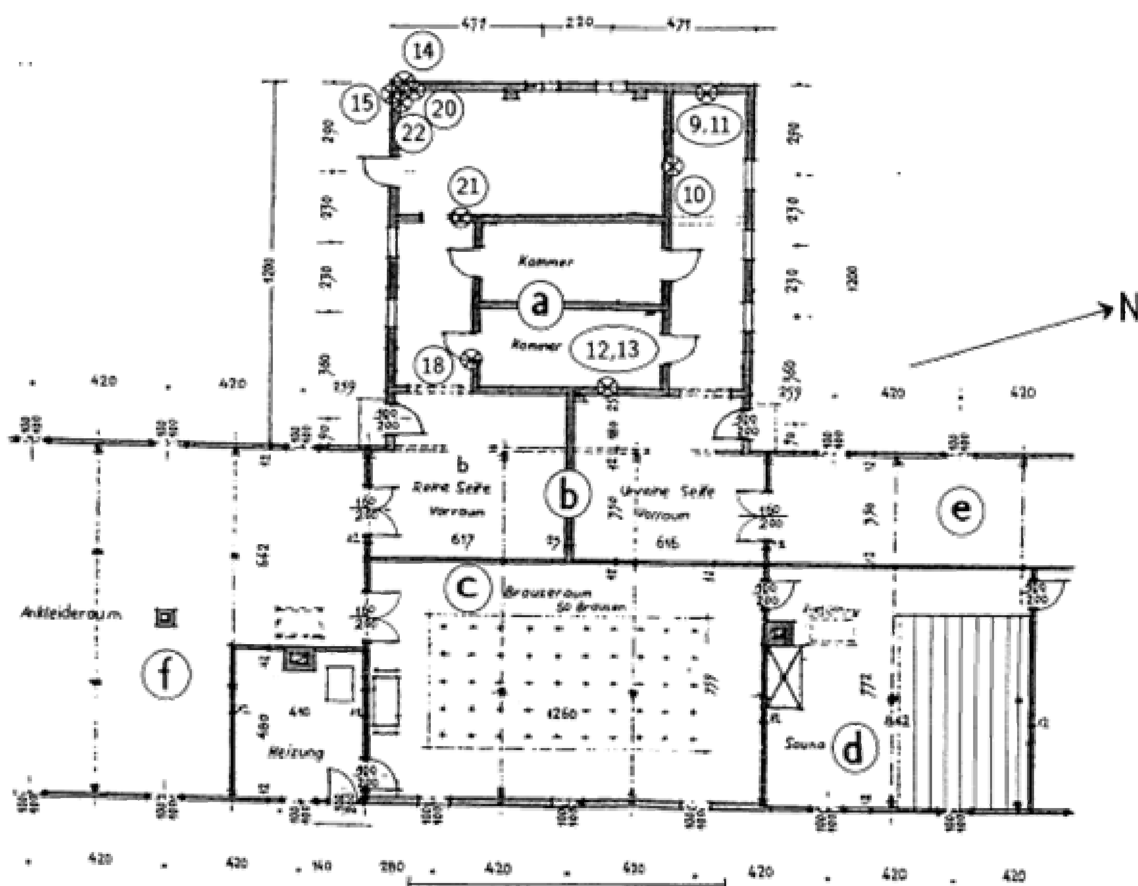
1. Německý odborný výraz *„plynová komora“* se původně vztahoval výhradně na odhmyzovací komory s toxickým plynem. Používat jej na komory k likvidaci lidí je naprosto chybné.

2. Takto rozdílný způsob psaní musí být již z důvodů možné mýlky, co je právě v dané chvíli slovy „plynová komora“ myšleno.

Obrázek 17 ukazuje půdorys obou odhmyzovacích plynových komor objektů 5a a 5b v přibližně původním stavu. Komora objektu 5a byla v létě 1943 přestavěna a dostala dvě malé horkovzdušné komory, zřejmé z obr. 18. Přízemní bu-

[132] J.-C.Pressac, l. c. (pozn. 67), str. 55-58. Plány stavebních objektů, str. 59 ad. Vnější pohled. Plán změn č. 2540 pro horkovzdušné odvšivování je datován 5. 7. 1943.

dovy jsou postaveny z cihlového zdiva na betonovém základu, uvnitř omítnuté vápennou omítkou a nabíleny vápnem. Budova 5b je dnes bez střechy a krov je zespodu obložen deskami z neurčeného materiálu (asi heraklit). Původně byla – stejně jako ještě dnes budova 5b – bez oken, při dalších úpravách byl odhmyzovací trakt budovy 5a na všech vnějších zdech vybaven pevně zabudovanými a neotvíratelnými okny.

Obr. 18: Půdorys traktu horkovzdušného odhmyzování stavby 5a po rekonstrukci v roce 1943, místa odebrání vzorků z budovy 5a jsou vyznačena.

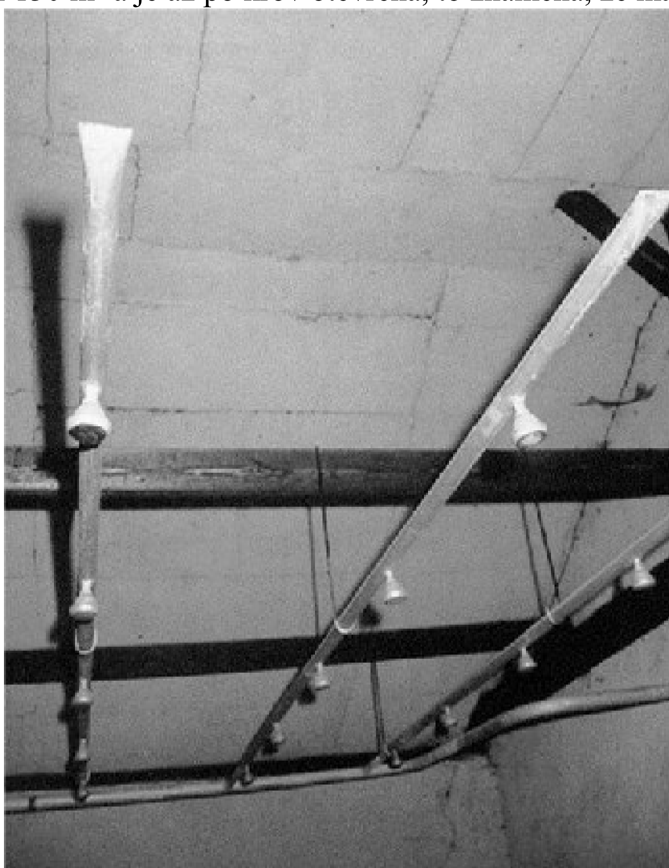
a: horkovzdušné okomory
b: předsíně
c: sprcha
d: sauna
e: odkládací místnost
f: oblékárna
9-15,**18**,**20-22**: místa odběru vzorků

V odhmyzovací místnosti budovy 5b jsou ve štítu zřetelné dva okrouhlé otvory o průměru asi 50 cm po někdejších kanálech pro přiváděný a odváděný vzduch, viz obr. 20. Střecha má tři odvzdušňovací komíny. V době provozu měla být v objektu troje kamna.[133] Na plánu vyznačené, dovnitř otevíratelné dvojité

[133] Tamtéž, str. 53.

dveře, jsou dnes nahrazeny jednokřídlými a rovněž dovnitř otevíratelným dveřmi. Je třeba především uvažovat o vybavení odhmyzovacích komor.

Základna místnosti má asi 130 m^2 a je až po krov otevřená, to znamená, že má objem nejméně 400 m^3, přičemž celý obsah místnosti od 2 m výše je třeba považovat za mrtvý, neužitečný prostor. Využití celého prostoru jako odhmyzovací komory by předpokládalo použití nejméně 4 až 5 kg Cyklonu B (10 g na m^3)[134] bez ohledu na to, zda by bylo v místnosti jen málo desinsikovaných předmětů, nebo by jimi byla naplněna až do přístupné výše. V takovém případě by se např. při 100 zaplynovacích cyklech ročně (každé 3 až 4 dny jeden) jen v tomto zařízení budovy 5a spotřebovalo kolem 0,8 tun Cyklonu B, což by odpovídalo 10 % veškerých dodávek Cyklonu do tábora Osvětim v roce 1942 (celková dodávka činila 7,5 tun).[135]

Obr. 19: Soustava vodních trubek se sprchovými hlavicemi v odhmyzovacím traktu stavby 5b. Zmíněné vodovodní trubky nemají žádné připojení a končí v odvětrávacím otvoru. Viz obr. 20.

Zůstává ovšem otevřenou otázkou, jak intenzivně byly tyto prostory skutečně využívány pro odhmyzování kyselinou kyanovodíkovou, protože např. ve výše citovaném dokumentu se mluví o tom, že již v prosinci 1942, tedy jen několik týdnů od uvedení těchto zařízení do provozu, se od užívání Cyklonu B zcela upustilo (srv. str. 43).

Vezme-li se v úvahu, že v Březince byla vedle těchto budov ještě další odhmyzovací zařízení na kyselinu kyanovodíkovou, která ze svých dodávek Cyklonu B zásobovala také přidružené pracovní tábory (hodně přes 30) a že se tímto insektici-

---

134 Údaj o množství se u Cyklonu B vždy vtahuje na netto obsah HCN peparátu.

135 Office of Chief of Counsel for War Crimes, Britský vojenský soud, proces s B. Teschem a spol., zde místopřísežné prohlášení A. Zauna, Hamburk 24. 10. 1945, dokument č. NI-11 396; cit. podle U. Walendy, *Auschwitz im IG-Farben-Prozeß"*, Verlag für Volkstum und Zeitgeschichtsforschung, Vlotho 1981, str. 62.

Obr. 20: Odvětrávací otvor odhmyzovacího traktu objektu 5b, dnes již bez soustavy přístrojů. Konce vodovodních trubek jsou dobře znatelné, viz také obr. 19.

dem občas zaplynovávaly také vězeňské baráky,[136] pak je zřejmé, že se *množství do tábora Osvětim dodávaného Cyklonu B nechá snadno vysvětlit normálními odhmyzovacími pracemi.*

Objem ročních dodávek byl zřejmě dokonce až příliš malý, aby stačil k celkovému a úspěšnému odhmyzení předmětů ve všech táborech komplexu Osvětim, protože tyfové epidemie se nepodařilo zcela potlačit.

Na odhmyzovacím traktu budovy 5b je nápadná dodnes zde existující filigránská konstrukce vodních trubek, zavěšená na skobách ve střešních trámech (viz obr. 19). Některá ústí trubek jsou opatřena sprchovými hlavicemi. Celý systém rozvodu vody nemá žádný přípoj! Trubky paradoxně končí ve výše zmíněném odvětrávacím otvoru a mohly tam být připevněny *až po* odstranění původně nainstalovaných ventilátorů. V této budově sice sprchy jsou, ovšem na zcela jiném místě (viz obr. 17), kde však byla veškerá příslušná instalace úplně odstraněna. Protože dveře do výše zmíněné místnosti zůstávají při prohlídce otevřené, může se každý návštěvník touto svéráznou konstrukcí pokochat.

4.3. „Plynová komora“ v základním táboře Osvětim I

K „plynové komoře“ v krematoriu základního tábora neexistují podle Pressaca žádné materiální nebo dokumentární důkazy, avšak mnoho svědeckých výpovědí:[137]

> *„As evidence to establish the reality of homicidal gassing there remain only the testimonies of participants, [...].“*
>
> *„Jako důkaz ke zjištění usmrcování lidí plynem zůstávají pouze výpovědi účastníků [...].“*

Ty se podle Pressaca vyznačují nejrůznějšími protimluvy, technickými nemožnostmi i všeobecnou nedůvěryhodností. Pressac konstatuje *„general tendency to exaggerate“ („všeobecnou tendenci přehánět“)* a snaží se hrubé chyby i věcné nemožnosti ve výpovědích a zápiscích velitele tábora Hösse vysvětlit takto:

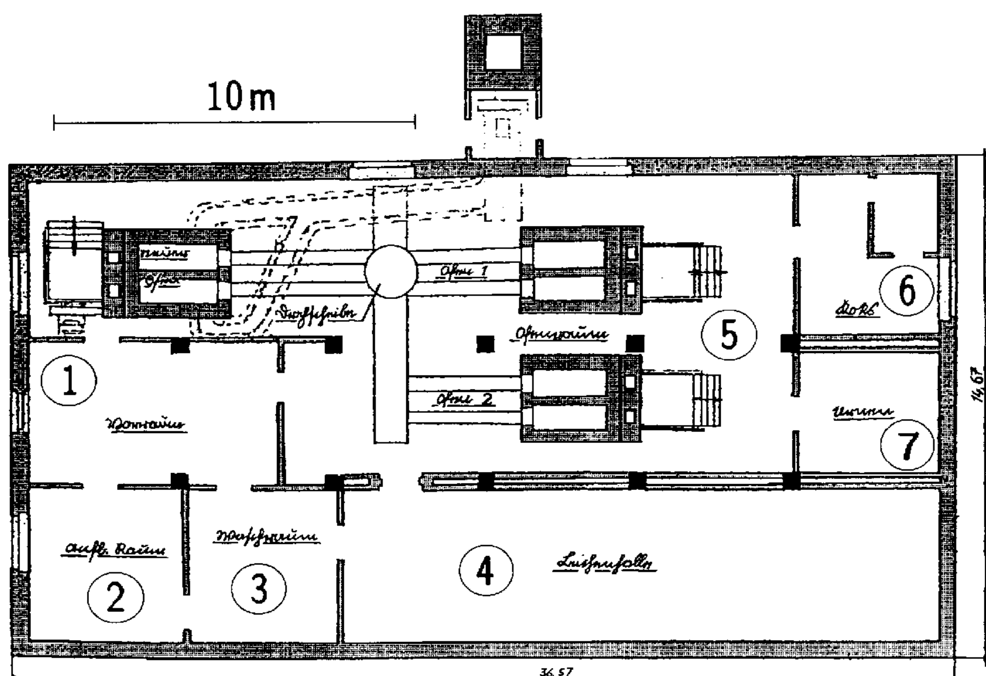
[136] Srv. Hössův příkaz k zabránění případům otravy při odvšivování baráků, otištěný u Pressaca, (pozn. 67) str. 201. Pro baráky o rozměrech asi 40x12x3,5m = 1500 m^2 vychází spotřeba 15 kg Cyklonu B, při 100 barácích v táboře Březinka tedy již spotřeba 1,5 tuny.

[137] J.-C. Pressac, l. c. (pozn. 67), str. 123.

„He was present, without seeing.“

„Byl přítomen, aniž by viděl,“

tzn. že Höss neměl tušení o metodách, rizicích a nebezpečích při práci s Cyklonem B. To je ovšem v jasném rozporu s jeho rozkazem velitele tábora, v němž nařizuje opatrnost při zaplynování budov Cyklonem B, což bylo vzhledem k několika případům otravy nezbytné. **Zvláštní rozkaz velitele pro celý tábor mluví o povinnosti dbát zásad bezpečnosti vůči vězňům, kteří přece údajně měli dříve či později tímto plynem zemřít!**[138] Později se k Hössovým výpovědím budeme ještě často vracet. Pressac kromě toho formu i základní tón svědectví SS-mana Pery Broada prohlašuje za falešný pro jeho polský patriotismus, průhlednou nenávist vůči SS-manům (jímž sám byl), a také kvůli *„mírnému“* (doslova podle Pressaca) přepracování protokolu, jehož originál není k dispozici, Poláky! Jinak řečeno, tento zjevně Poláky zfušovaný „dokument“ je z hlediska kritiky pramenů bezcenný. Přesto jsou podle Pressaca zásadní výpovědi ohledně plynování reálné a bezchybné.[139]

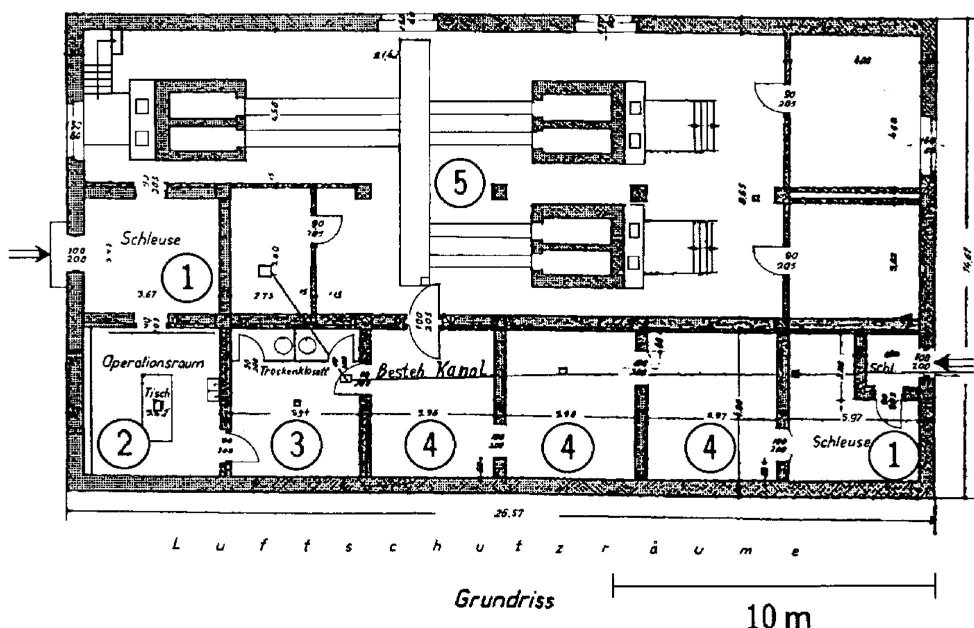
Obr. 21: Půdorys krematoria I tábora Osvětim I/základní tábor v původním plánovaném stavu. Márnice měla být později údajně používána jako „plynová komora“ (viz pozn. 143). 1: vstupní hala; 2: místnost s márami; 3: umývárna; 4: pece; 5: koks; 6: urny

[138] Tamtéž, str. 201.

[139] Tamtéž, str. 126-128.

Ausbau des alten Krematorium.

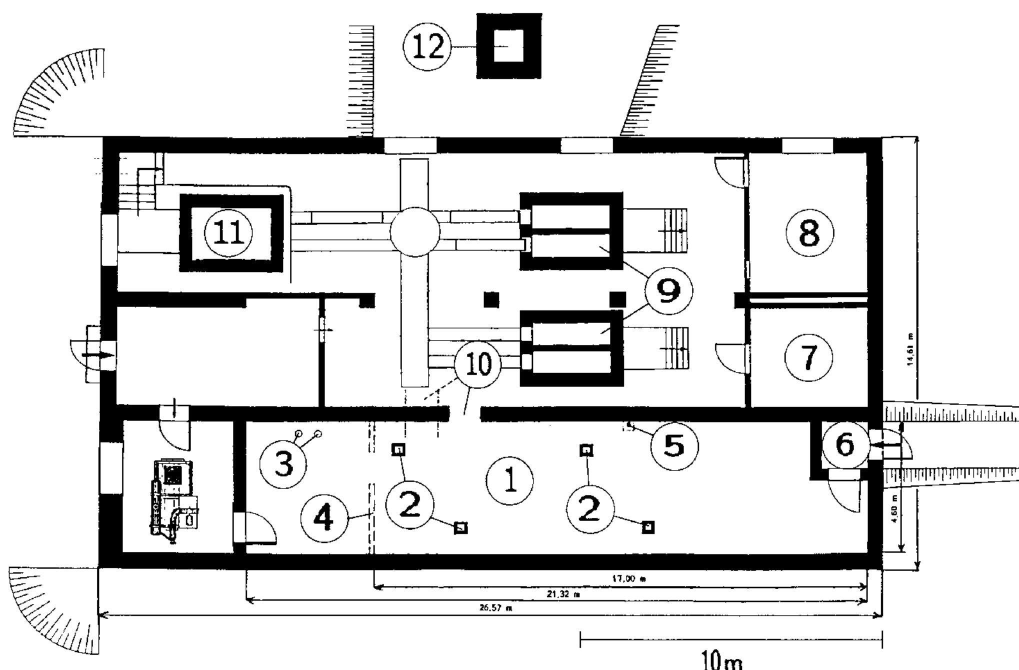
Luftschutzbunker für SS Revier mit einem Operationsraum.

Obr. 22: Půdorys krematoria I v táboře Osvětim/základní tábor po přestavbě na protiletecký kryt r. 1944 (viz pozn. 147).
1: vstupní komora s propustí; 2: operační sál; 3: bývalá umývárna, nyní protiletecký kryt s klozetem; 4: další protiletecké kryty; 5: někdejší místnost s pecemi

„Plynová komora“ základního tábora je místnost v přízemní budově, vzniklé na místě původní hospodářské budovy někdejších kasáren z doby c. a k. monarchie.[140] Podlaha a strop tohoto krematoria jsou ze železobetonu, obvodové zdi z cihel, zvenčí izolované dehtovou vrstvou. Až na přístupy je budova prakticky v zemi díky násypům zeminy. Vnitřní stěny jsou omítnuty a nabíleny vápnem. Obr. 21 ukazuje půdorys budovy na začátku války, jež byla plánována a stavěna jako normální krematorium s márnicí.[141] Tím se také vysvětluje navážka zeminy, která měla zajistit rovnoměrně chladné temperování. Z téhož důvodu je dělicí příčka mezi márnicí a místem na spalování mrtvol vyzděna dvojitě s tepelně izolující vzduchovou mezerou. Dokumentační podklady pro nainstalování větracího zařízení do márnice podle mých vědomostí neexistují, jakkoli je vlastně nepředstavitelné, jak by mohlo fungovat větrání márnice bez oken a ven otvíratelných dveří.

[140] Tamtéž, str. 129.
[141] Tamtéž, str. 151-153.

Obr. 23: Půdorys krematoria I v táboře Osvětim/základní tábor dnes po dodatečných úpravách (viz pozn. 149).
1: „plynová komora“; 2: atrapy vhazovaného Cyklonu B; 3: odtokové roury WC; 4: někdejší příčka márnice-umývárna; 5: větrací komín protileteckého krytu; 6: propusť protileteckého krytu, dnes označovaná za vchod pro oběti; 7: urny; 8: koks; 9: zrekonstruované pece; 10: nově proražený průchod k pecím; 11: zbytky staré pece; 12: atrapa komínu

Později měla být márnice údajně změněna na „plynovou komoru“. Na vhazování Cyklonu B měly být tenkrát dodatečně proraženy do střechy 2 až 3 otvory a 1 až 2 dodatečné průvlaky na vestavění silných ventilátorů, k čemuž však nejsou žádné dokumentační doklady.[142] Ředitel Osvětimského muzea Franciszek Piper o tom ovšem soudí následovně:[143]

> *„V případě krematoria I nebyly žádné ventilátory. Dveře se otevřely a plyn byl odvětrán průvanem.“*

Pressac reprodukuje fotografický snímek střechy krematoria, pořízený Sověty krátce po osvobození tábora, na němž jsou na střešní krytině vidět tři temnější skvrny, údajně prolákliny zakrytých vhazovacích otvorů[144] (viz také pozn. 144). V jeho knize otištěný snímek však není tak kvalitní, aby se na něm dalo něco zřetelně rozpoznat, nemluvě už o možnosti dělat z něj nějaké stavebně technické závěry.

---

[142] Tamtéž, str. 131 ad.
[143] D. D. Desjardin, *„My Visit to Auschwitz-Birkenau, May 30-31, 1996“*, interview s F. Piperem, (online: codoh.com/newrevoices/nddd/ndddausch.html).
[144] J.-C. Pressac, l. c. (pozn. 67) str. 149; foto střechy krematoria I bezprostředně po osvobození tábora.

Na podzim 1944 bylo krematorium přestavěno na protiletecký kryt. Stavební změny, zvláště nahrazení lehkých příček masivními zdmi, je vidět na obr. 22.[145] Vikýře na vhazování Cyklonu B i větrací otvory měly být rovněž uzavřeny – ovšem za předpokladu, že tam vůbec kdy existovaly.

Z dokumentu ústřední stavební správy lze až do nejmenších detailů zjistit stavební práce, které byly při této přestavbě provedeny.[146] O nějakém zaslepení existujících průrazů střechy tam není ani slůvko, mluví se pouze o zabudování vzduchotěsných oken a dveří, a konečně o nutnosti nových průrazů:

„Osazení hermetických dveří, okenních žaluzií, vytvoření průrazů zdí, potřebných pro vytápěcí kamna a pro větrací systém včetně trubic.“

Zde máme před sebou indicii skutečnosti, že v objektu dříve nebyly ani hermetické dveře a okna, ani žádné průrazy pro větrací zařízení nebo k jinému účelu (zavádění Cyklonu B), protože jinak by tyto staré průrazy byly pro zmíněný účel použity, resp. by se nařídilo jejich zaslepení.

Přímý přístup do protileteckých krytů, který vznikl čtyřnásobným rozdělením márnice/„plynové komory“, je nyní možný díky nově přidané vzduchové propusti, která se dnes nesprávně vydává za vchod pro oběti, přestože „plynová komora“ tam žádný vchod nemá (viz pozn. 144). V téže době byla rovněž do bývalé umývárny nainstalována WC.

Obr. 23 ukazuje krematorium v dnešním stavu.[147] Přístup z márnice/„plynové komory“ do někdejší spalovací místnosti byl podle Pressaca po válce nově proražen vedle původního místa. Příčky protileteckého krytu včetně stěny k umývárně, která nikdy nepatřila k márnici/„plynové komoře“, byly strženy. Proto také zmatený návštěvník ještě dnes vidí odpadní roury dvou WC v údajné „plynové komoře“. Po válce měla být střecha podle Pressaca – který ovšem pro své tvrzení neuvádí žádný pramen – nově pokryta krytinovou lepenkou, přičemž prý byly stopy po otvorech pro Cyklon B i větrací průduchy zakryty. Obnovená vestavba čtyř vhazovacích otvorů pro Cyklon B polskou správou Osvětimského muzea prý proto již nebyla na stejném místě. Od Pressaca je to jistě podivná argumentace, protože betonový strop není uvnitř omítnutý ani obložený. Z toho důvodu by bylo možné zevnitř snadno zjistit polohu původních, případně později uzavřených otvorů, i proražení nových.

Jak správa muzea na dotazy návštěvníků potvrzuje, byly také dvě kremační pece ve spalovací místnosti i vně budovy stojící komín z „muzejních důvodů“ nově zřízeny na místě dříve tam existujících zařízení.[148]

---

[145] Tamtéž, str. 156.

[146] *„Vytvoření průrazů, nezbytných pro vytápěcí kamna a větrací otvory včetně trubic“,* zpráva vedoucího protiletecké ochrany Osvětim, 26. 8. 1944, *CCIDK* 502-1-401; srv. také *„Doplňující zpráva k přestavbě starého krematoria na protiletecký bunkr pro SS-revír s operačním sálem v KT Osvětim O/S. BW 98M“, CCIDK* 502-2-147.

[147] J.-C. Pressac, .l c. (pozn. 67), str. 159.

[148] Tamtéž, str. 133. Kromě toho je zde potvrzení změn k částečné obnově zařízení v dopisu Státního muzea Osvětim Jole S. Haywardovi, Az I-8523/26/2120/91 ze 7. 5. 1991. B. Bailer-Galanda, *„Informationen der Geselschaft für politische Aufklärung“*, Innsbruck Juni 1991,
Nr. 29, str. 1 ohledně Leuchterových sdělení ke krematoriu I: „2. Zaměňuje muzeální rekonstrukci plynové komory, která má zprostředkovat dojem tehdejších událostí, s reálně fungující plynovou komorou“. Dopis

Francouzský novinář a rozhodný odpůrce revizionistů Eric Conan k tomu píše:[149]

„Je zde další delikátní otázka: Co dělat s falsifikáty, které zde zanechala komunistická správa tábora? Mnohé budovy, které již zmizely nebo se neužívaly k původnímu účelu, byly v padesátých a šedesátých letech s mnoha chybami přestavěny a předváděny jako autentické. Některé z nich, které vypadly ‚příliš nově', byly pro veřejnost uzavřeny. Lepší je rovnou pomlčet o plynových komorách k odhmyzování, které se často ukazovaly jako plynové komory k usmrcování lidí. Tento chaos hodně napomohl popíračům, kteří z toho zásadně těžili pro své bajky. Příklad krematoria I je charakteristický. V jeho márnici byla zřízena první plynová komora, která pracovala krátkou dobu začátkem roku 1942. Uzavření zóny, jež bylo pro zaplynovávání nezbytné, provozu v táboře překáželo. Proto se koncem dubna 1942 rozhodlo o přemístění nebezpečného usmrcování plynem do Březinky, kde se pak na židovských obětech provádělo v průmyslovém měřítku. Krematorium I bylo v důsledku toho přestavěno na protiletecký kryt s operačním sálem. Při vytvoření muzea v roce 1948 bylo krematorium I přestavěno do předpokládaného původního stavu. **Všechno je tam špatně**:[150] rozměry plynové komory, umístění dveří, otvory pro vhazování Cyklonu B, pece, které byly podle svědectví několika přeživších nově postavené, i výška komínu. […] Momentálně všechno zůstává tak, jak to je, a **návštěvníkům se nic neříká**. Je to příliš komplikované; později se uvidí." (Zvýraznění v textu od autora.)

Tedy volně podle hesla: Lhalo se, lže se, a lhát se bude…

Vzhledem k poválečným a realitě vzdáleným „rekonstrukcím" dochází i židovsko-americký architekt Robert van Pelt spolu se židovsko-kanadskou historičkou holocaustu Deborah Dworakovou k neméně jednoznačným závěrům:[151]

„Budovy k provádění přeměny lidí na podlidi zůstaly po osvobození tábora Sověty roku 1945 ještě neporušené. Všechny stopy byly odstraněny až později. Oficiální ředitel tábora budovu [krematorium I] vůbec nezmiňuje. Možná, že to muži a ženy, kteří muzeum vytvořili, nedokázali uvést do souladu s ideologií hnutí odporu, ideologií, která naprosto odporuje nespravedlivému zacházení. Možná že to však také byla prostě otázka prostředků a potřeby služby turistům. Ať už z doktrinářských nebo praktických důvodů, jisté je tolik, že zničení originálních budov v současném návštěvnickém centru je jak vědomé poválečné klamání, tak i nenahraditelná ztráta.

V táboře, jak jej Rusové roku 1945 našli, bylo mnohé nově přistavěno a staré zbouráno. Demolice budovy bývalého příjmu vězňů koresponduje

---

dr. Scheela, ministerstvo zahraničí, Bonn, 8. 1. 79, spisová značka 214-E-Stuparek: „Také mně je známo, že v táboře Osvětim nebyly žádné plynové komory. Ty se nacházely v asi 3 km vzdáleném KT Osvětim-Březinka."

[149] *„Auschwitz: la mémoire du mal", L'Express*, 19.-25. 1. 1995; srv. také vývody Roberta Faurissona, *„Sur Auschwitz, lentement, la vérite reprend ses droits"*, 4. 2. 1995 (online: [momentálně není k mání!!!] abbc.com/aaargh/fran/archFaur/RF950204.html).

[150] V originále „Tout y est faux".

[151] L. c. (pozn. 74), str. 363 ad.

s rekonstruovaným krematoriem I mimo severovýchodní okruh současného táborového muzea. Svým komínem a plynovou komorou zajišťuje působivý závěr každé okružní trasy táborem. Návštěvníci se nedozvědí, že se v případě krematoria jedná o dalekosáhlou poválečnou rekonstrukci.

Když byl osvětimský tábor po válce přeměněn na muzeum, byla snaha soustředit jeho historii na některé komponenty táborového komplexu. Pověstná krematoria, kde docházelo k masovému vraždění, se v dezolátním stavu nacházela asi čtyři kilometry daleko v Březince. Výbor dospěl k názoru, že by závěrem každého vzpomínkového okruhu táborem měla být prohlídka krematoria. A tak bylo zrekonstruováno krematorium I, které mělo vyprávět příběh spalovacích pecí v Březince.

Program nezákonného osvojení byl dosti dokonalý. Tak vznikl komín jako viditelný symbol Březinky a čtyři uzavíratelné otvory na střeše, které měly návštěvníkům vsugerovat pocit naplňování níže umístěné plynové komory Cyklonem B. Dále šlo o dvě ze tří zpopelňovacích pecí s některými originálními součástmi. Dodnes není na místě žádná informační tabulka, která by poukazovala na jejich poválečný vznik. Když začnou návštěvníci mluvit o tom, co se v této budově stalo, vedení tábora mlčí."

Tato teze o *„nezákonném osvojení"* v sobě pro autory skrývá doslova výbušninu, protože naznačuje, že se v krematoriu I *nikdy nestalo* to, o čem vypovídali Rudolf Höss, Pery Broad a další. V takovém případě by totiž vyprávěli pouhé báchorky! Tím by také ovšem byla od samého začátku podkopána hodnověrnost všech ostatních svědků, tedy i v případě Březinky. Jsou si toho výše citovaní autoři vědomi?

Přinejmenším lze spolehlivě konstatovat, že strop, vnější zdi, pilíř i základy budovy jsou v původním stavu. Pokud by v železobetonovém stropě bývaly byly otvory k zabudování vhazovacích šachet a větracího zařízení, pak by na neomítnutém stropě muselo být jasně patrné narušení struktury betonu, které nelze bez viditelných stop zahladit. Kromě dnešní vhazovací šachty však ve stropě není sebemenší známka po dalších dřívějších otvorech. **Údajné průrazy tedy nikdy neexistovaly!**

Dnes viditelné průrazy betonu nejsou ani začištěné omítkou, ani z nich nebyly odstraněny zbytky odříznutých armovacích drátů. Otvory byly pouze provizorně zabedněny a zaplněny dehtem. Tak nečistá práce neodpovídá ani nezbytné pečlivosti při zacházení s toxickým plynem, ani německé důkladnosti. Kdyby bývaly SS svého času nechaly tyto průrazy udělat (a jiné zde nikdy nebyly!), pak by jistě také vyžadovaly pravidelné rozmístění ve stropě původní (!) márnice v zájmu rovnoměrného rozptýlení Cyklonu B v místnosti. Dnešní šachty jsou však rovnoměrně rozmístěné pouze na střeše budovy, protože teprve po válce měla být umývárna jako součást márnice považována za „plynovou komoru" (viz obr. 21 a 22).

Obr. 24 a 25: Známky chátrání, viditelné na stropě márnice krematoria I v základním táboře Osvětim. Po padesáti letech začala těsně pod povrchem uložená armatura rezivět a prorážet betonem. Snahy správy muzea o provizorní zahlazení otvorů (vpravo) byly zjevně neúspěšné.

Rozmístění vhazovacích šachet dává smysl pouze tehdy, jestliže byly udělány jako falešná demonstrace „muzejní rekonstrukce“ (B. Beiler-Galanda, viz pozn. 150). Dodnes se všeobecně vychází z toho, že viditelné vhazovací otvory byly vytvořeny až po válce, aniž by se použilo zbytků údajných starých zazděných otvorů.[152] Plochá střecha krematoria není – jako všechny takové střechy – vodotěsná v důsledku po desetiletí působících dešťů i vzhledem ke skutečnosti, že mělce uložená armatura začala rezivět a beton odpadávat.[153] Celý strop vykazuje mnohá místa s projevy chátrání, srv. obr. 24 ad. Vedení muzea se sice snažilo tato místa nechat opravit, ale omítka byla drolivou rzí armatur znovu rychle zničena. V současnosti musejí uklízečky každý týden odstraňovat opadanou maltu a kousky betonu.

Bylo zcela falešné vydávat tyto projevy chátrání za zbytky někdejších průrazů ve stropě! Takové tezi odporují následující skutečnosti:

1. Při průrazech by musely být odstraněny zbytky armatur, což v našem případě není.
2. Musely by být zřetelné hranice mezi starým betonem a dodatečně naneseným vyplňovacím materiálem, což v našem případě také není. Zkorodovaná místa vykazují homogenní strukturu betonu.
3. Zmíněná místa by musela být rozmístěna rovnoměrně po stropě originální márnice, což rovněž není náš případ.
4. Zmíněná místa by musela mít stejný a pravidelný tvar (kruhový, čtvercový anebo obdélníkový), ale ani tak tomu zde není.

---

[152] Viz také interview s D. Colem, (pozn. 69).

[153] Železobeton je trvanlivý pouze tehdy, když je armatura vložena hluboko do betonu a tam alkalickým prostředím po desetiletí chráněna před korozí. Armatury v márnici jsou uloženy těsně pod povrchem, kde hodnota pH rychle klesá (tj. je méně alkalická), zvláště když dešťová voda s obsahem CO_2 proniká betonem. Srv. trhlinu po průniku dešťové vody na obr. 25.

Na základě všech uvedených argumentů lze s jistotou usuzovat, že k údajnému užívání těchto prostorů jako „plynové komory“ zde nebyly nezbytné otvory na vhazování Cyklonu B. Rovněž chybí jakákoli známka po někdejším větracím zařízení zmíněných prostor. Dále zde není žádný přímý přístup k „plynové komoře“. Oběti by musely vstupovat přes márnici, resp. místnost s pecemi. Před vlastní popravou by tedy oběti musely defilovat podél hromad mrtvol svých již zavražděných druhů v utrpení, což je opravdu morbidní představa. *O nějakém předstírání a zakrývání skutečného stavu věci by pak nemohla být ani řeč, a nedala by se tedy tudíž ani očekávat poslušnost a nezbytná spolupráce vězňů.*

4.4. „Plynové komory“ v táboře Březinka

4.4.1. Krematoria II a III

4.4.1.1. Výchozí situace

Velikostí, vybavením i způsobem konstrukce jsou tato krematoria srovnatelná jak se všemi ostatními zařízeními Třetí říše, tak i s dnešními.[154] V roce 1972 soud dva obžalované stavitele W. Dejaca a F. Ertla osvobodil, neboť se nepotvrdilo podezření z napomáhání masovým vraždám.[155] Protože to znalecké posouzení zachovaných plánů a dokumentů o stavbě krematorií potvrdilo, lze mít za vyloučené, že by tyto budovy mohly sloužit za nástroje masového vraždění nebo že by na ně mohly být přeměněny.[156] Podle nedávno učiněné svědecké výpovědi se také stavitel z Osvětimi, Walter Schreiber, k plánování těchto krematorií vyjádřil následovně:[157]

Otázka: V jakém oboru jste působil?
Odpověď: Jako hlavní inženýr jsem měl dozor nad stavebními pracemi firmy Huta a jednal jsem s hlavní stavební správou SS. Kontroloval jsem také účty naší firmy.
Ot.: Vcházel jste rovněž do tábora? Jak se při tom postupovalo?
Od.: Ano. Bylo možné bez překážky chodit všemi táborovými cestami a pouze při příchodu a odchodu mne kontrolovaly stráže.

---

[154] Autor má k dispozici nákres půdorysu krematoria KT Sachsenhausen, zbudovaného r. 1939, které, co do technického zařízení a rozměrů, vykazuje naprostou podobnost s krematorii II a III, aniž by tam docházelo k údajnému masovému vraždění. Pro porovnání s konstrukčním způsobem moderních krematorií odkazuji na H.-K. Boehlke, *„Friedshofbauten“,* Callwey Verlag, München 1974, zvláště pak na plán krematoria na str. 117 včetně místnosti úředního lékaře. Srv. také E. Neufert, *„Bauentwurflehre“*, Ullstein Fachverlag, Frankfurt 1962, str. 423f.

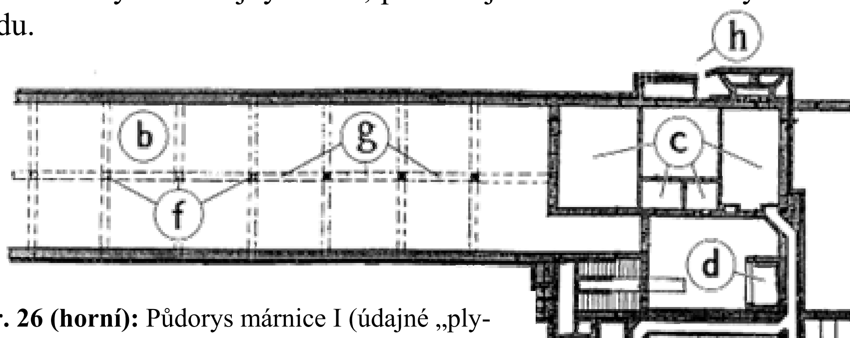
[155] Proces se staviteli W. Dejacem a F. Ertlem, Aktenzeichen 20 Vr 6575/72, Hv 56/72, Wien, 18. 1. - 10. 3. 1972.

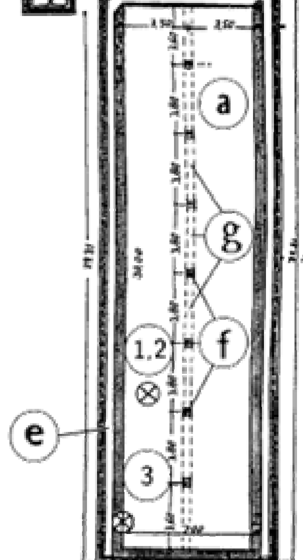
[156] Srv. vylíčení ve *VffG* 1(1) 1997, str. 24f. (online: vho. org/VffG/1997/1/Gaertner1.html).

[157] Schreiber byl hlavní inženýr katovické pobočky firmy Huta, která zřizovala krematoria v Březince. Srv. *VffG* 4(1) 2000, str. 104 (online: vho.org/VffG/2000/1/Rademacher104f.html). Schreiber zemřel v roce 1999.

Ot.: Slyšel jste něco o zabíjení nebo týrání vězňů, případně jste něco takového viděl?
Od.: Ne. Ale na táborových cestách byly příležitostně vidět kolony vězňů v relativně zchátralém stavu.
Ot.: Co firma Huta v táboře stavěla?
Od.: Mimo jiné krematoria II a III s velkými márnicemi.
Ot.: O těchto velkých márnicích se podle všeobecného mínění tvrdí, že měly být plynovými komorami k masovému zabíjení lidí.
Od.: Z nám poskytnutých plánů nic takového nevyplývalo. Námi vypracované detailní plány a výpočty vykazují tyto prostory jako obvyklé sklepní místnosti.
Ot.: Víte něco o vhazovacích průzorech v železobetonových stropech?
Od.: Na nic takového si nevzpomínám. Protože tyto sklepní místnosti měly také složit jako protiletecké kryty, byly by takové otvory kontraproduktivní. Kdyby tam byly nařízeny, jistě bych o tom vyjádřil své pochybnosti.
Ot.: Jak je možné, že se stavěly tak velké sklepy, když byla hladina podzemních vod v Březince mimořádně vysoká?
Od.: Důvody neznám. Původně se měly stavět nadzemní márnice. Budování sklepů působilo velké obtíže s čerpáním vody i s izolacemi.
Ot.: Je možné, že by vás klamali, a že by SS bez vašeho vědomí přesto stavěly plynové komory prostřednictvím vaší firmy?
Od.: Kdo je obeznámen s prováděním takové stavby, ten dobře ví, že je to nemožné.
Ot.: Znáte plynové komory?
Od.: Přirozeně. Každý na východě znal desinsekční komory. My jsme rovněž stavěli desinsekční komory, které však vypadaly úplně jinak. Budovali jsme taková zařízení a znali jsme jejich vzhled také podle nezbytných zařízení. Jako stavební firma jsme často museli dodatečně opravovat budovy po instalaci strojního zařízení.
Ot.: Kdy jste se dozvěděl, že vaše firma měla údajně stavět plynové komory k průmyslovému zabíjení lidí?
Od.: Teprve po skončení války.
Ot.: Neudivilo vás to?
Od.: Ovšemže ano! Po válce jsem kontaktoval svého bývalého šéfa v Německu a ptal jsem jej na to.
Ot.: Co jste zjistil?
Od.: Že se to také dozvěděl teprve po válce, ale ujistil mě, že firma Huta dotyčné sklepy stoprocentně nestavěla jako plynové komory.
Ot.: Byla by myslitelná jejich přestavba po odchodu firmy Huta?
Od.: Teoreticky myslitelná ano, ale z časových důvodů to vylučuji. Byly by k tomu znovu zapotřebí odborné firmy, protože SS by to ani s pomocí vězňů nemohly ve vlastní režii udělat. Na základě znalostí technických požadavků, které mi byly známy až později, by námi budované sklepy byly pro provoz plynových komor naprosto nevhodné.
Ot.: Proč jste to nezveřejnil?

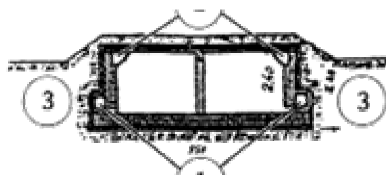
Od.: Po válce jsem měl zpočátku docela jiné starosti, a nyní se to už nesmí!
Ot.: Byl jste na toto téma vyslýchán jako svědek?
Od.: Žádné ze spojeneckých, německých ani rakouských míst se nezajímalo o moje znalosti stavby krematorií II a III, ani o moji tehdejší činnost. Na dané téma jsem nikdy nebyl vyslýchán, přestože se o mojí práci ve firmě Huta v Katovicích vědělo. Rovněž jsem ji vždy zmiňoval ve všech pozdějších životopisech i v žádostech o místo. Znalost těchto skutečností je však nebezpečná, a nikdy se jsem necítil potřebu se o nich šířit. Avšak nyní, kdy jsou lži stále drzejší a pamětníci jako já pomalu, ale jistě vymírají, jsem potěšen, že konečně přišel člověk, který chce naslouchat a poznamenat si, jak to tehdy skutečně bylo. Je nejvyšší čas, protože jsem vážně nemocný a dlouho tu už nebudu.

Obr. 26 (horní): Půdorys márnice I (údajné „plynové komory“) krematorií II, resp. III (zrcadlově) v táboře Osvětim II/Březinka.

a) márnice I/„plynová komora“, 30x7x2,41 m
b) márnice II/odkládací sklep, 49,5x7,9x2,3 m
c) prostory později rozdělené márnice II
d) výtah na mrtvoly k místnosti s pecemi v přízemí
e) větrací kanál
f) betonové opěrné sloupy
g) betonové nosníky
h) dodatečně zhotovený vchod do sklepa
1-3) místa odběru vzorků 1-3

Obr. 27 (dole): Průřez márnicí I (údajnou „plynovou komorou“) krematorií II resp. III (zrcadlově) v táboře Osvětim II/Březinka (viz pozn. 161).
1) větrací kanál 2) ventilační kanál 3) zemina

Prof. van Pelt uvedl ke krematoriu II následující:[158]

> „Osvětim je nejposvátnější ze všech svátostí. Na cestu tam jsem se připravoval po celá léta. A je to svatokrádežné zneuctění, když si tam jde takový blázen [Leuchter!] zcela nepřipravený! Blázen, který vstoupí do svatyně a stará se tam o nějaké zvlhlé smetí“ [00:44:30].
>
> Krematorium II je v Osvětimi nejpověstnější. Na 210 čtverečních metrech tohoto prostoru přišlo o život více lidí než na jakémkoli jiném místě naší planety. Bylo zde zavražděno pět set tisíc lidí. Kdyby někdo udělal mapu lidského utrpení, kdyby chtěl vytvořit geografii brutality, pak by právě zde byl absolutní střed.
>
> Kdyby se mělo ukázat, že revizionisté mají pravdu, potom bychom ztratili vnímavost pro druhou světovou válku, a také bychom museli ztratit cit pro to, co je demokracie. Druhá světová válka byla válkou morální, byla to válka mezi dobrem a zlem. Kdyby nám zmizelo jádro této války, kterým je Osvětim, bylo by všechno ostatní nepochopitelné; všichni bychom skončili v blázinci“ [01:23:30].

My se ovšem nenecháme vyvést z míry tím, co prof. van Pelt v pevné víře v holocaust vidí jako pouhou alternativu. Nicméně jeho výpovědí je zdůrazněna důležitost krematoria II (i zrcadlově k němu postaveného, byť údajně ne tak intenzivně používaného krematoria III), kterému se budeme dále věnovat.

Zvlášť oddělená márnice s lepším větráním sloužila tehdy – jak je to běžné dodnes – jako místo k uschovávání obětí možných epidemií. Takový prostor se v odborné literatuře nazývá *„infekční márnice“*. Na obr. 26 je půdorys márnice 1 (údajné „plynové komory“) krematoria II a zrcadlově obrácený odpovídají půdorys krematoria III. Obr. 27 ukazuje průřez (viz pozn. 161). Jak je z průřezu zřejmé, jsou zmíněné márnice z větší částí pod zemí. Podélný tvar sklepů, jejich podzemní poloha i nepatrný kontakt s vlastními spalovacími prostory jim zajišťují rovnoměrně chladnou teplotu. To rovněž mluví o jejich použití za márnice, jak jsou také zaneseny do stavebních plánů.

Naplánování tak velkých sklepů není nijak udivující, pokud vezmeme v úvahu fakt, že při vrcholící epidemii v Osvětimi byly denně až stovky mrtvých, které musely být, přinejmenším dočasně, někde uloženy. K interpretaci nezločinného plánovaní zmíněných prostorů jako běžných márnic se přidává i Pressac.

Z jeho dokumentů je zřejmé, že tato zařízení byla odvozena z plánů na nové krematorium v základním táboře z roku 1941.[159] Přístupová cesta ke krematoriím je v Březince na straně komínového traktu (srv. obr. 29). Původní projekt pro základní tábor však předpokládal přístup z jiné strany budovy. Výška spodních vod v Březince kromě toho nedovolovala umístit márnici úplně pod zem.[160]

[158] Výpověď van Pelta v dokumentárním filmu Errola Morrise *Mr. Death*, (pozn. 9), časové údaje v [min:sec:frame].

[159] Tamtéž, str. 183. O nekriminálním plánování krematorií II a III viz zvláště str. 264.

[160] Srv. Michael Gärtner a Werner Rademacher, *„Grundwasser im Gelände des KGL Birkenau (Auschwitz)“, VffG* 2(1) 1998 (online: vho.org/Vff/G/1998/GaeRad1.html).

Sklepy byly proto situovány poněkud výše, aby se nedotýkaly spodní vody. Spolu s navážkou zeminy tak byly nepřístupné pro auta i vozíky a proto se musel vestavět zvláštní přístup zvenčí. Z toho důvodu byly také vestavěny dodatečné přístupové schody do administrativní místnosti márnice 3 a schody na konci márnice 2 (srv. obr. 29).

V důsledku dramaticky změněné válečné situace po porážce u Stalingradu v zimě 1942/43 se zde pravděpodobně z úsporných důvodů upustilo od skluzavky pro mrtvá těla, která byla původně plánována. Možná ze stejného důvodu se na později zahájené stavbě krematoria III v mnoha místech šetřilo obdobně,[161] a materiál i nízká kvalita krematorií IV a V vedly k jejich rychlému výpadku (viz následující odstavec). Starý a podle projektu základního tábora zamýšlený vstup do sklepa byl sice předtím dokončen, přestože později byl asi sotva používán, protože neumožňoval přímý vstup z ulice. Skutečnost vystavění tohoto schodiště mluví o ukvapeném přenesení starého projektu pro základní tábor na novou situaci v Březince.

Stěny sklepů jsou z dvojitého cihlového zdiva s dehtovou mezivrstvou jako izolací (viz pozn. 161). Vnitřní stěny jsou omítnuté tvrdou cementovou maltou, strop a opěrné sloupy ze železobetonu vykazují stopy po bednění a nejsou tedy omítnuté. Vrstva dehtu mezi cihlovými stěnami se vzhledem k vysoké spodní vodě v této oblasti bažin jeví jako nezbytná izolace. V obou márnicích bylo také několik odtokových kanálků.

4.4.1.2. **Patologické hledání „indicií zločinu“**

Jean-Cluade Pressac byl prvním badatelem, který se prokousal horami dokumentů Osvětimského muzea a později i spisy ústředního stavebního vedení, uloženými v Moskvě. Byl ovšem také první, kdo vytvořil hojně používaný výraz *„trestní indicie“*. Vzhledem k naprosté neexistenci dokumentů, které by prokazovaly zřízení „plynových komor pro lidi“, se Pressac uchýlil k sémantickému triku, aby mohl neškodným dokumentům podsunout kriminální, resp. trestní význam. V důsledku neustále pokračujícího zkoumání se mu však všechny – zčásti až fantastickou duševní akrobatikou – shromážděné „indicie“ zhroutily samy od sebe. Dále si nejdůležitější z nich ukážeme a hned také vyvrátíme.

[161] J.-C. Pressac, l. c. (pozn. 67), Kosten und Übersicht über Bauweise der Krematorien II und III.

4.4.1.2.1. Nové schody do sklepa

Skutečnost 1: Do sklepa krematorií II a III byly dodatečně vytvořeny přístupy zvenčí pomocí schodů.

Falešné doplňující tvrzení: Na místě původní skluzavky pro mrtvá těla byl vytvořen přístup po schodech.[162]

Chybný závěr: Stavba nového schodiště *bez* skluzavky na mrtvoly při současné demolici originální skluzavky v původním vchodu mohla mít pouze jediný účel – do sklepa už neměly sjíždět žádné mrtvoly, nýbrž tam měli vcházet živí lidé a pak být zabíjeni.[163]

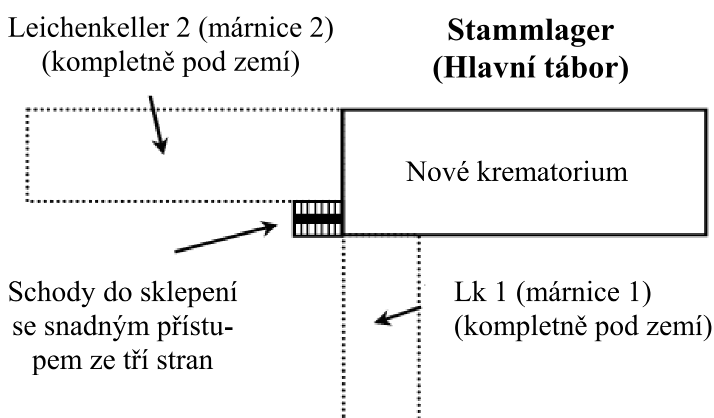
Správný závěr: Nové schody byly nezbytné kvůli změně plánu, viz předcházející oddíl. Je to potvrzeno popisem v záhlaví plánu na nové schody: *„Přeložení vstupu do sklepa směrem do ulice.“*[164] Skluzavka pro mrtvá těla navíc vůbec nebyla odstraněna a je skutečně vidět na všech následujících plánech, jak je reprodukoval C. Mattogno:[165]

Plán 2136 ústředního stavebního vedení z 22. února 1943 pro krematorium III;[166]

plán 2197 ústředního stavebního vedení z 18. března 1943 pro krematorium II;[167]

plán 109/15 firmy Huta z 24. září 1943 pro krematorium II a III;[168]

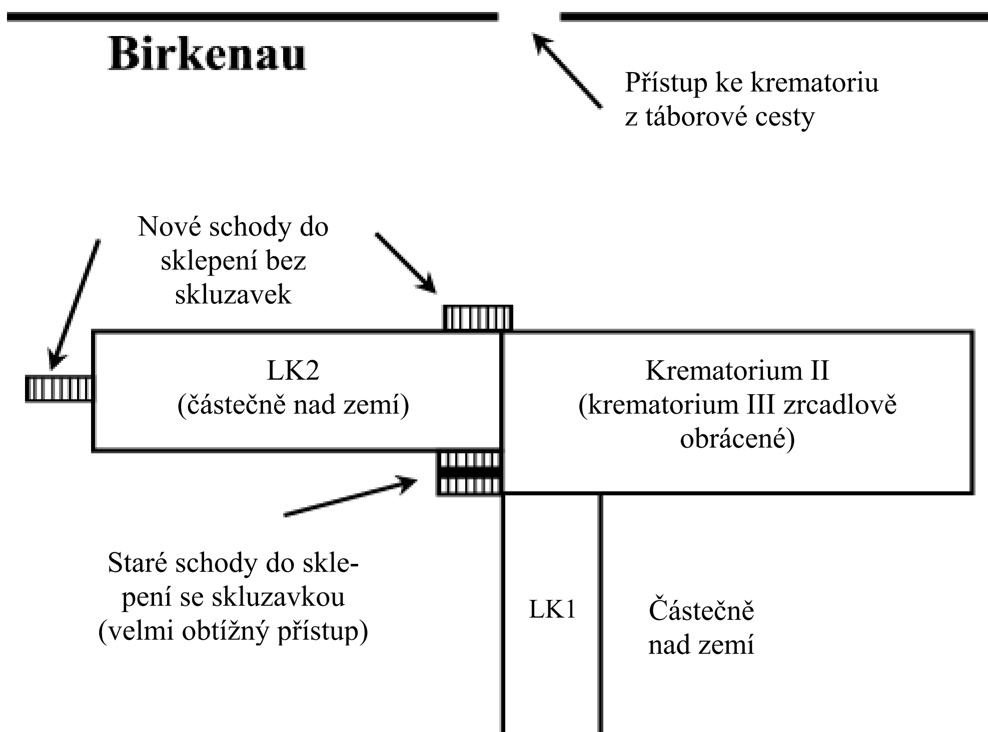
plán firmy Huta z 6. října 1943 pro krematoria II a III.[169]

Obr. 28: Schematická situace nového krematoria, jak bylo původně projektováno pro základní tábor Osvětim.

---

162 Urteil Gray, l. c. pozn. 61, § 7.61, 13.76, 13.84.
163 Ke Grayovi viz předchozí poznámku. J.-C. Pressac, l. c. (pozn. 67), str. 213-218.
164 J.-C. Pressac, l. c. (pozn. 67), str. 183 ad.; 302 ad.; resp. původní plány Waltera Dejaca viz J.-C. Pressac, l. c. (pozn. 72), dokument 9.
165 Viz Carlo Mattogno, l. c. (pozn. 74), str. 29.
166 J.-C. Pressac, (pozn. 67), str. 305.
167 Tamtéž, str. 307.
168 Tamtéž, str. 327.
169 Tamtéž, str. 328.

Obr. 29: Schematická situace krematoria II po změně projektu, aby je bylo možné přizpůsobit vyšší poloze márnice i přístupu v Březince z jiné strany (krematorium III zobrazeno zrcadlově).

Kromě toho je zmíněná skluzavka zmiňována jako existující v příkazech 200 a 204 ústředního stavebního vedení vězeňské zámečnické dílně z 18. března 1943 ohledně krematoria II.[170]

Krematoria II a III byla kromě toho po celou dobu svého provozu používána také k dočasnému uchovávání těl lidí, kteří zemřeli následkem „přirozených" příčin (nákazy, vyčerpání, věk, exekuce atd.), než byly spáleny, takže se zde přece jen jednalo o tisíce mrtvol. Kdyby však mělo být pravdou, že schodištěm bez skluzavky mohli procházet jen živí lidé, kteří dokázali jít sami, pak nechť je mi dovolena otázka: Jak se do márnice dostávali zemřelí „přirozeným" způsobem a kde byli ukládáni? Pohybovali se snad sami od sebe? To jistě ne! Byli samozřejmě přenášeni sem a tam po několika schodech, a to nejen v krematoriu. Bylo to snad nemožné? Určitě ne. Proč tedy SS nenechaly u nových schodů zabudovat také skluzavku? Snad prostě proto, že se náklady na krematoria v důsledku neustálých změn projektu vymkly kontrole, a výdaji bylo nutné šetřit. Nebylo by to snad mnohem jednodušší a logičtější vysvětlení?

[170] *„The trial of Höss"*, volume 11a, str. 88.

4.4.1.2.2. Plynovací sklep, svlékárna, sprchy

Skutečnost 1: Existuje dokument ústředního stavebního vedení SS, v němž je řeč o *„odkládacím sklepě"* v krematoriu II.[171]

Skutečnost 2: Existuje dokument, v němž se mluví o *„komoře k usmrcování plynem"* v krematoriu II.[172]

Skutečnost 3: Existuje dokument, v němž se pro krematorium III uvádí *„13 sprch"*.[173]

Skutečnost 4: Na spodní straně stropu márnice 1 krematoria II jsou ještě dnes vidět do betonu zapuštěné kusy dřeva.[174]

Chybný závěr: Márnice 1 krematorií I a II byla zbudována jako „plynová komora" k zabíjení lidí, opatřená *„předstíranými"* sprchovými hlavicemi, upevněnými na dochovaných špalících dřeva. Sprchové hlavice měly sloužit k oklamání obětí. Márnice 2 sloužila jako odkládací sklep pro oběti.[175]

Správný závěr: Není známo, jaký prostor je ve výše zmíněném dokumentu myšlen pojmem *„komora k usmrcování plynem"*. Protože ve čtyřicátých letech ještě neexistovaly hmoždinky, nebyla jiná možnost k upevnění instalace na holé betonové plochy. Do betonu se zalily kónické dřevěné špalíky, do nichž se mohl pevně přišroubovat rozvod proudu, vody a ostatní zařízení. Existence kousků dřeva ve stropě márnice 1 nedokazuje, že tam byly upevněné sprchové hlavice. Je pravděpodobnější, že to byly svítilny a rozvod proudu. Kromě toho neexistuje žádný důkaz, že ve zmíněném dokumentu uváděné *„sprchy"* byly *„předstírané"*, jak tvrdí Pressac.

Ústřední stavební správa skutečně zvažovala možnost přebudovat provizorně krematoria v Březince na hygienická centra s odhmyzovacími zařízeními, sprchami pro vězně a s odkládacími místnostmi, ale později od svého záměru upustila. Carlo Mattogno na podporu této teze shromáždil množství dokumentů:[176]

> „V ‚přehledu' fy Topf ze 13. dubna 1943 ohledně potřeby kovů na stavbu určitých zařízení krematoria II v Osvětimi se na začátku nacházejí následující informace:[177]
>
> „2 odhmyzovací zařízení fy Topf pro krematorium II v zajateckém táboře, Osvětim"
>
> 14. května posílá konečně Bischoff firmě Topf následující „naléhavý telegram":[178]

[171] J.-C. Pressac, l.c., (pozn. 67), str. 433 ad.
[172] Tamtéž, str. 432.
[173] Tamtéž, str. 430.
[174] Tamtéž, str. 488.
[175] Srv. čtyři přecházející Pressacovy pozn. pod čarou; srv. Urteil Gray, l. c. (soudní řízení, pozn. 65), §13.69, 13.82.
[176] C. Mattogno, *Leichenkeller von Birkenau: „Luftschützräume oder Entwesungskammern?", VffG* 4(2) 2000, str. 152-158 (online: vho.org/VffG/2000/2/Mattogno152-158.html).
[177] *Archiwum Panstwowego Muzeum w Osvecimiu* (dále jen *APMO*), BW 30/34, str. 47; Fy Topf vyrábí horkovzdušná odhmyzovací zařízení.
[178] *APMO*, BW 30/34, str. 40.

Zweitschrift 3

BETRIEBE SCHLESIEN

STAMMHAUS 1846 GEGRÜNDET

Fachabteilung für Grundwasserabdichtungen, Isolierungen u. Asphaltierungen

Post- und Drahtanschrift: Vedag Breslau | Fernruf: Sammel-Nr. 524 31 | Bank-Konto: Deutsche Bank, Filiale Breslau | Postscheck-Konto: Breslau 2416

Centralbauleitung
der Waffen-SS und Polizei

Auschwitz Ost-OS

30. JUL. 1943

Ihre Zeichen | Ihre Bestellung vom | Unsere Zeichen A,169 (79) | Breslau 1, Elferplatz 1a 28. Juli 1943

RECHNUNG Nr. Betr: Auschwitz-Krematorium

1943	Bezeichnung der Leistung		Einzelpreis R.M.	Gesamtpreis R.M.
21.Mai - 16.Juli	über: ausgeführte Abdichtungsarbeiten für die Entwesungsanlage			
	Lt.bescheinigter Tagelohnliste wurden geleistet und verarbeitet:			
~~300~~ 290	Stunden Klebeabdichter	je	-,83	~~249,00~~ 240,70
~~102~~ 106	Überstunden = 25% Zuschlag	je	-,21	~~21,42~~
60%	Zuschlag			~~162,25~~
24	Tage Auslösung	je	4,50	108,00
2,04%	Zuschlag			2,20
2 460	qm Bitumenpappe 500er	je	-,32	787,20
4 620	kg Bitumen	% kg	16,50	762,30
100	kg Voranstrich	% kg	54,-	54,00
4	Stahl-Teerbürsten	je	4,-	16,00
6	gewöhnliche Teerbürsten	je	1,50	9,00
15%	Zuschlag auf Material (Rmk.1628,50)			244,28
	Für Abnutzung der Schmelzkocher und sonstigen Geräte 15% vom Lohn (Rmk.270,-)			~~40,50~~ 39,45
				Rmk. ~~2 456,15~~ 2443,17

Festgestellt auf RM 2443,17
Netto Casse !

Nachgerechnet am 20.8.4.
Birlem
SS-Unterscharführer

23. JUL. 1943

Zahlungsbedingungen: SS-Beleg Nr.: 1
Zwischenrechnungen sind sofort mit 90 % Ihres Betrages zahlbar.
Schlußrechnungen sind sofort in bar ohne Abzug zu begleichen.
Erfüllungsort Breslau Gerichtsstand Berlin.

dp.

Vorstand: Rudolf Erhard · Hans C. Klemp · Carl Deichgraeber · Alfred Braeutigam · Vors. d. Aufsichtsrats: Carl Müller

Obr. 30: **„**Věc: Osvětimské krematorium […], provedené izolační práce pro odhmyzovací zařízení."
TCIDK 502-1-316, str. 431, „druhopis" v 502-1-323, str. 137.

Bauvorhaben: **K. G. L.** | Bauwerk (BW): 32

Haushalt Waffen-SS 1943. Kap. 21/7b Ti. (Bau) 65 | Bauausgabebuch Seite ... Nr. 25

Genehmigungsverfügung vom ...

Kosten(vor)anschlag vom ... Abschnitt ...

Auftrag Nr. 194 vom 25.5.43 mit Stundenlohn RM

Vertrag Nr. — vom — mit — RM

Art der Vergebung: (Nichtzutreffendes streichen!)
freihändig
~~beschränkte Ausschreibung~~
~~öffentliche Ausschreibung~~

5495

Einzel- / ~~Teil-~~ / ~~Schluß~~-Rechnung Nr.

(Nichtzutreffendes ist zu streichen!)

Raum für Firmenstempel und Namenszug

der Firma VEDAG, Ver. Dachpappen-Fabriken A.G.
Breslau 1, Elferplatz 1 a

betr. Abdichtungsarbeiten

Bankkonto der Firma: Dtsche Bank Breslau

Postscheck-Konto der Firma: Breslau Nr. 2416

Siehe beigeschlossene Originalrechnung

Breslau, den 28. Juli 1943.

Laufende Nr.	Laufende Nr. des Kostenanschlages	Zeit der Ausführung der Arbeiten	Anzahl	Gegenstand	Geldbetrag im einzelnen RM / Rpf	Geldbetrag im ganzen RM / Rpf
				BW: 32 = Entwesungsanlage		
		1943. 21.5.-~~16~~.7. 20		Ausgeführte Abdichtungsarbeiten für die Entwesungsanlage		
				Lt. bescheinigten Tagelohnliste wurden geleistet und verrechnet:		
			240 ~~300~~	Stunden Klebearbeiten	0,83	240,70 ~~249~~
			106 ~~126~~ ~~162~~	Überstunden 25 % Zuschlag	0,21	~~22,26~~
				60 % Zuschlag v. 262,96		~~157,78~~
			24	Tage Auslösung	4,50	108,—
				2,04 % Zuschlag		2,20
			2 460	qm Bitumenpappe 500 er	0,32	787,20
			4 620	kg Bitumen	16,50 %	762,30
			100	" Voranstrich	54,— %	54,—
			4	Stck. Stahl-Teerbürsten	4,—	16,—
			6	" gewöhnliche Teerbürsten	1,50	9,—
				15 % Zuschlag auf Material (RM 1.628,50)		244,28
				Für Abnutzung der Schmelzkocher und sonstigen Geräte 15 % von RM 263,—		39,45 ~~40,50~~
						2 443,17

Fachtechnisch richtig!
Auschwitz, d. 18.8.1943
[signature]
i. V. Bauführer

Festgestellt auf RM 2443,17
[signature]
SS-Scharführer

Nachgerechnet am 20.8.43.
[signature]
~~SS-Unterscharführer~~

[illegible]

SS-Formblatt — Bau — 13 „Einzel-/Teil-/Schluß-Rechnung". Titelblatt. Wolsenhaus-Buchdruckerei Kassel (1941.) Din A 4
Formblatt 13 a — Anlageblatt.

Obr. 31: „Předmět: budova 32 = odhmyzovací zařízení […], provedené izolační práce pro odhmyzovací zařízení"
TCIDK 502-1-316, str. 430.

ARCHIWUM

J. A. TOPF & SÖHNE ERFURT

TAG 13.4.1943 BLATT

47

EMPFÄNGER Zentralbauleitung der Waffen SS und Polizei,Auschwitz O.S.

Aufstellung.

Betr.: Nr. 24678/43/Ro-Pru/Pa.
Be-und Entlüftungsanlage des Krema. II im K.G.L.,Auschwitz

3o,2 kg CU, o,7 kg Zn, 6,8 kg Alu, 1,4 kg Zn-Al

Betr.: Nr. 24676/43/Ro-Pru/Pa.

Saugzuganlage des Krematoriums II im K.G.L.,Auschwitz

88,5 kg Cu, 4,8 kg Ms, o,3 Kg Sn-Bz, o,3 kg Zn
3,o kg Zn-Al, 6,o kg, Cu-Leg, 5,o kg Alu

Betr.: Nr. 24674/43/Ro-Pru/Pa.

2 Topf Entwesungsöfen für das Krema II im Kriegsgefangenenlager,Auschwitz.

25,-kg Al, 15,-kg Zn-Al, 8,-kg Ms,

Betr.: 24679/43/Ro-Pru/Pa.

Erweiterung der Be-und Entlüftungsanlage(Warmluftzuführung) des Krema II im K.G.L. Auschwitz.

5,5 kg Cu, o,1 kg Zn, 1,4 kg Al, o,6 kg Zn-Al

Erfurt,den 13.4.1943

16. APR. 1943

ppa. J. A. TOPF & SÖHNE

Obr. 32: „Odhmyzovací zařízení fy Topf pro Krematorium II v zajateckém táboře Osvětim.“ Archiwum Panstwowego Muzeum w Oswcemiu, bud. 30/34, str. 47.

„Vezměte s sebou v pondělí vypracovaný projekt zařízení na přípravu teplé vody pro cca 100 sprch. Je možné vestavění topného hada nebo bojleru do ještě stavěného zařízení na spalování odpadků krematoria II kvůli využití vysoké zbytkové teploty. Případné vyšší vyzdění pece k osazení rezervní nádrže je rovněž možné. Vezměte laskavě s sebou v pondělí 17. 5. také odpovídající výkresy pana Prüfera."

5. června 1942 poslala fy Topf ústřední stavební správě stavební výkres D60446 na „zabudování bojleru do spalovny odpadků". Tento projekt se týká zamýšleného zařízení pro krematorium II.[179]

V nedatovaném, ale nejspíš v červnu 1934 vytvořeném ‚dotazníku' ohledně krematorií v Březince, vedoucí ústřední stavební správy Bischoff na otázku: *‚Používá se zplodinových plynů'* odpovídá: *‚Bylo to plánováno, ale nerealizovalo se.'* Na otázku: *‚Pokud ano, pak k jakému účelu?'* Bischoff odpovídá: *‚K vytápění koupelen v krematoriích II a III.'"*[180]

A konečně je zde také účet fy VEDAC Vereinigte Dachpappen-Fabriken, Aktiengesellschaft, datovaný 28. červencem 1943 ve věci „Osvětimské krematorium" za „izolatérské práce pro „**odhmyzovací zařízení**" [zvýraznil autor], které byly provedeny mezi 21. květnem a 16. červencem 1943, srv. obr. 30.[181]

Dříve než z toho budou vyvozeny nějaké závěry, je zapotřebí určitých vysvětlení. Přestože byla obě odhmyzovací zařízení fy Topf nakonec zabudována do později zřízené ústřední sauny, výše citovaný dokument je připisuje krematoriu II. Záměr zbudování 100 sprch v krematoriu III (stejně jako v krematoriu II) se tedy nemůže týkat vytvoření členstva „zvláštního oddílu" („Sonderkommando") v krematoriu, protože později zřízená „lázeň" v ústřední sauně mohla celému táboru posloužit pouhými 50 sprchami.[182] Proto je jasné, že ve výše citovaném „dotazníku" se vyskytující pojem „koupelny v krematoriu II a III" byly myšleny pro celý tábor, tedy jinak řečeno, že se plánovalo udělat z krematorií II a III hygienická centra.

Účelem takových center byla očista vězňů a jejich oděvů, tzn. desinsekce od nečistot a nemoci přenášejících parazitů. K tomu ale také nezbytně patřila odmořovací, resp. odhmyzovací zařízení. Přestavba krematorií za tímto účelem však nejspíš zaostávala kvůli stavebním pracím na ústřední sauně, která byla pro takový účel vhodnější. Zde citované dokumenty však v každém případě dokládají záměr stavební správy provádět dočasně očistu vězňů, odhmyzování šatstva i spalování zemřelých v téže budově.

Nyní zde tedy máme nikoli nedůležité zjištění, že plán „horkovodního zařízení pro sprchy" byl spojen s pecí na spalování odpadků, takže ne s kremační pecí, jako tomu bylo např. s pěti muflovými pecemi v KT Lublin.

---

[179] *CCIDK*, 502-1-336 (číslo str. nečitelné).
[180] *CCIDK,* 502-1-312, str. 8.
[181] *CCIDK*, 502-1-316, str. 431, „druhopis" v 502-1-323, str. 137.
[182] Inventář předávacího protokolu „*Desinfekčního a odhmyzovacího zařízení*" (ústřední sauny) z 22. ledna 1944. *CCIDK*, 532-1-335, str. 3.

Podle mého názoru spočíval důvod k takovému rozhodnutí v tom, že kremační pece by nemohly zajistit průběžnou celodenní dodávku teplé vody. Jinými slovy to znamená, že kremační pece nebyly využívány tak intenzivně, aby mohly představovat účinný zdroj teplé vody.

Že se „faktura“ Fy VEDAG (viz pozn. 184) skutečně týká ústřední sauny, dokazuje dílčí účet téže firmy se stejným datem i obsahem, avšak vztahuje se výhradně na „Budovu 32 = odhmyzovací zařízení“, což bylo v souvislosti s ústřední saunou (srv. obr. 31).[183] Proč ale potom účet fy VEDAC nese nadpis „Osvětimské krematorium“? Zřejmě má souvislost s výše zmiňovaným seznamem materiálu od fy Topf z 13. dubna 1943 ohledně „2 odhmyzovacích zařízení pro krematorium II, která ovšem byla později nainstalována v ústřední sauně. *V každém případě tyto dokumenty dokazují souvislost mezi krematoriem v Březince a odhmyzováním, a přinejmenším dokládají plán nebo dočasný úmysl ústřední stavební správy provádět kremace i odhmyzování v téže budově.*

Protože - jak ukazuje oddíl 4.2 – není zřízení hygienických center se sprchami, odhmyzováním, odkládacími i oblékací místnostmi spolu s připojeným krematoriem nic neobvyklého, ukazují se Pressacem a van Peltem uváděné indicie jako *chybně interpretované*.

4.4.1.2.3. „Vzduchotěsné“ dveře pro krematorium II

Skutečnost: Márnice 1 krematoria II byla vybavena vzduchotěsnými dveřmi se špehýrkou.[184]

Chybný závěr: Márnice 1 krematoria II byla postavena jako „plynová komora“ pro lidi a opatřena hermetickými dveřmi.[185]

Správný závěr: Byť není špehýrka pro odhmyzovací komoru bezpodmínečně nutná, je přesto prokázáno, že v Osvětimi používané dveře odhmyzovacích komor takové špehýrky měly, jak ukazuje obrázek 33.[186] Z příslušného dokumentu vyplývá, že pro márnici 1 („plynovou komoru“) krematorií II a III byly objednány hermetické dveře o rozměrech 100 x 192 cm.[187] Na předávacím a tedy definitivním plánu krematoria II je však velikost dveří – stejně jako na všech předcházejících plánech – vyznačena rozměry 190 x 200 cm, takže by se tam tyto hermetické dveře nevešly.[188] Ještě dnes by se i na ruině muselo dát zjistit, zda byly dveře případně dozděny a zda tam zůstaly stopy po zárubních. K tomu by ovšem bylo nutné provést vykopávky.

[183] *CCIDK*, 502-1-316, str. 430.
[184] J.-C. Pressac, l. c. (pozn. 67), 436 ad.
[185] Srv. předcházející Pressacovu pozn.; srv. také Urteil Gray, l. c. (proces. pozn. 65), §13.84.
[186] J.-C. Pressac, l. c. (pozn. 67), str. 49.
[187] Tamtéž, str. 436. V inventárním seznamu na str. 430 jsou jen v případě krematoria II rukou zaneseny hermetické dveře.
[188] Tamtéž, str. 227, 311-312.

Obr. 33: Provizorně hermetizované dřevěné dveře odhmyzovací komory v Osvětimi se špehýrkou a kovovou mřížkou. Tak měly vypadat také hermetické dveře „plynových komor“ pro lidi. Za povšimnutí stojí mimořádně labilní uzavírací mechanismus.

Inženýři Nowak a Rademacher prokázali, že vězni z dřevěných prken vyrobené „vzduchotěsné“ dveře vůbec nebyly hermetické v technickém smyslu. Prkna nemohou tak dokonale těsnit, kování bylo upevněno čepy skrze dřevo, a za těsnění sloužily pásy plsti![189]

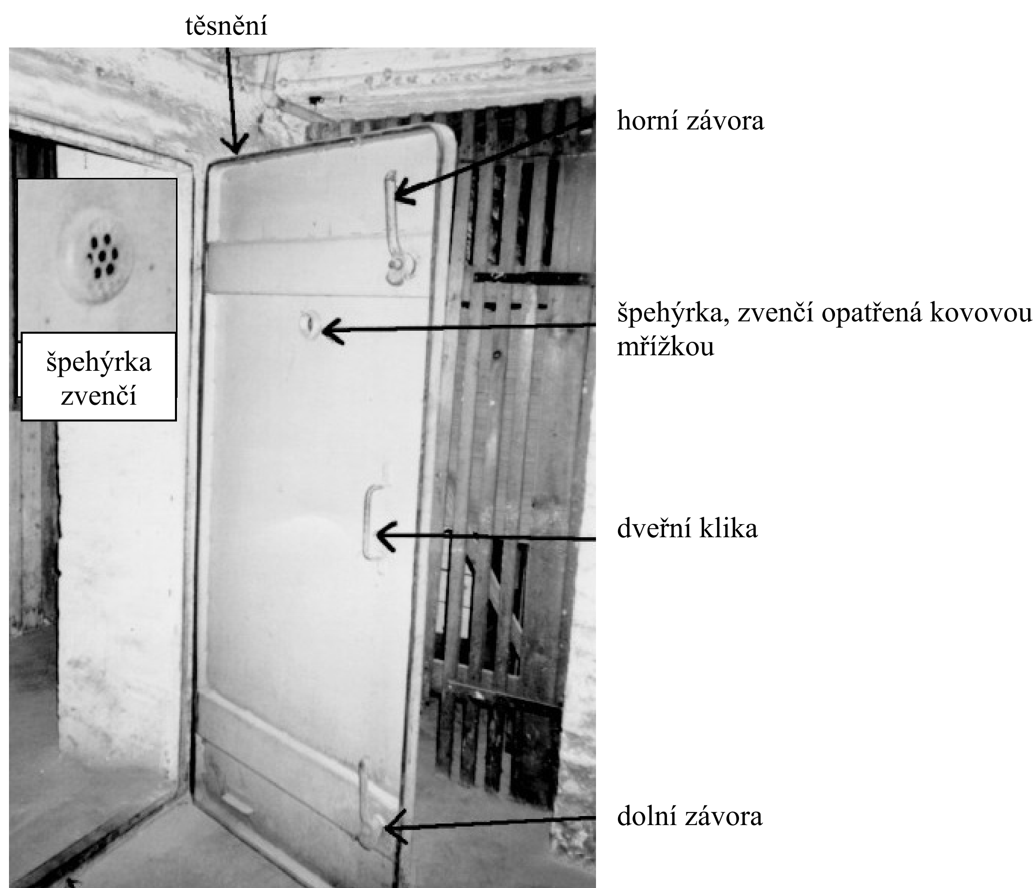
Dveře hypotetických „plynových komor“ pro lidi by se musely nezbytně otevírat směrem ven - dovnitř otevíratelné dveře by totiž za nimi ležící mrtvoly zablokovaly! Dále by byla nutná mimořádná stabilita takových dveří, protože jejich uzavírací mechanismus a závěsy by musely odolat náporu několika stovek lidí, propadlých panice. O jak nepředstavitelný nápor jde, k tomu si stačí připomenout obrázky zdivočelých a zpanikařených diváků na fotbalových stadionech. Oddělovací ploty a bariéry mezi jednotlivými diváckými sektory se v takových případech lámou jako stébla trávy. Provizorně utěsněné jednoduché dveře tak, jak byly nalezeny v Osvětimi a jak je Pressac[190] ve své knize ukazuje (viz obr. 33), by takovým vlivům *rozhodně neodolaly*!

Vedení tábora si masivní a technicky vzduchotěsné dveře (obr. 34) skutečně mohlo objednat, protože mu byly nabízeny, ale prokazatelně to neudělalo, takže je třeba vycházet z toho, že k tomu *nemělo žádný závažný důvod* (viz pozn. 189).

O osazení dveří s plstěným těsněním v krematoriu II mohlo být přechodně rozhodnuto v souvislosti se záměrem přestavby krematoria na dočasné hygienické centrum, nebo také proto, že jediný masivní železobetonový sklep v táboře Březinka měl být používán jako protiletecký kryt, jak uvedl hlavní inženýr Schreiber. Tento sklep byl také skutečně používán za protiletecký kryt pro věz-

[189] H. J. Nowak, W. Rademacher, *„‚Gasdichte‘ Türen in Auschwitz“, VffG* 2(4) 1998, str. 248-261 (online: vho. org/VffG/1998/NowRad4.html).
[190] Pressac, l. c. (pozn. 67), str. 46-49, 425-428, 486, 500.

ně, jak vyplývá z několika svědeckých výpovědí.[191] Tato výpověď také vysvětluje další, méně závažné „indicie", jimiž se zde nebudeme zabývat. Samuel Crowell v mnoha dalších příspěvcích dokazuje, že *SS opravdu nechaly zřídit protiletecké kryty nejen pro sebe, ale také pro vězně*![192]

Obr. 34: Německé protiletecké dveře z r. 1939 ve sklepě soukromého obytného domu v Karlsruhe © foto R. Faurisson, 1991

[191] Miklos Nyiszli v knize *„Auschwitz: A doctor's Eyewitness Account"* (Arcade Publishing, New York 1993) tvrdí, že vězni při náletech hledali útočiště v plynových komorách. Kniha Martina Gilberta *„Auschwitz and the Allies"* (Henry Holt & Co., New York 1981, str. 309) obsahuje výpověď ženy, podle níž byla spolu s mnoha ostatními ženami odvedena do tmavé místnosti, kde zůstaly po celou dobu náletu. Na této výpovědi je nejzajímavější popis, jak během náletu některé ženy propadly hysterickému záchvatu, protože věřily, že vdechují toxický plyn! Dalším závěrem, který z této výpovědi plyne, je však hlavně skutečnost, že SS dbaly na ochranu svých vězňů před nálety a že v Březince musely být takové protiletecké prostory, které byly normálně vybaveny také plynovým těsněním, čehož si ovšem až dosud nikdo kriticky nepovšiml (podle S. Crowell, *„Technik und Arbeitsweise deutscher Gasschutzbunker im zweiten Weltkrieg", VffG* 1(4) 1997, FN 4 (online: vho.org/VffG/1997/4/Crowell4.html). Další ze svědků uvádí, že v r. 1944 byli vězni při náletech vždy odváděni do krytů: Colin Rushton, *„Spectator in Hell. A British soldier's extraordinary story"*, Pharaoh Press, Springhill (Berkshire) 1998.

[192] Samuel Crowell, tamtéž. Srv. také novější a úplnější příspěvky o protileteckých opatřeních ve *VffG* 4(3+4) 2000, v tisku (online anglicky: codoh.com/incon/inconbsinbirk.html).

4.4.1.2.4. Větrací zařízení

Skutečnost: Všechny místnosti krematorií I a II dostaly „výkonná“ větrací zařízení.[193]

Chybný závěr: Márnice 1 krematorií II a III byla postavena jako „plynová komora“ pro lidi a opatřena zařízením na odčerpávání toxického plynu.[194]

Správný závěr: Skutečně nemyslitelné by bylo pouze jediné, že by totiž velké márnice bez oken, plné početných obětí epidemie, větrací zařízení *neměly*. Výkonnost větrání v krematoriích navíc dokazuje, že příslušné místnosti byly koncipovány jako normální márnice.[195] Výkon větracích ventilátorů je zřejmý z účtů, které fy Topf zaslala po instalaci ústřední stavební správě.[196] Podle nich byla márnice 1 (tedy údajná „plynová komora“, značená zde jako „B-Raum“), vybavena po jednom přívodním a odvodním ventilátoru s výkonem 4 800 m^3/h,[197] zatímco pro „L-Raum“ (tzv. „odkládací místnost“) byl nainstalován pouze jeden odsávací ventilátor s výkonem 10 000 m^3/h.[198]

Vezme-li se úvahu krychlový obsah obou márnic (már. 1÷504 m^3, már. 2÷900 m^3), pak na údajně plánované „plynové komory“ (4800/504 =) vychází asi 9,5 výměny vzduchu za hodinu, a pro odkládací místnosti (10000/900 =) asi 11 výměn vzduchu. **Myslí snad Pressac vážně, že by se ještě koncem května 1943 – tedy údajně dva měsíce po zahájení masového vyvražďování – vycházelo z toho, že „plynové komory“ je třeba *větrat méně* než odkládací místnosti, nebo dokonce méně než pitevny, skladiště a prádelny, jejichž větrací výkony byly dokonce ještě vyšší (asi $13^1/_3$ výměny vzduchu v hodině)?**

Ale to ještě pořád není všechno! V klasickém díle W. Heepkeho o konstrukci krematorií se říká, že pro márnici je zapotřebí minimálně 5, při intenzivnějším užívání až 10 výměn vzduchu za hodinu.[199] Z toho je zřejmé, že pro márnici předpokládaná větrací zařízení byla řádově koncipována pro intenzivní využívá-

---

193 Větrací kanálky márnice 1 jsou viditelné na plánech u Pressaca, l. c. (pozn. 67), str. 224, 289. Kapitola o větracích zařízeních krematorií II a III tamtéž, str. 355 ad. Výkon motorů větrání pro všechny prostory krematorií II a III tamtéž, str. 374 a 377. Rozměry větracích vývodů tamtéž, str. 234, stejně jako vyobrazení zástěny vývodu větrání.

194 Srv. předcházející Pressacovu poznámku. Podobný názor zastává také van Pelt, *„Pelt Report“*, l. c. (pozn. 65), stejně jako Urteil Gray, l. c. (proces, pozn. 65), §7.62.

195 Srv. k tomu Carlo Mattogno, *„Auschwitz: Das Ende einer Legende“*, v Herbert Verbeke (vyd.), l. c. (pozn. 42), str. 134 ad. (online: vho.org/D/anf/Mattogno.html). Následující vývody se řídí důsledně podle Mattogna, další podrobnosti viz u něj.

196 Faktura č. 729 z 27. 5. 1943. *APMO*, D-Z/Bau, nr. inw. 1967, str. 246f; tamtéž, str. 321 ad.; faktura č. 171 z 22. února 1943 za krematorium II.

197 Motory měly jmenovitý výkon 2 HP (asi 1,5 KW). Údaje o výkonu se vztahují na protitlak o 40 mm vodního sloupce. Inkremetní výpočty k odhadu odporu větracích šachet v krematoriích I a II podle inženýrských tabulek ukázaly, že očekávaný protitlak byl pravděpodobně vyšší (v oblasti 50-60 mm v.s.), což bylo způsobeno hlavně primitivními zástěnami s mnoha drobnými otvory. Snad i proto bylo použito dvou ventilátorů (osobní sdělení ing. Hanse Lamkera).

198 J.-C. Pressac udává jako výkon tohoto ventilátoru 8 000 m^3, aniž to nějak doložil (spolu s Robertem van Peltem v: Yisrael Gutman, Michael Berenbaum (vyd.), *„Anatomy of the Auschwitz Death Camp“*, Indiana University Press, Bloomington 1994, str. 210, 232). Možná výkony obou ventilátorů jednoduše zhruba sečetl, což je ovšem nepřípustné, protože ventilátory nepracují paralelně, nýbrž postupně.

199 W. Heepke, *„Die Leichenverbrennungs-Anstalten“*, C. Marhold, Halle 1905, str. 104.

ní márnice, resp. infekční márnice. Čistě pro srovnání: *Pro odhmyzovací komory na Cyklon B s nuceným oběhem se počítá se 72 (!) výměnami vzduchu v hodině.*[200] Je zde třeba zmínit ještě další okolnost. V původních plánech fy Topf na nové krematorium v základním táboře z roku 1941 – tedy v době, kdy podle samotného Pressaca nebyly ze strany SS ještě žádné zločinné záměry – bylo pro pitevnu a márnici počítáno po 17 výměnách vzduchu v hodině, tedy *ještě víc* než pro údajné „plynové komory" později přestavěných krematorií II a III! Nebo si snad někdo opravdu vážně myslí, že by SS při hypotetické přeměně márnic na „plynové komory" výkon větracích zařízení *snížily*, místo aby jej logicky zvýšily? *Za vlasy notně přitaženou Pressacovu tezi o zločinném charakteru větracích zařízení tím můžeme rovněž považovat za definitivně odbytou!*

4.4.1.2.5. **Předehřívaná márnice**

Skutečnost: Přestože se o topení v márnicích krematorií II a III údajně občas uvažovalo, nikdy tam nebylo. Kromě toho bylo vodovodní vedení v márnicích odstraněno.[201]

Chybný závěr: Márnice vytápění nepotřebují. Krematoria II a III tedy byla zbudována jako „plynové komory" pro lidi, opatřené topením kvůli rychlejšímu působení toxického plynu. Odstranění vodovodního potrubí bylo nutné proto, že panikou zachvácení lidé by je v opačném případě poškodili.[202]

Správný závěr: Odborná literatura u márnic skutečně předpokládá topení, protože v zimě musí být mrtvoly chráněny před působením mrazu.[203] Při řádném provozu těchto zařízení by márnice musely být vyhřívatelné přinejmenším v zimě. Takové úvahy jsou ale tak jako tak zbytečné, protože topení nebylo nikdy nainstalováno! Ohledně demontovaného rozvodu vody se nabízí prostší a „nekriminální" vysvětlení. Protože se v zimě netopilo, bylo mrazem ohrožené vedení odstraněno, aby se tak zabránilo jeho poškození.

---

[200] Gerhard Peters, Emil Wüstiger, *„Sach-Entlausung in Blausäure-Kammern", Zeitschrift für hygienische Zoologie und Schädlingsbekämpfung*, 10/11, 1940, str. 191-196.

[201] Předehřívání: J.-C. Pressac, l. c. (pozn. 67), str. 221, 223. Odstranění vodního vedení: tamtéž, str. 286. Ohledně dalších detailů této neplodné diskuse, spočívající pouze na Pressacových vyfantazírovaných „kriminálních stopách", srv. obecně H. Verbeke, l. c. (pozn. 42).

[202] Srv. předcházející Presaacovu poznámku zvlášť ohledně rozvodu vody. Podobný názor zastává také van Pelt, *„Pelt Report"*, l. c. (pozn. 65), str. 296, stejně jako Urteil Gray, l. c. (proces, pozn. 65), §7.68.

[203] E. Neufert, l. c. (pozn. 156).

4.4.1.2.6 „Spalování při současném zvláštním zacházení“

Skutečnost: Ohledně *„napájení elektrickým proudem a přívodu vody do koncentračního a zajateckého tábora“* čteme ve spisové poznámce ústřední stavební správy z 29. ledna 1943 následující:[204]

> „Zprovoznění [krematoria III] se však musí spokojit s omezeným využíváním existujících aparatur (přičemž je možné spalování se současným zvláštním zacházením), protože přívod [proudu] do krematoria je pro jeho odběr příliš slabý.“

Chybný závěr: Protože je ke zmíněnému „zvláštnímu zacházení“ zapotřebí elektrický proud, a údajné „plynové komory“ mají elektrické větrání, van Pelt z toho vyvozuje, že „zvláštním zacházením“ je míněno plynování lidí, kde je možné použití větrání i přes redukovanou dodávku proudu.[205]

Správný závěr: Zaprvé z dokumentu neplyne, že by ke „zvláštnímu zacházení“ byl zapotřebí elektrický proud. Kromě toho k 29. 1. 1943 *nebyla větrací zařízení pro márnici ještě vůbec dodána*, natož pak instalována a zprovozněna. Se začátkem montáže se tehdy nepočítalo dříve než 10. února,[206] a vestavba zařízení byla zaznamenána až na faktuře z 22. 2. 1943.[207] Takže k 29. 1. 1943 „existující aparatury“ v žádném případě nezahrnovaly větrací zařízení márnice. Pojem *„zvláštní zacházení“* tudíž opravdu nemá v této souvislosti žádný „zločinný“ význam, jak již vysvětlili W. Stromberger (viz pozn. 85) a nedávno i C. Mattogno.[208]

> „Uvážíme-li historické souvislosti – zesílení tyfové epidemie r. 1942, která byla tak nebezpečná, že šéfa skupiny D SS-WVHA a generálmajora SS Glücka přiměla nařídit 8. února 1943 ‚naprostou izolaci tábora‘[209] - pak může výraz ‚zvláštní zacházení‘ znamenat pouze rozšíření jeho hygienicko-zdravotního významu, který vyplývá z ostatních dokumentů.[210] Z pohledu epidemické prevence zaručují existující aparatury jen omezené spalování mrtvých těl.
>
> Je to potvrzeno dokumentem, vydaným o několik týdnů dříve. 13. ledna 1943 píše Bischoff firmě Deutsche Ausrüstungswerke ohledně ‚provedení truhlářských prací‘, stěžuje si na zpoždění dodávky dveří ‚pro krematorium I v zajateckém táboře‘, a vysvětluje podrobnosti:[211]

---

[204] *CCIDK* 502-1-26-21, 29. 1. 1943.

[205] Robert van Pelt, Deborah Dworak, l. c. (pozn. 74), str. 330.

[206] Spisová poznámka Kirschenka z 29. ledna 1943. *APMO*, Bw 30/34. str. 105.

[207] Fyrma Topf, účet č. 171 z 22. února 1943 ohledně instalací pro ventilaci krematoria II. *CCIDK*, 502-1-327, str. 25-25a. Srv. C. Mattogno, l. c. (pozn. 198), str. 136-139.

[208] Srv. tentýž, l. c. (pozn. 74), str. 31.

[209] *APMO*, příkaz D-AuI-1, str. 46.

[210] Carlo Mattogno oznámil, že tyto dokumenty bude publikovat ve své připravované studii *„Sonderbehandlung ad Auschwitz. Genesi e significati“*.

[211] *APMO*, Bw 30/34, str. 78.

„Jsou to především dveře pro krematorium I v zajateckém táboře,[212] objednané zakázkovým listem Bftgb. Nr. 17010/Ky/Pa z 26. 10. 1942, které jsou naléhavě nutné k *provedení zvláštních opatření*.‘

Výraz *‚provedení zvláštních opatření‘* nemá žádný zločinný význam, naopak označuje výstavbu hygienických zařízení včetně zajateckého lazaretu, která byla plánována pro sektor BIII v Březince. Jestliže bylo krematorium zřízeno k ‚provádění zvláštních opatření‘, pak to prostě znamená, že bylo součástí těchto zařízení, a jeho hygienická funkce spočívala výhradně ve zpopelňování mrtvol zemřelých vězňů v táboře.“

4.4.1.2.7. **„Analyzátory plynu“ a „indikátory zbytků kyseliny kyanovodíkové“**

Skutečnost: Existuje telegram z 26. 2. 1943, kterým odborník na vytápění Jährling z firmy Topf & Söhne objednal *„10 analyzátorů plynu“* pro krematorium II.[213]

Skutečnost: Existuje dopis fy Topf z 2. 3. 1943, v němž je ohledně výše zmíněného telegramu řeč o *„indikátorech zbytků kyseliny kyanovodíkové“*.[214]

Chybný závěr: SS objednaly tyto měřicí přístroje, aby po dokonané masové vraždě kyselinou kyanovodíkovou v krematoriu II mohly zjistit, zda úspěšně proběhlo odvětrání „plynové komory“.[215]

Správný závěr: Podle odborné literatury jsou „indikátory plynu“ analyzátory kouře k určování složení zplodin pecních plynů.[216] Takové přístroje byly v krematoriích standardním vybavením. Že byly řečenou objednávkou myšleny právě takové přístroje, vyplývá ze skutečnosti, že byly příslušným technikem objednány u firmy na stavbu pecí a kamen. Tvrzení o tom, že se prý v písemné odpovědi fy Topf z 2. 3. 1943 naznačuje, že by se muselo nejprve zjistit, kdo tedy tyto přístroje provozuje, je skutečně trapná absurdnost:[217]

- Podle tehdejší odborné literatury se přístroje ke zjišťování zbytků kyseliny kyanovodíkové nazývají *„indikátory zbytků kyseliny kyanovodíkové“*, resp. *„indikátory částic plynů pro Cyklon“* (viz pozn. 109). Protože fy Topf & Söhne podle zmíněného psaní již obdržela zprávu tří firem o možnosti pořízení takových přístrojů, muselo jí také být známo korektní označení zmíněných aparátů.
- Kromě toho tyto detektory spočívají na mokré chemické metodě, která nemá žádné „indikátory“, a nemohly tedy být označeny za indikační pří-

---

[212] Táborové vedení číslovalo krematoria v táboře Březinka (zajateckém táboře, KZT) od I do IV, a tedy pominulo staré, v létě 1943 odstavené krematorium v základním táboře. Podle toho je zde zmiňované „*krematorium I*“ v našem číslování krematoriem II v Březince.

[213] *APMO*, BW 30/40, str. 48.

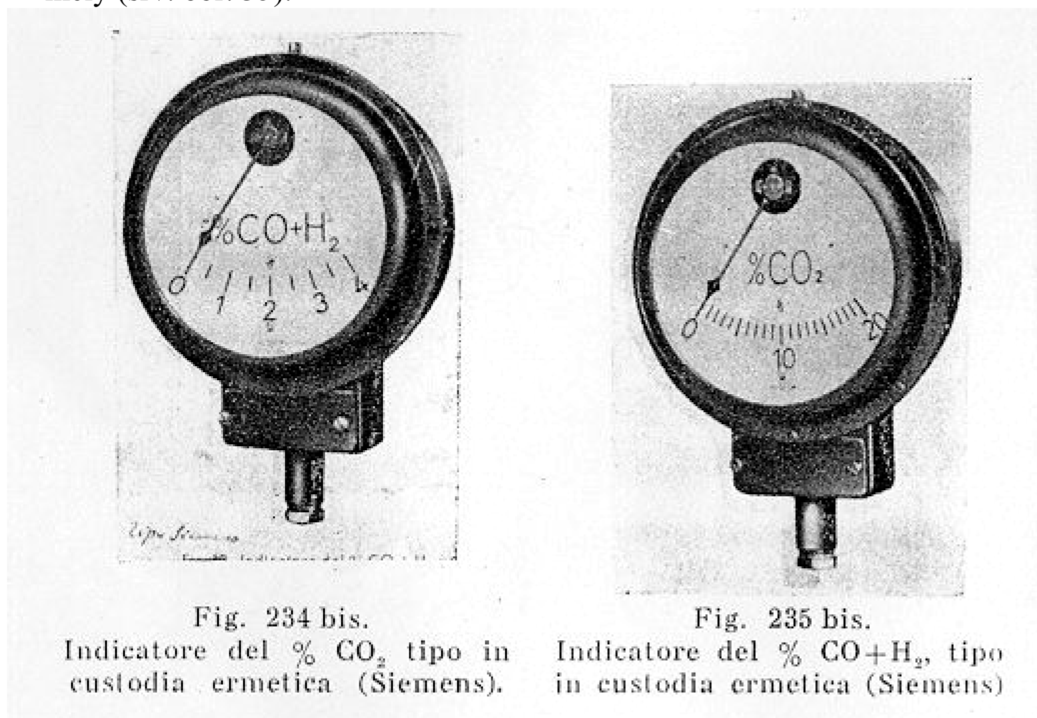
[214] J.-C. Pressac, l. c. (pozn. 72), str. obr. 28.

[215] Viz výše zmíněné pozn. u Pressaca; van Pelt, *„Pelt Report“*, l. c. (pozn. 65), str. 200, 254.

[216] Akademischer Verein Hütte (Hg.) *„Hütte“*, Ernst und Sohn, Berlin 1942, str. 1087.

[217] Werner Rademacher, *„Der Fall Lüftl“*, in Ernst Gauss (Hg.), l. c. (Anm. 22), str. 55ff. (online: vho.org/D/gzz/3.html); C. Mattogno, *„Die ‚Gasprüfer‘ von Auschwitz“, VffG* 2(1) 1998, str. 13-22 (online: vho.org/VffG/1998/1/Mattogno1.html).

stroje. Naproti tomu v telegramu zmiňované detektory plynu indikátory měly (srv. obr. 35).[218]

Obr. 35: Snímek dvou indikátorů fy Siemens na obsah CO_2, resp. $CO+H_2$ v plynech podle %. Součást analyzátoru plynu.

• Podle tehdejších předpisů byla při každé odhmyzovací akci s kyselinou kyanovodíkovou povinnost pomocí indikátorů zjistit, zda vyvětrání zaplynovaného prostoru proběhlo úspěšně, a teprve potom tam bylo možné vstoupit bez plynové masky. Protože se v Březince již od r. 1941 provádělo odhmyzování ve velkém měřítku, je absolutně nevěrohodné, že by se teprve na jaře 1943 začal někdo starat o možnosti zakoupení takových přístrojů.

• Táborový lékař SS v Osvětimi byl již od vytvoření tábora Březinka v r. 1941 mj. odpovědný i za objednávky, administraci a používání Cyklonu B i všech dalších materiálů k manipulaci s ním (odhmyzovací zařízení, plynové masky, indikátory kyseliny kyanovodíkové atd.). Měl tedy s touto činností tři roky zkušeností. Proč by potom měla vydat příkaz k pořízení indikátorů touto úlohou nepověřená a navíc nekompetentní hlavní stavební správa?

• Vedle kremačních pecí vyráběla fy Topf také horkovzdušné odhmyzovací pece a zařízení k zaplynování obilních sil, která ovšem nepracovala

[218] Alberto Cantagalli, *„Nozioni teorico-pratiche per i conduttori di caldaie e generatori di vapore“*, G. Lavagnolo Editore, Turin 1940, str. 308; převzato z C. Mattogno, l. c. (pozn. 220), str. 19.

s kyselinou kyanovodíkovou.[219] Proč by měl odborník na vytápění ing. Jährling objednávat jemu neznámé přístroje u firmy, která zjevně vůbec neznala dodavatele zmíněných přístrojů, když zdravotnická služba tábora Osvětim byla takovými přístroji již dva roky průběžně zásobována firmou Tesch und Stabenow a tedy dodavatele znala? Velmi pravděpodobně byly dokonce v táboře i na skladě.

Proto jsem spolu s W. Rademacherem a C. Mattognou přesvědčen, že zmíněná písemná odpověď fy Topf byla zfalšována tím, že slova *„indikátory pro analýzu kouře"* byla nahrazena slovy *„indikátory zbytků kyseliny kyanovodíkové"*.

4.4.1.2.8. Vhazovací otvory pro Cyklon B

Skutečnost 1: Existují svědecké výpovědi, podle nichž bylo ve stropech, resp. střechách márnic 1 krematorií II a III vždy po 3 nebo 4 čtvercových otvorech o délce hrany 70 cm. V nich byla zabudována zařízení z drátěného pletiva, běžící od stropu až k podlaze, a do nich měl být údajně vhazován Cyklon B k zabíjení lidí.[220]

Skutečnost 2: Existují dva fotografické snímky, na nichž jsou vidět objekty na střeše (srv. na další straně).

Skutečnost 3: Existuje dokument, v němž je řeč o *„zásuvném zařízení z drátěného pletiva"*.

Chybný závěr: Svědci mají pravdu.

Správný závěr: Pressac publikuje snímek krematoria II, na němž jsou vidět tři pravoúhlé objekty na střeše márnice 1 (čtvrtý je zjevně za sklepem).[221] Stejný obrázek je rovněž v knize Danuty Czechové.[222] Snímek pochází z počátku února 1943 (srv. obr. 36), přičemž rozhodující výřez je zvětšený na obr. 37. Jestliže by se u těchto objektů skutečně jednalo o vhazovací šachty na Cyklon B, jak soudí Pressac, muselo by se vycházet z toho, že zmíněné objekty jsou:

a) stejně velké,
b) rovnoměrně uspořádané,
c) do jisté míry na střeše rovnoměrně rozložené,
d) přibližně stejně zbarvené a
e) vrhají totožné stíny.

---

[219] Kyselina kyanovodíková by vytvářela toxická residua. Proto se používalo plynů Areginal a Cartox, srv. G. Kunike, *„Das ABC der Vorrats- und Hausschädlinge und ihre Bekämpfung"*, Theodor Weicher, Berlin 1941, str. 53f.

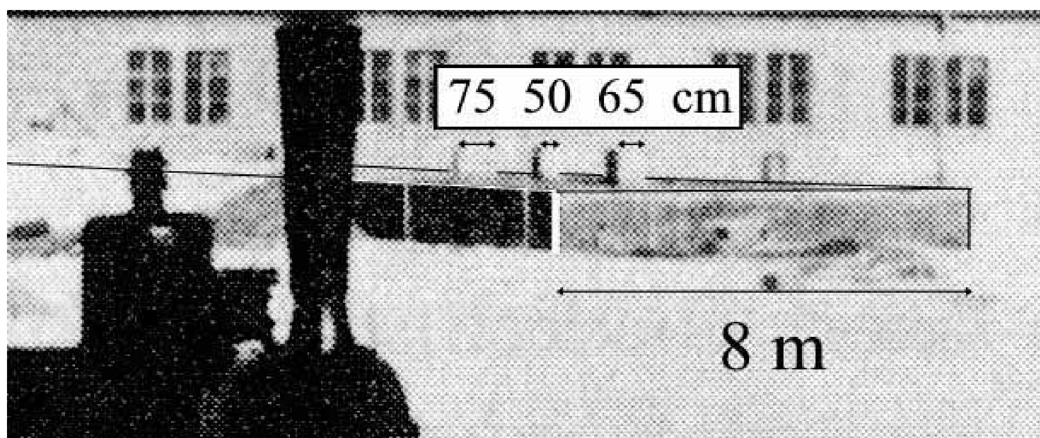
[220] Shrnutí výpovědí očitých svědků viz G. Rudolf, *Gutachter und Urteilsschelte"*, l. c. (pozn. 66), str. 34-37.

[221] L. c. (pozn. 67), krematorium II, str. 340, přibližně z 9.-11. 2. 1943.

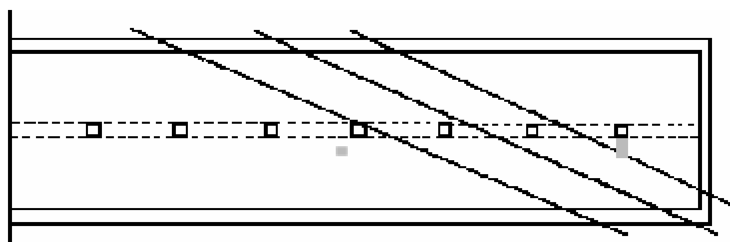
[222] D. Czech, l. c. (pozn. 71), str. 454.

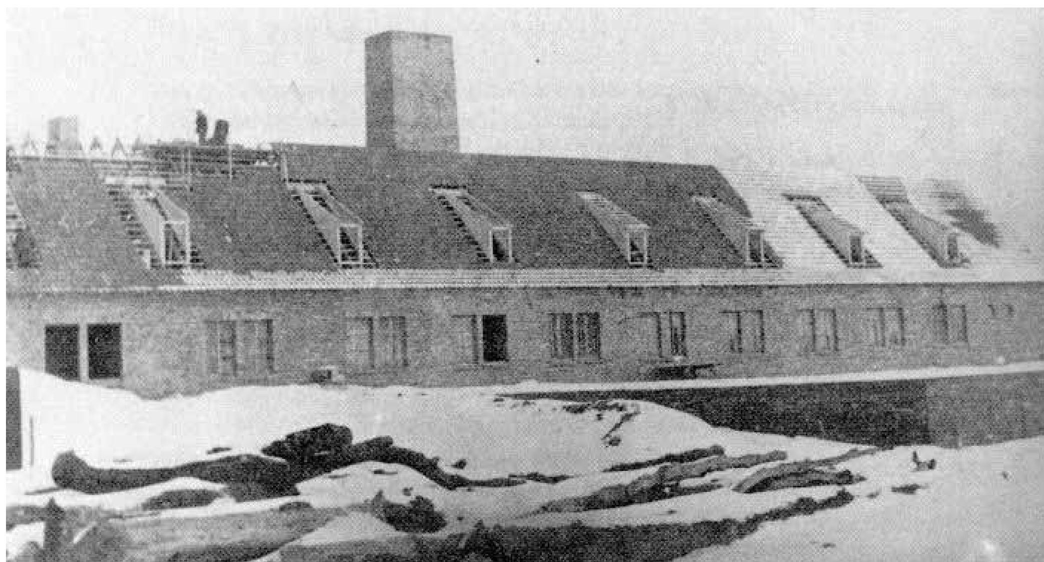
Obr. 36: Snímek krematoria II (Březinka), únor 1943 (viz pozn. 222).

Obr. 37: Zvětšený výřez obr. 36 se zakreslenými konturami márnice a měřítky. Šířka tří objektů na obr. 36 vykazuje značné odchylky mezi 55 až 80 cm. Kromě toho je nápadné, že stín prvního objektu (zleva) je značně slabší než u ostatních.

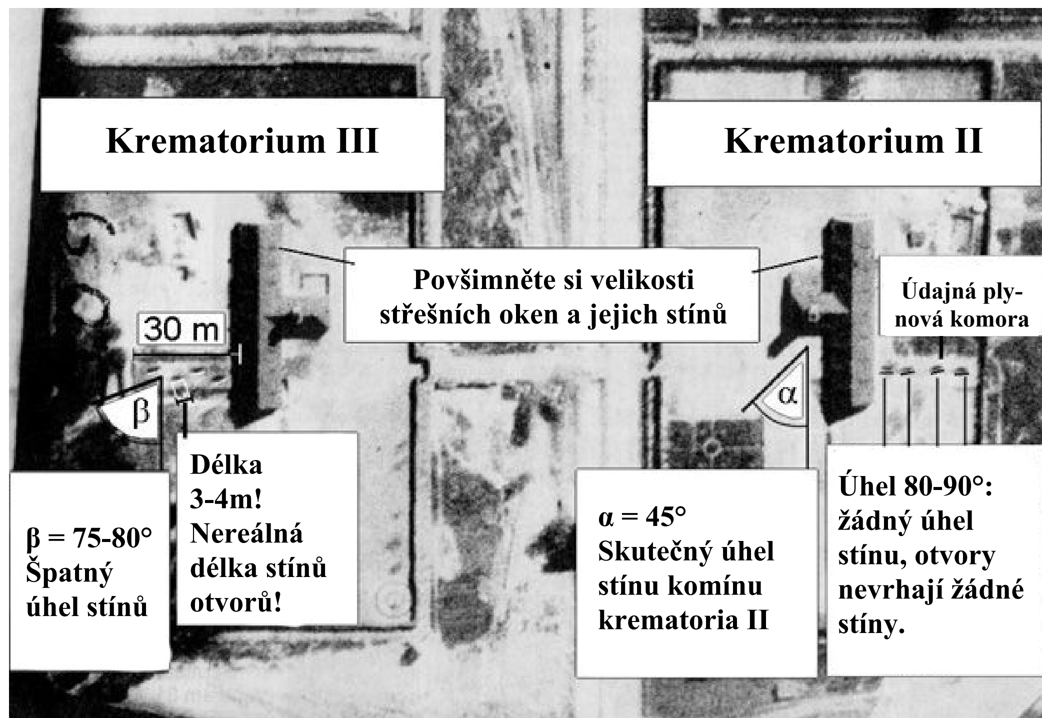
Obr. 38: Schematický náčrt pohledu shora na márnici 1 krematoria II. Hlavní nosník se sedmi opěrnými sloupy je vyšrafován. Do náčrtu jsou zakresleny spojnice, v jejichž středu by se musely objekty na střeše nalézat (viz pozn. 223). Je zřejmé, že nebyly na střeše rozmístěny rovnoměrně. Pravý roh: skutečná poloha obou dnes existujících otvorů.

Obr. 39: Vyobrazení krematoria II z 20. 1. 1943 z podobné perspektivy jako na obr. 36, zde ovšem zjevně bez zmíněných objektů.

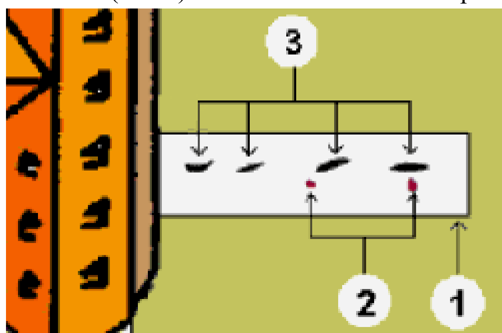

Obr. 40: Reprodukce spojeneckého leteckého snímku RG 373 Can F 5367, exp. 3185 tábora Březinka z 25. 8. 1944. Zajímavé jsou tmavé skvrny na márnici 1 („plyn. komoře“) krematoria (šipky), o nichž se dnes bezpečně ví, že to nejsou vhazovací šachty na Cyklon B.

Obr. 41: Schématické zobrazení leteckého snímku z obr. 40. Snadno lze rozeznat, že skvrny ze střechy márnice nemohu být plnícími otvory pro Cyklon B: jsou příliš velké, nepravidelné a vykazují nesprávný směr stínů.

Obr. 42: (vlevo) Schématické znázornění polohy a velikosti skvrn (3) na leteckém snímku střechy márnice 1 („plynové komory“) krematoria II, a poloha (2) jediných dvou dnes identifikovatelných otvorů (viz pozn. 228).

Obr. 43: (uprostřed) Údajný vhazovací otvor pro Cyklon B ve stropě sklepa márnice 1 („plynové komory“) krematoria II, vstup do ještě dnes schůdné části sklepa.

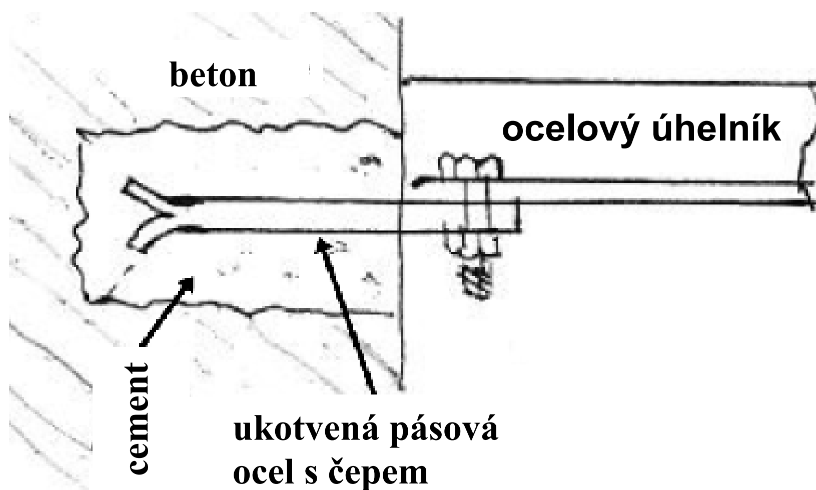

Obr. 44: (dole) Snímek interiéru ruiny márnice („plynové komory“) krematoria II. Místo odběru vzorků 1 a 2.

Obr. 45: Díra pro údajné vhazování Cyklonu B ve střeše márnice 1 („plynové komory“) krematoria II v prosinci 1991. Je zcela zřejmé, že nebyla zbavena ocelových výztuží. Ty byly jednoduše ohnuty.

Obr. 46: Pásová ocel s čepem zasazená v zacementované díře v betonu.

Na obr. 37 jsem zvýraznil kontury sklepa včetně rozměrů i přibližnou šířku tří objektů. Vzdor nevalné kvalitě obrazu lze konstatovat, že zmíněné objekty jsou rozdílně široké a nejsou na střeše rozmístěny rovnoměrně. Také vypadá dost podivně, že první objekt (při pohledu zleva) je v porovnání s ostatníma dvěma podivně světlejší. Obr. 38 ukazuje shora perspektivní spojnice, na nichž se tyto předměty nacházejí.[223] Žádný z předpokládaných bodů tomu ani přibližně neodpovídá, takže *je třeba odmítnout tezi, že se u těchto objektů jedná o vhazovací šachty*.

Na okraj je třeba ještě zmínit, že tyto objekty *nejsou vidět* na ostatních snímcích márnice, srv. obr. 39 z 20. 1. 1943,[224] ani na dalším snímku z léta 1943, který publikoval Pressac.[225] Pro objekty na snímku z ledna 1943 se tedy musí najít jiné vysvětlení, jako že tam třeba byly uskladněny nějaké předměty z probíhající stavby, nebo že se prostě *se snímkem dodatečně manipulovalo*.

Na obr. 40 je zvětšený výřez spojeneckého leteckého snímku tábora Březinka z 25. 8. 1944.[226] Na příčném traktu střechy márnice 1 („plynové komory") krematoria II jsou zřetelně vidět tmavší místa (šipka). *Stereoskopické vyhodnocení leteckého snímku ukázalo, že tmavé skvrny na obr. 40 nemohou být vyvýšeniny*.[227] Pokud by svědky popisované vhazovací otvory na Cyklon B měly skutečně hrany o délce 70 cm, nijak by se nesrovnávaly s 2 až 3 m^2 velkými skvrnami na leteckých snímcích.

Rovněž je zde třeba ještě zmínit okolnost, že komíny vězeňských baráků i velké komíny krematorií vrhají kontrastní, symetrické a přímočaré stíny. Naproti tomu skvrny na márnicích 1 obou krematorií svírají úhel asi 75-80° (krematorium III), resp. 80-90° (krematorium II) nesouměrně se zaměřením hlavního traktu krematoria II (viz schematické znázornění, obr. 41). Pokud by zmíněné skvrny byly stíny nějakých objektů, musely by mít stejný směr jako stíny komínu krematoria II, komínu vězeňského baráku i ostatních jasně vyčnívajících předmětů na obrázku. Skutečné stíny svírají na rozdíl od výše zmíněných skvrn 45° úhel s hlavním směrem krematorií II a III (viz obr. 41).

Je známo, že komín krematoria II byl vysoký 15 m. Na snímku vrhá stín, který je pětkrát delší než skvrny na střeše márnice 1 („plynové komory") krematoria III (délka stínu komínu je 20 m, tzn. že postavení slunce činí asi 37°, délka skvrn márnice krematoria III kolem 4 m.). To ovšem neznamená nic jiného, než že by *hypotetické vhazovací šachty musely vyčnívat 3 metry nad střechu márnice („plynové komory") krematoria III, což lze považovat za vyloučené!*

---

[223] Převzato z Jean-Marie Boisdefau, *„La controvers sur l'extermination des Juifs par les Allemandes"*, díl 1, Vrij Historisch Onderzoek, Berchem 1994, str. 168.

[224] Z díla D. Czechové, l. c. (pozn. 71), str. 398, a J.-C. Pressac, l. c. (pozn. 67), str. 335.

[225] J.-C. Pressac, l. c. (pozn. 67), str. 341. Pressac tam sice tvrdí, že jde o vhazovací otvory na Cyklon B, ale ve skutečnosti tam nic takového není vidět.

[226] Letecký snímek Spojenců, National Archives Air Photo Library, Washington, D. C., RG 373 Can F 5367, exp. 3185, publikovaný zaměstnanci CIA D. A. Brugionim a R. G. Poirierem, *Le Monde Juifs*, No. 97, leden-březen 1980, údajně na vlastní odpovědnost!

[227] R. Lenski, l. c. (pozn. 25), str. 356 ad. Výpověď analytika leteckých snímků Kennetha R. Wilsona, str. 8927-8941 procesního protokolu, srv. B. Kulaszka (vyd.), l. c. (pozn. 25), str. 353 ad. Podle Wilsona nejsou skvrny na snímcích z 13. 9. 1944 vidět.

Chybějící prostorové vyvýšení, nesprávný směr i neodpovídající velikost samotných skvrn tedy definitivně dokazují, že se u nich nemůže jednat o stíny nějakých objektů a tedy ani o legendární vhazovací šachty. Nepravidelný až mlhavý charakter těchto skvrn spolu se skutečností, že přinejmenším[228] [229] na jednom leteckém snímku z dané doby nejsou, kromě toho posiluje podezření, že se jedná o dodatečné retuše neznámého padělatele. Koncem r. 1992 vypracovaný znalecký posudek profesionálního analytika leteckých snímků v Kanadě mezitím prokázal, že zmíněné snímky byly zfalšovány v době, kdy se nacházely v rukou CIA – kdo by nad tím ještě žasl…[230]

Dlouholetá chybná interpretace skvrn na leteckých snímcích vedla k tomu, že se bez srozumitelného vysvětlení pro márnici 1 („plynovou komoru“) krematoria II akceptovalo lineární řazení vhazovacích šachet, pro krematorium III však klidně zcela jiné uspořádání. Přemístění, resp. nesprávné umístění otvorů v případě krematoria II navíc bylo v rozporu k jinak běžně předkládanému argumentu, že sloupy, resp. roury z drátěného pletiva byly v zákrytu s betonovými opěrnými pilíři, aby to nebudilo podezření vstupujících obětí. **Ve skutečnosti však vůbec nebylo možné otvory prorazit v zákrytu s opěrnými sloupy, protože by se tím zničil železobetonový podélný nosník.** Bylo tedy nezbytné jejich dodatečné nepravidelné umístění vzhledem k opěrným sloupům.

Poté, co byla budova ke konci války – ať už kýmkoli – zničena, *začalo se nedávno objevovat tvrzení, že se u zachovaných ruin jedná o atrapy, a že původní zařízení beze stopy zmizela*. To by znamenalo, že Poláci po válce krematorium obrovským nákladem zrekonstruovali věrně podle originálu jenom proto, aby je následně odstřelili. To je jistě poněkud groteskní představa! *Autor sám byl např. 6. 12. 1991 a 5. 5. 1992 odmítnut soudem jako znalec, protože je prý jeho vědecká práce ohledně „plynových komor“ irelevantní, neboť v Osvětimi se, jak známo, jedná pouze o atrapy, a skutečné „plynové komory“ údajně beze stop zmizely*.[231] Takový postoj je přirozeně absurdní a přinejmenším svědčí o nekompetentnosti příslušných soudců. Bohužel právě takovým lidem byla propůjčena moc rozhodovat v těchto trestních záležitostech o osudech svých spoluobčanů![232]

---

[228] Obr. 42 je převzat z website Air Photo Evidence (airphoto.com/altered/altered.html) s laskavým svolením Johna C. Balla.

[229] J. Ball, l. c. (pozn. 42), str. 48, márnice 1 krematoria II, snímek z 13. září 1944, RG 373 Can B 8413, exp. 6V2.

[230] Tím ovšem manipulace se snímkem ještě nekončí! **Konkrétně jde o dodatečně vloženou skupinu vězňů, která nedopatřením padělatele klidně pochoduje po střeše táborového baráku!** Srv. J. C. Ball, tamtéž, str. 42; tentýž, *„Lufbild-Beweise“* v Ernest Gauss (vyd.) (pozn. 22, str. 235-248 (online: vho.org/D/gzz/11.html). Ale to pořád ještě není všechno! Na údajně originálním snímku je vidět, že skvrny na márnicích obou krematorií (II + III) jsou navzájem rozdílně uspořádány; osobní sdělení J. C. Balla; srv. také nejnovější publikaci Dino Brugnioniho, *„Photo Fakery: The History and Techniques of Photographic Deception and Manipulation“*, Brassey's, Dulles (Virginia) 1999; srv. recenzi Richarda Vidmanna, *„Photo-Fälschung entlarvt!“, VffG* 4(2) 2000, str. 212 ad. (online: vho.org/VffG/2000/2/Widmann212-213.html).

[231] Obvodní soud Mnichov, Az 451 Cs 112 Js 3326/90, a dále Az 432 Cs 113 Js 3629/90.

[232] Viz rovněž dopis polooficiálního Institutu soudobých dějin (Institut für Zeitgeschichte), v němž jsou popsány podle výpovědi Státního muzea Osvětim rekonstrukce zařízení v krematoriu II, a stav původních ruin krematorií v Březince je tam jen stručně zmíněn, H. Auerbach, Institut für Zeitgeschichte, Mnichov, dopis z 20. 3. 1992.

Stropy márnice 1 („plynové komory“) obou krematorií jsou dnes rozbité a zbořené, avšak strop márnice 1 („plynové komory“) krematoria II se do jisté míry zachoval. Předposlední (nahlíženo od jihu) ze 7 sloupů márnice („plynové komory“) ještě nese kus stropu. Otvorem ve stropě (obr. 43, str. 87) lze sestoupit do sklepa (obr. 44 a 45), v němž dokonce i za suchého léta stojí spodní voda. Větší část přístupného zdiva a betonového stropu je v původním stavu, chráněna před vlivy počasí. Nejsou tam viditelné projevy eroze ani koroze. Pressac ve své knize ukazuje okrouhlou intaktní průchodku větrací roury stropem márnice 2 krematoria II i betonovým stropem prostoru pecí krematoria III.[233]

Wenn Felsen zu-fallen

ZUFALL

Es gibt *Zufälle*, die haben etwas mit *Fallen* zu tun. Fallen im Sinne von Stürzen. Im Fall von Josef Prana-Kvasny wurde daraus auch eine *Falle*, in der ein glückseliger *Zufall* ihn vor dem Tod bewahrte. Unsere heutigen wahren *Zufalls*-Geschichten handeln von Felsstürzen, bei denen Menschen durch glückliche Fügungen gerettet wurden.

Josef Prana, speziell in Wien durch seine Leibwächterschule bekannt geworden, aber auch als Komponist (dem Papst schickte er eine Hymne, auch beim Songcontest-Bewerb machte er oft mit), hielt sich im September 1982 im lateinamerikanischen Costa Rica auf. Er besitzt dort eine rund 350.000 Quadratmeter große Insel namens Bejuco. Und weil er sich schon gut im Lande auskannte, wollte er zwei Männern bei der Suche nach einem geeigneten Grundstück behilflich sein. Einer war der Österreicher Friedrich Zimmermann. Ein Wiener, Kurt Kyba, Jahrgang 1958, lieh Prana und den anderen einen kleinen Suzuki-Jeep. Kyba selbst nahm an der Immobilien-Tour nicht teil.

„Wir fuhren von Cartago Richtung Golfito“, schildert Prana. „Unterwegs machten wir in einer

Bilder: Scherer, SNS

Ein Felsriese demolierte das Haus der Familie Zangerl, vermutlich wird es nie mehr bewohnt werde[n]

Hang ist dort etwa fünfzig bis siebzig Meter hoch, und am Fuße führt eine Asphaltstraße vorbei. Unterhalb der Straße, niveaumäßig rund drei bis vier Meter tiefer, liegt das Einfamilienhaus der Familie Cermenek. Pößnitz

che mit dem Backen beschäftigt waren. Plötzlich überkam das Kind ein Drang, es radelte aus dem Garagenbereich und eilte ein paar Stufen hinauf ins Klo des Hauses.

In dem Moment machte sich rund zweihundert Meter weiter der 10 Tonnen schwere Felsen selbständig. Machtlos und paralysiert mußten die Arbeiter mit ansehen, wie der Riesenstein hinabkollerte

dann vorbei an einem Marterl, da[s] die Familie Cermenek Jahre vorhe[r] errichtet hatte, auf den Garagenrohbau zu.

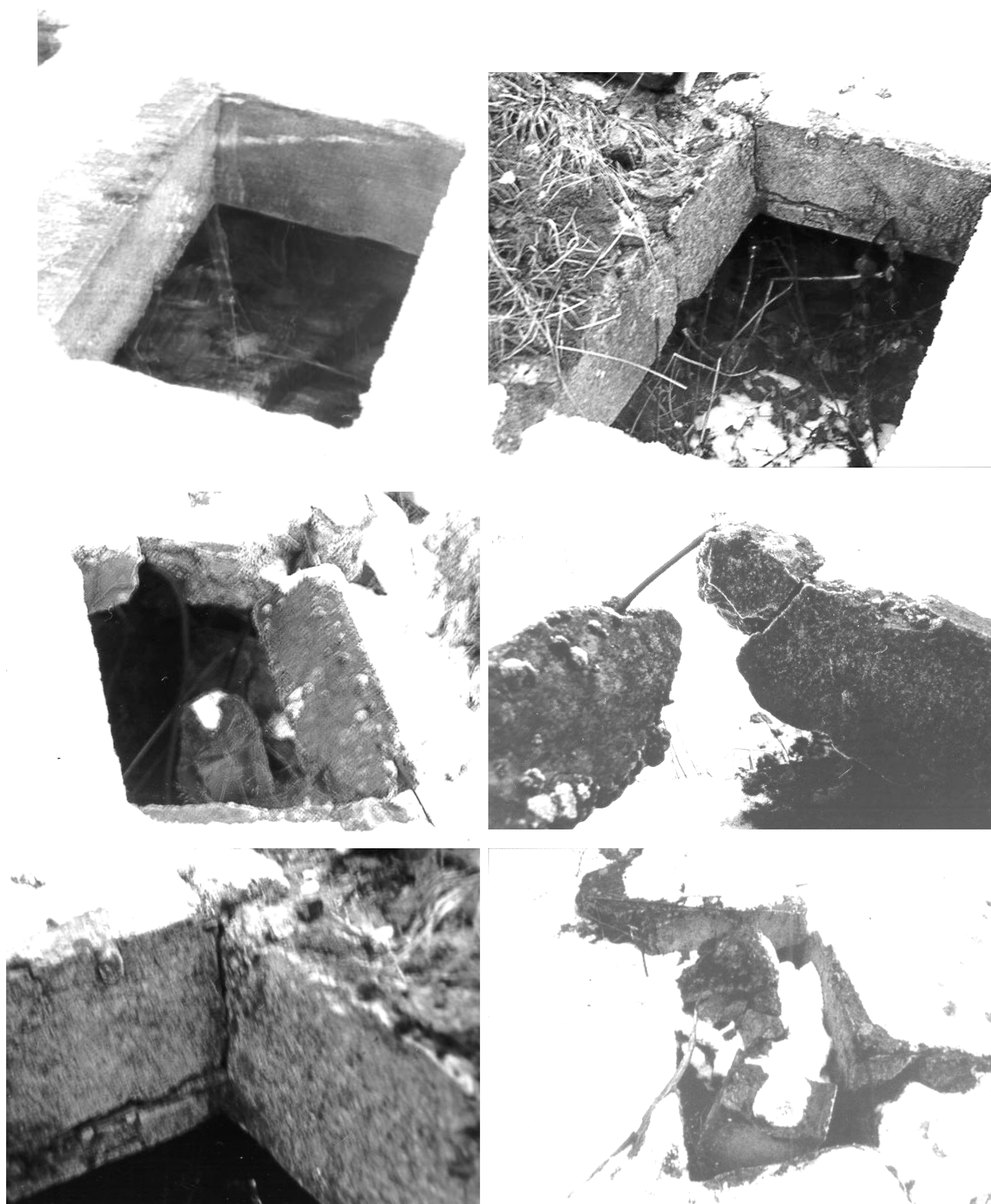
Mit ungebremster Wucht zertrümmerte er die straßenseitige Garagenmauer. Wo kurz vorher der klein[e] Mario gespielt hatte, lag jetzt ei[n] Schutthaufen.

Obr. 47: Vrubový (únavový) účinek vyplývající z účinků síly. Jediná trhlina prochází zdí z nejslabšího místa, rohu okna.

Obr. 48-53 (str. 92) ukazují pět otvorů ve stropě místností s pecemi krematoria III ve stavu k prosinci 1991, které sloužily k odvádění přebytečného tepla kremačních pecí. Při demolici místnosti kremačních pecí se strop zhroutil a většina z pěti otvorů při tom byla částečně zničena.

Co bychom nyní mohli očekávat, kdyby to skutečně byly údajné vhazovací otvory s nainstalovanými sloupy z drátěného pletiva?

[233] J.-C. Pressac, l. c. (pozn. 67), str. 365 ad.

Obr. 48-53: Pět čistě zpracovaných větracích otvorů ve stropě kremační místnosti k poschodí krematoria III, stav k 18. 12. 1991 (zde číslovány v řadě). Povšimněme si odstřelením vzniklého poškození, zvláště v rozích. Detailní snímek díry č. 3 (druhá řada vpravo) ukazuje věncovité armatury, které betonové úlomky i po explozi drží pohromadě.

1) Podle „očitého svědka“ Henryka Taubera měly přeživší oběti zničit veškeré zařízení v této místnosti:[234]

„Lidé, kteří měli být právě zplynováni, i ti ostatní už přímo v plynové komoře, zdemolovali elektrické instalace, vytrhali kabely a poškodili větrací zařízení.“

2) Několik stovek lidí, uzavřených v těsném sklepě a očekávající smrt, by nepochybně propadlo panice a při snaze dostat se ven by pravděpodobně zničilo všechno, co by jim stálo v cestě. Co by tedy ve sklepě zavřené oběti asi udělaly – se svědky popisovanými – sloupy z drátěného pletiva? Pokud by tam takové sloupy skutečně byly, pak by jejich vnější konstrukce musela být z masivní oceli, ale určitě ne z obyčejného drátěného pletiva.

3) Sloupy by navíc musely být pevně ukotveny v betonové podlaze a stropu. Protože tehdy ještě neexistovaly hmoždinky, musely by být při stavbě zality do betonu kovové úchytky.[235] Je jasné, že taková konstrukce nemohla být upevněna dodatečně a musela by být naplánována před zhotovením stropu.

4) Kromě toho by armatury v železobetonové podlaze musely tvořit kolem otvoru věnec, což by se dnes dalo snadno prokázat pomocí indukčního přístroje.

5) Protože byla na střeše márnice navíc asi půlmetrová vrstva zeminy, bylo by nezbytné vyzdvihnout údajné vhazovací otvory na způsob komínu až nad povrch navážky.

Nic takového ovšem na – v zásadě zachovaném – stropě márnice 1 krematoria II nalezeno nebylo! Jediné dva dnes existující otvory, alespoň přibližně odpovídající velkosti, byly násilně proraženy do stropu jednoznačně *dodatečně*, jak je zřejmé z obr. 43 a 45. Také Pressac potvrzuje, že to jsou jediné dnes viditelné otvory.[236] Ve své jinak bohatě ilustrované knize však jejich zřetelné vyobrazení pro jistotu neukazuje!

Také všechny ostatní menší průrazy i v důsledku demolice vzniklé otvory ve stropě márnice 1 („plynové komory“) krematorií II a III jsou následná poškození železobetonu s vyčnívající armaturami. Nikde u nich nejsou čistě vylité betonové hrany, zbytky vzhůru vedených betonových šachet nebo armatur, které by probíhaly jinak, než jak lze očekávat u jednoduchého plochého stropu bez otvorů.

Kdyby některé z těchto děr měly sloužit jako vhazovací otvory pro Cyklon B, pak by musely být po zhotovení stropu vyvrtány dodatečně, tedy krátce před začátkem údajného masového vraždění.[237] To by ovšem bylo opravdu nepředstavitelně břídilské, doslova kocourkovské plánování.

---

234 Tamtéž, str. 483 ad.; *„Pelt Report“*, l. c. (pozn. 65), str. 106.
235 Za tuto informaci děkuji stavebnímu ing. Carlu Hermannu Christmannovi.
236 J.-C. Pressac, l. c. (pozn. 67) str. 354.
237 Strop byl dokončen v zimě 1942/43, masové zabíjení začalo údajně v březnu 1943; srv. Pressac, l. c. (pozn. 67), str. 338 ad.

Tím ještě pořád nebylo řečeno všechno: U otvoru na obr. 45 byly armatury pouze jednou proříznuté a ohnuté; ještě dnes mají svou původní délku. Daly by se snadno narovnat a znovu svařit (vlevo na obrázku pokryté sněhem).[238] Jsou to jen hrubě proražené a nezačištěné otvory, z nichž nebyly odstraněny ani vyčnívající kusy armatur, do kterých by s tehdy existující technikou nebylo možné zabudovat žádný přístroj a také tehdy neměly žádnou stabilní aparaturu na přívod plynu, nemluvě ani o tom, že by mohly být směrem ven utěsněné. To by přirozeně znamenalo velmi vážné ohrožení celého okolí – včetně údajných pachatelů – unikajícím toxickým plynem. Údajným obětem by se kromě toho dalo zabránit v útěku nebo ve vyhazování plynového preparátu pouze násilím, protože otvory nebyly uzavíratelné.

Můžeme však v našich úvahách postoupit ještě dál, protože beton mluví za nás a dokáže nám přinejmenším říci, kdy byl jeden z obou velkých otvorů udělán. Dodatečně se současným poškozením betonu i armatur proražený otvor ve stropě márnice 1 („plynové komory") vznikl při odstřelení trhliny a má za následek lomy, které převážně probíhají těmito otvory. Vysvětlení spočívá v tom, že při odstřelení vzniká rázová vlna a trhliny pak vycházejí především ze slabých míst (tzv. vrubový účinek, srv. obr. 47, str. 91. Pozn. k obr. 47[239]). Zvláště pak takové díry, jež už při svém vzniku porušily strukturu betonu, tvoří zmíněná slabá místa, která nejenže mohou, ale musí jako první povolit. Pro názornost odkazuji na obr. 48-53 (str. 92). Přestože síla exploze mohla v přízemní kremační místnosti působit do všech stran a strop v podkroví zůstal vcelku neporušený, bylo zničeno všech pět do betonové desky čistě zalitých a armovaných větracích otvorů. U dvou dalších otvorů vznikly v rozích jasně viditelné trhliny, zřetelné i na Pressacem reprodukovaných fotografiích (viz pozn. 233).

V márnicích krematorií II a III mohl tlak exploze působit pouze vzhůru, čímž byly jejich stropy zničeny mnohem více než strop kremační místnosti. Údajný vhazovací otvor pro Cyklon B ve stropě márnice 1 („plynové komory") krematoria II se však vyznačuje relativní intaktností, v případě díry na obr. 45 jsou dokonce všechny trhliny a spáry ve stropě kolem ní! Už to samé se stavitelskou jistotou dokazuje, že tato díra byla proražena *až po* zničení stropu!

Stopy po dlátu na hranách otvoru na obr. 43 se podobají těm na obr. 45 natolik, že je třeba mít za prokázané, že oba otvory měly stejnou historii.

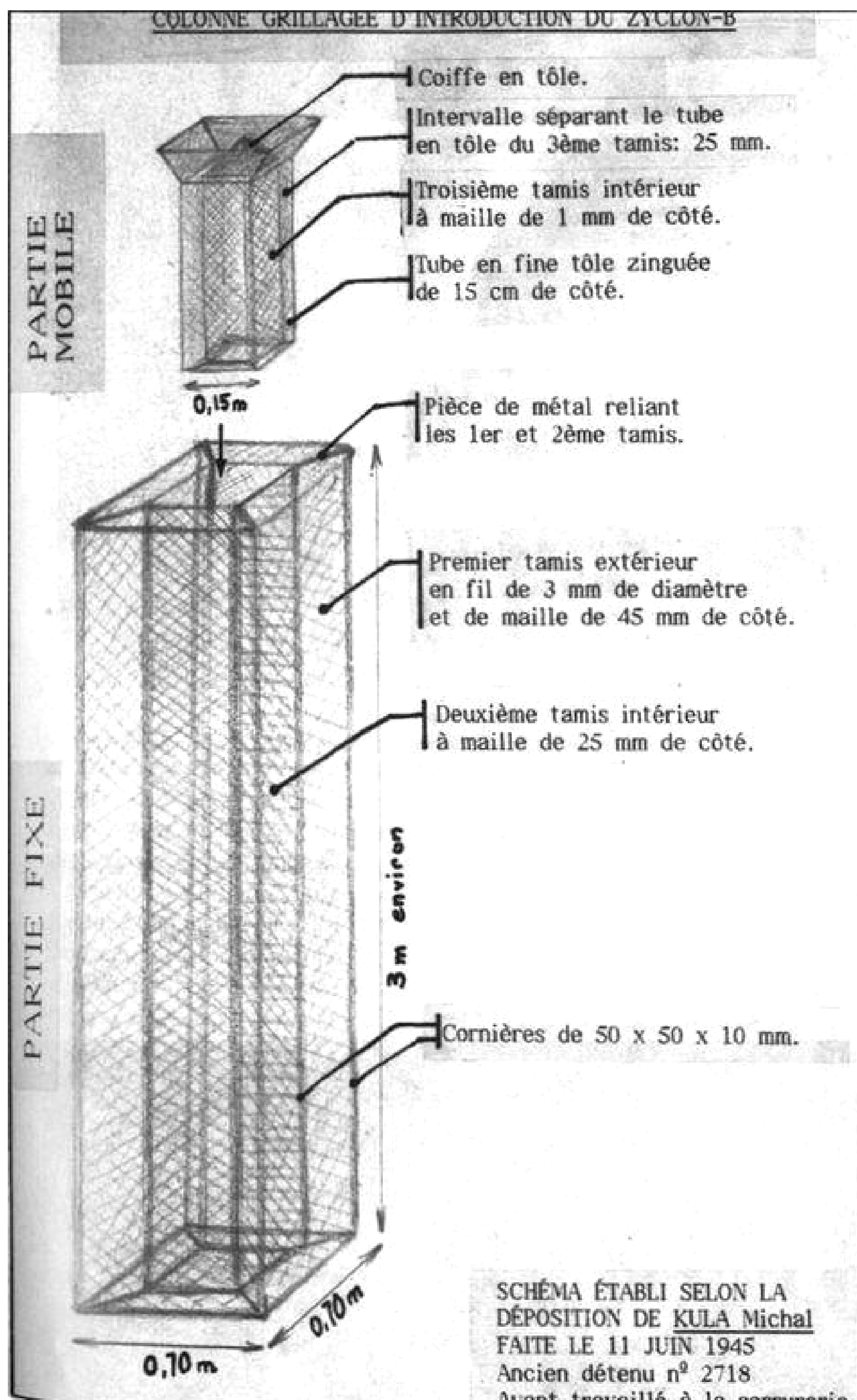
Ve zmíněných prostorách tedy neexistují žádné otvory, jimiž by mohl být do údajné „plynové komory" vpravován toxický preparát pomocí *„sloupů z drátěného pletiva"* nebo podobně, jak o tom mluvily svědecké výpovědi.

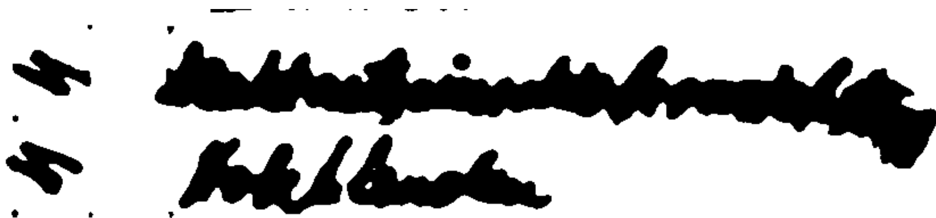
Prof. van Pelt k tomu příhodně říká:[240]

---

[238] Nedoporučuje se zkoušet! Novější záběry ukázaly, že nějací vandalové při takovém pokusu dvě nebo tři armatury odlomili. Jedním z nich byl na jaře 1996 Frederick Töben, jak mi to sám sdělil.
[239] *Kurier*, 30. 8. 1992, str. 20: *Wenn Felsen fallen.*
[240] *„Pelt Report"*, l. c. (pozn. 65), str. 295.

„Čtyři otvory, které spojovaly sloupy z pletiva s věžičkami [na střeše márnice 1 krematoria III], již nejsou ve zničených zbytcích betonové střechy vidět. *Znamená to však, že zde nikdy nebyly?*“

Obr. 55: Ručně zaznamenaný příjem v inventářním seznamu krematoria II pro márnici 2. Dole čteme „Holzblenden“ (dřevěná zástěna). Může někdo uhádnout, co znamená to nahoře?

Opravdu zajímavá otázka, na kterou pan profesor dějin architektury odpovídá následovně:

> „Ačkoliv v této věci nemáme žádnou jistotu, bylo přece logické upevnit pod střechou bednění na místech, kde tyto otvory byly, nalít tam trochu betonu a tím střechu obnovit.“

Van Peltovo tvrzení, že správa tábora nechala díry ve stropě na podzim 1944 vyplnit betonem, postrádá jakýkoli podklad. Prof. van Pelt však přinejmenším soudí, že správa SS jednala logicky, když se údajně snažila zahladit stopy svého (také údajného) zločinu. Avšak opravdu sám van Pelt věří, že by bylo rozumnější díry jen zabetonovat, než rovnou odstranit celý strop „plynové komory“, jako tomu bylo v případě stropů márnice 2, tj. tzv. „odkládacího sklepa“? Spojenecký letecký snímek z 21. 12. 1944 totiž ukazuje, že střecha jiné – údajně nikoli k vraždění určené – márnice byla kompletně odstraněna.[241]

Dodatečně nalité betonové ucpávky by ostatně při odstřelu sklepa vyletěly z děr jako zátky z lahve sektu, přičemž otvory by dnes byly stejně dobře viditelné jako předtím. Při bližším posouzení se tedy názor prof. van Pelta jeví jako *prokazatelně mylný a přímo absurdní*.

Prof. van Pelt se s námi revizionisty alespoň shoduje v tom, že neexistují žádné zbytky po údajných otvorech. *Svým prohlášením, že takové stopy nejsou, van Pelt vlastně prokázal, že ve stropě zmíněných místností takové díry nebyly, a tudíž tam nebylo ani vsypávací nebo vhazovací zařízení na Cyklon B, jak je popisovali „svědci“.* Sám dokázal, že jeho „očití svědci“ lhali. Prokázal rovněž, že pro masové vraždění v Osvětimi neexistuje žádný důkaz. Skutečně a fakticky prokázal, že pro holocaust není žádný důkaz.

„Žádné díry, žádný holocaust“ (Robert Faurisson).

Je vidět, že velký profesor architektury Jan van Pelt došel v roce 2000 ke stejnému výsledku, jako já v roce 1991 (a jak jsem pak napsal ve svém posudku v roce 1993), když jsem prozkoumal údajné „plynové komory“ krematoria II v Březince. Pouze naše závěry se od sebe poněkud liší…

Rád bych zde uvedl ještě jednoho svědka, který se po skončení soudního sporu Davida Irvinga proti Deborah Lipstadtové obrátil v květnu 2000 e-mailem na pana Irvinga. Jde o inženýra jménem Barford, jehož kolegové pomáhali správě

---

[241] Dino A. Brugioni, Robert G. Poirier, l. c. (pozn. 226), str. 15; srv. G. Rudolf, *„Gutachter und Urteilsschelte“*, l. c. (pozn. 66). str. 39. Za tento argument děkuji Fritzi P. Bergovi.

osvětimského muzea při konzervování a restaurování tábora. Barford Irvingovi sdělil, že během jeho soudního procesu probíhalo v Osvětimi ve vší tichosti zkoumání otázky zmíněných otvorů, a uvádí:

„Co se stalo s jeho [osvětim. muzea] výzkumem střechy krematoria II? Našly se tam otvory nebo ne? Sdělili výsledek advokátům Lipstadtové, a pokud ano, tak kdy? […]

Přestože se domnívám, že Vy osobně i revizionisté obecně nemáte pravdu, i vzdor dobré půlhodině, kterou jsem strávil zkoumáním stropu sklepa krematoria II z nejrůznějších stran, jsem nenašel žádný důkaz existence čtyř otvorů, o nichž očití svědci říkají, že tam byly […].

Za další jsou některé části střechy pokryté sutí, vzniklé rozpadem svrchní vrstvy betonu po odstřelu. Nuže, pak bych očekával, že by suť napadala otvory dolů, pokud by tam nějaké byly […].

Jsem stále ještě zmaten nepřítomností jakéhokoli materiální důkazu o zmíněných otvorech."

4.4.1.2.9. Závěry

Tím jsou vyvráceny nejen Pressacovy *„trestní indicie"*, nýbrž i zdiskreditována tvrzení *„očitých svědků"*. Již nyní je tedy legenda o údajných „plynových komorách" pro lidi vyvrácena stavebně technickými argumenty. Lze se připojit k Robertu Faurissonovi:

„Žádné otvory, žádný holocaust."

Argumenty ohledně vhazovacích šachet lze shrnout takto:

Tabulka 1: Dokazování vhazovacích otvorů na Cyklon B

teze	skutečnost
U plánovaných vhazovacích šachet by se daly čekat čistě odlité a armované otvory.	Identifikovatelné otvory ve střeše márnice 1 („plynové komory") krematoria II vykazují zřetelné stopy dláta. Betonová struktura byla dodatečně porušena, neexistují žádné hladké betonové hrany a plochy, ani armování kolem otvorů, stejně jako žádné šachtovité vyvýšení, které by bránilo pronikání dešťové vody do otvorů.
Při dodatečných průrazech r. 1943 by musela být železná armatura odstraněna a poškození betonu začištěno.	Ve všech případech armatury ještě stále vyčnívají do otvorů, pouze v jednom případě byly rozříznuté a ohnuté. Hrany otvorů nebyly začištěné a je vidět dehtová izolace.

Vhazovací otvory pro Cyklon B v márnicích 1 („plynových komorách“) jsou viditelné na leteckých snímcích krematorií II a III.	Údajné stíny na márnicích 1 („plynových komorách“) krematorií II a III vykazují – relativně k danému postavení slunce – chybný, na době fotografování nezávislý a vždy stejný směr. Navíc by stíny musely být vrhány předměty, které vyčnívají tři metry a více nad střechu, což by znemožňovalo jejich obsluhu. Zmíněné skvrny nemohou být větší vyvýšeniny také proto, že jim pod stereoskopem chybí prostorová hloubka. Plochy skvrn od 2 do 3 m^2 jsou na zmíněné otvory příliš velké. V případě krematoria II by si umístění takové šachty v ose opěrných pilířů vyžádalo přeříznutí betonového podélného nosníku, což je technicky nemožné. Poloha skutečně existujících otvorů nesouhlasí s rozmístěním skvrn na leteckém snímku. V souladu s velikostí otvorů by skutečně zabudované vhazovací šachty včetně jejich stínů musely být na snímcích vidět. Nic takového na nich však není.

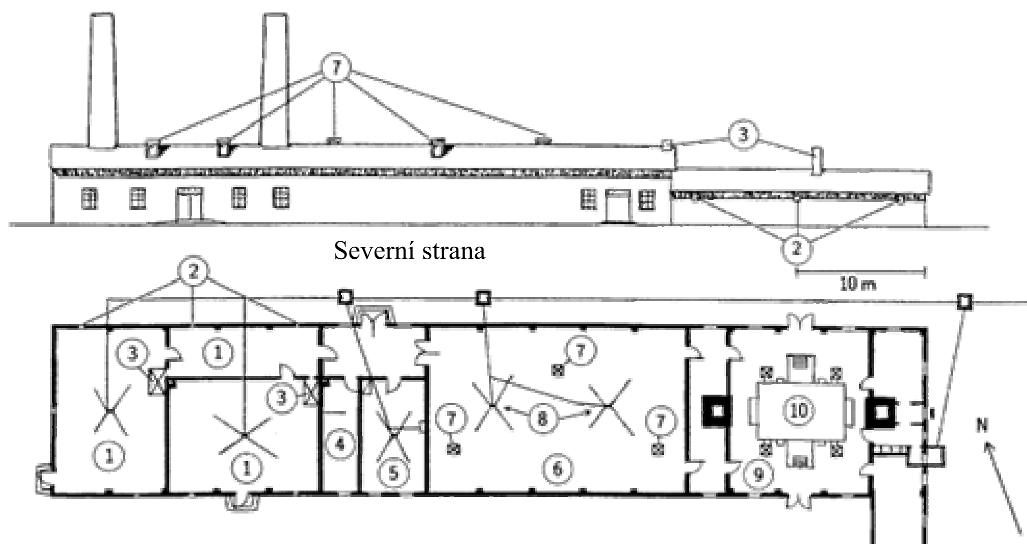
Na pozemním snímku krematoria II jsou vidět vhazovací šachty.	Zmíněné tři objekty jsou rozeznatelné pouze na jediném snímku, na všech ostatních chybí. Dále jsou těsně vedle sebe, mají rozdílnou velikost a uspořádání. Skutečné vhazovací šachty by však musely být stejně velké, totožně uspořádané a rozmístěné na střeše rovnoměrně. Zmíněné objekty nesouhlasí se skutečně existujícími otvory ani velikostí, ani počtem.

Rohy otvorů v betonové střeše jsou očekávaná místa lomů při odstřelení. Trhliny a zlomy by jimi musely probíhat zvláště u stropu sklepa s dodatečně udělanými průrazy betonu.	Přinejmenším jeden ze tří identifikovatelných otvorů ve stropě márnice 1 („plynové komory“) leží v místě, kde je strop zcela zachovalý. Otvorem neprobíhají žádné trhliny nebo zlomy. Ani ve zvláště choulostivých rozích otvorů nejsou stopy po trhlinách. To dokazuje, že byly vytvořeny až po skončení války. Oba otvory navíc vykazují stopy dláta a měly tedy pravděpodobně stejný osud.

4.4.2. Krematoria IV a V

„[...] Nejméně se toho ví o prostředcích vyhlazování [...] porovnání svědectví odhaluje nesrovnalosti.“

„Existovaly plány na strojní odvětrávání Cyklonu B, ale nebyly realizovány. Místo toho se větralo průvanem, tj. prostým otevřením dveří.“

Obr. 56: Pohled v bokorysu severní strany (nahoře) a půdorysu (dole) na krematorium IV, resp. V (zrcadlově) v táboře Osvětim II/Březinka (viz pozn. 242).
1. údajné „plynové komory“; 2. údajné vhazovací otvory pro Cyklon B; 3. ohřívače; 4. sklad koksu; 5. lékařský pokoj; 6. márnice; 7. větrací komíny; 8. odtoky; 9. místnost s kamny; 10. kremační pece

Ve své nové knize[242] Pressac tyto argumenty i nadále klidně uplatňuje. Protože v době plánování krematorií IV a V mělo již naplno běžet masové vraždění Židů, zvláště v selských domech I a II, je absurdní věřit, že by tato zařízení mohla být chybně zkoncipována, resp. postavena. Pressac proto dnes vychází ze *„zločinného plánování“* krematorií.[243] Důkazem toho mají být různé dokumenty, v nichž je řeč o *„osazení vzduchotěsných oken“* [!!], „betonování podlahy plynové komory“ [!!] a v různých souvislostech také několikrát zmínka o vzduchotěsných dveřích.[244]

Jak jsme si již ukázali v oddílu o odmořování předmětů, byla tehdy *„plynová komora“* zcela obvyklým označením pro odhmyzovací zařízení. Stejně tak sloučení krematorií s odhmyzovacími zařízeními do jedné budovy bylo tehdy naprosto běžné.[245] Mezitím se nalezly indicie, nasvědčující tomu, že se zpočátku skutečně plánovalo používat k odhmyzovacím účelům prostory, v některých dokumentech označované za „plynové komory“. Mluví pro to např. skutečnost, že kamna k vytápění těchto místností se musela roztápět z předsíně, a dále že zde plánované lampy musely být na ochranu před explozí ve zvláštních krytých dutinách.[246]

[242] J.-C. Pressac, l. c. (pozn. 67) str. 386.
[243] Tamtéž, str. 447.
[244] Tamtéž, str. 406, 442-455.
[245] Jako nejlepší příklad stačí pohled na KT Dachau, v jehož budově krematoria je řada odvšivovacích komor s nuceným oběhem fy DEGESCH.
[246] Jde ostatně o další bod, který naznačuje, že se při zaplynování kyselinou kyanovodíkovou vždy počítalo s nebezpečím exploze.

V případě krematorií IV a V lze tedy vyjít z toho, že zmíněné prostory byly zamýšleny k odhmyzovacím účelům, ale nikdy nebyly v tomto smyslu dokončeny, a tím méně používány. V každém případě neexistuje sebemenší náznak,[247] že by tam byla zabudována větrací zařízení, která jsou pro použití kyseliny kyanovodíkové absolutně nezbytná. Důvod pro tuto situaci možná spočívá v tom, že se od jara 1943 v bezprostřední blízkosti těchto krematorií pracovalo na dokončení velkého hygienického komplexu s výkonným horkovzdušným odhmyzovacím zařízením (tzv. „ústřední sauně“), stejně jako v okolnosti, že se počítalo s rychlým nasazením mikrovlnného odhmyzovacího zařízení, které již Berlín přislíbil (srv. kap. 4.2.3.6.).

W. Rademacher upozornil, že Pressac sám cituje dokument, v němž je pro Osvětim objednáno *„210 ukotvení pro hermetické dveře“*. Tento dokument ukazuje, že termín „hermetické dveře“ není bezpodmínečně v souvislosti s exekučními nebo odhmyzovacími komorami, neboť se přece nikdy netvrdilo, že by v Osvětimi bylo zapotřebí tolik dveří k „plynovým komorám“ pro lidi.[248] Pravděpodobně byly tehdy za hermetické označovány všechny dveře a okna s plstěným těsněním, a chránily tedy proti průvanu, což u oken vězeňských baráků jistě nebylo samozřejmostí.[249]

Obr. 57: Tehdy a dnes – nezměněný stav podzemní vody v táboře Birkenau. Zde uprostřed léta 1991ve stavebním příkopu před centrální saunou, asi 70 cm. Spalování mrtvol v jámách hlubokých několik metrů, podle svědeckých výpovědí, nebylo možné.

A konečně opět sám Pressac dodal další důkaz, že výraz „plynová komora“ v osvětimských dokumentech naprosto nemá trestní význam. V citovaném dokumentu čteme: *„1 klíč k plynové komoře“*. Protože však všechny „hermetické“ dveře v Osvětimi i jejich zachované snímky dokazují, že neměly zámek, musí se v případě klíče ke dveřím jednat o jinou místnost, např. o skladiště Cyklonu B, které by se opravdu mělo zamykat.[250]

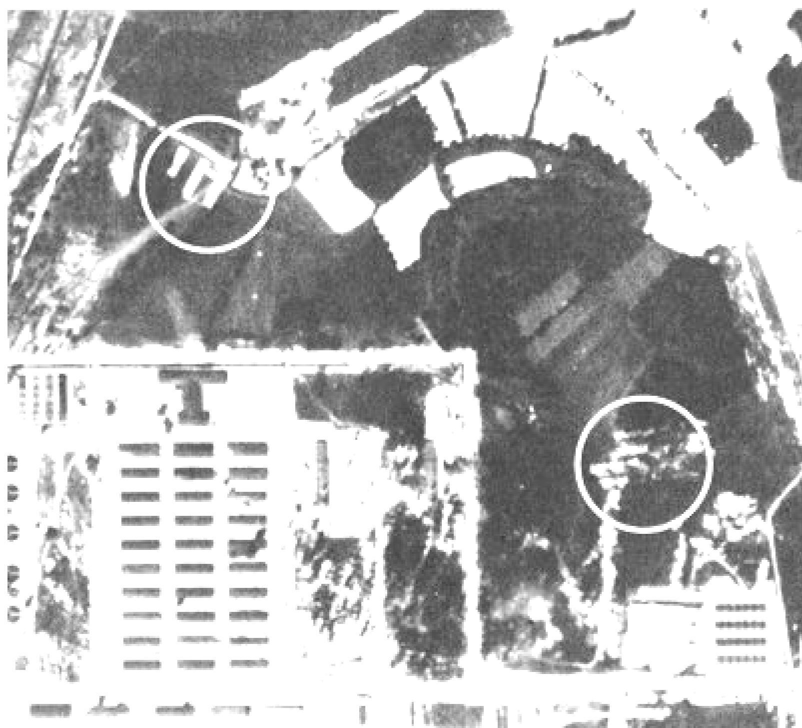
---

[247] J.-C.Pressac, l. c. (pozn. 72), str. 89 ad. navíc uvádí, že odvětrávací zařízení v krematoriu IV měla být zabudována teprve koncem května 1944, ale jeho vyprávění není udržitelné, srv. Germar Rudolf, *„Die ‚Gaskammern‘ von Auschwitz und Majdanek“*, v Ernst Gauss (vyd.) l. c. (pozn. 22), str. 258 (online: vho.org/D/gzz/12.html).

[248] W. Rademacher, l. c. (pozn. 217), str. 57; Pressac, l. c. (pozn. 67), str. 451.

[249] Okna vězeňských baráků, která dnes lze v Březince vidět, jsou velice nepořádně osazena do okenních otvorů, takže do budov proniká průvan. Je ovšem sporné, zda jsou baráky autentické.

[250] J.-C. Pressac, l. c. (pozn. 67), str. 456.

Obr. 58: Bílé kruhy: Možná místa starých masových hrobů obětí tyfu v Osvětimi.

Zdi kompletně na povrchu postavených krematorií IV a V byly z jednoduchého cihlového zdiva. Po jejich odstřelení dnes zůstaly z obou krematorií pouze podezdívky a betonové základy. Asi 1 m vysoká podezdívka krematoria V měla být později obnovena.[251] Podobně i zhruba 50 cm vysoká podezdívka krematoria IV měla být dodatečně obnovena z ostatního suťového materiálu (viz pozn. 55).

Rovněž tyto ruiny k nám ještě mohou promlouvat, byť i v tomto případě pouhé betonové základy, protože všechno ostatní není pravděpodobně autentické. Dalším technickým předpokladem pro využívání těchto údajných „plynových komor" k zabíjení lidí by bylo opatření, které by obětem uvnitř znemožňovalo dostat se do blízkosti vhazovacích otvorů. Pokud by tam nic takového nebylo, oběti by se nepochybně pokusily srazit ze žebříku SS-mana, vhazujícího dovnitř Cyklon, a poté tímto otvorem uprchnout. Pouze masivní mřížová konstrukce ve tvaru U, k podlaze i ke zdivu upevněná kotvením, by dokázala udržet oběti v místnosti na délku paže od vhazovacího otvoru. Dodnes zachovaná betonová podlaha těchto prostor však nevykazuje sebemenší známky toho, že by zde kdysi bylo něco takovým způsobem upevněno.

4.4.3. Selská stavení I a II

Podle zpráv očitých svědků měla být západně až severozápadně od tábora Březinka dvě selská stavení (mnohdy označovaná jako bunkr 1 a 2) přebudovaná na „plynové komory" pro lidi. Co do polohy a konstrukce však nebyla přesně

[251] Tamtéž, str. 390.

určena. Pressac zde mluví o rozporných svědeckých výpovědích.[252] O výpovědi P. Broada např. píše: „[…] not exploitable […], since it has been rewritten by and for the Poles […]“ (neupotřebitelné, protože bylo přepracováno Poláky a pro Poláky), a dále: „It is impossible to make a synthesis of all these accounts“ (Je nemožné udělat ze všech těchto vyprávění smysluplný celek). Výpověď Hösse ohledně vlastností a polohy těchto budov je pouze povrchní.[253] Podle znění rozsudku frankfurtského „osvětimského“ soudu[254] mělo masové plynování v těchto budovách probíhat podobným způsobem jako ve výše popsaných komorách krematorií IV a V. Postup byl popsán zvláště ve výpovědi Richarda Böcka,[255] a v jistém rozsahu také svědectvími Miltona Bukiho,[256] Rudolfa Hösse, Szalma Dragona, Maurice Benroubiho, Moshe Maurice Garbarze, Johanna Paula Kremera (v osvětimském procesu), André Letticha a Richarda Böcka.[257]

Ze selského stavení II publikoval Pressac údajné zbytky podezdívky.[258] Podle analýzy spojeneckých leteckých snímků je v blízkosti místa, udávaného svědky za selské stavení II, vidět jen občas nějaká budova, po selském stavení I není ani stopy[259] (viz také pozn. 230). **V době pořízení leteckých snímků měla přesně v analyzované oblasti běžet na plné obrátky likvidace maďarských Židů s tisíci obětí denně a se silně dýmajícím spalováním těl ve velkých otevřených jámách.[260] Po obrovských spalovacích jámách, velkých skladištích paliva, ani po silně dýmajícím ohni však není na snímcích stopy. Teprve po osvobození tábora sovětskou armádou vznikly západně od krematoria III jámy, pravděpodobně pro oběti chaotických poměrů v táboře po ústupu německých vojsk.**

Nedávno nalezené podklady ukazují na to, že v této oblasti skutečně bývalo jedno ze selských stavení, užívané k odhmyzování. SS totiž dočasně zakázaly provádět odhmyzování Cyklonem B v táboře do té doby, dokud bude existovat bezpečnostní riziko. Z této tísnivé situace měla pomoci přestavba „selských stavení“ 1 a 2, která ležela mimo tábor a jejichž použití jako provizorního odhmyzovacího zařízení na kyselinu kyanovodíkovou nepředstavovalo žádné riziko. Mezitím se nám dostaly do rukou dokumenty, které v odstavci B III odkazují na *„stávající budovy“*, do nich byla nainstalována odhmyzovací zařízení, koupelny a sauna.[261]

---

[252] Tamtéž, str. 161 ad.
[253] R. Höss, in: Broszat (Hg.), *„Kommandant in Auschwitz“*, Deutsche Verlags-Anstalt, Stuttgart 1958.
[254] Rozsudek tzv. Frankfurtského „Osvětimského“ procesu, spis. Značka 50/4 Ks 2/63, str. 99.
[255] Výslech svědka R. Böcka v tzv. Frankfurtském „Osvětimském“ procesu, spis. zn. 4 Js 444/59, listy 6878 ad. Zde cit. listy 6881 ad.
[256] J.-C. Pressac, l. c. (pozn. 67), str. 163.
[257] Srv. J. Graf, *„Auschwitz. Tätergeständnisse und Augenzeugen“*, l. c. (pozn. 42).
[258] J.-C. Pressac, l. c. (pozn. 67), str. 176.
[259] Pfeiffer, Hansa Luftbild GmbH, Luftbildanalyse der allierten Aufnahme von 25. 8. 44
(pozn. 229), dopis ze 17. 7. 1991; J. Konieczny, *„The Soviets, but not the Western Allies, should have bombed the Auschwitz camp*, Polish Historical Society, v tisku.
[260] J.-C. Pressac, l. c. (pozn. 67), str. 253.
[261] *CCIDK* 520-1-24-77, 30. 11. 42; 520-1-24-33, 3. 12. 42; 520-1-332-46a, 9. 1. 43; 520-1-26-66, 9. 4. 43; 502-1-238-10, 30. 9. 43.

4.5. Stavebně-technické závěry

I ta nejprimitivnější provizorní odhmyzovací zařízení – ať už v počátečních časech tábora Osvětim nebo kdekoli jinde – musejí být vždy vybavena větracím ventilátorem a topením, přičemž druhé je sice prospěšné, ale nikoli bezpodmínečně nutné. Avšak žádnou místnost bez větracího zařízení nelze brát vážně v úvahu jako prostor k zaplynování toxickým plynem, ať už k zabíjení vší nebo lidí. Dále je třeba brát u „plynových komor" pro lidi v úvahu možnost přivádět do daného prostoru zvenčí toxický preparát, což u odhmyzování předmětů není bezpodmínečně potřebné, ale je to vždy prospěšné. *Lze tedy mít za to, že zařízení, které buď nemá přívod toxického plynu zvenčí nebo možnost větrání, nelze vážně považovat za „plynovou komoru" pro lidi.* Podíváme-li se souhrnně na zde projednávané objekty, ukáže nám tabulka 2 následující obraz:

Tabulka 2: Vybavení a způsobilost skutečných, resp. údajných plynových komor

vybavení/ způsobilost budovy	přívod toxického plynu	topení	větrání	způsobilé jako odhmyzovací komora	způsobilé jako exekuční komora
odhmyzovací komory	◦	•	•	ano	pouze s vhazováním
krematorium I	X	X	◦	stěží/snad	ne
krematoria I a III	X	X	•	snad	ne
krematoria IV a V	•	•	X	stěží	stěží
selská stavení I a II	◦	X / ◦	X / ◦	stěží/snad	ne

• = existující, resp. možné; ◦ = možná existující; x = neexistující

Tabulka nebere kromě dalšího v úvahu, že hypotetické „plynové komory" pro lidi by musely být také odolné proti explozi, a dále že jejich větrání by muselo být výkonné, což zde podle našich nejlepších vědomostí není!

Ačkoliv je literatura ve věci vybavení místností krematorií IV a V zásadně zajedno, je přesto v důsledku chybějících dokumentů a věcných důkazů v jistém rozsahu spekulativní. Totéž platí pro údaje o selských domech, k nimž prakticky neexistují žádné dokumenty.

Naštěstí se zachovala téměř neporušená právě ona údajná „plynová komora", v níž bylo za éry Třetí říše údajně usmrceno nejvíce lidí toxickým plynem – márnice 1 krematoria II. Tento sklep v době své činnosti – vzdor všem svědeckým výpovědím – s naprostou jistotou neměl ve stropě žádné vhazovací otvory pro Cyklon B. Je tedy jen logické a důsledné aplikovat tyto závěry na stavebně totožné krematorium III, i když zde už dnes v důsledku dalekosáhlé demolice stropu nemáme žádný materiální důkaz. *A je-li tomu tak, nemohly být tyto prostory – jak tvrdí svědci – místem masové vraždy.*

Teprve pohlédneme-li na stavebně-technické okolnosti v Osvětimi a kolem ní v širších souvislostech, vyvstane nám v celé šíři absurdnost tvrzení o plynování lidí. Táborová správa dokonale znala metody a technické předpoklady pro od-

hmyzování Cyklonem B, a byla dokonce informována o nejnovějším stavu příslušné techniky (viz pozn. 121). Ale místo aby tyto nové metody použila, měla podle dnes panujícího dogma sáhnout po „pazourkovém nástroji“, zvláště pokud jde o bunkry I a II a později o krematoria IV a V.

Údajné stovky a tisíce lidí byly zavražděny toxickým plynem v prostorách,

- jejichž zdi a stropy byly z materiálu, který absorbuje libovolné množství toxického plynu a propouští jej,
- které neměly dveře a okna odolná explozi,
- neměly hermetické dveře a okna,
- neměly zařízení k rychlému uvolňování a rovnoměrnému šíření toxického plynu,
- nenabízely účinnou možnost větrání nebo jiného zneškodňování jedu po exekuci.

Ve stejnou dobu byla všude v Němci obsazené Evropě zřizována nejmodernější odhmyzovací zařízení,

- jejichž stěny byly opatřeny hermetickým nátěrem,
- měla těžké, explozi odolné dveře a žádná okna,
- jejichž dveře byly technicky hermetické,
- disponovala zařízením na rychlé uvolňování a rovnoměrné šíření toxického plynu,
- nabízela účinnou možnost větrání nebo jiného zneškodňování jedu po zaplynování.

S dodáváním takových zařízení nebyly nikdy žádné problémy. V základním táboře Osvětim byla tato nejnovější technika pro odhmyzování kyselinou kyanovodíku dokonce již nainstalována (srv. oddíl 4.2.3.5), a samotná sauna v Březince dostala nejmodernější horkovzdušné odhmyzovací zařízení! A jako vykřičník za větou: Němci vyvinuli dokonce dnes běžně užívanou mikrovlnnou technologii – *k hubení vší*! Tato tehdy ještě velmi drahá zařízení nainstalovali výhradně v osvětimském táboře *k záchraně životů vězňů*! A po tom všem máme opravdu věřit, že Němci nebyli schopni do svých „plynových komor“ pro lidi zabudovat přinejmenším té době přiměřenou odhmyzovací techniku na Cyklon B? Lze takto beztrestně urážet inteligenci lidí?

Tím bychom vlastně mohli již nyní téma „plynových komor“ v Osvětimi považovat za vyřízené, zvláště když máme prokázáno, že největší a podle svědků údajně nejvíc jako „plynová komora“ k zabíjení lidí používaný prostor *nemohl být k tomuto účelu užíván*. Spolu s prokazatelně nepravdivými výpověďmi svědků o plynové komoře v základním táboře (srv. oddíl 4.3), i vzhledem ke skutečnosti, že se nenašly žádné dokumentární odkazy na zločinné používání těchto místností, tedy musíme konstatovat, že *nejsou žádné věrohodné důkazy a indicie na podporu teze o existenci „plynových komor“ k zabíjení lidí v Osvětimi.*

Kdo nemá zájem o chemické otázky údajných „plynových komor“ v Osvětimi, může následující oddíly přejít. Nicméně pokud není vyřešena otázka, jak se dostával preparát toxického plynu do údajné „plynové komory“, jsou všechny další spekulace o způsobu vraždy a jejích možných chemických stopách pouhou akademickou debatou bez reálného podkladu. Níže si ukážeme několik vývodů k Faurissonem a Leuchterem nadneseným chemickým otázkám, i k tvorbě zůstatků (vivianitu) toxického plynu kyseliny kyanovodíkové.

5. Vyvíjení a stabilita vivianitu (hexakyanoželeznatanu železitého)

5.1. Úvod

V údajných „plynových komorách“ v Osvětimi, jak je nám neustále omíláno, byli lidé po statisících zabíjeni toxickým plynem kyseliny kyanovodíkové v podobě Cyklonu B. Klade se tedy následující otázka: Může tento toxický plyn zanechat chemické stopy, které jsou v těchto údajných chemických jatkách ještě dnes k nalezení? Kdyby kyselina kyanovodíková (korektně chemicky: kyanovodík, HCN) Cyklonu B byla vázána na zdivo pouze adsorpcí (přilnutím), pak by v důsledku těkavosti kyseliny kyanovodíkové (bod varu 25,7 °C) již nezůstala žádná rezidua (zbytky).

Vyjdeme-li však z toho, že kyselina kyanovodíková při zplynování chemicky reaguje s určitými látkami ve zdivu, tzn. že se mění v jiné, podstatně stabilnější sloučeniny, pak se musí počítat s tím, že tam chemická rezidua *mohou* být dodnes. Produkty reakce, které nás zde zajímají, jsou soli kyanovodíku, zvané kyanidy,[262] a mezi nimi zvláště skupina železitých kyanidů. Je to železo, které cihlám dodává červenou barvu, písku okrovou, a hrnčířskou hlínu barví žlutavě až červenohnědě. Přesněji řečeno se zde jedná o oxid železitý, nebo pregnantněji a populárněji řečeno o „rez“. Prakticky neexistuje zeď, která by se neskládala nejméně z 10 % rzi, dodané do ní pískem, štěrkem, hlínou a cementem, z nichž je postavena.

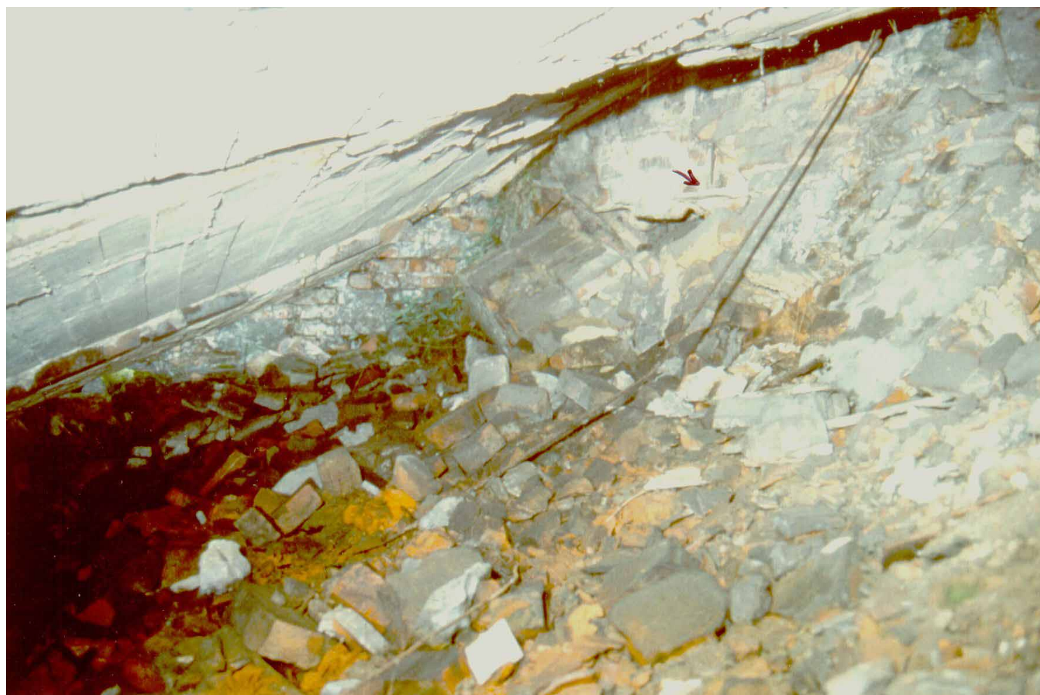
Železité kyanidy jsou již dávno známé svou mimořádnou stabilitou, a jeden z nich mimořádně proslul; je jím již po staletí jedno z nejvíce užívaných modrých barviv, vivianit (pruská modř).[263]

5.2. Případy stavebních škod

Již v oddílu 1.3. jsme si řekli o případu stavební závady, resp. poškození z roku 1976. Při nespočetných statisících zaplynování, provedených od roku 1920, k podobným komplikacím zpravidla nedošlo, protože jinak by se s takovým postupem rychle skončilo. V daném případě se tedy jednalo o výjimku. Proč však byl výjimkou právě tento případ?

---

[262] Kvůli zjednodušení se kyanidem často míní pouze aniontní část kyanidových solí, iont kyanidu, CN^-.
[263] Vivianit je ISO pojmenováním (ISO 2495) modrých pigmentů kyanidů železa různého složení, známých také pod jmény berlínská modř, Turnbulova modř, pruská modř, modř milori, pařížská modř, francouzská modř, čínská modř, bronzová modř, ocelová modř, inkoustová modř atd.

Barevný obr. 1: Interiér ruiny márnice 1 („plynové komory“) krematoria II v KT Osvětim-Březinka. Šipka ukazuje na místo odebrání vzorku 3 (viz oddíl 7.3.3.). Povšimněme si, že nikde není sebemenší stopy po modrém zabarvení stěn!
Barevné obrázky 1-4: © Karl Philipp

Obr. 59: Severovýchodně ležící interiér odhmyzovacího traktu s Cyklonem B budovy 5a v KT Osvětim-Březinka.

Obr. 60: Vnější zeď (jihovýchod) odhmyzovacího traktu s Cyklonem B budovy 5b v KT Osvětim-Březinka.

Obr. 61: Odhmyzovací zařízení, komora III (východní stěna) baráku 41 v KT Majdanek. (© C. Mattogno)[264]

[264] Převzato z knihy Jürgena Grafa a Carlo Mattogna, *„KL Majdanek“,* l. c. (pozn. 42), foto XIII, XIV, XIX (online: vho.org./D/Majdanek/MR.html); viz také obr. v Michael Berenbaum, *„The World Must Know“*, Little, Brown & Co., Boston 1993, str. 138.

Obr. 62: Odhmyzovací zařízení s Cyklonem B, komora II (západní stěna) baráku 41 v KT Majdanek. (© C. Mattogno), viz pozn. 264.

Obr. 63: Velké odhmyzovací zařízení Cyklonem B, strop baráku 41 v Majdanku (© C. Mattogno), viz pozn. 264.

Obr. 64: Odhmyzovací zařízení Cyklonem B, komory II a III (vnější zeď) baráku 41 v Majdanku (© C. Mattogno) [265]

Obr. 65: Odhmyzovací komora s Cyklonem B v KT Stutthof, interiér z pohledu od jižních dveří (© C. Mattogno).[266]

[265] Převzato z knihy Ernsta Gausse (vyd. alias G. Rudolf), *„Dissecting the Holocaust"*, Theses & Dissertations Press, Capshaw, AL, 2000, barevná stránka, zapůjčeno Carlo Mattognem.

[266] W. Baker, A. L. Mossman, *„Matheson Gas Data Book"*, Matheson Gas Products, East Rutheford 1971, str. 301. Některé v této souvislosti méně zajímavé veličiny jsem zde vypustil: tepelná kapacita (20,9° C): 2,625 J g^{-1} K^{-1} (voda = 4,187 J g^{-1} K^{-1}); dielektrická konstanta (20° C): 114 (voda = 78,5); výparné teplo: 28 kJ mol^{-1}; výparná entropie: 190 J mol^{-1} K^{-1}; teplota samovznícení: 538° C; bod vzplanutí: -17,8° C. Ohledně dielektrické konstanty viz R. C. Weast (vyd.), *„Handbook of Chemistry and Physics"*, 66th Ed., CRC Press, Boca Raton, Florida 1986, E 40. Kyselina kyanovodíková vlastně při normálních podmínkách (1 atm, 25° C) není plyn.

Obr. 66: Odhmyzovací komora Cyklonem B v KT Stutthof, exteriér jižní stěny (© C. Mattogno), viz pozn. 266.

Barevný obr. 4 (výřezový): Vnitřní stěna téhož traktu budovy 5a (© C. Mattogno).

Barevný obr. 10: Modré zabarvení vnější stěny odhmyzovacího zařízení s Cyklonem B v KT Stutthof. Zvětšený výřez z obr. 66. (© C. Mattogno)

Přenesme se nyní do let 1939-1945. V táborech Třetí říše byly zavřeny statisíce lidí – Židé, političtí vězni, kriminálníci, „asociálové“ a váleční zajatci. K zamezení řádících epidemií se příslušné orgány snažily – ne vždy příliš úspěšně – vyhubit přenašeče nemocí, především veš dětskou. Dělo se tak především pomocí kyseliny kyanovodíkové – Cyklonu B. Mnohdy v profesionálních a speciálně k tomu účelu koncipovaných komorách, ale také se často výpomocně přestavovaly obyčejné místnosti a provizorně se používaly k odhmyzování. Mnoho táborů Třetí říše bylo ke konci války i po ní srovnáno se zemí, v dalších táborech se stávající budovy bouraly, a stavební materiál se někdy používal k obnově zničených měst. Některé z nich se však zachovaly dodnes, a jejich interiéry vypadají tak, jak vidíme z barevných obrázků v knize.

Z vylíčení týmu polských badatelů, kteří prováděli průzkum z pověření Osvětimského muzea, navíc víme, že také odhmyzovací komora v základním táboře Osvětim vykazuje modré skvrny (viz pozn. 55 a 56). Pouze odhmyzovací komora s Cyklonem v táboře Dachau nejeví podle mých znalostí žádné modré zabarvení,

protože její stěny byly profesionálně natřeny barvou, nepropouštějící plyn ani vodu.

Podle všeho tedy modré zabarvení zdiva není naprosto žádnou výjimkou, nýbrž pravidlem zvláště tam, kde byly nechráněné zdi opakovaně a po delší dobu vystaveny působení kyseliny kyanovodíkové. Masové a trvalé používání kyseliny kyanovodíkové k potírání škůdců v odhmyzovacích komorách začalo prakticky až s druhou světovou válkou. V důsledku rozpadu všech zajateckých táborů, likvidace firmy, která Cyklon B vyráběla a dodávala (I.G. Farbenindustrie AG), stejně jako objevem DDT koncem války, s koncem války prakticky okamžitě skončilo i masivní používání kyseliny kyanovodíkové. Po mezitím vzniklých „stavebních škodách" na bývalých odhmyzovacích komorách, jak se říká, ani pes neštěkl. Téma se v příslušné literatuře nikde neobjevilo… až přišel Frederick A. Leuchter.

V další části se budeme snažit vyzkoumat, jakým způsobem se toto modré barvivo jménem vivianit ve zdech při zaplynování kyselinou kyanovodíkovou vytváří, a jaké podmínky jeho vytváření napomáhají.

V posledních pěti letech se objevilo opravdu hodně publikací o uvedené chemické sloučenině, které byly autorem, s ohledem na naše téma, pro tuto práci prostudovány. Zřetel byl při tom zaměřen na:

1. okolnosti, které vedou k vytváření vivianitu,
2. dlouhodobou stabilitu vivianitu za zjištěných podmínek.

Nejprve si však krátce představíme výchozí substanci, kyselinu kyanovodíkovou.

5.3. Vlastnosti kyseliny kyanovodíkové (HCN)

Kyselina kyanovodíková, bezbarvá kapalina, se v mnoha fyzikálních vlastnostech podobá vodě.[267] Tato podobnost také vysvětluje neomezené možnosti mísitelnosti kyseliny kyanovodíkové s vodou, i silnou tendenci k rozpustnosti ve vodě. Rovnovážná koncentrace[268] kyseliny kyanovodíkové ve vodě bude podrobněji projednána v oddílu 5.5.3.

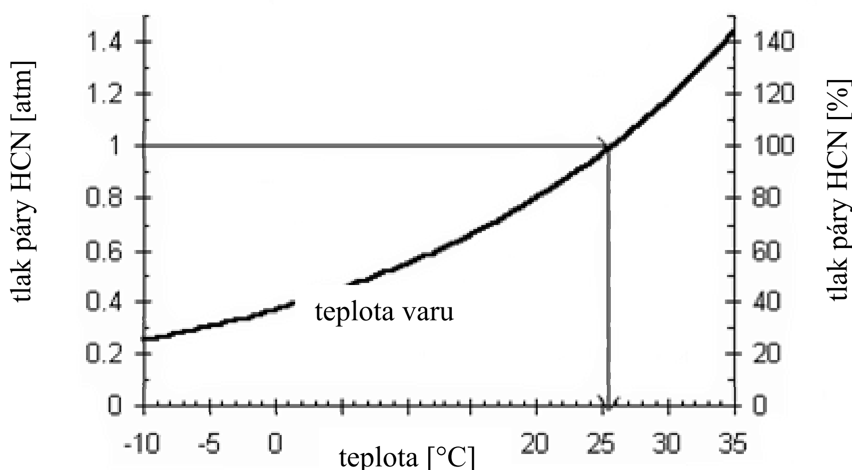
Často slýcháme názor, že plynná kyselina kyanovodíková je o cca 5 % lehčí než vzduch, a proto by se musela uvolňovat a stoupat vzhůru. Plyn kyseliny kyanovodíkové je však jen nepatrně lehčí než vzduch a proto se v důsledku termických pohybů nerozkládá na jednotlivé plynné částice. Pro ozřejmění si zde uvedeme hlavní složky vzduchu: dusík (78 obj. % jako hlavní složka vzduchu je o 8 % těžší než kyselina kyanovodíková. Pokud by došlo k segregaci kyseliny kyanovodíkové a dusíku, pak by to bylo tím spíše možné v případě hlavní složky vzduchu, protože kyslík (21 % obj. vzduchu) je těžší než dusík. To by mělo za následek nahromadění veškerého kyslíku v dolní pětině zemské atmosféry a zoxidování (shoření) zemského povrchu. Nic takového se však zjevně neděje. Pro nás to znamená, že také nikdy nemůže dojít k spontánní *segregaci* plynu kyseliny kyanovodíkové od vzduchu.

---

[267] Vysoká polarita, nepatrný molekulární objem, možnost vytváření sloučenin vodíkových vazeb.
[268] Koncentrace je počet dílků v objemu.

Tabulka 3: fyzikální vlastnosti HCN (viz pozn. 266)	
molekulová hmotnost	27,026 $g.mol^{-1}$
bod varu	25,7 °C
bod tání	-13,24 °C
specifická hustota plynu při 31 °C (vzduch = 1)	0,947
oblast výbušnosti ve vzduchu	6-41 % obj.

Pouze o 5 % nižší hustota čisté kyseliny kyanovodíkové vůči vzduchu (což odpovídá rozdílu mezi hustotou 35° C teplého a 20° C teplého vzduchu) ale může velmi snadno vést ke konvekci, pokud je čisté plynné skupenství kyseliny kyanovodíkové ve styku s okolním vzduchem, který má stejnou teplotu. Potom by tento plyn pomalu stoupal, ale postupně by se mísil s okolním vzduchem. Bylo by však chybné z toho vyvozovat, že páry kyseliny kyanovodíkové při svém vzniku vždy stoupají vzhůru. Např. při 15° C nemůže z fyzikálně-chemických důvodů vzniknout vyšší koncentrace než cca 65 % podílu kyseliny kyanovodíkové ke vzduchu (tlak nasycených par při 15° C, viz graf 1), ale hustota takové směsi je o zhruba 3 % nižší než u vzduchu. Kromě toho by okolní vzduch odpařující se kyselině kyanovodíkové odebíral velmi mnoho tepla. Okolní teplota by přitom klesla tak, až by mohla přivést tolik tepla, kolik je zapotřebí ke zpomalenému odpařování při příslušně nižší teplotě. Teoreticky tedy můžeme mít v případě par kyseliny kyanovodíkové co do činění s méně koncentrovanými, ale chladnými plyny, které by pak asi byly hustší a tedy těžší než okolní vzduch.

Graf 1: Tlak páry kyseliny kyanovodíkové v procentech tlaku vzduchu jako funkce teploty.

Na grafu 1 vidíme rovnovážný podíl kyseliny kyanovodíkové ve vzduchu jako funkci teploty. Dokonce i při 0° C činí podíl ještě cca 36 % objemu. S kondenzací kyseliny kyanovodíkové, která nastává pouze při překročení rovnovážného podílu při právě dané teplotě (tzv. rosný bod), nelze tedy počítat ve zde projednávaných případech s použitím plynu kyseliny kyanovodíkové, který se může projevit při podílu do 10 % objemových pouze v bezprostřední blízkosti zdroje. Může tomu tak ovšem být při kapilární kondenzaci u jemně porézních materiálů, jako je cementová malta.[269]

Kyselina spolu se vzduchem tvoří v rozmezí 6 až 41 % objemových možnou explozivní směs. Účinek takové exploze lze srovnat s nitroglycerinem.[270] [271] Při zde uvažovaném užití by však bylo možné dosáhnut podílu 6 % objemových a více pouze v bezprostřední blízkosti zdroje, což by stačilo nanejvýš k lokálnímu vznětu. S explozivní směsí se musí počítat pouze při nepřiměřené koncentraci, jak ukázala nehoda z roku 1947 (viz pozn. 16). Při přiměřeném množství a koncentraci odborná literatura uvádí, že nebezpečí exploze prakticky neexistuje.[272]

5.4. **Složení kyseliny kyanovodíkové**

Ideální krystal vivianitu má následující stechiometrické složení:[273]

$Fe_4[Fe(CN)_6]_3$ hexakyanoželeznatan železitý

Charakteristické na tom je, že se v této sloučenině vyskytuje železo ve dvou oxidačních stupních: Fe^{2+} (zde v hranatých závorkách) a Fe^{3+} (vlevo mimo závorky). Interakce mezi dvěma rozdílnými ionty železa také vyvolává modrou barvu této sloučeniny. Složení může být podle poměru množství a znečištění hodně proměnlivé, čímž se také mění barva od tmavomodrých po zelenavě modré tóny.

---

[269] Následkem adsorbčního (pohlcovacího) efektu v úzkých dutinách vede snížený tlak páry k předčasné kondenzaci.

[270] Obvyklá výbušnina v dynamitu.

[271] *„Ulmanns Encyklopädie der technische Chemie“*, díl 5, Urban und Schwarzenberg, München 31954, str. 629.

[272] Willibald Schütz, *„Explosiongefährlichkeit gasförmiger Entwesungsmittel“, Rechsarbeitsblatt*, Teil III /arbeitsschutz Nr. 6), Nr. 17/18, 1943, str. 198-207.

[273] 14-16 molekul krystalové vody se zde vynechává. K objasnění struktury srv. E. Fluck, W. Kerler, W. Neuwirth, *Z. anorg. Allg. Chem.,* 333, 1964, str. 235-247; J. F. Duncan, *J. Chem. Soc.* 1963, str. 1120-1125; H. J. Buser, D. Schwarazenbach, W. Peter, A. Ludi, *Inorg. Chem.* 16, 1977, str. 2704-2710. Berlínské monokrystaly vyšší čistoty a homogenity je možné získat např. pomalou oxidací roztoku $Fe^{II}_2[Fe^{II}(CN)_6]$ v koncentrované (!) $HC1_{aq.}$ na vzduchu. Dokonce i při molárním množství draslíku jsou pozorovatelná pouze asi 2 % usazení. M. B. Robin, *Inorg. Chem.* 1, 1967, str. 337-342.; *„Gmelins Handbuch der Anorganischen Chemie“*, 59 (fe), B4, Verlag Chemie, Weinheim 1932, str. 670-732; R. E. Wilde, S. N. Ghosh, B. J. Marshall, *Inorg. Chem.* 9, 1970, str. 2512-2516; R. S. Saxena, *J. Ind. Chem. Soc.* 18, 1951, str. 703-709; A. K. Bhattacharya, *J. Ind. Chem. Soc.* 28, 1951, str. 221-224.

5.5. Vyvíjení kyseliny kyanovodíkové

V naší souvislosti nás pouze zajímá, jak může vzniknout vivianit z kyseliny kyanovodíkové a sloučenin železa ve stavebním materiálu. Ve stavebních materiálech je železo obsaženo zásadně v trojmocné formě (Fe^{3+}), a sice v podstatě jako „rez“.

K vytvoření vivianitu tedy musí být část tohoto železa zredukována na dvojmocnou formu (Fe^{2+}). Následná sloučenina těchto rozdílných iontů železa s CN^- na vivianit se pak vyvíjí spontánně a úplně.[274] Nejpravděpodobnější[275] je mechanismus, při němž iont kyanidu sám slouží jako redukční činidlo. Výchozím bodem je přitom iont Fe^{3+}, který je obklopen iontem CN^-: $[Fe(CN)_{4\text{-}6}]^{(1\text{-}3)-}$. Pro následnou redukci iontu železitého na iont železnatý je příznivé slabě alkalické prostředí.[276]

Podle toho se vytváření pigmentu ve zde posuzovaném případě dělí na pět kroků:

a) ad/absorpce kyseliny kyanovodíkové
b) iontové štěpení (elektrolytická disociace) kyseliny kyanovodíkové ve vodě na kyanidový iont, který jediný může kompletovat železo
c) převedení trojmocného železa (Fe^{3+}) na komplexní kyanid železitý,[277] tzn. náhradu iontů kyslíku, resp. OH^- ve rzi prostřednictvím kyanidového iontu
d) redukce kyanidu železitého na kyanid železnatý
e) vylučování kyanidu železnatého s trojmocným železem jako vivianit

---

[274] F. Kleza, M. Avlijas, G. Dokovic, *Glas. Hem. Tehnol. Bosne Hercegovine*, 23-24, 1977, Vol. Date 1976, str. 7-13.

[275] Alternativně myslitelné je také fotolytické rozložení $[Fe^{III}(CN)_6]^{3-}$ pomocí UV záření. Protože však projednávané místnosti UV záření vystaveny nebyly, můžeme zde tento mechanismus ignorovat. Srv. G. Stochel, Z. Stasicka, *Polyhedron* 4(11) 1985, str. 1887-1890; T. Ozeki, K. Matsumoto, S. Hikime, *Anal. Chem.* 56 (14), 1984, str. 2819-2822; L. Moggi, F. Bolletta, V. Balzani, F. Scandola, *J. Inorg. Nucl. Chem.* 28, 1966, str. 2589-2598.

[276] Hodnota pH 9-10 podle M. A. Alich, D. T. Haworth, M. F. Johnson, *J. Inorg. Nucl. Chem.* 29, 1967, str. 1937-1642. Spektroskopické studie reakce hexacyanoferratu(III) ve vodě a etanolu. Použito bylo $3{,}3x10^{-4}$ M $Fe(NO_3)_3$ s přebytkem kyanidu rovněž $3{,}3x10^{-4}$ mol 1^{-1}. Při hodnotách pH kolem 10 se veškeré $Fe^2[Fe(CN)_6]$ změnilo během 24 hodin na vivianit. Kyanatan jako očekávaný oxidační produkt CN^- ovšem nemohl být prokázán. Nejspíše přímo dále zoxidoval na CO_2. Vyjdme-li tedy z tohoto mechanismu, pak nám již čistě stechiometricky vyplývá, že alkalické prostředí musí být prospěšné. Toto zjištění je podpořeno známou skutečností, že hexacyanoferrat(III) v alkalickém prostředí je silný oxidační prostředek a může tam dokonce zoxidovat z trojmocného na šestimocný chrom, a proto tedy mohou ionty CN^- velmi rychle oxidovat. J. C. Bailar, *Comprehensive Inorganic Chemistry,* Vol. 3, Pergamon Press, Oxford 1973, str. 1047. Příliš alkalické prostředí by kompletování iontů Fe^{3+} kyanidem překáželo. Hnací silou redukce Fe^{3+} je energeticky příznivá poloha hexacyanoferratu(II) vůči hexacyanoferratu(III), srv. k tomu R. M. Izatt, G. D. Watt, C. H. Bartholomew, J. J. Christensen, *Inorg. Chem.* 9, 1970, str. 2019 ad. Kalorimetrická meření ohledně tvorby viviantu z různých výchozích látek (v závorkách) ukázala následující: $\Delta H(Fe^{2+} + [Fe(CN)6]^{3-})$= -66.128 kJ mol^{-1}; $\Delta H(Fe^{3+} + [Fe(CN)6]^{4-})$= 2.197 kJ mol^{-1}. Z tohoto důvodu je přímá redukce nekomplexovaného, tj. nikoli kyanidem obklopeného Fe^{3+} energeticky nevýhodná, a proto je zde zanedbatelná.

[277] Korektně: hexakyanonoferrat(III).

Rychlost vyvíjení pigmentu může být ovlivněna různými faktory, které budou posuzovány takto:

1) obsah vody reakčního média
2) reaktivita železa
3) teplota
4) obsah kyseliny

5.5.1. Obsah vody

Vyvíjení kyanidu absorpcí a následnou disociací (odloučením) kyseliny kyanovodíkové ve vodě je nezbytnou podmínkou k reakci se železem, protože samotná kyselina kyanovodíková vykazuje jen slabou reaktivitu. Všechny v oddílu 5.5. pod body a)-e) uvedené reakce se odvíjejí prakticky pouze ve vodě. Navíc se voda stará o to, že se jednotlivé složky reakce – všechno soli, které voda rozpouští! – vůbec dostanou k sobě. A konečně také ve stavebním materiálu obsažená vlhkost slouží jako past na kyselinu kyanovodíkovou, protože ta se ve vodě ochotně rozpouští. Relativně vysoký obsah vody ve zdivu proto reakci podstatně urychluje.

5.5.2. Reaktivita železa

S rostoucí alkalitou (hodnotou pH) silně klesá rozpustnost železa. Již při pH neutrálním prostředí je téměř všechno železo vázáno jako rez.[278] Reakce mezi železem a kyanidem je vytváření meziproduktu kyanidu železitého $[Fe(CN)_6]^{3-}$ a je tedy převážně reakcí na mezifázovém rozhraní pevné a kapalné fáze, tudíž mezi železem, lpícím na pevném tělese, a iontem kyanidu ve sloučenině. Takové reakce probíhají podstatně pomaleji než ve vodném prostředí. K co možná rychlé reakci je žádoucí velký povrch mezifázového rozhraní pevné a kapalné fáze, tedy velký, jemný a mikroskopicky hrubý povrch s vysokou porezitou pevné fáze, protože v takovém případě spočívá množství železa na povrchu a je již méně pevně vázáno, takže se může rychle přeměnit na kyanid.

Ostatně dokonce i v silně alkalickém prostředí je třeba počítat s tím, že se rez v přítomnosti kyanidové koncentrace proměňuje velmi pomalu v kyanid železitý a následně v kyanid železnatý.[279] V důsledku chybějících uvolněných železitých iontů pak zaostává poslední krok v tvorbě vivianitu, totiž sloučeniny kyanidu železnatého s železitým. V silně alkalickém prostředí tedy může dojít pouze k obohacení chemicky neméně stabilního kyanidu železnatého, který se pak nachází prakticky v prozatímním postavení do té doby, než opadne hodnota pH v daném prostředí.

[278] $Fe_2O_{(3-x)}(OH)_{2x} \cdot y\, H_2O$.

[279] Při takových podmínkách ovšem rovnováha reakce $Fe(OH)_3 + 6\, CN^- \leftrightarrow [Fe(CN)_6]^{3-} + OH^-$ leží silně na levé straně. (To však jak známo neznamená, že by se zde nevytvářelo mizivě malé množství kyanidu železitého). Za přítomnosti přebytečného kyanidu v alkalickém prostředí se rovnováha ruší, protože je kyanidem redukována na kyanid železnatý, který je v alkalickém prostředí podstatně stabilnější než kyanid železitý: $K_S\, (Fe(OH)_2) = 4{,}79 \cdot 10^{-17}\, mol^3 l^{-3}$: R. C. Waest, l. c. (pozn. 257), B 222; srv. k tomu více v oddílu 5.6.1.

Soli železa obecně mají tendenci přijímat vodu. Vysoký obsah vody v pevném tělese působí také u „rzi" rostoucí vázání vodou. Rez takříkajíc nabobtnává, což kyanidu usnadňuje vytlačování iontů OH^- z iontů železa. Mimořádně vysokou reaktivitou se vyvíjejí na vodu bohaté a nehomogenní sraženiny hydroxidu železnatého, které s vivianitem již v několika minutách vytvářejí pigment ve viditelném množství.[280]

5.5.3. Teplota

Teplota prostředí ovlivňuje mnohé veličiny velmi rozdílným způsobem:[281]

a) absorpce kyseliny kyanovodíkové do vlhkosti zdiva
b) obsah vody pevného tělesa
c) rychlost reakce

K bodu a): Graf 2 ukazuje maximální rozpustnost kyseliny kyanovodíkové ve vodě při různých teplotách a obsahu kyseliny kyanovodíkové při 1 mol ve vzduchu,[282] což odpovídá přibližně 13 g kyseliny kyanovodíkové na m^3 vzduchu.[283] Jako u každého plynu stoupá s klesající teplotou a pohybuje se mezi 0,065 mol na 1 mol při 30 °C až 0,2 mol na 1 mol při 0 °C. Tyto vysoké koncentrace dokládají mimořádně dobrou rozpustnost kyseliny kyanovodíkové ve vodě (viz pozn. 258). S každými zhruba 20 °C pak ubývá asi o polovinu. Tím je například 10 000 krát rozpustnější než kyslík (O_2) a asi 250 krát než oxid uhličitý (CO_2). To poslední není nedůležité, protože v literatuře se uvádí, že obsah oxidu uhličitého může mít vliv na to, kolik kyseliny kyanovodíkové lze rozpustit ve vodě (viz pozn. 56). Protože je však kyselina kyanovodíková ve vodě podstatně lépe rozpustná než CO_2, a tento CO_2 se ve vodě prakticky nemění na kyselinu uhličitou, můžeme od tohoto vlivu odhlédnout.[284]

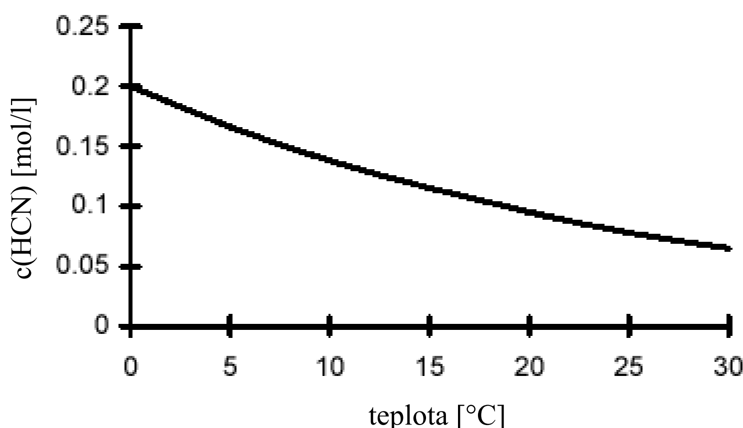
280 Speciálně provedené pokusy na rekci kyseliny kyanovodíkové (asi 4 g na m^3 vzduchu, 15° C, 75% rel. vlhkost vzduchu) se směsí $Fe(OH)_2$-$Fe(OH)_3$, upevněnou na vlhkých papírových proužcích, nevykázaly při hodnotě pH od 2 do 3 během 30 min. žádné modré zabarvení, protože při daných hodnotách téměř žádná kyselina kyanovodíková nedisociuje na reaktivní kyanid (viz oddíl 5.5.4.). Při hodnotách pH od 7 do 9 se během několika minut projevuje zřetelně viditelné modré zabarvení. Při ještě vyšších hodnotách pH se čas znovu prodlužuje. Pokusy názorně ukázaly, že nedisociovaná, plynná nebo jako tekutina rozpuštěná kyselina kyanovodíková nevykazuje žádnou reaktivitu. Přidání nepatrného množství KCN do roztoku kyseliny sírové Fe^{2+}/Fe^{3+} naproti tomu způsobí okamžité vysrážení pigmentu. Kyanid se zřejmě rychleji slučuje s železitými solemi.

281 V prvním vydání tohoto Posudku (pozn. 42) byly zde probírané body adsorpce a disociace kvůli nepodstatnosti vypuštěny.

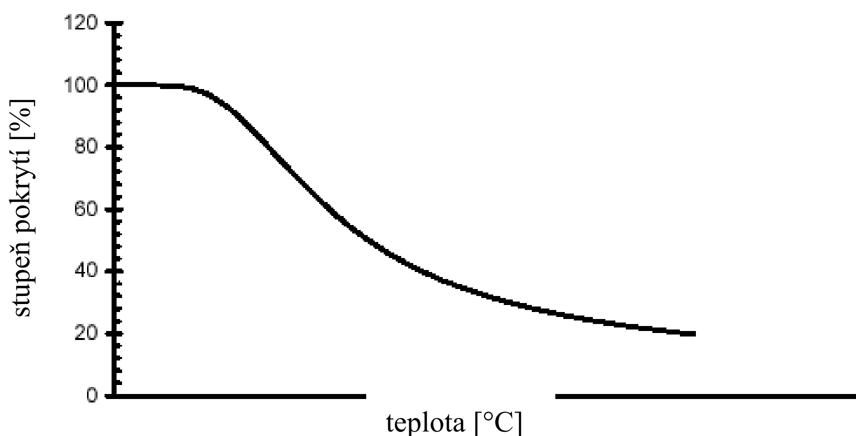
282 Mol je označením množství částic. 1 mol = $6{,}023 \cdot 10^{23}$ částic, definovaných podle počtu atomů, obsažených ve 12 g uhlíku.

283 Landolt-Börnstein, *Eigenschaften der Materie in oihren Aggregatzustände",* díl 2, sv. b, Lösungsmittelgewichet I, Springer, Berlin 1962, str. 1-158.

284 Vliv má spočívat v tom, že kyselina uhličitá (H_2CO_3, pK_S=6,37) vytlačuje iont kyanidu (CN^-) z rovnováhy: 1. $CO_2 + H_2O \leftrightarrow H_2CO_3$; 2. $CN^- + H_2CO_3 \leftrightarrow HCN + HCO_3^-$. Protože je však CO_2 ve vodě jen obtížně rozpustný, a navíc rovnováha reakce $CO_2 + H_2O \leftrightarrow H_2CO_3$ (kyseliny uhličité) spočívá téměř úplně na levé straně, je koncentrace kysliny uhličité ve vlhkosti zdiva řádově menší než u kyseliny kyanovodíkové, pokud je obsah kysličníku uhličitého v uvažovaném, kyselinou kyanovodíkovou napuštěném prostoru větší než objem kyseliny kyanovodíkové. A konečně HCO_3^- (pKs=10,25) je slabší kyselina než HCN

Graf 2: Koncentrace nasycenosti kyseliny kyanovodíkové ve vodě jako funkce teploty při 1 % molární HCN ve vzduchu.

Graf 3: Stupeň pokrytí povrchu pevného materiálu adsorpčním plynem jako funkce teploty (schématicky)

K bodu b): Obsah vlhkosti zdiva je velmi silně závislý na relativní vlhkosti vzduchu a na teplotě. Protože se stoupající teplotou sílí tendence vody k odpařování (tlak vodní páry) a obvykle ubývá relativní vzdušná vlhkost, což obojí vede ke snížení obsahu vody, máme při zvýšení teploty co dělat s kumulativním efektem. Snížení obsahu vody o desátou mocninu při zvýšení teploty o 10° C je doloženo v projednávané oblasti teploty 10-30° C (viz oddíl 5.7. Stavební hmoty).

K bodu c): Příčinou změny celkové rychlosti reakce může být pouze nejpomalejší z pěti kroků, uvedených v oddílu 5.5. V neutrálním a alkalickém prostředí je to vypuzení iontů kyslíku, resp. OH^- ve rzi kyanidovým iontem (bod c). Ačkoliv kyanid železitý $[Fe(CN)_6]^{3-}$ je sám v mírně alkalickém médiu stabilní[285] – tzn. že

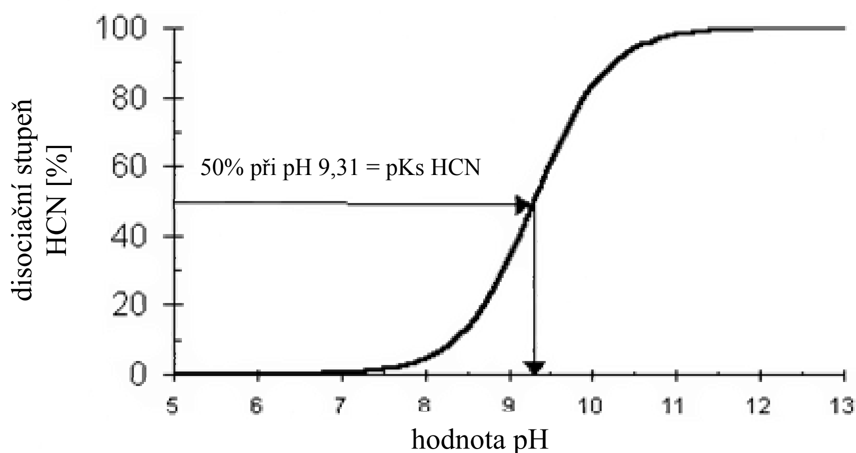
(pK_S=9,31) a byla by jí vytlačena. Dokonce i výrazně vyšší obsah kysličníku uhličitého ve vzduchu by adsorpční chování kyseliny kyanovodíkové ve zdivu sotva ovlivnil.

[285] Srv. vývody J. C. Bailara o masivní redukční síle $[Fe(CN)_6]^{3-}$ v alkalickém prostředí.

kyanid železitý je jako rez – je vytlačování iontů OH^- ve rzi kyanidem zpomalováno, protože rez není ve vodě rozpustná. Zvýšení teploty o 20 °C zpravidla zdvojnásobuje rychlost reakce, pokud ostatní okrajové podmínky zůstávají stejné. Tomu tak však v extrémní míře nebývá, protože, jak jsme si již výše ukázali, silné snížení obsahu vody při současném zvýšení teploty velmi negativně ovlivňuje rychlost reakce: chybějící mobilita činitele reakce, malá reaktivita železa, rychlejší vyvíjení ad-/absorbované kyseliny kyanovodíkové atd. (Oddíl 5.5.1. a 5.5.2.). Při zvýšení teploty lze tedy počítat se silně sníženým vytvářením pigmentu.

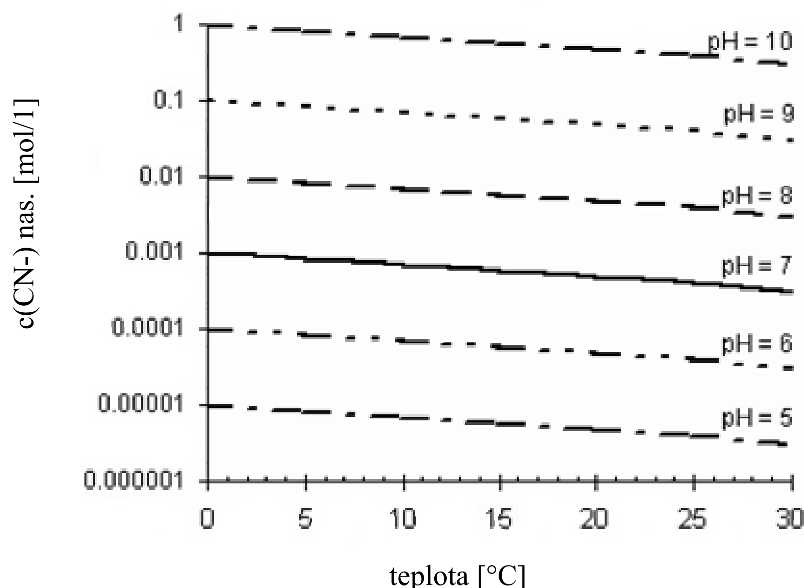
Významně vyšší obsah vody u pevného tělesa a podstatně lepší absorpční i rozpustné vlastnosti kyseliny kyanovodíkové ve vodě jsou důvodem, že se tendence k obohacování kyanidem v pevném tělese zvyšuje při poklesu teploty. Rovněž při vyšším obsahu vody v pevném tělese je třeba počítat se zvýšením reaktivity zoxidovaného železa (rzi) vůči kyselině kyanovodíkové stejně, jako se všeobecně zvýšenou schopností reakce činitele. Chladné a tím také vlhké těleso je k vytváření vivianitu příhodnější než teplé a suché.[286]

5.5.4. Hodnota pH

Graf 4: Disociační stupeň kyseliny kyanovodíkové jako funkce hodnoty pH při pokojové teplotě.

[286] V bezprostřední blízkosti i za bodem tuhnutí vody však reaktivita přirozeně zase výrazně klesá.

Graf 5: Rovnovážná koncentrace kyanidu ve vodě jako funkce teploty a hodnoty pH při 1 mol-% HCN ve vzduchu.

Hodnota pH (kyselost prostředí) ovlivňuje vytváření komplexu nejrůznějšími způsoby. V oddílu 5.5. jsme již poukázali na vyšší redukční sílu kyanidu a kyanidu železitého v zásaditém prostředí. Hodnota pH vedle toho také ovlivňuje reaktivitu železa, vázaného na pevné těleso (oddíl 5.5.2.).

Jak bylo výše uvedeno, uvolněná kyselina kyanovodíková nevykazuje téměř žádnou reaktivitu. Vytváření kyanidu absorpcí a disociací kyselinou kyanovodíkovou ve vodě nejprve probíhá v neutrálních hodnotách pH, a nadto v postačující míře, viz graf 4.[287] Jestliže pro právě danou teplotu dosadíme koncentraci nasycení kyseliny kyanovodíkové (graf 2), pak se nám v grafu 5 ukáže spojitost mezi teplotou, obsahem kyseliny a koncentrace nasycení kyanidu při koncentraci 1 % molární HCN ke vzduchu (cca 1 % hmotnostní, což je obvyklý odhmyzovací koncentrát).[288] Při neutrálních hodnotách se tedy rovnováha koncentrací CN^- pohybuje v oblasti od maximálně $3 \cdot 10^{-4}$ do $1 \cdot 10^{-3}$ mol na litr podle teploty. Zvýšení hodnoty pH o jednotku vyvolá zdesetinásobení rovnováhy kyanidové koncentrace. Skutečná koncentrace kyanidu ve zdivu je vedle skutečné koncentrace kyseliny kyanovodíkové ve vzduchu určována také absorpční rychlostí plynu, adsorpčním efektem na pevném tělese, a případně i chemickou reakcí kyanidu.

Ze všech těchto bodů tedy vyplývá, že hodnota pH v lehce zásadité oblasti je pro tvorbu pigmentu prospěšná.

V následující tabulce jsou shrnuty jednotlivé parametry a jejich vliv na tvorbu vivianitu.

---

[287] Hodnota pK_S v HCN: 9,31; R. C. Weast /Vyd.), l. c. (pozn. 266), D 163.

[288] Platí pro ideální roztoky.

Tabulka 4: Vytváření vivianitu	
Parametr	**Účinek**
obsah vody	Zvýšení obsahu vody má za následek: zvýšenou absorpci kyseliny kyanovodíkové; zvýšenou mobilitu reaktivity oxidu železitého; voda je základním předpokladem pro disociační a redukční reakce; všeobecně **pozitivní** vliv při **vzrůstajícím** obsahu vody. Obsah vody je závislý především na teplotě.
reaktivita železa	Rychlost určující faktor: kromě druhu materiálu a hodnoty pH (viz níže) ovlivňuje pozitivně v důsledku vzrůstajícího obsahu vody.
teplota	Zvýšená ad/absorpce kyseliny kyanovodíkové, stejně jako při stejných podmínkách snížení rychlosti reakce spolu s klesající teplotou; silné zvýšení obsahu vody; tím také netto silně **pozitivní** ovlivňování všech ostatních faktorů při **klesající** teplotě (viz pozn. 286).
hodnota pH	Zvýšení reaktivity železa při klesajícím pH; současně však také výrazný pokles obohacování kyanidů a redukční reaktivity kyanidu železitého; Kompromis mezi reaktivitou železa vytvářením kyanidu/redukcí Fe^{3+}: Ke slučování kyseliny kyanovodíkové, obohacování kyanidů i k rychlost určující redukci kyanidu železitého je pospěšná **mírně alkalická** hodnota pH. Silně alkalická média mohou sice během delší doby kyanidy železnaté obohatit, ale nevytvářejí vivianit.

5.6. Stabilita vivianitu

5.6.1. Citlivost na pH

Vivianit je vůči kyselinám mimořádně odolné, ale zásadami rozložitelné barvivo.[289] Kyselina kyanovodíková se uvolňuje teprve teplou, zředěnou kyselinou sírovou, naproti tomu kyselina chlorovodíková nevykazuje žádný účinek.[290] V silně alkalickém prostředí, tedy při vysoké koncentraci iontů OH^-, pak tyto ionty vytlačují iont kyanidu ze železitých iontů. Odpadá $Fe(OH)_3$ (rzivá) sraženina, a vivianit se rozkládá.[291]

[289] Kyseliny haxacyanoferratu jsou velice silné kyseliny: J. Jordan, G. J. Ewing, *Inorg. Chem.* 1, 1962, str. 587-591. Výsledky analýz disociačních konstant pro hexacyanoferrat(III) ukázaly: $K_1^{III}>K_2^{III}>K^{3III}>0,1$; hexacyanoferrat(II): $K_1^{II}>K_2^{II}>0,1$; $K_3^{II}=6 \cdot 10^{-3}$; Tím je hexacyanoferrat(III) při pH1=1 ještě zhruba kompletně disociovaný, hexacyanoferrat(II) dvojnásobně, od pH=3 trojnásobně, od pH=5 kompletně.

[290] Kyselina kyanovodíková se uvolňuje teprve teplou, zředěnou kyselinou sírovou, naproti tomu kyselina solná nevykazuje žádný účinek: G.-O. Müller, *„Lehrbuch der angewandten Chemie“,* díl I, Hirzel, Lipsko 1986, str. 108. V koncentrované kyselině solné je ovšem pigment reverzně rozpustný, tzn. že se pigment nerozkládá a tedy ani neuniká žádná kyselina kyanovodíková, srv. H. J. Buser a spol., pozn. 273; srv. také oddíl 7.2., analytická metoda Cyanid-total podle DIN: podle ní je pigment rozkládán vařící HCI_{aq}. Rozplaveniny viviantu mají znatelně kyselou hodnotu pH asi 4. Při slabě kyselém vlastním pH, jaké se např. tvoří působením kyselého deště na povrch, je viviant nejstabilnější: H. Ferch, H. Schäfer, *Schrifetnreihe Pigmente*, Nr. 77, Degussa AG, Frankfurt/Main 1990.

[291] Hydroxid železitý je v této oblasti ještě podstatně hůře rozpustný než vivianit; k rozpustnosti $F(OH)_3$ srv. R. C. Waest, l. c. /(pozn. 279), str. 278), B 222: $K_S=2,67 \cdot 10^{-39}$ mol^4I^4; přesněji řečeno při vyšší hodnotě pH nebude vivianit celkově rozložen, nýbrž se mu zpočátku odebere pouze Fe^{3+}; zůstane zásadám odolné $[Fe(CN)_6]^{4-}$, srv. pozn. 279.

Podle literatury jsou spolehlivé práce s vivianitem při hodnotách pH od 9 do 10, kdy je ještě stabilní.[292] Oblast hodnoty pH kolem 11 až 12 může být tedy považována za kritickou hranici pro stabilitu vivianitu. Na základě alkalických vlastností čerstvé malty a betonu (srv. více v oddílu 5.7.2.) může být vivianit používán jako nátěr na tyto povrchy pouze omezeně.[293]

5.6.2. Rozpustnost

Vivianit je považován za jednu z vůbec nejhůře rozpustných kyanidových sloučenin, což je důvodem jeho mnohostranného používání jako barviva.[294] Odborná literatura označuje vivianit jednoduše jako *„nerozpustný"*.[295]

Konkrétní, spolehlivé údaje o rozpustnosti vivianitu nejsou ve vědecké literatuře uvedeny.[296] Na základě srovnávacích výpočtů známé rozpustnosti $Fe(OH)_3$ na straně jedné, a mezní hodnoty stability pH vivianitu (pH 10) na straně druhé, lze stanovit přibližnou rozpustnost vivianitu ve vodě.[297] Podle nich tedy činí asi 10^{-22}g vivianitu na litr vody.[298]

Pro skutečnou rychlost rozpouštění dané substance je vedle její rozpustnosti ve vodě rozhodující, v jakém je stavu (hrubě nebo jemně krystalická, ulpívající na povrchu nebo kapilárně adsorpční), a kromě toho také stav a množství přiváděné vody. Ve zdivu se tvořící vivianit bývá jemně krystalický a kapilárně adsorpční, přičemž první je pro rozpouštění prospěšné, avšak druhé silně škodlivé. Voda s téměř úplným nebo úplným nasycením železem už není schopna další železo rozpouštět. Právě v nitru jemně porézního pevného tělesa je i při vysokém stavu vody její prolínavost malá a koncentrace nasycení železem je dosaženo rychle. Kromě toho je obecně známo, že barvivy prostoupenou maltu nebo beton prakticky nelze odbarvit.[299] *Nedá se proto počítat s tím, že by jednou ve zdivu už vzniklý obsah vivianitu mohl být viditelně snížen rozpuštěním ve vodě.* Na vněj-

---

[292] Srv. výsledky zkoumání: M. A. Alich a spol., l. c. (pozn. 276).

[293] J. A. Sistino, in *„Pigment Handbook"*, Vol. 1, Wiley and Sons, New York 1974, str. 401-407; H. Beakes, *Paint Ind. Mag.,* 69(11), 1954, str. 33ad. Obecně nenacházejí směsi z vivianitu a ftalokyanidové modři použití, protože obě složky nemají uspokojivě dlouhodobou stabilitu. Proto je Degussa označuje za *„nikoli dobré"* (H. Ferch, H. Schäfer, l. c. pozn. 289), ale míní tím pouze stabilitu na ještě nezkarbonovaných, alkalických omítkách a betonech: H. Winkler, Degussa AG, dopis autorovi z 18. 6. 1991. Při vlastních pokusech na rozpustnost čerstvé vivianitové vysráženiny se jako mezní hodnota pro stabilitu vivianitu ukázalo pH 10-11.

[294] Této vlastnosti se v sovětském průmyslu využívalo k dodání pasivity ocelovým rourám vůči agresivním odpadním vodám: N. G. Chen, *J. Appl. Chem. USSR,* 74(1), 1974, str. 139-142. To je však, čistě na okraj řečeno, značně nekorektní, protože toxické kyanidy do odpadních vod nepatří.

[295] DIN-Sicherheitsdatenblatt VOSSEN-Blau®, v *Schrifetreihe Pigmente Nr. 50,* Degussa AG, Frankfurt 1985; srv. H. Ferch, H. Schäfer, l. c. (pozn. 290). V neposlední řadě jsou pigmenty a priori v rozpouštědlech, resp. pojivech prakticky nerozpustná barviva (DIN 55 943 a 55 945).

[296] Ohledně doslova chybných zkoušek I. V. Tananeva, M. A. Gluškova a G. B. Seifera, *J. Inorg. Cehm. USSR 1* 1956, str. 72 ad., a F. Krležy at al., l. c. (pozn. 274) srv. moje vývody v prvním vydání tohoto Posudku, R. Kammerer, A. Solms, l. c. (pozn. 42), str. 46 ad.

[297] Srv. moje vývody tamtéž.

[298] To je 0,000 000 000 000 000 000 000 001 g na 1000 g vody (K_S asi $6 \cdot 10^{-177}$ $mol^7 l^{-7}$.

[299] Srv. k tomu vysvětlení odborné firmy, pracující s barevným cementem a betonem: Davis Colors, 3700 East Olympics Blvd., Los Angeles, CA 90023, www.cororedconcrete/davis/Tech/03470.html.

ších plochách se jako podstatně agresivnější ukázala stékající voda, která má ovšem hlavně erozivní účinek, a tedy odemílá zdivo jako takové.[300]

5.6.3. Účinek světla

Vivianit sám je obecně považován za pigment, stálý na světle, takže se působením UV záření rozkládá jen velice pomalu.[301] Existují např. patenty, používající vivianit jako pigment pohlcující UV záření, což logicky dává smysl pouze při jeho dostatečné odolnosti vůči tomuto vlivu.[302] Protože nás zde zajímající zdivo bylo chráněno před UV zářením, resp. UV záření mohlo na zdivo působit jen krátce, ale vivianit ve zdivu vznikl a také zůstal, nemá možný proces jeho rozkladu UV zářením na naše zkoumání žádný vliv.[303]

Tabulka 5: Rozklad konstant a rozpustnost produktů směsí železa

Prvek	Konstanta
$K_S(Fe_4[Fe(CN)_6]_3)$	$4,1 \cdot 10^{-187}$ mol^7 l^{-7}
$K_{D(6)}([Fe(CN)_6]^{4-})$	10^{-24} mol l^{-1}
$KD_{(6)}([Fe(CN)_6]^{3-})$	10^{-31} mol l^{-1}
$K_S(Fe(OH)_2)$	$4,1x10^{-17}$ mol^3 l^{-3}
$K_S(Fe(OH)_3)$	$2,67x10^{-39}$ mol^4 l^{-4}
$K_S(FeCO_3)$	$3,31x10^{-11}$ mol^2 l^{-2}

5.6.4. Dlouhodobý test

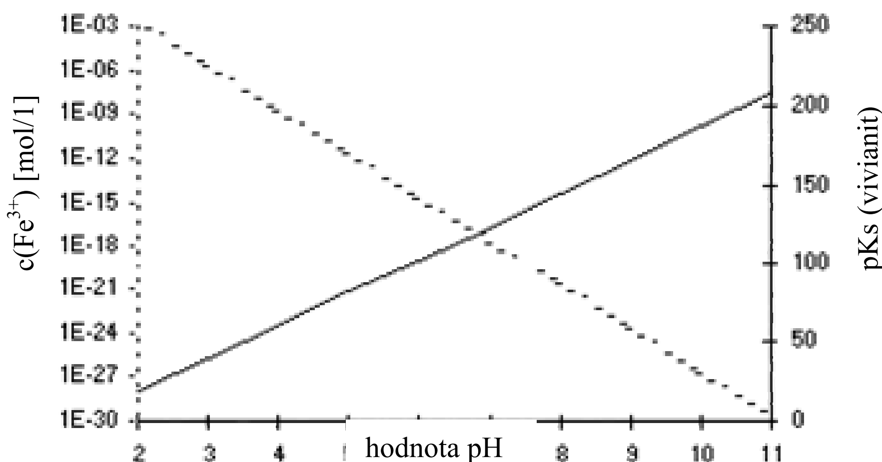
Nejlepším dlouhodobým testem, jaký máme k dispozici, jsou odhmyzovací budovy 5a a 5b v Březince, které již po víc než 55 let vzdorují mrazu, větru i mimořádně korozívnímu počasí v hornoslezské průmyslové oblasti, ještě dnes jsou venku i uvnitř modře zabarvené a vykazují vysoký obsah kyanidu. Toto zjištění může být podepřeno dvěma dalšími dlouhodobými testy.

[300] Odstavec „Konkurující ligandy“ z prvního vydání Posudku (pozn. 42) zde byl vypuštěn, protože jako konkurent kyanid iontu v zásadě připadá v úvahu pouze iont hydroxidu (OH^-). To však bylo již dostatečně popsáno v souvislosti s působností hodnoty pH.

[301] Srv. Winnacker-Küchler, *„Chemische Technologie“,* Band 2, Carl Hanser Verlag, München 1982, str. 197; H. Ferch, H. Schäfer, l. c. (pozn. 290); *Ullmmans Encyklopädie der technischen Chemie“*, Band 13, Urban und Schwarzenberg, München 1962, str. 794; ebenda, Band 18, Verlag Chemie, Weinheim 1979, str. 623ff.; H. Watanabe, *J. Jap. Soc. Col. Mat.,* 34, 1961, str. 5-8; L. Müller-Focken, *„Farbe und Lack“,* 84, 1987, str. 489-492.

[302] H. Tada, M. Kunio. H. Kawahara, *Jpn. Kokai Tokkyo Koho*, 1990, str. 3. Pramen lze získat pouze jako nástin.

[303] Poněkud podrobnější vývody o mechanismu a efektu jsou z prvního vydání mého Posudku, l. c. (pozn. 42), str. 48.

Graf 6: Volný Fe^{3+} koncentrát jako funkce hodnoty pH a výsledná minimální hodnota pKs vivianitu v závislosti na jeho stabilitě při odpovídajícím pH. Hodnota pKs podle Tananaev a spol.: 40,5; podle obrazu zde: větší než 123, menší než 186.

Při jednom testu odolnosti vůči vlivu okolního prostředí, který trval po dobu 21 let v průmyslové oblasti Slough západně od Londýna, byla kromě jiných pigmentů testována také stálobarevnost vivianitu.[304] Během testu byly aluminiové plechy střídavě nořeny do kyanidu železitého a solného roztoku kyanidu železitého,[305] přičemž tvořící se pigment na aluminiovém plechu byl adsorbován. Testovací plechy pak byly vystaveny na střeše budovy v úhlu 45° na jihovýchod.

Při dlouhodobém experimentu v trvání 21 roků, během nějž bylo také otestováno osm vivanitových vzorků, vykázal zvláště vivianit – vedle limonitu (Fe_2O_3, rzi) – i po takové době jen minimální změny. Jak z vivianitu, tak z limonitu bylo vždy po 10 až 11 letech odebráno pouze po vzorku.[306] Všechno ostatní mělo ještě intenzivní modř. Polovina ze sedmi zbývajících vzorků vivianitu byla označena hodnotou 4 na stupnici, kdy 5 znamená nejvyšší kvalitu. Došlo tedy jen ke zcela nepatrným změnám.

Exponáty byly při zmíněném testu vystaveny vlivu prostředí v silně průmyslové oblasti s plným působením srážek, přímého slunečního záření i větrné eroze. Při intenzivním slunci a bezvětří v létě silně stoupala teplota tmavomodře natřených aluminiových plechů (vivianit je stabilní pouze do zhruba 140° C).[307] Sníh, mráz, krupobití, bouře i pronikavý kyselý déšť zjevně pigmentu uškodily stejně málo, jako přímo dopadající UV záření slunce.

---

304 J. M. Kape, E. C. Mills, *Trans. Inst. Met. Finish.*, 35, 1958, str. 353-384; tamtéž, 59, 1981, str. 35-39.
305 $K_4[Fe(CN)_6]_3$ resp. $Fe(NO_3)_3$.
306 V literatuře se ovšem tato zkouška vivianitu neuvádí jako „Prussian Blau“, která byla tehdy považována za odlišnou od „Turnbullus Blau“ nebo „ferrous ferrycanide“.
307 Srv. Ferch, H. Schäfer, l. c. (pozn. 290); S. Barbezat, *J. Réch. Cemnt. Nat. Réch. Sci.* 4, 1952, str. 184 ad.; E. Gratzfeld, *„Färg och Lack“*, 3, 1957, str. 85-108; E. Herrmann, *„Farbe und Lack“*, 64, 1958, str. 130-135.

Je pozoruhodné, že k porovnání stupně rozkladu pigmentu nebyly použity žádné neexponované vzorky, protože se v průběhu 21 let ztratily, nýbrž za srovnávací vzorky sloužila pouze místa na povrchu exponátů, která byla rámy a gumovými kroužky na místech uchycení do jisté míry chráněna před přímými vlivy prostředí. Zmíněné vzorky rovněž nevykazovaly téměř žádné změny.

Ve srovnání s podmínkami, které nás zde zajímají, se u dlouhodobého experimentu jednalo o podstatně tvrdší podmínky, protože v tomto případě byl externě vytvořený vivianit pouze povrchově adsorbován na aluminiovém plechu. Vzdor tomu to pigment přestál znamenitě.

Mimořádně dlouhodobou stabilitu vivianitu dokazuje i další daná skutečnost. Spadá do počátečních desetiletí městských plynáren, kdy se v koksárenském plynu obsažená kyselina kyanovodíková před vpouštěním plynu do rozvodné plynové sítě odstraňovala pomocí hydroxidu železa. Konečným produktem zmíněného čištění je vivianit. Městské plynárny se tohoto produktu často zbavovaly tím, že jeho část používaly k hubení plevele na svých pozemcích (mimochodem: vivianit nevykazuje jako herbicid téměř žádný účinek). Půda starých německých plynáren obsahuje ještě dnes, mnoho let po jejich odstavení, vysoké množství vivianitu. Není ani rozložen, ani rozpuštěn dešťovou vodou nebo odplaven, protože je nerozpustný. Zvláště na základě zmíněné stability i vzhledem k fyziologické nezávadnosti nejsou ani půdy se silným obsahem vivianitu považovány za znečištěné.[308]

Souhrnně lze tedy konstatovat, že vivianit, který se v nitru zdiva vyvine jako jeho součást, má dlouhodobou stabilitu, srovnatelnou s oxidy železa, z nichž se vytvořil. To ovšem neznamená nic jiného, než že vivianit má podobnou stabilitu jako samotné zdivo. Zůstane-li zdivo, zůstane tam obsažen i vivianit.[309]

Když se ve zdivu nahromadí znatelné množství kyanidů a podmínky dovolí, aby se proměnily na vivianit, pak nelze s významnějším úbytkem vivianitu ve zdivu počítat, a to ani po 50 nebo více letech.

Typickým příkladem, jak masmédia s touto skutečností zacházejí, je zpráva z 29. března 1993, vydaná Německou tiskovou agenturou (dpa), posléze přetištěná v mnoha německých novinách a dokonce opakovaná v rozhlasovém zpravodajství. Paušálně se tam tvrdí, že podle *nejmenovaného* experta „se kyanidové sloučeniny velmi rychle rozkládají. V půdě k tomu dochází již po šesti až osmi týdnech, v hornině se mohou sloučeniny udržet pouze za ‚absolutně konzervačních podmínek‘ s naprostým vyloučením přístupu vzduchu a bakterií.“[310]

Z dotazu u tiskové kanceláře dpa ve Stuttgartu, která tuto zprávu vydala, vyplývá, že si agenturou dodnes krytý odpovědný redaktor Albert Meinecke zmíněný názor experta prostě vymyslel.[311] Od té doby byla tato hloupá a zjevná lež

[308] D. Maier, K. Czurda, G. Gudehus, *„Das Gas- und Wasserfach“* in *Gas. Erdgas*, 130, 1989, str. 474-484.
[309] V této souvislosti je zajímavý průzkum vymílání rozpustných částic z betonu, stojícího ve vodě, o nějž se naše konstatování opírá: H. A. El-Sayed, *„Cement and Concrete Research“*, 11, 1981, str. 351-362.
[310] Viz německé deníky, např. *Süddeutsche Zeitung, Stuttgarter Zeitung, Südwestpresse-Verbund* (29. 3. 1994), *taz, Frankfurter Rundschau* (30. 3. 1994).
[311] Srv. W. Schlesiger, l- c. (pozn. 73), str. 21-24; G. Rudolf, *„Über die frei erfundene Expertenmeinung der ‚Dpa‘“, DGG* 42(2) 1994, str. 25 ad. (online: vho.org/D/DGG/Rudolf42-2.html).

dále šířena dokonce i německými vládními místy, jako např. bavorským ministerstvem vnitra.[312]

5.7. Vliv různých stavebních hmot

5.7.1. Cihly

Jak známo, získávají cihly svou tvrdost a stabilitu procesem vypálení. Ten pak vede k tomu, že částice cihly jsou vzájemně těsně spojeny (tzv. slinování, spékání). Výsledkem toho je, že reaktivita v cihle přítomných oxidů železa (2 až 4 %) je silně snížená, takže lze jen sotva počítat s patrným sklonem k vytváření kyanidů železa. Výjimku z pravidla ovšem představuje přímo povrch cihel, který je atmosférickým vlivem (počasím) narušen, takže na povrchu ulpívající oxid železitý je pro přeměnu na vivianit k dispozici.[313]

5.7.2. Cementové malty a betony

Tabulka 6: Složení portlandského cementu	
Al_2O_3 : 5 až 10 %	K_2O: 0,2 až 0,6 %
SiO_2 : 20 %	Na_2O: 0,5 až 3 %
CaO : 60 %	Fe_2O_3: < 5 %

Nás zde především zajímající obsah rzi (Fe_2O_3) v portlandském cementu, nejčastěji používaném na betony a cementové malty, se pohybuje zpravidla mezi 1 a 5 %.[314] Do malty přidávaný písek může mít také dosti vysoký obsah železa (až do 4 %). Jak již bylo zmíněno v oddílu 5.5.2., je k tvorbě vivianitu výhodná velká plocha mezifázového rozhraní pevné a kapalné fáze (oxid železitý/kyanidový roztok). Ta je u cementových malt a betonů mimořádně velká (mikroskopická vnitřní plocha asi 200 m^2 na gram).[315]

Čerstvý beton a cementová malta – což je chemicky totéž – jsou relativně silně alkalické (pH kolem 12,5). Později však alkalita pomalu klesá vázáním oxidu uhličitého ze vzduchu. V důsledku zvláštní chemie cementové malty však tento proces postupuje velmi pomalu do hloubi materiálu. Podle složení cementové

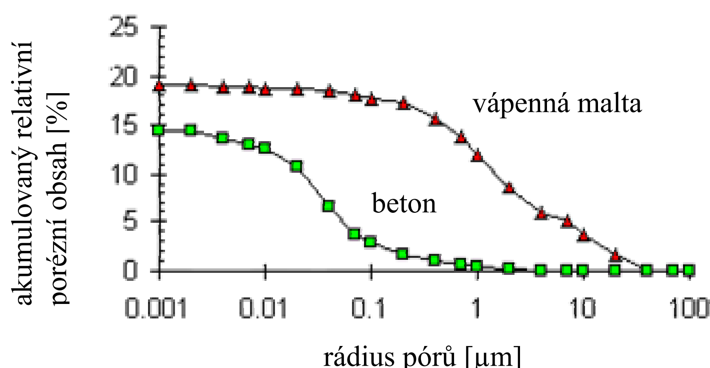
[312] Srv. Bavorské ministerstvo vnitra, *Verfassungschutzbericht 1997 (Zpráva úřadu na ochranu ústavy)*, Mnichov 1998, str. 64. Na odpovídající poukaz spolku „Arbeitskreis für Zeitgeschichte und politik“ (dopis Hans-Jürgena Witzsche z 8. 10. 1998 z Würthu) na věcnou nesprávnost předmětné zprávy odpovědělo ministerstvo vnitra následovně: „*Vaše snahy o popírání nacistických zločinů, resp. o jejich relativizování jsou bezpečnostním úřadům po léta známé. [...] Nevidíme žádný důvod k diskusi o plynových komorách.*“ Dopis dr. Webera z Bavorského ministerstva vnitra z 13. 10. 1998, Az. IF1-1335.31-1. Stupidněji už opravdu nelze!

[313] Bližší údaje v prvním vydání tohoto Posudku, l. c. (pozn. 42), str. 49 ad.

[314] W. H. Duda, *„Cement-Data-Book“,* Bauverlag, Wiesbaden 1976, str. 4 ad., stejně jako vlastní analýzy.

[315] W. Czernin, *„Zementchemie für Bauingenieure“*, Bauverlag, Wiesbaden 1977, str. 49f. Příčina této vysoké hodnoty spočívá ve zvláštní chemii cementové malty. Betony a cementové malty totiž získávají svou pevnost skrze hydrataci cementových složek kysličníku vápenatého CaO (páleného vápna), kysličníku křemičitého SiO_2 (křemene), kysličníku železitého a kysličníku hlinitého Fe_2O_3/Al_2O_3, spolu s hydrohlinitanem vápenatým, vázaným chemicky s podílem vody asi 25 % váhy. Srv. Verein Deutscher Zementwerke, *„Zement Taschenbuch 1972/73*, Bauverlag, Wiesbaden 1972, str. 19ff. Podrobnější vývody viz také v prvním vyd. tohoto Posudku, l. c. (pozn. 296), str. 50.

malty trvá od dvou měsíců do mnoha desetiletí, než je hodnota pH takové malty nebo betonu i v nejhlubších vrstvách neutrální[316] (viz také pozn. 314). V tomto chemickém chování spočívá celé tajemství stability železobetonu, neboť dlouhodobě alkalické prostředí v něm brání dalšímu rezavění vložených armatur.[317]

Graf 7: Akumulovaný porézní obsah betonu podle „Forschungs- und Materialprüfungsanstalt, Abteilung 1: Baustoffe" (Ústav pro výzkum a zkoušení materiálu, oddělení 1: stavební materiály), Stuttgart, a malta ze zdi, vlastní analýza. V obou případech určováno Hg penetrací.

Obsah vody betonů a cementových malt závisí na teplotě a relativní vlhkosti vzduchu, a kolísá mezi 1 % a méně při 20º C a 60 % relativní vlhkosti vzduchu stejně, jako 10 % při vodou nasyceném vzduchu.[318]

V zemi zbudované a nedostatečně izolované budovy mají v důsledku svých velkých výměnných ploch trvale studené a vlhké zdi, a to jednak přijímáním vody ze zeminy, jednak kondenzací vzdušné vlhkosti na chladných stěnách při poklesu teploty pod rosný bod. Obsah vody těchto stěn se může pohybovat v oblasti až do 10 %, tedy desetkrát a více než u suchých a vytápěných nadzemních prostorů.

[316] N. V. Waubke, *„Transportphänomene in Betonporen"*, Disertace, Braunschweig 1966.

[317] V silně alkalickém prostředí je železo netečné díky pevné vrstvě $Fe(OH)_3$. „Fušeřina" na stavbě, tj. rezavějící armovací železa a odloupávající se beton již po několika málo letech nebo desetiletích, vyvolané nízkou hodnotou pH v místě uložení armatur, jsou způsobeny a) chybným složením betonu (příliš málo cementu [úspora nákladů], příp. příliš mnoho nebo málo vody [neznalost]), nebo b) příliš těsným uložením armatur k povrchu betonu, kde hodnota pH již po několika málo letech nebo desetiletích silně klesá; srv. pozn. 314 a 315.

[318] Srv. K. Wesche, *„Baustoffe für tragende Bauteile"*, díl 1, Bauverlag, Wiesbaden 1977, str. 37.

5.7.3. Vápenné malty

Obsah železa vápenné malty je především důsledkem přimíšeného písku (až do 4 % Fe_2O_3). Vápenná malta se připravuje pouze z páleného vápna, písku a vody, a svoji pevnost získává sloučením hašeného vápna ($Ca(OH)_2$) a vzdušného oxidu uhličitého. Díky hrubší a plynnou difúzi usnadňující porézní soustavě trvá tento proces pouze dny až týdny (podle tloušťky vrstvy), konečná hodnota pH tohoto materiálu se pohybuje v neutrální oblasti. Protože toto médium dostatečně nechrání železné armatury a rovněž vykazuje jen malou odolnost vůči vlivu prostředí, používá se vápenná malta obvykle jenom na vnitřní omítky a ke spojení cihlového zdiva, kde se do ní často ještě přidává cement.[319] Specifický povrch vápenné malty dosahuje často sotva desetiny hodnoty malty cementové.[320]

5.7.4. Účinky na vyvíjení vivianitu

Prvním krokem k vyvíjení vivianitu ve zdivu je absorpce plynné kyseliny kyanovodíkové. 10 °C chladný sklep s vlhkostí vzduchu blízkou nasycení má o desetkrát vyšší schopnost přijímání kyseliny kyanovodíkové než nadzemní, teplá stěna ve vytápěné místnosti s nižší vlhkostí vzduchu (20 °C, 50 % rel.).

Druhým krokem k tvorbě vivianitu je štěpení iontů (disociace) kyseliny kyanovodíkové, tedy její přeměna na jednoduché kyanidy.[321] Tento proces vyžaduje alkalické prostředí, které ve vápenné maltě převládá pouze několik dní až týdnů, v cementové maltě a betonu však trvá měsíce až roky.

Dalším krokem je pak tvorba kyanidu železitého, což je proces, který v silně alkalickém prostředí probíhá jen stěží, a v mírně alkalickém pomalu. V neutrálním prostředí se tato reakce opět přerušuje, protože kyanid je vlhkostí zdiva znovu přeměňován na nereaktivní kyselinu kyanovodíkovou, která pak pomalu vyprchává. Okolí karbonizační hranice betonů a malt (mírně alkalických) lze proto označit za oblast, v níž se kyanidy železité mohou dobře vyvíjet. V silně alkalické oblasti zdiva dochází k předstupni tvorby vivianitu pouze pomalou oklikou redukce nepatrných stop kyanidu železitého na kyanid železnatý. Pro mezní fázi reakce mezi pevnou rzí a kapalným kyanidovým roztokem je zvláště prospěšný velký vnitřní povrch, s jakým se setkáváme u cementových malt a betonů. Tyto materiály pak mají obecně ještě tu výhodu, že déle udržují alkalické médium, takže se ve zdivu nahromaděný kyanid neztrácí a má dost času na reakci se rzí. Dále je zde výhodný vysoký obsah vody, který rozšiřuje oblast přiměřené alkalické hodnoty kyseliny.[322] A konečně redukce části železitých iontů na železnaté jako předposlední krok tvorby vivianitu vyžaduje rovněž přiměřeně alkalickou hodnotu kyseliny, ale probíhá také v silněji alkalickém prostředí.

---

[319] Tamtéž, díl 2, 1981, str. 51 ad.

[320] Důvod: netvoří se jemně krystalické hlinitokřemičitany s větším povrchem.

[321] Ve zdivu to v zásadě odpovídá neutralizaci kyseliny kyanovodíkové hydroxidem vápenatým $Ca(OH)_2$ na kyanid vápenatý $Ca(CN)_2$.

[322] Silně vlhká malta a beton proto v důsledku protonové difuze nevykazují ostré hranice karbonizace, tj. pH.

Můžeme tedy rozlišovat tři různé oblasti reaktivity ve zdivu:

1. V nekarbonizované části se v důsledku alkalického média může nahromadit větší množství CN^-, mimo to podporované silnější absorpcí kyseliny kyanovodíkové v ještě vlhkém materiálu. Kyanid bude jako kyanid železitý vázán jen nepatrně. Ten se pak důsledkem oxidačního procesu v alkalickém prostředí velmi rychle mění na stabilní kyanid železnatý. Bude tedy delší dobu probíhat také obohacování kyanidem železnatým.

2. V mezní oblasti karbonizace tendence k obohacování kyanidu slábne, protože disociační rovnováha spočívá v přibývající míře na straně kyseliny kyanovodíkové. Ochabuje rovněž oxidační mocnost kyanidu železitého. Na druhé straně ale bude zase samotný pigment stabilnější, takže se na karbonizační hranici zmnožený kyanid železnatý spolu s méně rozpustným iontem železitým změní na vivianit, těsně promíšený s vápnem, které se v této oblasti rovněž tvoří.[323]

3. V pH neutrální, karbonizované části zdiva bude tvorba vivianitu zásadně záviset na dané kyanidové koncentraci, která je tam silně nižší. Již vzniklý kyanid železnatý se v přítomnosti vlhkosti pomalu mění na vivianit.

V tabulce 7 jsou uvedené adsorpční hodnoty různých stavebních materiálů.[324] Potvrzují předpoklad podstatně vyšší reaktivity cementů oproti cihlám, stejně jako větší náchylnost čerstvých cementů k obohacování kyselinou kyanovodíkovou proti vlhkým stavební materiálům. Překvapivě vysoká je schopnost přijímání kyseliny kyanovodíkové betonovými tvárnicemi, jejichž stáří však není v tabulce bohužel udáno. Podle definice není žádný zásadní rozdíl ve složení cementové malty a betonu, a navíc není jasné, jak se mají různé výsledky analýzy interpretovat. Uvedená data proto nejsou bezproblémová.[325] Přesto lze spolehlivě konstatovat tendenci k přijímání většího množství kyseliny kyanovodíkové u vlhkého zdiva (srv. vápenopískovcovou tvárnici: faktor 8 při stejné teplotě a rel. vlhkosti vzduchu, ale odlišném předchozím postupu). W. A. Uglow řadou důkladných testů zjistil, že beton přijímá asi 4 až 6 krát víc kyseliny kyanovodíkové než vápenná malta. Rovněž zjistil silnou tendenci vlhkých stavebních materiálů ke zvýšené adsorpci kyseliny kyanovodíkové. Uglow si navíc po řadě testů u betonu povšiml prostupujícího tmavého zbarvení, a nevyloučil proto chemickou reakci kyseliny kyanovodíkové s daným materiálem.[326]

---

[323] Z CO_2 vzduchu a $Ca(OH)_2$ malty.

[324] L. Schwarz, W. Deckert, *„Z. Hygiene und Infektionskrankheiten"*, 107, 1927, str. 798-813; tamtéž, 109, 1929, str. 201-212.

[325] Případné chemické vázání kyseliny kyanovodíkové nelze danou metodou vůbec zjistit, protože byla měřena pouze později vyšlá kyselina kyanovodíková. Navíc autoři přesně nepopsali, jaké složení jejich vzorky měly.

[326] W. A. Uglow, *„Z. Hygiene und Infektionskrankheiten"*, 108, 1928, str. 108-123.

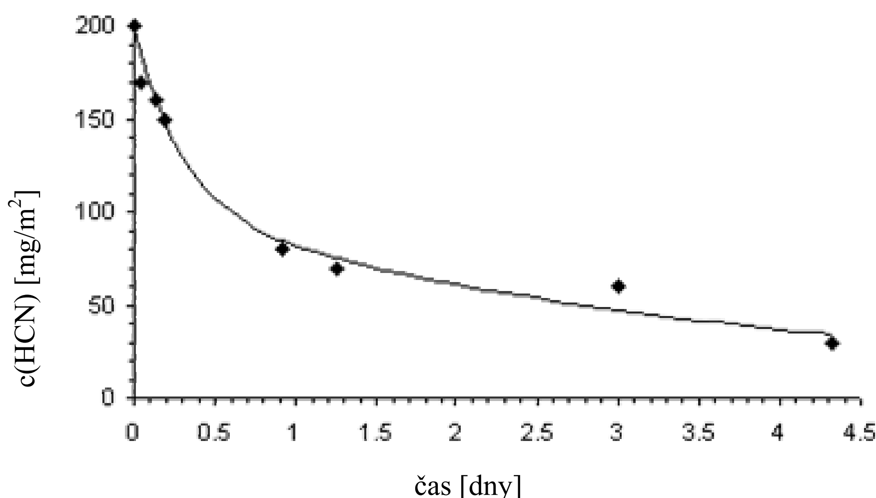
Tabulka 7: Absorpce kyseliny kyanovodíkové různými stavebními materiály při působení od 2 obj. % HCN za 24 hodiny (viz pozn. 324).	
Materiál	HCN (mg m^{-2})
slínek	55,2
cihla	73,0
vápenopísková tvárnice, přirozeně vlhká	22 740,0
vápenopísková tvárnice, krátce sušená	4 360,0
vápenopísková tvárnice, asi ½ roku vysoušená při 20º C	2 941,0
betonová tvárnice, 3 dny vysoušená	8 148,0
výřez vápenné malty, několik dní starý∗	4 800,0
výřez z cementové malty, několik dní starý∗	540,0
výřez z cementové malty, měsíc starý∗	140,0
výřez z čistého cementu, několik dní starý∗	1 550,0
∗ 2,5 až 3,3 obj. % kyseliny kyanovodíkové (viz pozn. 327). Podle autorů představují uvedené údaje obj. % teoretické hodnoty, kterých se v praxi často dosahuje na 50 nebo méně procent v důsledku adsorpce na stěnách a zaplynovaném materiálu.	

Z grafu 8 je zřejmá stálost opravdu vysoké koncentrace kyseliny kyanovodíkové po dlouhou dobu dokonce i v suchém vázaném cementu. Ani po 3 dnech neklesá koncentrace pod ¼ výchozí hodnoty. Při každodenním několikahodinovém zaplynovávání by to v tomto případě vedlo k usazení koncentrace ve zdivu při zhruba 100 až 200 mg kyseliny kyanovodíkové na m^2 materiálu. Naměřené hodnoty grafu 8 jsou přiblíženy funkcemi, které se skládají ze dvou vztahů:

$c(t)=100 \times e^{-(t/0,3)} + 100 \times e^{-(t/4)}$ (1)

c(t) = koncentrace HCN v čase t

t = čas ve dnech

Graf 8: Ubývání koncentrace kyseliny kyanovodíkové ve starých a vysušených betonových tvárnicích po 24 hodinovém zaplynování 2,5 obj. % HCN (viz pozn. 324 a pozn. v tabulce 7).

První rovnici[327] lze interpretovat jako úroveň desorpce povrchu materiálu při τ[328] 0,3 dne. Druhá rovina ukazuje pomalejší desorpci kyseliny kyanovodíkové při τ 4 dny, podmíněnou nejspíše pomaleji probíhajícími difúzními procesy vody z pórů materiálů. Pro zde popsaný úbytek koncentrace je třeba s postupujícím časem počítat také s většími chybami, protože předávání kyseliny kyanovodíkové je zpomalováno fyzikálními a chemickými efekty (stabilních sloučenin).

Pro přijímání kyseliny kyanovodíkové jde o analogickou funkci:

$$c(t) = 100 \times (2-e^{-(t/0,3)} - e^{-(t/4)}). \quad (2)$$

Tato funkce popisuje proces správně jenom tehdy, zůstává-li koncentrace kyseliny kyanovodíkové konstantní. Potom funkce dosáhnou po asi 20 dnech maxima nasycení. V oddílu 6.3.2.3. se k tomu ještě vrátíme.

[327] F. Puntigam a spol., l. c. (pozn. 102), str. 35 ad.

[328] τ je doba, za níž hodnota klesne na (0,368…) oproti výchozí hodnotě.

6. Cyklon B k usmrcování lidí

6.1. Toxikologický účinek HCN

Působení kyseliny kyanovodíkové spočívá v tom, že ochromuje dýchání každé jednotlivé buňky těla – do buněk už není krví dodáván kyslík.[329]

Hmyz a zvláště jeho vajíčka jsou na kyselinu kyanovodíkovou podstatně méně citliví než teplokrevníci. Jednak to spočívá v jejich větší rezistenci (pomalejší látková výměna), z největší části však v tom, že plyn musí ve smrtící koncentraci proniknout do nejtěsnějších štěrbin i do všech záhybů oděvů, aby např. usmrtil každou ukrytou veš. Naproti tomu jsou teplokrevníci nejen pro svou velikost, ale hlavně kvůli dýchání plícemi vystaveni velké koncentraci toxického plynu velmi rychle.

Smrtelná dávka kyanidu může být do organismu přijata orálně, dýcháním, ale také skrze pokožku. Orální otrava s vysokou koncentrací (např. požitím kyanidu draselného – cyankáli, KCN) je v důsledku křečí dýchacích svalů velmi bolestivá. Přestože při inhalaci vyšší koncentrace kyseliny kyanovodíkové upadne oběť do bezvědomí rychleji než při orálním přijetí, objevují se i zde bolestivé křeče. Z toho důvodu je používání plynu kyseliny kyanovodíkové k výkonu trestu smrti, jak tomu je dodnes v některých státech USA, již mimořádně kritizováno, viz oddíl 1. Za smrtelnou dávku je považován 1 mg kyanidu na kg tělesné váhy. Menší než smrtelná dávka kyanidu je v těle rychle zneškodněna a z něj vyloučena.[330]

Pitevní nález obecně vykazuje jasně červené mrtvolné skvrny, způsobené přesycením krve kyslíkem, protože ta již nemůže předávat kyslík buňkám.[331] [332] [333] [334] *Svědectví o zmodralých obětech tedy nemohou odpovídat skutečnosti*.

Přijetí jedu pokožkou zvláště napomáhá vlhkost při pocení. Všeobecně se doporučuje dbát při manipulaci s kyselinou kyanovodíkovou na to, aby se dotyčný pracovník nezapotil. Zde je koncentrace od 6 000 ppm[335] (0,6 obj. %) zdraví škodlivá, při 10 000 ppm (1 obj. %) může v několika minutách nastat vážné nebezpečí ohrožení života.[336]

---

329 Reverzní adice kyanidu na Fe^{3+} buněčného dýchacího enzymu cytochromoxidu, čímž dochází k přerušení dodávky kyslíku, a tím je znemožněn pro buňky životně důležitý okysličovací proces.

330 Vazba na síru (rhodanit).

331 W. Wirth, C. Gloxhuber, *„Toxikologie“,* Georg Thieme Verlag, Stuttgart 1985, str. 159f.

332 W. Forth, D. Henschler, W. Rummel, *„Allgemeine und spezielle Pharmakologie und Toxikologie“,* Wissenschaftverlag, Mannheim 1987, str. 751f.

333 S. Moeschlin, *„Klinik und Therapie der Vergiftung“,* Georg Thieme Verlag, Stuttgart 1986, str. 300.

334 H.-H. Wellhöner, *„Allegmeine und systematische Pharmakologie und Toxikologie“,* Springer Verlag, Berlin 1988, str. 445f.

335 ppm je zkratka angl. „parts per million“, zde odpovídá jeden ppm HCN jednomu ml HCN na m^3 (1 000 000 ml) vzduchu.

336 F. Flury, F. Zernik, *„Schädliche Gase, Dämpfe, Nebel, Rauch- und Staubarten“,* Berlin 1931, str. 405; srv. také M. Daunderer, *„Klinische Toxikologie“,* 30. Erg.-Lfg. 10/87, ecomed, Ladsberg 1987, str. 4ff. Vzhledem ke stáří prvně citovaného pramene, ale také vzhledem k údajům citované rozsáhlé literatury v oddílu 4.2.2., je Pressacovo tvrzení na str. 148 jeho první knihy (pozn. 47) zcela chybné; říká totiž, že tehdy ještě neznali smrtelné množství pro lidi. Stejně tak se již také vědělo, že je možné přijmutí HCN skrze pokožku.

V literatuře uváděný účinek různých koncentrací kyseliny kyanovodíkové je obsažen v tabulce 8.[337]

F. Flury a F. Zernik uvádějí, že 200 ppm jsou smrtelné během 5 až 10 minut, 270 ppm okamžitě (viz pozn. 336). Zde se přirozeně nejedná o výsledky pokusů na lidech, nýbrž o propočet, při němž byl práh rizika z bezpečnostních důvodů podhodnocen. K usmrcení statného člověka o váze 100 kg by dotyčný musel přijmout cca 100 mg kyseliny kyanovodíkové (1 mg na kg tělesné váhy). Klidné dýchání člověka obnáší asi 15 litrů vzduchu za minutu.[338] Při obsahu kyseliny kyanovodíkové o 0,02 % (cca 0,24 g na litr) by oběť k přijmutí smrtelné dávky kyseliny kyanovodíkové musela vdechnout asi 416 litrů vzduchu. Při 15 litrech za minutu by to trvalo necelou půlhodinu. Kdyby se jednalo o statnou osobu, mohla by přežít i tuto dobu. Postavíme-li však na její místo choulostivějšího člověka o váze 50 kg, který má v důsledku tělesné námahy nebo vzrušení objem dýchání 40 litrů za minutu, pak svých smrtících 208 litrů vdechne během 5 minut. Z těchto početních příkladů vidíme, že bezpečnostní pokyny mají za cíl uchránit před újmou i toho nejmenšího a nejslabšího člověka za těch nejnepříznivějších okolností. V literatuře uváděné údaje „okamžitě smrtelné“ a „rychle smrtelné“ jsou kromě toho tak neurčité, že nás nemohou uspokojit. A mimo to popisují, kdy oběť smrtelnou dávku *přijala*, ne už kdy *nastala* smrt, což může za některých okolností trvat ještě hodně dlouho.[339]

Tabulka 8: Účinek různých koncentrací kyseliny kyanovodíkové ve vzduchu na člověka

2 až 5 ppm:	rozpoznatelný zápach
10 ppm:	maximální přípustná koncentrace na pracovišti
20 až 40 ppm:	lehké symptomy po několika hodinách
45 až 54 ppm:	tolerovatelné na 1/2 až 1 hod. bez vážných bezprostředních nebo pozdějších následků
100 až 200 ppm:	smrtelné během 1/2 až 1 hodiny
300 ppm:	rychle smrtelné

Zcela jinak ovšem vypadají naše mezní hodnoty, pokud žádáme, aby i nejrobustnější ze všech myslitelných obětí byla po několika minutách mrtvá.[340] K tomu potřebná koncentrace leží přirozeně nad uvedenými hodnotami mnohonásobně výše a dala by se zjistit pouze řadou pokusů, což je u lidí přirozeně zakázáno. Jediná dostupná data jsou ta, která byla nashromážděna v USA při vykonaných exekucích kyselinou kyanovodíkovou. Leuchter u těchto exekucí uvádí koncentraci kyseliny kyanovodíkové hodnotou řádově 3 200 ppm. Podle konstituce oběti pak nastává smrt po 4 až 10 minutách.[341] Jak ovšem vyplývá z tiskových zpráv v USA, je doba popravy od 10 do 17 minut spíše pravidlem než výjimkou (srv. oddíl 1.1.).

---

337 DuPont, *„Hydrogen Cyanid“*, Wilmington, Delaware 7/83, str. 5 ad.

338 Robert F. Schmidt, *„Biomaschine Mensch“,* Piper, München 1979, str. 124.

339 M. Daunderer, l. c. (pozn. 336), str. 15.

340 Mezi toxikology je známa jako smrtelná dávka pro 100 % všech obětí, LD_{100}.

341 F. A. Leuchter (Boston), fax H. Hermannovi z 20. 4. 1992, včetně ústního sdělení pana Leuchtera.

Ohledně používaného množství se např. u plynové komory v Raleighu (Severní Karolína) uvádí 454 g KCN v polokoncentrované kyselině sírové, což vede k prudkému vyvíjení plynu, který je téměř okamžitě viditelný i pro diváky, a v několika vteřinách zasáhne oběť (viz pozn. 1). Čistě numericky se při tom vyvine asi 180 g kyseliny kyanovodíkové, což odpovídá 150 litrům plynu. Protože však značná část z něj může zůstat rozpuštěna v polokoncetrované kyselině sírové (asi 50 %, srv. oddíl 7.3.3.4.), budeme nadále vycházet ze zhruba 90 gramů, resp. 75 litrů uvolněné kyseliny kyanovodíkové. V severokarolínské plynové komoře se zmíněná kyselina vyvíjí přímo pod obětí, takže ta by v několika vteřinách po začátku exekuce mohla být vystavena koncentraci, v krátké době dosahující dokonce více než 10 obj. %, ale ta poté v důsledku rozptýlení po celé komoře neustále klesá.[342]

Při normálním objemu dýchání cca 15-20 litrů za minutu a při předpokládané střední koncentraci během exekuce jen 0,75 obj. % je za 10 minut (150-200 l vdechnutého vzduchu) přijato asi 1,35 až 1,8 gramu HCN, což odpovídá asi deseti až dvanáctinásobnému množství smrtelné dávky. Při následných propočtech budeme vycházet z desetinásobného předávkování ke spolehlivému usmrcení všech lidí během 10 minut.

6.2. Odpařovací charakteristika HCN

Cyklon B nevydává svůj toxický plyn naráz, nýbrž po delší dobu. *Protože právě tato skutečnost je rozhodující jak pro posouzení svědeckých výpovědí, tak i pro zhodnocení chemických analýz*, *budeme se jí zde blíže zabývat*.

R. Irmscher z fy DEGESCH ve svém příspěvku z roku 1942 uvádí, že v té době bylo nejběžnější používání lepenkových odřezků a sádry (Ercco) jako nosného materiálu,[343] přičemž se právě sádrový produkt – i podle výpovědí svědků – používal v koncentračních táborech.

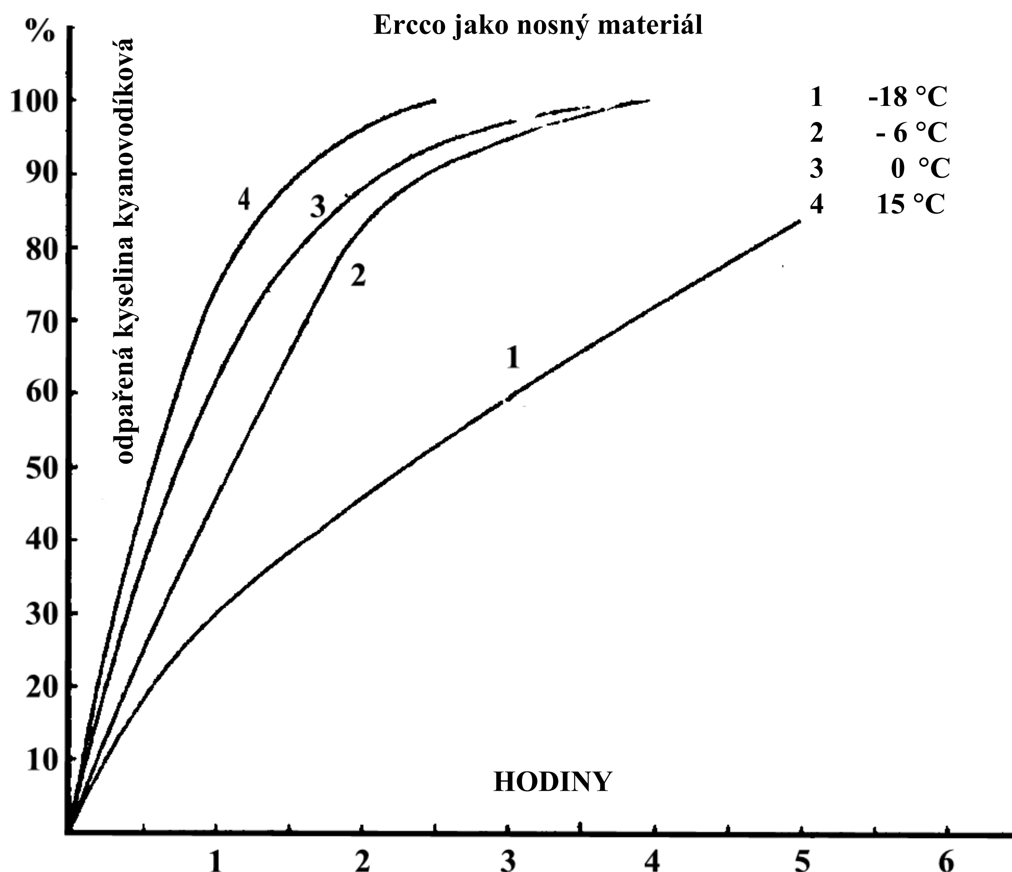
Odpařovací charakteristika tohoto produktu je podle Irmscherových údajů znázorněna v grafu 9. Při vysoké vlhkosti vzduchu se vypařování zpomaluje *„zvláště silně“*, protože odpařovaná kyselina kyanovodíková odebírá okolnímu vzduchu značné množství tepla, a tím na nosiči kondenzuje vzdušnou vlhkost, která pak opět váže kyselinu kyanovodíkovou.

Pro pozdější konstatování tedy vycházíme z toho, že při 15° C a nízké vlhkosti vzduchu během prvních pěti minut exponování preparátu opustí v Osvětimi používaný nosný materiál asi 10 % kyseliny kyanovodíkové, a po půl hodině zhruba 50 %. V chladných sklepních místnostech s relativní vlhkostí vzduchu kolem 100 % by se doba odpařování *„zvláště silně“* prodloužila.

---

[342] Při předpokládaném objemu komory 10 m^3 odpovídá 75 litrů HCN 0,75 obj. %, tedy o něco víc než dvojnásobku končené hodnoty, udávané Leuchterem.

[343] R. Irmscher, *„Nochmals: ‚Die Einsatzfähigkeit der Blausäure bei tiefen Temperaturen‘“, Zeitschrift für hygienische Zoologie und Schädlingsbekämpfung*, 1942, str. 35f.; k historii vývoje Cyklonu B srv. Wolfgang Lambrecht, *„Zyklon B – eine Ergänzung“, VffG* 1(1) 1997, str. 2-5 (online: vho.org/VffG/1997/1/Lambrecht1.html)., stejně jako tentýž, O. Karl, l. c. (pozn. 86).

Graf 9: Rychlost odpařování kyseliny kyanovodíkové z nosiče Ercco (sádra se zpevňovadlem) při 15° C a jemném rozptýlení, podle R. Irmschera/DEGESCH 1942 (viz pozn. 355)

Poněkud problematičtější je otázka, jak by se zachoval Cyklon B, ležící na podlaze místnosti naplněné lidmi. Vycházíme přitom z toho, že Cyklon B nebyl vpouštěn do nějakých drátěných sítí, resp. sloupů. Určité urychlení odpařování by zde mohlo být vyvoláno jistým, byť i jen mírným zvýšením teploty v blízkosti podlahy tělesnou teplotou množství lidí, případně rozdrolením zrn nosiče šlapajícími, resp. padajícími osobami a s tím spojeným přímým fyzickým kontaktem. Zhruba 100 % relativní vlhkost vzduchu ve sklepech krematoria II a III by proces zpomalovala *„zvláště silně“*,[344] stejně jako případné panikou vyvolané tekuté výměšky obětí na podlaze, které by se mohly začít objevovat již při uzavření dveří, tedy ještě před vpuštěním Cyklonu B. Za takových podmínek je tudíž třeba počítat se silným zpomalením uvolňování kyseliny kyanovodíkové z nosiče. *Pro naši studii však přesto vyjdeme z konzervativního předpokladu, že by se Cyklon B choval tak, jak Irmscher popisuje pro teplotu 15 ° C* (viz výše).

[344] Nevytápěné sklepní místnosti mají přirozeně velmi vysokou relativní vlhkost vzduchu. Ta by se v důsledku zde zavřených stovek lidí nepochybně pohybovala kolem 100 % a vedla by k neustálému kondenzování vody na chladných předmětech.

6.3. Usmrcování lidí plynem

6.3.1. Výpovědi svědků

6.3.1.1. Hraniční podmínky

Ke zjištění fyzikálně-chemických a technických okrajových podmínek údajného zplynovávání lidí budou v tomto oddílu zkoumány některé příslušné svědecké výpovědi. Je jasné, že úplná a detailní analýza rozmanitých svědeckých výpovědí v jednotlivých soudních procesech by zde byla neúnosně rozsáhlá.[345]

K ozřejmění problematiky si ocitujeme výtah z rozsudku frankfurtského „osvětimského" procesu:[346]

> *„[...] protože soudu chyběly všechny možnosti poznatků, běžné v normálním hrdelním procesu, aby si mohl udělat věrný obrázek skutečných událostí v okamžiku vraždy. Chyběly mrtvoly obětí, pitevní protokoly, posudky znalců o příčině a hodině smrti, scházely stopy pachatelů, vražedné zbraně atd. Přezkoumání svědeckých výpovědí bylo možné jen v ojedinělých případech. Kde existovaly pochybnosti nebo nebylo možné s jistotou vyloučit možnost mýlky, tam soud svědeckých výpovědí nevyužil [...].*
>
> *Všeobecná zjištění [...] spočívají na hodnověrných výpovědích svědků [...] Böcka, a dále na rukopisných poznámkách prvního velitele tábora Hösse."*

Podle názoru soudu tedy velmi mnoho svědeckých výpovědí nebylo dostatečně hodnověrných. Ale nakonec se přesto podařilo z některých „hodnověrných" svědků dostat *hodnověrně vypadající výpovědi*.

Ještě předtím, než se budeme blíže věnovat některým z těchto výpovědí, musíme si přiblížit okolnosti a atmosféru, v níž se v prvních poválečných letech uskutečnila mnohá přiznání a svědectví údajných pachatelů i obětí. Tehdy byla historka o průmyslovém vyhlazování lidí v Osvětimi i jinde povýšena na naprostou samozřejmost, která pro každého obviněného vždy znamenala zostření trestu – a znamená dodnes.

Podle zpráv Bernarda Clarka, který po skončení války zatýkal dočasného velitele Osvětimi Rudolfa Hösse, byl Höss během svého věznění mučen.[347] Také ve své autobiografii Höss píše o těchto a podobných událostech v polském vězení.[348] Podle tehdy vypracované zprávy amerického senátora docházelo často

---

[345] Srv. k tomu vynikající analýzu J. Grafa, *„Auschwitz. Tätergeständnisse und Augenzeugen",* l. c. (pozn. 42).

[346] Rozsudek frankfurtského „osvětimského" procesu, spisová zn. 50/4 Ks 2/63, str. 108 ad.; srv. I. Sagel-Grande, H. H. Fuchs, C. F. Rüter (Hg.), *„Justiz und NS-Verbrechen*", Band XXI, University Press, Amsterdam 1979, str. 434.

[347] R. Butler, *„Legions of Death",* Arrow Books Ltd., Londýn 1986, str. 236 ad.; srv. R. Faurisson, *„Annales d'Histoire Révisioniste",* 1, 1987, str. 137-152; D. Irving, *„Nuremberg. The Last Battle",* Focal Point, Londýn 1996, str. 241-246.

[348] R. Höss, v: Broszat (Hg.): *„Kommandant in Auschwitz"*, Deutsche Verlags-Anstalt, Stuttgart 1958.

k týrání německých vězňů ve spojeneckých věznicích, a sice pomocí následujících metod:[349]

- pálení pokožky
- vrážení hořících zápalek pod nehty
- vytrhávání nehtů
- vytloukání zubů
- přerážení čelistí
- drcení varlat
- různá poranění bitím obušky, boxery a kopanci
- zavírání bez oděvu do studených, mokrých a tmavých místností
- několikadenní držení v přetopených místnostech bez pití
- předstírané procesy
- předstírané rozsudky
- předstírané popravy
- nepraví duchovní pastýři atd.

Svého času zazněly v médiích USA ojedinělé hlasy, které jasně prohlásily, že se v případě Norimberského tribunálu nejednalo o spravedlnost, nýbrž o justiční pomstu.[350] Mluví se tam o:

- vynucených svědeckých výpovědích pod pohrůžkou trestem
- donucování k předání všech dokumentů žalující straně
- odmítání dokumentů a spisů pro obhajobu
- zákaz cest a poskytování valut obhájcům

Už jen letmý pohled na tzv. londýnský statut, který stanovil právní rámec pro Norimberský proces, ukazuje dva nápadné články, které jsou neslučitelné s právními praktikami. Článek 19 říká:

„Soudní dvůr není vázán důkazními pravidly“,

a článek 21:

„Soudní dvůr nemá vyžadovat důkazy pro všeobecně známé skutečnosti, nýbrž je má vzít na vědomí […]“[351]

Abychom mohli přiměřeně posoudit svědecké výpovědi i přiznání se pachatelů k holocaustu, je nezbytné důkladně se zabývat také okrajovými i rámcovými podmínkami, za nichž se tzv. NSG-procesy[352] konaly a stále ještě konají.[353]

---

349 Vztahuje se na demonstrativní procesy v KT Dachau, pořádané Američany, srv. projev senátora J. McCarthyho, který k nim byl US-senátem vyslán jako pozorovatel, Congressial Record-Senate No. 134, 26. 7. 1949, str. 1039 ad.; kompletně otištěno u R. Tiemanna, *„Über Galgen wächst kein Gras“,* Erasmus-Verlag, Braunschweig 1950, str. 38 ad.; Aschenauer, *„Macht gegen Recht“,* Arbeitsgemeinschaft für Recht und Wirtschaft, München 1952, str. 13 ad.; Freda Utley, *„Kostspielige Rache“,* H. H. Nölke-Verlag, Hamburg, str. 216 ad.

350 Viz zvláště články v *New York Times,* 23., 25. a 29. 2., 6. 3., 30. 7., 7. 10. 1948, 7. 1., 2. a 5. 3., 5. 5. 1949; *Chicago Daily Tribune*, 23.-26., 28.-29. 2. 1948, 12. 3., 13. 9. 1949; *Our Sunday Visitor* (USA), 14. 6. 1959; *Daily News* (Washington), 9. 1. 1949; *Sunday Pictoral* (Velká Británie), 23. 1. 1949.

351 W. Maser, *„Das Exempel“,* Blaue Aktuelle Reihe Band 9, Mut-Verlag, Asendorf 1986, zvláště str. 35, 37 a 54; k procesu všeobecně srv. zvláště A. von Knieriem, *„Nürnberg. Rechtliche und menschliche Probleme“,* Klett, Stuttgart 1953.

6.3.1.2. Výmysly svědků

Jak je tomu ve skutečnosti s obsahovou hodnověrností výpovědí? Odkazujeme zde na některá podrobná a důkladná díla k této problematice.[354] Dále podrobněji prozkoumáme tři z nejčastěji citovaných svědků, kterými jsou bývalý táborový velitel v Osvětimi Rudolf Höss, nižší příslušník SS v táboře Richard Böck, a konečně vězeň a člen zvláštního komanda v krematoriu II v Březince Henryk Tauber.

V Hössově výpovědi (podle Broszatova vydání) čteme následující (viz pozn. 348):

„Udržování ohně v jámách, přelévání nahromaděného tuku, […] při vláčení mrtvol jedli a kouřili […]“ (str. 126).

Mrtvoly byly zpočátku polévány zbytky oleje, později metylalkoholem […] Také se pokoušeli likvidovat mrtvoly výbuchem. […].“ (str. 157 ad.).

„Půl hodiny po vhození plynu byly dveře otevřeny a zapnuto ventilační zařízení. Okamžitě se začalo s vytahováním mrtvol […]“ (str. 166).

Jinde se říká:

„[…] Q: Nebylo to však pro vězně krajně nebezpečné, vstupovat do této komory a pracovat mezi všemi mrtvolami a výpary plynu?

A: Ne.

Q: Nosili jste plynové masky?

A: Někteří sice masky měli, ale nepotřebovali je, protože se nikdy nic nestalo […]“[355]

Kdo alespoň jednou v životě griloval, ten dobře ví, že nelze odebírat tuk z hořícího masa. Tuk se vznítí při zhruba 184° C[356] a je tedy první, co by na mrtvole v ohni hořelo. *Je tedy prostě nemožné, aby se při zpopelňování mrtvol hromadil snadno hořlavý tuk.* A konec konců měly být přece mrtvoly spáleny, ne usmaženy.

Spalování mrtvol na otevřeném prostoru s hořlavou kapalinou nefunguje, protože tekutiny mají přirozenou vlastnost vyprchat nebo se odpařit. Pokud mají být spáleny mrtvoly, obsahující více než 60 % vody, je k tomu zapotřebí velké množství paliva a vysoký žár. *Rozhodně na to nestačí otevřený oheň, živený olejem nebo metylalkoholem.*

---

[352] Verfahren über **N**ational-**S**ozialistische **G**ewaltverbrechen (Soudní řízení s nacionálně-socialistickým zločineckým násilím).

[353] Srv. Manfred Köhler (alias G. Rudolf), *„Der Wert von Assagen und Geständnissen zum Holocaust“,* v: E. Gauss (vyd.), l. c. (pozn. 22), str. 61-98 (online: vho.org/D/gzz/4.html).

[354] E. Kern, *„Meineid gegen Deutschland“,* Schütz, Pr. Oldendorf, 21971; E. Gauss, *„Vorlesungen…“,* l. c. (pozn. 42; online: vho.org/D/vuez/v1.html); Jürgen Graf, *„Auschwitz. Tätergeständnisse und Augenzeugen“,* l. c. (pozn. 42); také M. Köhler, l. c. (pozn. 353).

[355] J. Mendelsohn, *„The Holocaust“,* Vol. 12, Garland, New York 1982, str. 113, výslech R. Hösse, 2. 4. 1946.

[356] J. H. Perry, *„Chemical Engineer's Book“,* Wilmington, Delaware 1949, str. 1584.

Údajný pokus o likvidaci mrtvol odstřelením výbušninou snad není ani třeba komentovat. *Při čtení uvedených výpovědí si člověk musí nutně položit otázku, nejen v jakém duševním stavu se musel Höss tehdy nacházet, ale jaký je duševní stav těch, kdo takové výpovědi berou vážně.* Podobné výpovědi jsou bohužel spíše pravidlem než výjimkou![357]

Vstupovat do „plynové komory" bez ochranného filtru, jíst a kouřit tam, stejně jako vytahovat z ní mrtvoly bezprostředně po otevření dveří, by bylo myslitelné jenom tehdy, kdyby v místnosti nebylo nebezpečné množství toxického plynu. Otázka, zda to bylo možné, bude tématem oddílu 6.3.3.2.

Je zajímavé, že Broszat ve své edici výpovědí Rudolfa Hösse vypustil poslední stránky, protože obsahují *„zcela scestné údaje o množství těchto Židů"*. Höss mluví o 3 milionech Židů v Maďarsku, 4 milionech v Rumunsku a 2,5 milionech v Bulharsku. Skutečná čísla jsou zhruba o dělitel 10 nižší.[358] Kromě toho jsou tam také následující neuvěřitelnosti:[359]

> „Přestože byli dobře zásobováni stravou a měli mimořádné příplatky, bylo je [členy židovského zvláštního komanda] často vidět, jak jednou rukou vlečou mrtvolu, přičemž v druhé mají něco k jídlu a žvýkají.
>
> Dokonce i při hrůzné práci vykopávání a spalování v masových hrobech se nenechali vyrušovat od jídla. Neotřáslo jimi ani spálení člena vlastní rodiny […]."

Toto už lze strávit opravdu dost těžko!

Dalším často citovaným a mimořádně důležitým svědkem je Henryk Tauber. Podle vlastních údajů byl během války členem zvláštního vězeňského komanda krematoria II. J.-C. Pressac píše, že jeho svědecká výpověď ohledně krematorií je nejlepší a z 95 % historicky spolehlivá. Čteme tam následující:[360]

> „Při spalování takových [nikoli vyzáblých!] těl jsme koks používali jenom k rozpálení pecí, protože tučná těla [!!] díky uvolňování tělesného tuku hořela sama od sebe. Při nedostatku koksu jsme příležitostně používali slámu a dřevo v popelnících pod muflovou pecí. Když pak začaly tučnější mrtvoly hořet, chytily od nich i ostatní. […].
>
> Později, když už šlo jedno spalování za druhým, hořely pece samy od sebe díky žáru ze spalovaných těl.
>
> Jindy zase příslušníci SS vhodili zajatce, kteří nepracovali dost rychle, do jámy poblíž krematoria, plné vařícího se lidského tuku. V té době [létě

---

[357] Důkladnou analýzu takových výpovědí vypracoval Arnulf Neumaier, *„Der Treblinka-Holocaust,"* v: E. Gauss (vyd.), l. c. (pozn. 22), str. 347-374 (online: vho.org/D/gzz/15.html).

[358] Intenzivní statistické výzkumy v tom směru podnikli W. N. Sanning, l. c. (pozn. 40); W. Benz, *„Dimension des Völkermords",* Oldenbourg, München 1991; srv. G. Rudolf, *„Statistisches über die Holocaust-Opfer. W. Benz und W. N. Sanning im Vergleich",* v: E. Gauss (vyd.), l. c. (pozn. 22), str. 141-168 (online: vho.org/D/gzz/7.html).

[359] J. Bezwinska, *„KL Auschwitz in den Augen SS",* Nakl. Státního osvětimského muzea, Osvětim 1973, str. 135 ad.

[360] Výslech Henryka Taubera z 25. 5. 1945, příloha 18, svazek 11 Hössova procesu, cit. podle J.-C. Pressaca, l. c. (pozn. 67), str. 489 ad.; každopádně není tato výpověď nijak netypická, srv. A. Neumaier, l. c. (pozn. 357).

1944] byly mrtvoly spalovány venku v jámách, z nichž odtékal tuk do oddělených, v zemi vykopaných jímek. Tento tuk se podle potřeby naléval na mrtvoly k urychlenému spalování. […].“

Tauberovy vývody o hořlavých a samozápalných mrtvolách jsou naprosto absurdní a odporují přírodovědeckým i technickým zákonům.[361] Také ohledně údajného vařícího se tuku z mrtvol zaměňuje Tauber smažení se spálením. Tuk se navíc nemůže vařit, protože zhruba při teplotě 180-190° C prostě vzplane.

Dokonce i v jím popisovaném technickém detailu se Tauber prozrazuje jako lhář. Topné plyny v peci krematoria proudí z topeniště přes žároviště s mrtvolou skrze popelník do sopouchu, kdežto zplodiny spalování ze žároviště odcházejí komínem.[362] Kdyby se tedy v popelníku rozdělal oheň ke spálení nad ním ležících mrtvol, proudění plynu by se obrátilo: čerstvý vzduch by byl nasáván komínem a zplodiny spalování by se hromadily v žárovišti, odkud by si prorazily cestu ven do místnosti s pecemi. *Tauberem popisované spalování z popelníku tedy rozhodně nemůže fungovat*. Takové výpovědi nejsou, abychom použili Pressacových slov, nic jiného než holé lži a čiré výmysly.[363]

Nyní k výpovědi svědka Richarda Böcka, citovaného frankfurtským soudem:[364]

„Jednou, bylo to v zimě 1942/43, se mě H. zeptal, zda bych neměl chuť jet s ním na plynovací akci. […]

Transportní kolona stála na volné trati. […]

Všichni byli naloženi a odvezeni k bývalému selskému dvoru. […]

Poté, co byl celý transport – mohlo se jednat asi o 1 000 lidí – v budově, zavřela se brána. Vzápětí jeden SS-man, myslím, že to byl velitel roty, odešel k našemu vojenskému sanitnímu vozu a přinesl plechovku s plynem, s níž se pak odebral k žebříku […]. Všiml jsem si, že při stoupání po žebříku měl nasazenou plynovou masku […] nasypal obsah plechovky do otvoru […]. Když pak zase dvířka zavřel, spustil se uvnitř budovy nepopsatelný řev […]. Trvalo to asi 8 až 10 minut, a pak všechno utichlo. O chvíli později vybraní vězni otevřeli vrata a uvnitř bylo ještě vidět modravé výpary, vznášející se nad obrovskou hromadou mrtvol […]. Samozřejmě jsem se divil, že vězeňské komando, určené k vytahování mrtvol, vstupuje do budovy bez plynových masek, přestože se nad mrtvolami ještě vznášel modrý opar, o němž jsem si myslel, že je to plyn […].“

[361] Ohledně potřeby energie pro spálení mrtvoly obecně a v osvětimských krematoriích zvláště viz C. Mattogno a F. Deana, *„Die Krematoriumsöfen von Auschwitz“*, v: E. Gauss (vyd.), l. c. (pozn. 22), str. 281-320 (online: vho.org/D/gzz/13.html).

[362] J.-C. Pressac, l. c. (pozn. 67), str. 93 ad., kapitola o stavbě a způsobu fungování kremačních pecí, tehdy zřizovaných v německých koncentračních táborech.

[363] Tamtéž, str. 469 ad., o výpovědích svědků C. S. Bendela, M. Nyiszliho a H. Taubera; ohledně kremační techniky srv. také C. Mattogno a F. Deana, l. c. (pozn. 361).

[364] Výslech svědka R. Böcka v tzv. frankfurtském „osvětimském“ procesu, spis. zn. 4 Js 444/59, listy 6878 ad., zde cit. list 6881 ad.

Podle dosavadního zkoumání našeho tématu můžeme ke svědeckým výpovědím spolehlivě konstatovat:

- Podle profesionálních analýz leteckých snímků nejsou na rozhodujících – a svědky výslovně udávaných – místech žádné stopy po velkých spalovacích jámách, skladech paliva, mračnech kouře, ani po plamenech.[365] *V důsledku toho jsou příslušné likvidační scénáře velmi pravděpodobně zfalšované.*
- 1 000 lidí potřebuje místo nejméně 200 m^3 velké. Podle svědeckých výpovědí měl každý ze selských domů plochu nanejvýš poloviční.[366]
- Oddíl 6.1.: Kyselina kyanovodíková je bezbarvý, neviditelný plyn a proto nemohl být vidět žádný „vznášející se modrý opar". Tato pasáž je projevem čiré fantazie, možná podvědomě vyvolané jménem kyseliny, které ukazuje na vytváření pigmentu vivianitu (kyselina kyanovodíková je německy „Blausäure" – dosl. „modrá kyselina" – a vivianit se také nazývá berlínská modř, pruská modř, pařížská modř atd.; pozn. překl.)
- Oddíl 2.2.: Protože se vylíčená událost odehrála v zimě, je rychlost procesu prostě neuvěřitelná; při teplotách pod nulou vyvíjí Cyklon B kyselinu kyanovodíkovou jen velmi pomalu.[367]
- Popisovaný vstup členů komanda do místnosti s vysokou koncentrací toxického plynu bez ochranných filtrů není možný, protože takový postup by byl zjevně dříve či později smrtelný.

K Böckově výpovědi ovšem státní zástupce Dreßen soudí:[368]

„Vážený pane XY,

pro Vaši informaci Vám zasílám přiloženou kopii svědecké výpovědi bývalého příslušníka SS o plynování vězňů v Osvětimi. […] Jde pouze o malou ukázku, protože existuje mnoho dalších takových výpovědí. Na rozdíl od Vás jsem názoru, že tyto zprávy očitých svědků, pokud jde o skutečnost plynování lidí, jsou zcela schopné vyvrátit popírání tohoto faktu.

S přátelským pozdravem Dreßen, státní zástupce."

A ještě jednou:

„[…] Böckova výpověď je ostatně pouze jedním z mnoha takových projevů […].

S přátelským pozdravem Dreßen, státní zástupce."

Böckova výpověď patří k těm nemnohým, které frankfurtský soud po pečlivém přezkoumání uznal za přesvědčivé. Řečeno ještě jinak a lépe:

---

[365] Srv. J. C. Ball, l. c. (pozn. 42).

[366] J.-C. Pressac, l. c. (pozn. 67), str. 161 ad.

[367] Srv. oddíl 6.2.

[368] Dopis státního zástupce Dreßena, ústředna Zemské justiční správy Bádenska-Virtemberska, spis. zn. 110 AR 916/89, 26. 7. 1989 resp. 11. 10. 1989; srv. knihu Ernst Klee, Willy Dreßen, *„Schöne Zeiten"*, S. Fischer, Frankfurt 1988.

Patří k těm výpovědím, u nichž nejsou nesrovnalosti pro laika tak snadno rozpoznatelné.

Přesto je Böckova výpověď naprosto nevěrohodná. Sám Pressac ve své knize na několika místech píše velmi kriticky o spolehlivosti a věrohodnosti svědeckých výpovědí,[369] *na nichž přece spočívá celá konstrukce vraždění v plynových komorách*. Pressac pak ve své knize vypočítává nepravdy, nemožnosti a přehánění svědků. V jednom interview konečně sám prohlásil:[370]

> „Ne, kdepak! Žádnou seriózní historiografii nelze postavit pouze na výpovědích svědků."

To je jistě správné. *Současně však sám staví všechny své vývody k údajné existenci „plynových komor" pro lidi právě na těchto svědeckých výpovědích!* Jinde zase se stěží překonatelnou naivitou říká:[371]

> *„Svědci nikdy nelhali, ale mohli se mýlit"* (!!).

Pressac je podle všeho z establishmentu jediný, který si povšiml vědeckých pokroků revizionistického zkoumání. Je mu jasné, že tradiční historiografie by na světlo vynesenými fakty rychle vedla k absurditě. V souladu s tím tedy stále více mění tón své řeči, když se obrací k veřejnosti. Prudké útoky mediálního oblíbence Pressaca proti stávající historiografii jsou shrnuty v nedávno vydané knize o historii revizionizmu ve Francii, v němž etablovaný dějepis holocaustu označuje za *„shnilý"*, a dále uvádí:[372]

> „*Lze ještě obrátit kormidlo? Už je příliš pozdě. Všeobecná korektura je lidsky i fakticky nemožná [...]. Nevyhnutelně se vynořují nové dokumenty a budou stále silněji otřásat oficiálním přesvědčením. Současný pohled na svět [nacistických] táborů je neskutečný, přestože zatím triumfuje. Co z toho dokážeme zachránit? Jen velice málo."*

Ve své první a dosud nejdůkladnější knize se Pressac cítil nucen údaje svědků v mnoha případech korigovat, aby z nich odstranil chyby a – podle svého názoru – technické nemožnosti, přičemž ovšem nechává často otevřené, na jakém základě své korektury prováděl. *Svévoli svědků prostě nahradil svou vlastní*. Tak např. Pressacem odhadovaná čísla obětí plynování jsou podstatně nižší než u svědků, kteří v případech krematorií II a III často uváděli několik tisíc mrtvých na každé jednotlivé zplynování. Již pouhých tisíc lidí by bylo možné umístit ve sklepě o ploše 210 m^3 jen za předpokladu nejpřísnější disciplíny a ochoty spolupráce (!) obětí (viz oddíl 6.3.2.1.1.). Naproti tomu některými svědky uváděné počty lidí (2 000 a víc)[373] by se do márnice 1 prostě nevešly.

Až do konce osmdesátých let bylo oficiálně kolportováno falešné číslo 4 miliónů obětí v Osvětimi a Březince. Aby se k němu nějak došlo, byli ob-

---

[369] J.-C. Pressac, l. c. (pozn. 67), str. 124-128, 162, 174, 176 ad., 181, 229, 239, 379 ad., 459-502. Ohledně dalších svědeckých výpovědí viz také pozn. 359 a E. Kogon, H. Langbein, A. Rückerl a spol. (Hg.), *„Nationalsozialistische Massentötung durch Giftgas"*, S. Fischer Verlag, Frankfurt 1983, str. 194-239.

[370] *Fokus* Nr. 17/1994, str. 118, 120.

[371] *Die Woche,* 7. 10. 1993, str. 8.

[372] In: Valérie Igounet, *„Histoire du négationnisme en France",* Edition du Suil, Paris 2000, str. 652. Srdečný dík za upozornění na knihu patří R. Faurissonovi.

[373] 2000 podle C. S. Bendela, 3000 podle Niyszliho, viz pozn. 363.

hájci holocaustu nuceni sáhnout k technicky nemožným počtům – tedy přesně tak, jak to dělali svědci! Momentálně se oficiálně vychází z cca 1 až 1,5 milionu obětí![374]

Následně jsou popsána zařízení a jednotlivé kroky ke zplynování lidí tak, jak by podle Pressaca musely vypadat za předpokladu asi milionu v nich zabitých lidí:

Krematorium I:

Uzavření nebližšího okolí krematoria pro nepovolané; odkládání šatstva vždy 500 až 700 obětí na volném prostranství; vstup do („plynové komory“) místností s pecemi; po uzavření dveří vhození Cyklonu B při použití plynových masek; po smrti obětí (kolem 5 min.) zapnutí ventilátorů (pokud existovaly), resp. otevření dveří; vyklízení komory bez ochranných filtrů, spalování obětí.[375] Podle Pressaca zde bylo jen málo zplynování, celkem méně než 10 000 obětí.[376]

Krematoria II a III:

Vstup pro 800 až 1 200 obětí západním schodištěm do márnice 2; odkládání šatstva; sestup po schodech do márnice 1 („plynové komory“); po uzavření dveří naplnění místnosti Cyklonem B síťovými sloupy s použitím plynových masek; po smrti obětí (5 min.) zapnutí ventilace; po zhruba 20 min. otevření dveří; postříkání mrtvol, znečištěných krví a výměšky; odvážení mrtvol bez ochrany dýchání; ještě ve sklepě stříhání vlasů a vytahování zlatých zubů; doprava těl výtahem (nosnost 1,5 t) do přízemí; odtud jejich transport vodními žlaby k pecím; kremace.[377] Kolem 400 000 obětí pro krematorium II, 350 000 obětí pro krematorium III podle Pressaca,[378] *podle starších údajů to byl trojnásobek (při celkovém počtu obětí 4 miliony)!*

Krematorium IV/V:

Svlékání obětí při vhodném počasí venku, jinak v márnici, zčásti v přítomnosti mrtvol, které tam od posledního zplynování čekají na kremaci; odchod do „plynové komory“ kolem skladiště uhlí a lékařského pokoje; po uzavření dveří vhození Cyklonu B ze žebříku otvorem ve stropě; po 15 až 20 min. otevření dveří; odvoz mrtvol zvláštním komandem (částečně s plynovými maskami, většinou bez nich) do márnice, resp. ke spalovacím jámám za krematoriem V. Podle Pressaca jen těžko spočitatelný počet obětí, pravděpodobně pro každé krematorium asi po 100 000, resp. *podle staršího dogma trojnásobek*.[379] Podobně to platí pro selská stavení I a II (viz oddíl 4.4.3.).

---

[374] Ohledně oficiální korektury počtu obětí viz Werner Rademacher, *„Die Wandlungen der Totenzahl von Auschwitz“, VffG* 3(3) 1999, str. 256-267 (online: vho.org/VffG/1999/3/Rademacher256-267.html); Robert Faurisson, *Weiviele Tote gab es in Auschwitz“, VffG* 3(3) 1999, str. 268-272 (online: vho.org/VffG/1999/Faurisson268-272.html).

[375] J.-C. Pressac, l. c. (pozn. 67), str. 125.

[376] Tamtéž, str. 131 ad.

[377] Tamtéž, str. 253.

[378] Tamtéž, str. 187.

[379] Tamtéž, str. 384-390.

6.3.1.3. Množství toxického plynu

Ohledně koncentrace toxického plynu, používaného při údajných exekucích, se mínění značně rozcházejí.[380] Jako jediný nepřímý pramen, který máme v této věci k dispozici, jsou svědky udávané údajné doby trvání poprav, z nichž se nechá zhruba odhadnout použitá koncentrace a od ní zase odvodit použité množství. Podle svědků se doba trvání exekucí pohybovala v rozmezí několika málo minut.[381]

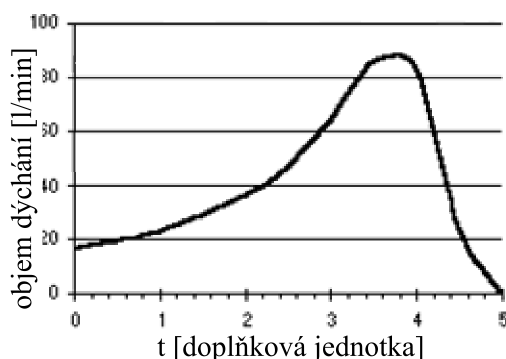
Vyjde-li se z doby trvání exekuce, která přibližně odpovídá času v amerických plynových komorách (asi 10 min. při 3 200 ppm HCN, srv. oddíl 6.1.), pak

---

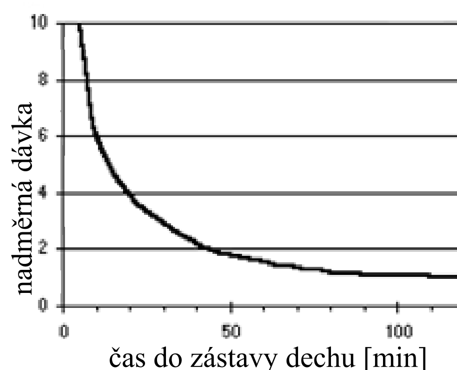
[380] Svědci přitom mluví o několika kg, srv. J. Buszko (Hg.), *„Auschwitz, Nazi Extermination Camp"*, Interpress, Warszawa, 1985, str. 188: 6 až 12 kg; Leon Poliakov, *„Harvest of Hate"*, Greenwood Press, Westport (Conn), 1971, str. 205: 5 až 7 kg; analýzu svědeckých údajů provedl D. D. Desjardin: *„Kenneth Stern's Critique of The Leuchter Report: A Critical Analysis"*, online: codoh.com/newrevoices/nddd/ndddstern.html. Nebere však v úvahu zpomalené předávání kysliny kyanovodíkové nosičem. Srv. také Desjardinovo interview s F. Piparem, l. c. (pozn. 143), v němž Piper mluví o 6 kg na 1 400 lidí.

[381] Ohledně doby trvání exekuce viz vedle výpovědí R. Hösse a R. Böka např.: Schwurgericht Hagen, Urteil vom 24. 7. 1970, Az. 11 Ks 1/70, str. 97 (5 min.); Final Trial Brief of the Prosecution, nach U. Walendy, *„Auschwitz im IG-Farben-Prozeß"*, l. c. (pozn. 135), str. 47-50 (3 až výjimečně 15 min.); E. Kogon, H. Landbein, A. Rückerl a spol., l. c. (pozn. 369), (ihned až 10 min., zřídka až 20 min.); J Buszko (Hg.), *„Nazi Extermination Camp"*, Interpress Poublisher, Warszawa 21985, ve spolupráci se Státním muzeem Osvětim, str. 114 a 118 (několik málo min.); H. G. Adler, H. Langbein, E. Lingens-Reiner (Hg.), *„Auschwitz"*, Europäische Verlagsanstalt, Köln 31984, str. 66, 80 a 200 (do necelých 10 min.); Hamburger Institut für Sozialforschung (Hg.), *Die Auschwitz-Hefte*, Band 1, Beltz Verlag, Weinheim 1987, str. 261 ad. a 294 (okamžitě až po 10 min.); C. Vaillant-Couuirier, *„Der Prozeß gegen die Hauptkriegsverbrecher vor Internationalen Militärgerichtshof Nürnberg (IMT)*, Band VI, str. 242 (5 až 7 min.); M Nyiszli in: G. Schoenberber (Hg.), *„Wir haben es gesehen"*, Fourier, Wiesbaden 1981, str. 250 (5 min.); C. S. Bendel in: H. Langbein, *„Menschen in Auschwitz"*, Europaverlag, Wien 1987, str. 221 (konec křiku obětí po 2 min.); S. Broad in: B. Naumann, *„Auschwitz"*, Athenäum, Frankfurt/Main 1968, str. 217 (4 min.), otevření dveří po 10-15 min.: A. Rückerl, *„NS-Verbrechen vor Gericht"*, C. F. Müller, Heidelberg 1984, str. 58 ad.; K. Hölbinger in: H. Langbein, *Der Auschwitz-Prozeß"*, Europäische Verlagsanstalt, Frankfurt/Main 1965, str. 73 (1 min.); R. Böck, tamtéž, str. 74 (po zavření dveří 10 min. křiku obětí, poté otevření); H. Stark, tamtéž, str. 439 (10-15 min. křiku obětí); F. Müller, tamtéž, str. 463 (8-10 min.); E. Pyš, tamtéž, str. 748 (po několika min. zapnutí ventilace); K. Lill. Tamtéž, str. 750 (po několika vteř. od vhození Cyklonu B křik, za několik minut vychází z komína kouř); Protokol posudku prof. dr. Jagschitze, 3. až 5. den procesu v trestní věci Honsik, 29. 4., 4. 5. 1992, spis. zn. 20e Vr 14184 a Hv 5720/90, Zemský soud Vídeň, str. 443 (2-3 min.); Dokument 3868-PS, IMT-Band 33, str. 275 ad., cit podle L. Rosenthal, *„‚Endlösung der Judenfrage', Massenmord oder ‚Gaskammerlüge'?"*, Verlag Darmstädter Blätter, Darmstadt 1979 (2 až výjimečně 15 min.); R. Höss, l. c. (pozn. 351) (30 min. na celou proceduru včetně větrání); Hans Münch, in: G. Rudolf, *„Auschwitz-Kronzeuge Dr. Hans Münch im Gespräch"*, *VffG* 1(3) 1997, str. 139-190 (2 až 5 min. v zimě) (online: vho.org/VffG/1997/3/RudMue3.html); Salmen Lewenthal, *„Hefte von Auschwitz"*, Sonderheft 1, *Handschriften von Mitgliedern des Sonderkommandos*, vyd. Státní muzeum Osvětim, 1972, str. 155 (náhlé ticho); Dov Paisikovic, in: Léon Poliakov, *„Auschwitz"*, René Juillard, 1964, str. 159 ad. (3-4 min.); Franke-Gricksch Report, in: J.-C. Pressac, l. c. (pozn. 67), str. 238 (minuta do smrti, další do otevření dveří); Rudolf Vrba alias Walter Rosenberg, Alfred Wetzler, Ref. M 20/153, Yad Vashem (podle War Refuge Board, *„German Extermination Camps – Auschwitz and Birkenau"*, in David S. Wyman (Hg.), *„America and the Holocaust"*, Bd. 12, Garland, New York/London 1990, str. 20 (po 3 minutách byl každý v místnosti mrtvý); Jerzy Tabeau, in: *„The Extramination Camps of Auschwitz (Oswiecim) and Birkenau in Upper Silesia"* (10 min., cit pole Enrique Aynat, *„Les protocolos de Auschwitz. I Una fuente historica?"*, Garcia Hispan, Alicante 1990); André Lettich, *Trente-quatre mois dans les Camps de Concentration"*, Imprimerie Union Coopérative, Tours 1946 (několik okamžiků); Janda Weiss, in: David E. Hackett (Hg.), *„The Buchenwald Report"*, München 1997, tr. 349 (3 min.). Pokud se ve svědeckých výpovědích vyskytují delší časy smrti, pak se to netýká krematorií II a III, nýbrž krematorií IV/V, bunkrů 1/2 nebo krematoria I v základním táboře. Zabíjení v krematoriích II a III tedy mělo být velmi rychlé.

musí po polovině této doby (5 min.) proniknout i do nejvzdálenějšího kouta komory koncentrace nejméně 3 000 ppm (3,6 g/m^3). Při 430 m^3 volného prostoru v márnici 1 krematorií II a III[382] to po pěti minutách odpovídá nejméně 1,5 kg uvolněné kyseliny kyanovodíkové. Protože však nosný materiál po 5 minutách vydá asi jen 10 % kyseliny kyanovodíkové (srv. oddíl 6.2.), muselo by být k okamžitému usmrcení použito nejméně desetinásobného množství Cyklonu B.[383] To platí ovšem jen za předpokladu, že uvolněná kyselina kyanovodíková zasáhne oběti okamžitě, což v přeplněném a velkém sklepě nelze očekávat. Tím je prokázáno, že pro svědky líčený proces zplynování by se bylo muselo použít nejméně 20 kg Cyklonu B.[384]

Graf 10: Schematické znázornění procesu dýchání v závislosti na čase v případě dušení/otravy.

Graf 11: Přijaté množství HCN jako funkce času do zastavení dýchání po předávkování smrtelnou dávkou (cca 80 mg).

382 504 m^3 minus 75 m^3 obsazených 1 000 osob.

383 Nejméně desetinásobné proto, že počáteční odpařování kyseliny kyanovodíkové vede k okamžitému vysrážení kyseliny kyanovodíkové na nosiči, a tím by bylo další odpařování téměř zastavené, srv. oddíl 6.2.

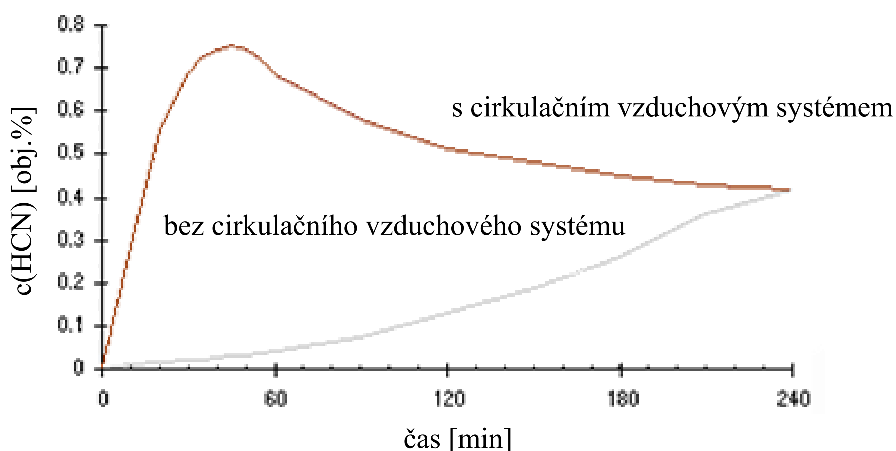
384 Zdržím se zde komentáře k otázce, zda takové množství vůbec bylo k dispozici, protože i bez něj je odhalení absurdnosti postačující; srv. k tomu první vydání tohoto Posudku, l. c. (pozn. 42), str. 65 ad.

Zjišťujeme tedy a konstatujeme: Svědky popsané scénáře přepokládají rychlý růst koncentrace kyseliny kyanovodíkové v komoře *všude*. Tím však logicky nemohlo ve stejném čase dojít ke zredukování koncentrace kyseliny – např. dýcháním obětí. Taková ztráta koncentrace kyseliny kyanovodíkové by musela být kompenzována mnohem rychlejším odpařováním čerstvé kyseliny, protože k rychlé popravě by *musela* koncentrace kyseliny kyanovodíkové prudce stoupat.

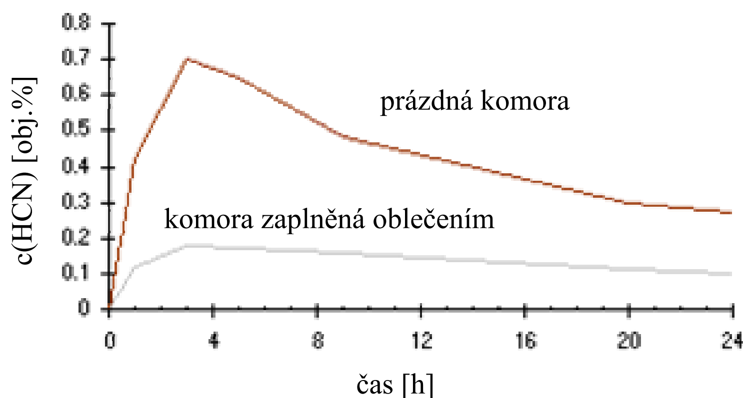
Tabulka 9: Snížení obsahu O_2 ve vzduchotěsné márnici 1 jako funkce času

Čas do zástavy dýchání [min]	Inhalovaný objem 1000 obětí [m³]	Ve volných částech místnosti	Snížení obsahu O_2 (30% na inhalaci)	Snížení obsahu O_2 (20% na inhalaci)
5	210	0,5	17,9	18,9
10	420	1	15	16,8
20	840	2	10,5	13,4
30	1 260	3	7,4	10,8
45	1 890	4,5	4,2 (smrtelné)	7,8
60	2 520	6		5,5 (smrtelné)
120	5 040	12		

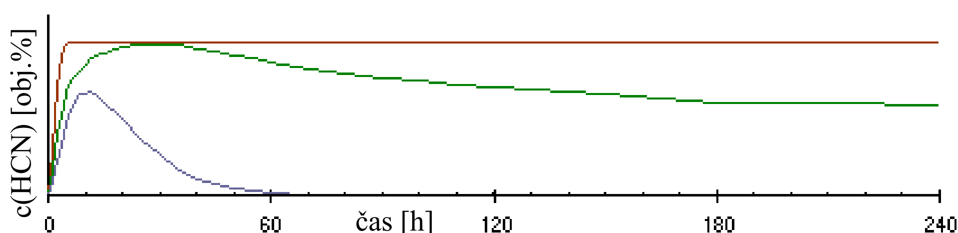
Tabulka 10: Množství kyanovodíku jako funkce času popravy (smrtelná dávka = 80 mg/osobu = 80 g/1000 osob)						
Čas do zástavy dechu [min]	Nad-měrná dávka	Inhalova-né množ-ství HCN [g]	Podíl uvolně-né HCN [%]	Množství HCN uvol-něné z nosiče [g]	Použitý Cyklon B (15°C) [g]	$HCN_{inhalovaná}$ / $HCN_{použitá}$ [%]
5	10	800	40	2 030	28 600	3
10	6	480	63	760	5 000	10
20	4	320	86	370	1 230	26
30	3	240	95	252	625	38
45	2	160	99	161	320	50
60	1,5	120	100	120	200	60
120	1	80	100	80	100	80

Graf 12: Chování kyanovodíku v odhmyzovací komoře s a bez cirkulačního vzduchového systému, měřeno vždy uprostřed místnosti (interní korespondence DEGESCH; hodnoty se v různých místech velmi lišily).

Graf 13: Chování kyanovodíku v odhmyzovací komoře s a bez oblečení při pokojové teplotě.

Horní křivka: Ideální chování koncentrátu bez adsorpčních ztrát.
Střední křivka: Normální chování koncentrátu v teplé komoře.
Dolní křivka: Normální chování koncentrátu ve studené komoře.

Graf 14: Vztah mezi adsorpcí kyanovodíku oblečením a teplotou v odhmyzovací komoře s cirkulačním vzduchovým systémem (schematicky).

Po několikaminutovém konci dýchání stále více obětí by navíc tato důležitá příčina ztráty kyseliny kyanovodíkové odpadla. Protože by ale Cyklon B i pak vydával stále ještě mnoho kyseliny kyanovodíkové, musí se vycházet z toho, že obsah kyseliny kyanovodíkové v takové komoře by v první čtvrthodině neustále velmi strmě stoupal. Protože by však muselo být i v nejvzdálenějším koutě komory již po několika minutách dosaženo smrtelné koncentrace (3 200 ppm), znamená to, že by obsah kyseliny kyanovodíkové v komoře po asi čtvrthodině překročil průměrně 10 000 ppm a poté by ještě sice pomalu, ale pořád trvale stoupal.

Bylo by v hrubém rozporu se svědeckými výpověďmi vycházet z toho, že dýchání v komoře uzavřených obětí by znatelně nezredukovalo obsah kyseliny kyanovodíkové ve vzduchu.[385] To by totiž předpokládalo, že by uzavřená oběť po většinu doby, kdy Cyklon B vydává kyselinu kyanovodíkovou v citelném množství (nejméně hodinu), do určité míry působila jako živý filtr. Tisíc lidí, zavřených v hermetickém sklepě, by však po hodině zemřelo již vzhledem k rostoucímu nedostatku kyslíku.[386]

Z těchto úvah tedy vyplývá, že v márnici 1 krematorií II a III by během údajného zplynování kyselina kyanovodíková působila na zdivo přinejmenším v tak velké koncentraci, jaká byla používána při odhmyzování. Zvláště u chladného a vlhkého zdiva sklepů krematorií II a III by se v této době muselo počítat s velkou mírou absorpce kyseliny kyanovodíkové. Jak dlouho by doba působení trvala, to závisí především na následném větrání, které si níže probereme.

---

[385] Tak např. teze G. Wellerse, l. c. (pozn. 54); pod. také v souvislosti s používání menšího množství Cyklonu B, postavené na mylné tezi: J. Bailer, l. c. (pozn. 51); W. Wegner, l. c. (pozn. 48).
[386] Srv. moje detailní vývody v prvním vydání, l. c. (pozn. 42), str. 67 ad.

6.3.2. Posouzení svědeckých popisů

6.3.2.1. Absurdní divadlo

Nejprve kritická poznámka ke třem komplexům svědeckých výpovědí zplynování lidí:

6.3.2.1.1. Nezbytnost kooperace

Představme si následující scénu: Tisíc lidí se má odebrat do odkládacího sklepa o ploše 390 m^3. Pro každého tedy zůstává na svlečení plocha o hraně pouhých 60 cm. Podle zkušeností se však lidé obvykle nerozptylují v místnosti rovnoměrně, a zvláště ne tehdy, když tak zásadně dělat nechtějí.[387] Aby se lidé v daném prostoru rozmístili pravidelně, musel by se s nimi takový postup nacvičit. Jinak řečeno, bylo by třeba jim vštípit, o co jde a co se má dělat, a lidé by museli být ochotni spolupracovat.

Svlékání lze samozřejmě také provádět vždy s menším počtem lidí, což však předpokládá, že by se již svlečení odebrali do „plynové komory" a tam trpělivě čekali na další dávky naháčů. Ale nejpozději v „plynové komoře" by to znovu představovalo problém. Zde má každý člověk k dispozici plochu o hraně už jen 45 cm. Lidé by se tedy museli stavět těsně vedle sebe, přičemž by se první vstupující museli disciplinovaně postavit až k nejvzdálenější stěně. Další by vytvořili řadu těsně u nich a tak dál, až by byla komora plná, což by si i při perfektní choreografii vyžádalo asi půl hodiny.

Jak přimět těchto tisíc lidí, aby se ukázněně stavěli těsně jeden vedle druhého, což lze žádat od vojáků teprve po týdnech výcviku? Jediným řešením je věc náležitě nacvičit.[388]

Podle nejlepšího vědomí autora je všem svědeckým výpovědím společné, že oběti nebyly před posláním do „plynových komor" odděleny podle pohlaví. Taková tvrzení svědků jsou neuvěřitelná hned ze čtyř důvodů:

1. Bylo by to v křiklavém rozporu s postupem při odhmyzování, kde se podle těch samých svědeckých výpovědí pohlaví zásadně oddělovala.
2. Protože přinejmenším v Březince ze všech existujících „plynových komor" byly vždy k dispozici alespoň dvě (v krematoriích II, resp. III a IV, příp. V, a v bunkrech I resp. II), není zde žádný viditelný důvod, proč by také zde nemohly být oběti takto separovány.
3. Vždy předkládané vyprávění o tom, jak se obětem namlouvalo, že půjdou do sprchy nebo do desinsekce, by přece takové oddělení *samozřejmě předpokládalo*!

---

[387] Vzpomeňme si jen na metro nebo linkové autobusy, kde se všichni natlačí u dveří, i když je dále ve voze místo.

[388] Srv. k tomu moje vývody v *„Das üben wir jetzt bis zur Vergasung! ‚Wie Lämmer zur Schlachtbank'. Analyse eines Zeugenaussagen-Schemas"*, *VffG* 4(2), 2000, str. 165 ad. (online: vho.org/VffG/2000/2/Rudolf65-167.html).

4. Lze mít také právem za to, že by se lidé v první polovině čtyřicátých let dali jen pohrůžkami, resp. násilím přimět k tomu, aby se svlékli před očima cizích osob opačného pohlaví. *Taková násilná opatření by ovšem zcela zhatila všechny snahy o zakrytí skutečného účelu odkládání oděvů!*

6.3.2.1.2. **Ručník a mýdlo**

Podle některých výpovědí se z důvodů oklamání měly obětem před popravou vydávat ručníky a mýdla, aby uvěřily, že se jdou vysprchovat (kdo ostatně chodí do sprchy s ručníkem?). Toto tvrzení je rovněž nevěrohodné. Jen si představme nepopsatelný chaos v hypotetických „plynových komorách“ s 1000 mrtvolami, 1000 ručníky, 1000 mýdly, zvratky, výkaly, s močí a krví…! Jak by se oněch 1000 mýdel dalo znovu posbírat k dalšímu použití? Jak by se dalo vyčistit 1000 ručníků? Nebo se snad na každé zplynování 1000 ručníků a mýdel klidně obětovalo? *Je proto zcela vyloučené, že by tyto výpovědi odpovídaly pravdě.*[389]

6.3.2.2. **Rychlost odvětrávání „plynových komor“**

Myšlený experiment nám může osvětlit poněkud komplikovanější matematické souvislosti. Před námi stojí vědro, až po okraj plné mořské vody. Nyní vezmeme druhé vědro se sladkou vodou, opatrně jej vléváme do prvního, a přebytek vody přetéká přes okraj. Otázka zní: Když jsme druhé vědro vyprázdnili, co zůstane v prvním vědru? Sladká voda? To jistě ne - bude to směs sladké a slané vody.

Větrání jakéhokoli prostoru, když se mísí čerstvý vzduch se starým, jak tomu normálně bývá, je podobný problém. Je proto nesprávné si myslet, že toxický plyn lze z dané místnosti odstranit jedním vyměněním prostorového objemu. Pokud je čerstvý vzduch promíšen se starým, sníží se koncentrace pouze asi na 37 % výchozího stavu, a po dvojí výměně vzduchu asi na 14 %.[390]

K dispozici máme data pouze o ventilačních zařízeních krematorií II a III, takže všechny ostatní zde musíme přejít bez povšimnutí.[391] V oddílu 4.4.1.2.4. byl větrací výkon márnice 1 krematorií II a III stanoven na 4 800 m^3 v hodině. Při volném objemu vzduchu 430 m^3 v márnici by tedy byl prostorový objem vyměněn asi za 5-6 minut (viz pozn. 382).

V případě márnice krematorií II a III, jíž se budeme nyní zabývat, však vyvstává další problém. Otvory pro přiváděný i odváděný vzduch jsou totiž umístěny pouze asi 2 metry od sebe *na téže* stěně! Dráha k odvětrávacímu otvoru na protilehlé stěně však činí 7,3 m, tedy 3,5x více. Tím by došlo ke „vzdušnému zkratu“, zvláště když vyjdeme z toho, že by se mrtvé oběti údajné masové likvi-

---

[389] Srv. analýzu podrobné výpovědi příslušníka SS Dr. Hanse W. Müncha: G. Rudolf, *„Auschwitz-Kronzeuge…“,* l. c. (pozn. 381).

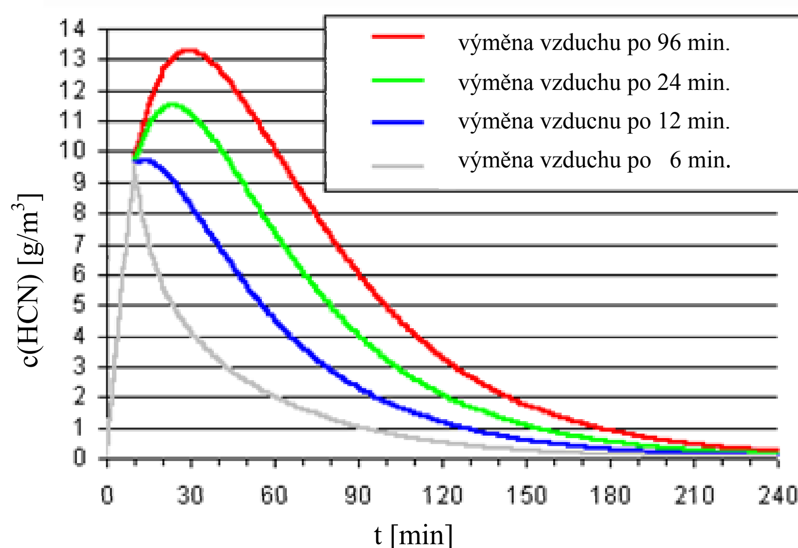
[390] Jde o jednoduchou diferenciální rovnici, srv. první vyd. mého Posudku, l. c. (pozn. 42), str. 71 ad. Pro koncentraci v čase t platí: $c(t) = c_0 \cdot e^{-\tau \cdot t}$, přičemž c_0 představuje výchozí koncentraci a τ reciprokou hodnotu času, potřebného pro výměnu.

[391] Krematorium I zde vypouštím vědomě, protože masové vraždění v něm je mezitím již všeobecně zpochybněno.

dace nakupily uprostřed místnosti, čímž by se dráha čerstvého vzduchu z jedné strany sklepa na druhou ještě více prodloužila. Přívodním otvorem nasávaný vzduch by byl poblíž ležícím odváděcím otvorem okamžitě znovu odsáván.[392] Je proto třeba počítat s tím, že skutečná doba větrání by se v důsledku toho podstatně prodloužila.

Navíc k tomu ještě přistupuje problematický fakt, že mezitím bezpochyby zvlhlý Cyklon B by musel také místy zůstat ležet pod mrtvolami. Abychom pochopili, jak by to působilo na větrání, provedli jsme simulační (modelový) výpočet, spočívající na následujících předpokladech:

1. Vlhký Cyklon B vyvíjí kyselinu kyanovodíkovou způsobem, který stanovil R. Irmscher pro 15° C v suchém prostředí (srv. oddíl 6.2.).

Graf 15: Model koncentrace kyseliny kyanovodíkové v hypotetické „plynové komoře" na způsob márnice 1 krematoria II v Osvětimi-Březince, srv. text.

2. K dosažení *průměrné* koncentrace v celé komoře asi 5-6 g/m³ po 5 minutách, resp. asi 10-12 g/m³ po 10 minutách (0,5; resp. 1 obj. %) – což je podle svědků nezbytné k rychlému usmrcení všech obětí – by muselo být použito asi 20 kg Cyklonu B (srv. oddíl 6.3.1.3.)

3. Větrání se po 10 minutách vypíná. Koncentraci kyseliny kyanovodíkové zredukovalo v souladu se známým vzorcem (viz pozn. 390).

Výsledek je zřejmý z grafu 15, a to pro různou intenzitu větrání: výměnu vzduchu za 6, 12, 24 a 96 minut.[393] Tabulka 11 ukazuje některé průměrné hodno-

---

[392] Rozumné by bylo umístit přívodní otvor na jedné straně místnosti a odváděcí na protilehlé.

[393] Pro toho, kdo by si chtěl údaje přepočítat:

• rovnice pro předávání HCN z nosiče (ve zlomcích): $A(t) = e^{-T/a}$

t = doba od začátku předávání HCN v minutách

a = 43,5/min (aby bylo dosaženo Irmscherem udávané rychlosti při 15° C a nízké vlhkosti vzduchu (pozn. 343))

• rovnice pro redukci obsahu HCN větráním: $B(t) = e^{-t/b}$

b = čas potřebný k jednorázové výměně vzduchu v uvažovaném prostoru

• rovnice pro skutečný obsah HCN:

° pro prvních 10 minut (bez větrání, pouze údaj o HCN): $C1(t) = (1-A(t)) \cdot D$

D = e/f

ty jednotlivých scénářů. Hodnota pro 5g/m^3 udává, kdy koncentrace HCN klesla pod úroveň, kdy je možné vstoupit do komory s plynovou maskou, ale bez ochranného oděvu; nelze však fyzicky pracovat. Hodnota pro 2g/m^3 se může blížit úrovni, která dovoluje fyzickou práci s maskou, ale bez ochranného oděvu. Hodnota pro 0,1 g/m^3 udává, že je možné vstoupit bez plynové masky, a nepředstavuje zdravotní riziko. A konečně sloupec s hlavičkou *„ƒc(t) dt/10g/m^3“* odpovídá desetině plochy pod danou křivkou. Hodnota se rovná trvání hypotetického zaplynování prostoru konstantou 10g/m^3 HCN, kdyby zde kyselina kyanovodíková na začátku náhle byla, a po skončení této doby zase náhle zmizela. Tyto mezní hodnoty mohou sloužit pouze pro modelové výpočty, viz následující oddíl.

Hodnota 6 min/výměna vzduchu platí pro případ, kdy v komoře nemáme vzduchový zkrat. 12 min/výměna vzduchu odpovídá této nezbytné korektuře. Oba případy vycházejí z toho, že je dotyčný prostor prázdný.

Tabulka 11: Mezní hodnoty úspěšnosti větrání hypotetické „plynové komory“ se zbytky Cyklonu B, srv. text. Údaje v minutách.

trvání výměny vzduchu	t (5g/m^3)	t (2g/m^3)	t (0,1g/m^3)	ƒc(t) dt/10g/m^3
6	24	61	192	35
12	56	97	228	63
24	81	123	254	90
96	100	144	278	118

Tabulka 12: Mezní hodnoty úspěšnosti větrání hypotetické „plynové komory“ bez Cyklonu B, srv. text. Údaje v minutách.

trvání výměny vzduchu	t (5g/m^3)	t (2g/m^3)	t (0,1g/m^3)	ƒc(t) dt/10g/m^3
6	14	20	37	11
12	18	29	65	16
24	22	38	92	22
96	26	47	119	28

---

e = hmotnost vhozeného HCN Cyklonu B (v gramech)
f = objem komory = 430 m^3 (prostor netto, tedy bez objemu obětí)
e je zvoleno tak, aby po 10 minutách bylo dosaženo koncentrace asi 10 g/m^3. Kvůli jednoduchosti jsem zvolil 20 kg = 20 000 g.
° diferenční rovnice pro skutečný obsah HCN pro období po 10 min., tedy s větráním, opakovaně řešená po jednominutových krocích: $C2(t+1)=C2(t)\cdot e^{-1/b}+(A(t))-A(t+1))\cdot D$
přičemž $(A(t))-A(t+1))\cdot D$ je množství HCN, které se každou další minutu odpařuje z nosiče.

Ve skutečnosti by se doba větrání vzhledem k hypotetickým stovkám mrtvol a pod nimi ležícímu Cyklonu B ještě podstatně prodloužila. Stejně tak s ohledem na bezrizikový vstup do komory by se čas ve skutečnosti pohyboval někde mezi případem tři a čtyři.

Jisté je tolik, že do tohoto sklepa nebylo možné vstoupit bez masky dříve než po 3-4 hodinách od začátku zaplynování. Těžká tělesná práce, tedy údajné vlečení mrtvol, by nebylo možné dříve než po dalších 1,5 až 2 hodinách.

To jsou ovšem jen reálně podložené výpočty, ale kdybych byl dotázán, zda se na ně spoléhám a do takové plynové komory bych vstoupil bez masky, pak bych raději trval na provedení chemického testu. Spočívá to v okolnosti, že pod mrtvolami ležící Cyklon B spolu s mrtvými těly, silně nasáknutými kyselinou kyanovodíkovou, znemožňují spolehlivou kalkulaci.

Za „plynové komory" označované místnosti krematorií IV a V údajně neměly – stejně jako selské domy I a II – žádné ventilační zařízení a pouze nepatrné možnosti větrání několika málo dveřmi. **Využívání těchto prostorů k masovému zabíjení bez výkonných ventilačních zařízení je natolik absurdní, že se myslícímu člověku příčí o takových historkách vůbec vážně diskutovat.**[394]

6.3.2.3. Modelové výpočty

Následují modelové výpočty ke stanovení relativního sycení zdiva kyselinou kyanovodíkovou spočívají na předpokladu, že bylo ve všech případech použito stejného množství kyseliny kyanovodíkové. Rozlišujeme zde dva okruhy:

1. Odhmyzovací komora. Pro výpočet přijatá konstantní koncentrace činí 10 g/m^3. Konstantní koncentraci ovšem nelze přepokládat zvláště u odhmyzovacího zařízení budov 5a a 5b v Březince, protože jednak netěsnou konstrukcí střechy unikalo množství kyseliny kyanovodíkové, a dále jak zdivo, tak i desinsikované oděvy odebíraly nezanedbatelné množství kyseliny.[395] Proto následně vyjdeme ze dvou modelů: a) denní zaplynování s konstantní koncentrací vždy více než 4 hodiny, a za b) tři zaplynování denně po 4 hodinách, což odpovídá jednorázovému dvanáctihodinovému zaplynování s konstantní koncentrací.[396] To znamená, že by komory byly používány více méně nepřetržitě, týden za týdnem, což by představovalo extrémní hodnoty.

2. „Plynové komory" pro lidi. Také zde přijmeme pro naše výpočty konstantní koncentraci 10 g/m^3. Z tabulky 11 vyplývá čas, po který jsou průměrně stěny této koncentraci vystaveny. Zvolil jsem tři časy, z nichž první dva (12 a 24 min) leží pod minimální hodnotou tabulky 11, a jeden (48 min) těsně nad ní.

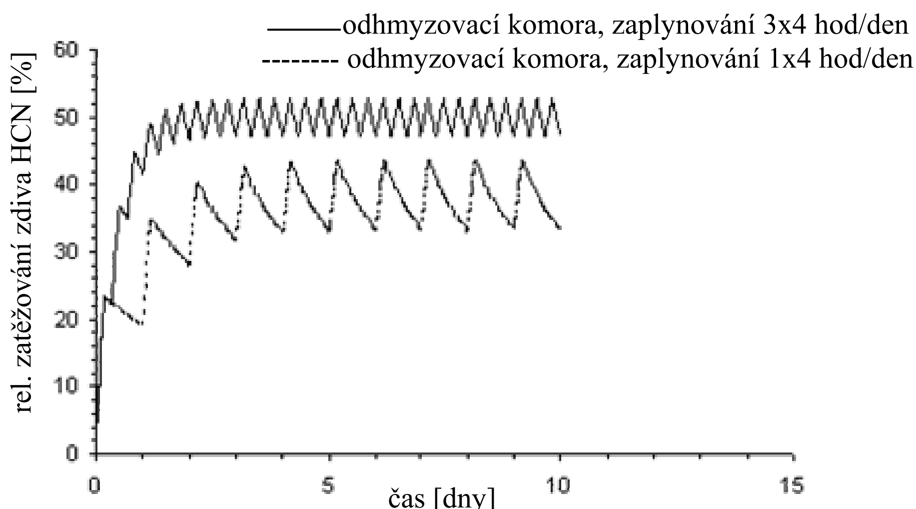
---

394 Komu by to ještě nestačilo, nechť si vynásobí hodnoty z tabulky 11 činiteli z druhé strany 4 a srv. k tomu vývody v prvním vydání Posudku, l. c. (pozn. 42), str. 73.

395 Srv. k tomu ztráty koncentrace v odhmyzovacích komorách v literatuře: F. Puntigam a spol., l. c. (pozn. 327), str. 25 ad.; L. Schwarz, l. c. (pozn. 324), G. Peters, l. c. /pozn. 103); přetištěno v prvním vydání mého posudku, l. c. (pozn. 42), str. 67.

396 Každodenní využití odhmyzovacích komor budov 5a a 5b by ve skutečnosti nebylo možné. K tomu potřebné množství Cyklonu B celkem 24 až 30 kg denně neboli 9 až 11 tun ročně by odpovídalo celkově dodanému množství pro celý tábor, srv. oddíl 4.2.3.

K výpočtu relativního sycení zdiva kyselinou kyanovodíkovou jsem použil rovnice z oddílu 5.7.4. Při střídavém zatěžování zdiva (*n* hodiny konstantní koncentrace kyseliny kyanovodíkové, *m* hodiny bez kyseliny ve vzduchu) nám za těchto podmínek vyjde přibližně stacionární stav konstantní koncentrace kyseliny kyanovodíkové.[397] Graf 16 ukazuje výsledky obou simulací pro odhmyzovací komoru při různých způsobech zaplynování.[398] Zanesen je relativní obsah kyseliny kyanovodíkové ve zdivu ohledně koncentrace nasycení, tedy maximální stěnou akceptovatelné množství kyseliny kyanovodíkové (100 %). Případ jedna ukazuje průběh koncentrace HCN ve zdivu odhmyzovací komory při dlouhodobém trvalém provozu, tj. střídavě čtyři hodiny zaplynování a větrání, tudíž tři zaplynování denně, což odpovídá každodenní době zaplynování 12 hodin. Střední koncentrace dosahuje při tomto zatížení cca 50 % koncentrace nasycení.

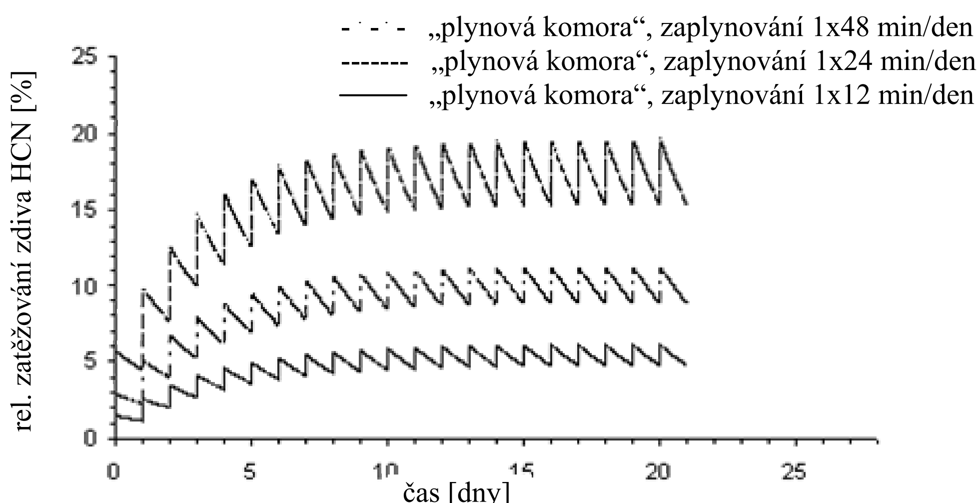
Graf 16: Simulace relativní koncentrace kyseliny kyanovodíkové ohledně nasycení (100%) ve zdivu odhmyzovací komory při střídavém zaplynování a větrání, a při ideálním matematickém chování. Viz text.

Druhá situace ukazuje případ jednorázového denního zaplynování, přičemž střední koncentrace v téměř stacionárním stavu dosahuje dobré 2/3 hodnoty případu jedna (asi 28 % proti 50 %), přestože doba zaplynování je pouze z třetiny tak dlouhá jako v případě jedna. Důvodem toho je skutečnost, že stěny s relativně malým obsahem kyseliny kyanovodíkové ji vydávají jen nepříliš rychle, kdežto novou kyselinu kyanovodíkovou velmi rychle přijímají („houbový efekt“).

[397] Protože se při přechodu ze „zaplynování“ na „větrání“ musí určit křižování obou rovnic, ale současně sestávají z exponenciálních funkcí, které se nedají řešit podle *t*, je nezbytná iterativní (opakovaná) interpolace počáteční hodnoty při každém zaplynovacím, resp. větracím kroku.

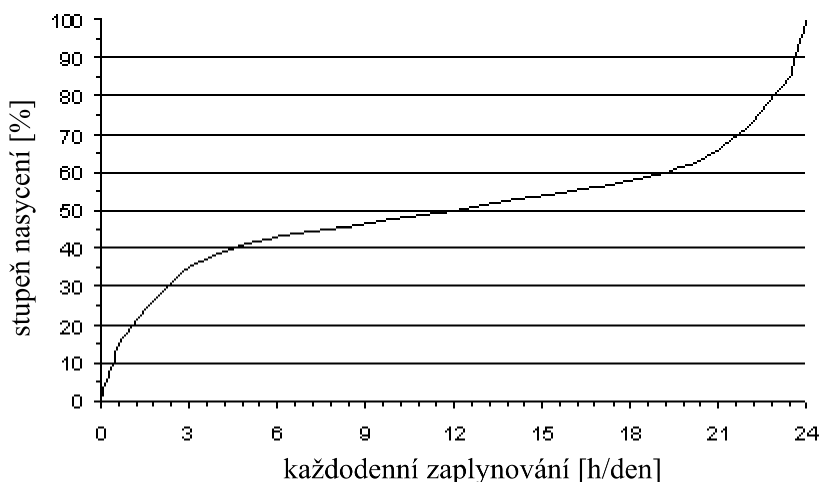
[398] Výsledky simulací se výrazně odchylují od těch, které jsem publikoval v prvním vydání Posudku, l. c. (pozn. 42), str. 54 ad. Příčina spočívá v tom, že jsem se dopustil závažné chyby: Při každém větracím kroku byl čas *t* vrácen na nulu, takže vzorek při simulaci vydával plyn tak silně, jako by byl na 100 % nasycen. Ve skutečnosti se však musí začínat s časem *t*, který odpovídá příslušnému stavu nasycení. Totéž přiměřeně platí také pro přijímání plynu.

Graf 17 obsahuje jako případy tři, čtyři a pět výsledky simulace relativní koncentrace kyseliny kyanovodíkové ohledně hodnoty nasycení zdiva 48, 24, a 12ti minutovým denním zaplynováním „plynové komory“ s následným 12, 36, 48 a 60ti minutovým větráním. Při tom se objevující střední obsahy kyseliny kyanovodíkové v takřka stacionárním stavu a pohybují se kolem 17,3 %, 10 %, resp. 5,5 % koncentrace nasycení. Přestože v případě tři denní doba zaplynování vůči odhmyzovacímu scénáři z případu jedna obnáší pouze 1/15, v případu čtyři pouze 1/30 a v případu pět dokonce jen 1/60, pohybuje se relativní koncentrace kyseliny kyanovodíkové v takřka stacionárním stavu kolem třetiny, pětiny, resp. devítiny hodnoty odhmyzovací komory v případu jedna. Zde se zvláště silně projevuje výše zmíněný „houbový efekt“ v tom smyslu, že zdi s nízkým relativním obsahem kyseliny kyanovodíkové ji jen velmi pomalu vydávají, novou HCN však mohou naopak velmi rychle přijímat.

Graf 17: Simulace relativní koncentrace kyseliny kyanovodíkové ohledně sycení (100 %) zdiva „plynové komory“ při střídavém zaplynování a větrání, a při ideálním matematickém chování. Viz text.

Graf 18 ukazuje simulačními hodnotami dosaženou funkci stupně sycení kyselinou kyanovodíkovou v zaplynované stěně v závislosti na době každodenního zaplynování. Zcela zřetelně je zde vidět exponenciální funkcí v rovnicích 1 a 2 vyvolaný nelineární účinek („houbový efekt“) v tom smyslu, že stěny s nulovým nebo nízkým obsahem kyseliny kyanovodíkové ji zpočátku přijímají velké množství, ale na druhé straně kyselinou hodně nasycené stěny dosahují plného nasycení jen velice pomalu (difúze do drobných pórů materiálu trvá velmi dlouho). A zase naopak, nasycené stěny zpočátku rychle vydávají libovolné množství kyseliny kyanovodíkové, zatímco stěny, které mají k nasycení daleko, vydávají zbytky kyseliny kyanovodíkové jen pomalu.

Graf 18: Stupeň nasycení stěny kyselinou kyanovodíkovou v závislosti na době trvání každodenního zaplynování.

Tabulka 13: Kvazistacionární koncentrace HCN ve zdivu v procentech nasycení jako funkce denního vystavení HCN

čas	izolované	neizolované, průměr	neizolované, na povrchu
14,4 min	1,6 %	0,8 %	1,6 %
72 min	**7,9 %**	4,2 %	7,8 %
6 h	30,9 %	**16,2 %**	**30,6 %**
12 h	56,1 %	29,8 %	56,2 %

Tabulka 14: Maximální přípustná koncentrace škodlivé směsi pro ochranné filtry

Třída plynového filtru	Maximální přípustná koncentrace škodlivé směsi	
1	0,1 obj. %	1 000 ml m^{-3} (ppm)
2	0,5 obj. %	5 000 ml m^{-3} (ppm)
3	1,0 obj. %	10 000 ml m^{-3} (ppm)
Krátkodobě je přípustný až dvojnásobek hodnot uvedených v tabulce.		

Tabulka 15: Minimální časy průniku pro filtry podle části 1 DIN 3181 v minutách

typ	test na plyn	průnik kritérium (ppm)	test třídy 1 koncentrace	test třídy 2 koncentrace	test třídy 3 koncentrace
A	CCl_4	10	80	40	60
B	Cl_2	1	20	20	30
	H_2S	10	40	40	60
	HCN	10*	25	25	35
E	SO_2	5	20	20	30
K	NH_3	25	50	40	60
* vztahuje se na HCN + $(CN)_2$					

Zde jsou sledovány procentní hodnoty maximální schopnosti přijímání dané stěny, tedy relativní hodnoty. Správně srovnatelné by byly případy odhmyzovací a „plynové komory“ tehdy, kdyby se sledovala absolutní koncentrace kyseliny kyanovodíkové ve zdivu. *Vezměme např. v úvahu, že zvláště vnitřní stěny odhmyzovací komory měly teplé a suché stěny, zatímco údajné „plynové komory“ v krematoriích II a III studené a velice vlhké. V takovém případě se při stejné koncentraci zaplynování musí relativní koncentrace „plynových komor“ vynásobit činitelem zvýšené schopnosti přijímání studenými a vlhkými stěnami.* Vezměme proto za základ faktor 8, tedy absolutní střední obsah kyseliny kyanovodíkové „plynové komory“, který se u suché a teplé stěny odhmyzovací komory pohybuje kolem 138 až 44 % (48 min. zaplynování: 8 x 17,3 % = 138; 24 min. zaplynování: 8 x 10 % = 80; 12 min. zaplynování: 8 x 5,5 % = 44). Vidíme tedy, že dokonce i při tak krátké době zaplynování jednak v důsledku „houbového efektu“, a dále hlavně kvůli vysokému obsahu vlhkosti, vykazují zdi „plynové komory“ takový obsah kyseliny kyanovodíkové, jaký je zcela nesrovnatelný s obsahem kyseliny v odhmyzovací komoře. Na stěnách hypotetické „plynové komory“ by se dalo s viditelně menším množstvím kyseliny kyanovodíkové v takřka stacionárním stavu než v suché odhmyzovací komoře počítat pouze tehdy, kdyby bylo možné předpokládat absurdně krátké a technicky nerealizovatelné doby trvání zaplynování.

6.3.3. Posouzení svědeckých výpovědí

Problematika vhazovacích otvorů na Cyklon B ve stropech márnic 1 („plynových komor“) krematorií II a III dostala zcela uspokojivou odpověď interpretací leteckých snímků a stavebně technickými úvahami. Proto se nadále musí vycházet z toho, že dnes viditelné otvory byly vytvořeny *teprve po* zničení budovy v zimě 1944/45. *Tím ovšem nelze tyto údajné „plynové komory“ uvést do souladu s výpověďmi svědků.*

Svědky popsané rychlosti exekuce (*„několik okamžiků“, „pár minut“, „dvě minuty“*) ovšem s Cyklonem B za daných technických podmínek *naprosto nelze dosáhnout*, a to ani při nasazení obrovského množství preparátu.

Vstup do „plynových komor“ bez ochranných opatření, těžká práce, zčásti s obnaženou horní polovinou těla a při současném kouření a jídle, kdy se navíc ještě stále vyvíjelo velké množství toxického plynu – **to všechno usvědčuje tyto výpovědi ze lži**![399]

Stejně tak falešné jsou údaje o době činnosti ventilace v márnici 1 („plynové komoře“) krematorií II a III, protože větrání je silně ovlivňováno různými faktory (omezením cirkulace mrtvolami, vzduchovým zkratem, pokračujícím vyvíjením kyseliny kyanovodíkové z Cyklonu B atd.). Bezpečný vstup do plynové komory bez ochranných opatření by byl sotva možný dříve než za tři až čtyři hodi-

[399] Jsou i svědci, kteří mluví o používání plynových masek. O ochranných oděvech není ovšem nikde řeč!

ny. A nakonec těžká fyzická práce by i s plynovou maskou nebyla myslitelná před uplynutím nejméně půldruhé hodiny.

Svědecké výpovědi o údajných způsobech spalování mrtvol jsou už hotová fantazie: spalování v hlubokých jámách, tekutými palivy, spalování bez paliva nebo s jen směšně malým množstvím, likvidování mrtvol trhavinou, shromažďování tuku z mrtvol atd. – **ani jedno z toho nemá nic společného s technicky možnou realitou, a je jasně vyvráceno leteckými snímky spojenců (žádné obrovské jámy, dým, žádný oheň ani skladiště paliva)**.

Již i podle Pressacových slov nelogické a směšné, ale především pro zvláštní komando „plynových komor“ krematorií IV a V (srv. oddíl 4.4.2.) životu nebezpečné scénáře zaplynování prostorů, plánovaných a postavených přece jako nástroje masového vraždění,[400] nutí technicky a přírodovědecky myslícího člověka k podivnému závěru, že se *tenkrát za každou cenu hledala ta nejdražší, nejnákladnější, nejnebezpečnější a nejproblematičtější cesta k masovému zabíjení lidí*!

Vzbuzuje to odůvodněné podezření, že zařízení jako odhmyzovací komora staveb 5a a 5b, jsou z propagandistických důvodů vydávána za místa plynování lidí. Jak už však víme, v plánech zakreslené a dodnes zachované dveře odhmyzovací místnosti budovy 5b se otvírají dovnitř, což by při masovém plynování lidí znemožňovalo odstraňování za nimi ležících mrtvol.

Tyto prostory tedy s jistotou nikdy nebyly používány jako „plynové komory“ pro lidi!

Byla však snaha vydávat i odhmyzovací komoru budovy 5b za (padělanou) „plynovou komoru“. Dosud zde viditelný rozvod vody visí volně v prostoru bez přípoje, je jen částečně opatřen sprchovými hlavicemi, končí ve ventilačním otvoru vnější zdi, a byl tam nejspíše po ústupu Němců dodatečně zabudován (viz obr. 19). Je příznačné, že veškerá vodovodní zařízení včetně armatur ze *skutečných* sprch traktu (viz obr. 17) byla odstraněna, ne však v odhmyzovacím traktu! Pokud by se nejednalo o pokus zfalšování, připadalo by snad ještě v úvahu, že když na konci války nebo po ní sloužila Březinka jako zajatecký tábor pro Němce, mohly být tyto prostory břídilsky předělány na sprchy. To se ovšem zdá být nepravděpodobné, protože na jiném místě této budovy sprchové zařízení s odpovídajícím vybavením bylo.

Nyní se budeme zabývat široce rozšířenými představami, že toxický plyn do údajných „plynových komor“ proudil sprchovými hlavicemi, *zvláště když v tom smyslu existují některé svědecké výpovědi*. U Cyklonu B se účinná látka kyselina kyanovodíková adsorbuje na pevném nosiči (sádře) a jen pomalu se uvolňuje. *Protože se zde nejedná ani o tekutinu, ani pod tlakem se nacházející plyn, nemohla by být kyselina kyanovodíková nikdy vedena úzkými vodovodními trubicemi a sprchovými hlavicemi*. Případné sprchy nebo atrapy sprch by tedy mohly snad sloužit pouze k oklamání obětí, ale *rozhodně ne k přívodu toxického plynu*.

---

[400] J.-C. Pressac, l. c. (pozn. 67), str. 447.

Tabulka 16: Posouzení svědeckých výpovědí	
Svědecká výpověď	Posouzení
Smrt všech obětí od 0 (okamžitě) do 15 minut.	Při použití vysoké koncentrace kyseliny kyanovodíkové, jako je tomu v amerických exekučních komorách, nastává smrt během 10 min. nebo dokonce ještě později. Oběť je přitom navíc vystavena vysoké koncentraci kyseliny. Technicky to s Cyklonem B není možné, protože zde nosič vydává plyn jen velice pomalu (50% za 30 až 90 min. podle teploty a rel. vlhkosti). Rozptýlení plynu v místnosti při jen málo zdrojích kyseliny a absorpci plynu na vlhkých zdích znovu proces zpomaluje. Dokonce ani při použití velmi vysokého množství Cyklonu B (mnohem víc než 10 g na m^3) nelze provést usmrcení všech obětí za méně než 5 minut.
Otevření dveří plynové komory po exekuci a okamžitý odvoz mrtvol bez plynových masek a ochranných oděvů.	Pokud připustíme, že oběti byly vysokou koncentrací rychle usmrceny, pak by přece byli členové zvláštního komanda plynem rovněž zabiti. Pracování bez plynové masky je zcela nemyslitelné, když navíc ani sama maska není bezpečná. Při koncentraci přes 0,5% obj. se musí používat těžký dýchací přístroj, což by vláčení mrtvol mimořádně znesnadňovalo. Při takové práci, která vyvolává silné pocení, a při současné vysoké koncentraci kyseliny kyanovodíkové na tělech obětí, by se navíc muselo počítat také s kontaminací skrze pokožku. Taková koncentrace bohatě stačí ke zneschopnění dotyčného pro další práci (závratě, nucení ke zvracení atd.). Byly by tedy nezbytné ochranné obleky.
Modrý opar nad oběťmi.	Kyselina kyanovodíková je bezbarvá tekutina, resp. neviditelný plyn. Její jméno je odvozeno od reakce kyseliny se železem vytvářející modrý vivianitový pigment. Proto žádný *„modrý opar"* nemohl existovat.
Modravé zbarvení pokožky obětí.	Kyselina kyanovodíková blokuje zásobování buněk kyslíkem, a krev jej už nemůže buňkám předávat. Proto nastává přesycení krve kyslíkem a pokožka oběti, zvláště na sliznicích a mrtvolných skvrnách, je tedy načervenalá a nikdy ne modrá! Modré skvrny by se naproti tomu daly vysvětlit pomalým škrcením obětí.
Pokusy o odstraňování mrtvol výbušninou.	Naprosto nevhodné a nebezpečné.
Spalování mrtvol v kremačních pecích bez paliva.	Zcela absurdní výpověď. Mrtvoly nemohou hořet pouze díky svému obsahu tuku, a vždy je nezbytné dodatečné topení.
Začátek odnášení mrtvol z komor krematorií II a III 20 min. po zapnutí ventilace bez plynových masek.	Nevytápěná, mrtvolami naplněná márnice 1 krematorií II a III by byla zcela vyvětrána za 15 až 20 min. pouze údajně zde zabudovaným ventilačním zařízením. Po hodiny dále vyvíjená kyanovodíková kyselina z rozsypaného Cyklonu B pod mrtvolami, v pokožce obětí a stěnách místnosti absorbovaná kyselina spolu s nedostatečnou výměnou vzduchu by měla za následek, že bez plynové masky by byl vstup nemožný po několik hodin.

Spalování mrtvol metylalkoholem a/nebo použitým olejem.	Úplné spálení mrtvol vyžaduje vysokou teplotu. Tekutá paliva hoří vždy jen vedle mrtvoly a na ní, takže teplo odchází vzhůru, a kromě toho se taková paliva na otevřeném prostranství vsakují do země. Metylalkohol se vypařuje velice rychle a má hodně nízkou teplotu vzplanutí. Zkušenosti se spalováním oleje na volném prostranství ukázaly, že mrtvoly pouze zuhelnatí, ale nemohou být zcela spálené.
Přelévání mrtvol vytékajícím tukem.	Rovněž naprosto absurdní výpověď. Pokud něco z masa hoří, pak je to tuk. Kdyby mrtvoly ležely v ohni, bylo by zcela nemožné shromažďovat tuk nějakými žlaby mimo oheň.
Plameny šlehající z komína krematoria.	Oheň z koksu má krátké plameny. Rovněž zuhelnatělé, hořící mrtvoly netvoří téměř žádné plameny. Je technicky zcela nemožné, aby plameny pronikaly ven 10 m dlouhým sopouchem a 15 m vysokým komínem.

Odborník na kyanid otevřeně vypovídá

„Gérard Roubeix
51 Av. de la Coquetterie
44000 Nantes

Nantes, 2. listopad 1997
M. Michel Adam
clo ANEC
PO BOX 21
44530 St. Gildas-des-Bois

Pane,

jelikož jsem se dozvěděl o hnusném pronásledování Vaší osoby jako oběti ve jménu ‚svobody projevu', chtěl bych Vám vyjádřit svoje sympatie a naprostou solidaritu.

20 let života jsem strávil jako inženýr v kyanovodíkovém průmyslu ve službách skupin Pechiney-Ugine-Kuhlmann a Charbonnages de France. Především jsem byl ředitelem továrny v St. Avold, která byla v roce 1970 s produkcí 40 tun kyanidů denně celosvětově nejdůležitější; tato produkce by teoreticky umožňovala zabití 500 milionů lidí za jediný den. Proto jsem si problémů týkajících se manipulace s HCN vědom. Tvrdím, že všechna ‚svědectví' o plynových komorách, ve kterých byly nacpány 2-3 000 lidí, která jsem četl nebo slyšel, nejsou nic než naprostá fantazie.

Gratuluji Vám k vašemu obdivuhodnému boji proti tomuto podvodu. Pravda se ukazuje.

[podepsán Roubeix]

P.S. Toto svědectví můžete použít, pokud toho bude třeba."

GÉRARD ROUBEIX
Ingénieur des Arts et Manufactures
51 Av. de la Coquetterie
44 000 Nantes

Nantes le 2 Nov 97

(87)

à Mr Michel Adam
S/c ANEC
BP 21
44530 St Gildas-des-Bo

Monsieur,

Ayant appris l'odieuse persécution dont vous êtes la victime au nom de la "liberté" d'expression je tiens à vous témoigner toute ma sympathie et ma totale solidarité.

J'ai passé 20 ans de ma carrière d'ingénieur dans l'industrie de l'acide cyanhydrique au sein des groupes Péchiney-Ugine-Kuhlmann et Charbonnages de France. J'ai été notamment directeur de l'usine de St Avold qui, avec sa production de 40 T par jour d'ion cyanure était en 1970 la plus importante du monde ; cette production aurait permis théoriquement d'intoxiquer mortellement 500 millions d'êtres humains en une seule journée. C'est dire que je connais les problèmes concernant la manipulation de l'HCN. Eh bien j'affirme que tous les "témoignages" que j'ai lus ou entendus concernant ces chambres à gaz dans lesquelles on enfournait 2 à 3000 personnes relèvent de la plus totale fantaisie —

Je vous félicite pour votre admirable combat contre l'imposture. La Vérité est en marche

[signature]

... si nécessaire utiliser ce té–

Michel Adam byl učitel historie a zeměpisu za západě Francie. Když měla na začátku července 1997 v jeho škole přednášku dáma, která byla kdysi deportována do koncentračního tábora Ravensbrück, a vyprávěla o svých „vzpomínkách“, několikrát jí oponoval použitím solidních revizionistických argumentů. Michel Adam byl okamžitě suspendován a po roce problémů všeho druhu byl ministrem Claudem Allégrem propuštěn kvůli následujícím oficiálním důvodům:

- vyjadřoval své revizionistické názory před žáky;
- narušil setkání žáků s deportovanou;
- vyjadřoval pochybnosti o důvěryhodnosti svědectví deportované

V roce 1998 napsal Gérard Roubeix podobný dopis, který byl zveřejněn jinde. V roce 2001 zemřel.

ANEC znamená *Association normande pour l'éveil du citoyen* (Normandská asociace pro upozorňování občanů), která byla vytvořena normandským učitelem Vincentem Reynouardem, který, stejně jako Michel Adam před ním, přišel o práci kvůli svým revizionistickým názorům a byl odsouzen k pokutě a třem měsícům vězení.

ANEC vydala 36 čísel revizionistického magazínu *Nouvelle Vision*.

6.3.4. Proč právě Cyklon B?

Lze si přirozeně položit otázku, proč by vlastně SS pro masovou vraždu měly sáhnout právě po Cyklonu B. Sověti přece odpravili miliony lidí buď ranou do týlu nebo je prostě nechali pomřít zoufalými poměry v táborech. Jistě by bylo nejjednodušší nechat do Osvětimi deportované lidi svému osudu, aby v nejkratší době zemřeli hladem a epidemiemi. Podobně zavraždili Američané po válce kolem milionu internovaných německých civilistů.[401] Místo toho SS v Osvětimi vydaly mnoho miliónů marek (podle dnešního kursu), aby zuřící epidemii dostaly pod kontrolu, a vynakládaly mimořádné lékařské úsilí na vyléčení vězňů z často smrtelného skvrnitého tyfu.[402] Již jen to mluví o „hodnověrnosti“ dodnes obvyklých vypodobnění a představ.

Takže akademickou otázku, jaký toxický plyn by mohl být k masové vraždě vhodnější než kyanovodíková kyselina Cyklonu B, nelze nakonec zodpovědět, protože neexistují žádné vědecky zdokumentované zkušenosti s masovými vraždami toxickým plynem.

Teoreticky by tehdy bylo možné volit mezi dusíkem (N_2), oxidem uhličitým (CO_2), oxidem uhelnatým (CO), fosgenem ($COCl_2$), chlorem (Cl_2), kyselinou kyanovodíkovou (HCN), nervovými plyny typu tabun a sarin, výfukovým plynem dieselových motorů, výfukovým plynem benzinových motorů, generátoro-

[401] J. Bacques, *„Der geplante Tod“*, Ullstein, Frankfurt/Main 1989; tentýž, *Verschwiegene Schuld“*, tamtéž, 1995.
[402] Hans Jürgen Nowak, l. c. (pozn. 79), str. 103; dále k lékařské péči: nepublikované výsledky lékařského zkoumání již nežijícího C. Jordana k případu G. Weise; srv. tentýž, *Politik und Rechtsprechung – Ein Fabelbeispiel“,* v E. Gauss (vyd.), l. c. (pozn. 22), str. 111-139 (online: vho.org/D/gzz/6.html).

vým plynem, koksárenským, resp. městským plynem, a možná ještě jinými, podle okolností také zcela jinak vypadajícími nástroji masového vraždění (ranou do týlu, hladem, epidemiemi atd.). Když by se však už jednou mělo masově zabíjet toxickým plynem, pak je nejpravděpodobnější, že by k tomu byl použit oxid uhelnatý, který je nad 0,1 % pro člověka s jistotou smrtelný, a to z následujících důvodů:

1. Toxický plyn CO byl ve Třetí říši téměř všude dosažitelný za směšně nízkou cenu v neomezeném množství a ve vysoce jedovaté koncentraci, tedy byl podstatně levnější než Cyklon B:

a) Zplodiny benzinových motorů snadno dosahují obsahu 7 %, takže by pro masové zabíjení byly vhodné. Přesto o používání benzinových zplodin mluví – a to ještě velmi rozporně – jen velmi malá část svědků, a navíc pouze v jediném táboře (Sobiboru).[403]

b) Generátorová zařízení vyvíjejí ze dřeva nebo koksu, vzduchu a vody plynnou směs s podílem CO až do 35 obj. %. Tato zařízení byla za druhé světové války všude v Němci obsazené Evropě namontována do stovek tisíc vozidel, protože v důsledku spojenecké naftové blokády bylo nutné přejít na alternativní pohonné hmoty. Jak ukázal F. P. Berg, byl dobře obeznámen s tímto mimořádně snadno dostupným a cenově výhodným zařízením každý člověk v říšském vedení, a zvláště pak jeho dopravní experti, kteří měli za povinnost postupně nahrazovat všechny dieselové a benzinové motory zařízením na generátorový plyn. Šlo zčásti o tytéž osoby, které byly pověřené i deportací a údajně také vražděním Židů, jako např. Adolf Eichmann.[404] Nikde však není žádná ověřitelná zpráva o používání těchto zařízení k vraždění.

c) Toxický městský plyn s podílem CO až 30 obj. % byl tehdy v každém větším městě k dostání za směšně nízkou cenu. Zjevně se však nikdy neuvažovalo o možnosti zabíjet jím.

d) Provozní plyn: Jen několik kilometrů od koncentračního tábora Osvětim postavila německá I. G. Farbenindustrie zařízení na zplyňování a zkapalňování uhlí. V nich bylo uhlí různými konverzními kroky přeměňováno na chemické výchozí produkty, z nichž se pak mohly vyrábět oleje, tuky, pohonné hmoty a umělá guma. Prvním krokem v tomto procesu je vyrobení provozního plynu, který má podobné složení jako koksárenský a městský plyn. Zmíněná továrna I. G. Farbenindustrie měla ve svém bezprostředním sousedství koncentrační tábor jménem Monowitz, který byl napojen na osvětimský systém více než 30 různých dalších táborů v Horním Slezsku a západním Polsku. Kdyby SS hledaly jednoduchou cestu k zabíjení milionů Židů, jistě by

---

[403] Srv. k tomu analýzu Fritze Berga v *„Die Diesel-Gaskammern: Mythos im Mythos“,* v Ernst Gauss (vyd.) l. c. (pozn. 22), str. 321-345, (online: vho.rog/D/gzz/14.html).

[404] Tamtéž, srv. také Conrad Grieb, *„Holocaust:Dieselabgase töten langsam“, VffG* 1(3), 1997, str. 134-137 /online: vho.org/VffG/1997/3/Grieb3.html).

takové likvidační středisko postavily poblíž Monowitzu, který měl přímé potrubní spojení na provozní plyn z továrny I. G. Farbenindustrie.

2. Pak by nebylo nutné plyn CO objednávat, skladovat a dávat pozor na datum spotřeby, jak to bylo nezbytné v případě Cyklonu B, protože oxid uhelnatý by byl neustále k dispozici, jakmile by se nainstalovalo cenově výhodné zařízení.

3. Rovněž zacházení s CO by bylo pro vrahy podstatně jednodušší: Pouhé otevřené a zavření ventilu CO je asi to jediné, na co by se muselo dohlížet. Naproti tomu manipulace s Cyklonem B vyžaduje pro vrahy pozoruhodné množství bezpečnostních opatření: Nošení plynových masek a nejspíše i dalších ochranných pomůcek (rukavic), obezřetné otevírání plechovek speciálním nástrojem, opatrné plnění nosiče vhazovacím otvorem i bezpečné odstraňování zbytků Cyklonu B.

4. CO se jednoduše a rychle zavádí tlakovým potrubím nebo ventilátorem, naproti tomu Cyklon B vydává svůj toxický plyn jen pomalu.

5. V případě CO by se při větrání prostorů masových exekucí nevyskytovalo tolik problémů jako u kyseliny kyanovodíkové/Cyklonu B, protože přívod CO by se mohl zastavit pouhým otočením ventilu. Navíc CO nikde neulpívá a ve vodě je téměř nerozpustný – v naprostém protikladu ke kyselině kyanovodíkové!

6. Cyklon B byl nedostatkový, drahý a všude potřebný k potírání epidemií jako je třeba skvrnitý tyf, a to jak u wehrmachtu, tak i u spojeneckých branných sil, takže byla snaha vyhnout se jeho vyplýtvání na jiné účely. Bylo tomu tak především v Osvětimi, kde skvrnitý tyfus ohrožoval nejen životy vězňů, ale rovněž stráží i civilistů, kteří docházeli do tábora nebo bydleli v jeho blízkosti.

Tedy jasně a stručně řečeno: Tyfové epidemie v KT Osvětim ohrožovaly mimořádně důležitou produkci válečného průmyslu v Horním Slezsku, po Porúří druhé největší průmyslové oblasti Německa té doby. Proto bylo potírání epidemií nesmírně důležité, k čemuž byl Cyklon B zoufale zapotřebí ve větším množství, než jaké byla tehdy firma DEGESCH schopna dodávat!

Popravování pomocí CO by vůči kyselině kyanovodíkové nemuselo být bezpodmínečně rychlejší, ale bylo by výrazně bezpečnější, dosažitelnější, méně komplikované a levnější.[405]

Jistě ale bylo

„*úzkým profilem likvidačního procesu zpopelňování mrtvol, ne však samotné plynování. Tisíce lidí mohly být* [teoreticky při odpovídajícím zařízení] *během minut, resp. nanejvýš jedné či dvou hodin usmrceny, a to počítáno včetně celého postupu od příchodu do tábora až po vyvětrání plynové komory.*

Avšak zpopelňování tisíců lidí [by bylo] *nějakou dobu trvalo*.“[406]

---

[405] A to už jen proto, že v souvislosti s akcemi euthanasie se etablovaná literatura začíná již také obracet na CO.

[406] Cit. podle části odpovědi webové adresy „Nizkor“ (www2.ca.nizkor.org/features/qar/qar29.html) na otázku č. 29 *„Why did they use this instead of a gas more suitable for mass extermination“*

A konečně, jak ukázali C. Mattogno a F. Deana, osvětimská krematoria nebyla vedle zpopelňování obětí různých epidemií a ostatních okolností v táboře schopna navíc ještě zpopelňovat oběti údajného masového vraždění (viz pozn. 361), což *je dalším důkazem skutečnosti, že v Osvětimi k masovému vraždění nikdy nedošlo*.

(www.zundelsite.org/english/debate/debatetoc.html) Institute for Historical Review in: *66 Questions and Answers on the Holocaust,* IHR, Costa Mesa, bez vr.

7. Vyhodnocení chemických analýz

7.1. Odběr zkušebních vzorků a jejich popis

Pokud je mi známo, vzorky k analýzám odebraly ze zařízení v Osvětimi čtyři osoby, resp. skupiny:[407]

1. Fred A. Leuchter, Consulting Engineers, Boston, MA, z pověření obhajoby E. Zündela, Toronto.
2. Prof. Dr. Jan Markiewicz, Institut soudního znalectví Jana Sehna, oddělení soudní toxikologie, Krakov, z pověření Státního muzea Osvětim.
3. Ing. chemie Germar Rudolf, Stuttgart, z pověření mj. obhajoby generálmajora v.v. D. O. E. Remera.
4. John C. Ball, Ball Resource Services Ltd., Delta, BC, Kanada.

K bodu 1: F. A. Leuchter vyznačil místa odběru svých vzorků v nákresech půdorysů. Níže budou uvedena Leuchterova místa odběrů vzorků pouze z márnice 1 („plynové komory“) krematoria II v nákresu půdorysu (obr. 67). Kromě toho existuje také videofilm, zachycující Leuchterovy odběry vzorků.[408] J.-C. Pressac odběr vzorků podrobil kritice (viz pozn. 44). Přesnější specifikaci vzorkového materiálu Leuchter neudělal, označení dále zní jen „*Brick*“. Snímání vzorků proběhlo bez ohledu na hloubku odběru. Podle stop, které Leuchter na příslušných místech zdiva zanechal, lze počítat s hloubkou odběru až do 3 cm a více.

K bodu 2: Markiewicz ve svém protokolu o vzorcích uvádí přesné údaje o místě jejich odebrání, druhu materiálu, i hloubce odběru. Kontrolní vzorky byly odebrány z odhmyzovací komory v základním táboře Osvětim, jejíž vnitřní stěny byly podle zprávy během války natřeny, takže je jenom místy rozeznatelný nevýrazně modrý odstín. Nejedná se tudíž o nezměněný materiál zdiva, a je tedy třeba spíše počítat s nižšími hodnotami kyanidu ve srovnání s neošetřeným zdivem (viz pozn. 55 a 56).

K bodu 3: Vzorky byly v přítomnosti svědků odebrány pomocí kladiva a dláta a ihned uzavřeny do plastikových sáčků. Následné očíslování sáčků se zaprotokolovalo včetně zaměřeného místa odběru a druhu vzorku. V tabulce 20 jsou uvedeny budovy, místa i hloubky odběrů, spolu se stručným popisem materiálu zdiva. V nákresu půdorysu odpovídající budovy oddílu 4. této knihy, kde jsou zanesena přesná místa odběrů.

K bodu 4: John C. Ball neupřesnil, kde konkrétně odebral vzorky, ani jaký materiál. Podle jeho popisu se přinejmenším vzorky z odvšivovacích místností BW 5a a BW 5b skládají ze směsi materiálu odebraného v různých místech těchto míst-

---

[407] Také C. Mattogno (Řím) odebral vzorky z několika zařízení v Březince („plynové komory“ a odhmyzovací komory) a nechal je analyzovat, přičemž se shodují s výsledky analýz F. A. Leuchtera a G. Rudolfa. Dopis C. Mattogni autorovi, Řím 26. 5. 1992.

[408] Zmíněný dokument Leuchterova zkoumání v Osvětimi lze objednat na adrese: Samisdat Publisher Ltd., 206 Carlton Street, Toronto, Canada, M5A 2L1 (E-mail: ezundel@cts.com).

ností, uvnitř i vně. Takže by totéž mohlo platit i pro jeho ostatní vzorky. Proto zde jen krátce uvedeme výsledky Ballových rozborů bez podrobné interpretace.

7.2. Postupy analýz

Analýzy vzorků provedli:

u 1.: Prof. Dr. Roth, Alpha Analytic Laboratories, Ashland, Massachusetts, USA;
u 2.: Institut soudního znalectví Jana Sehna, oddělení soudní toxikologie, Krakov, Polsko;
u 3.: Institut Fresenius, Taunusstein, Německo, bez znalosti původu vzorků.

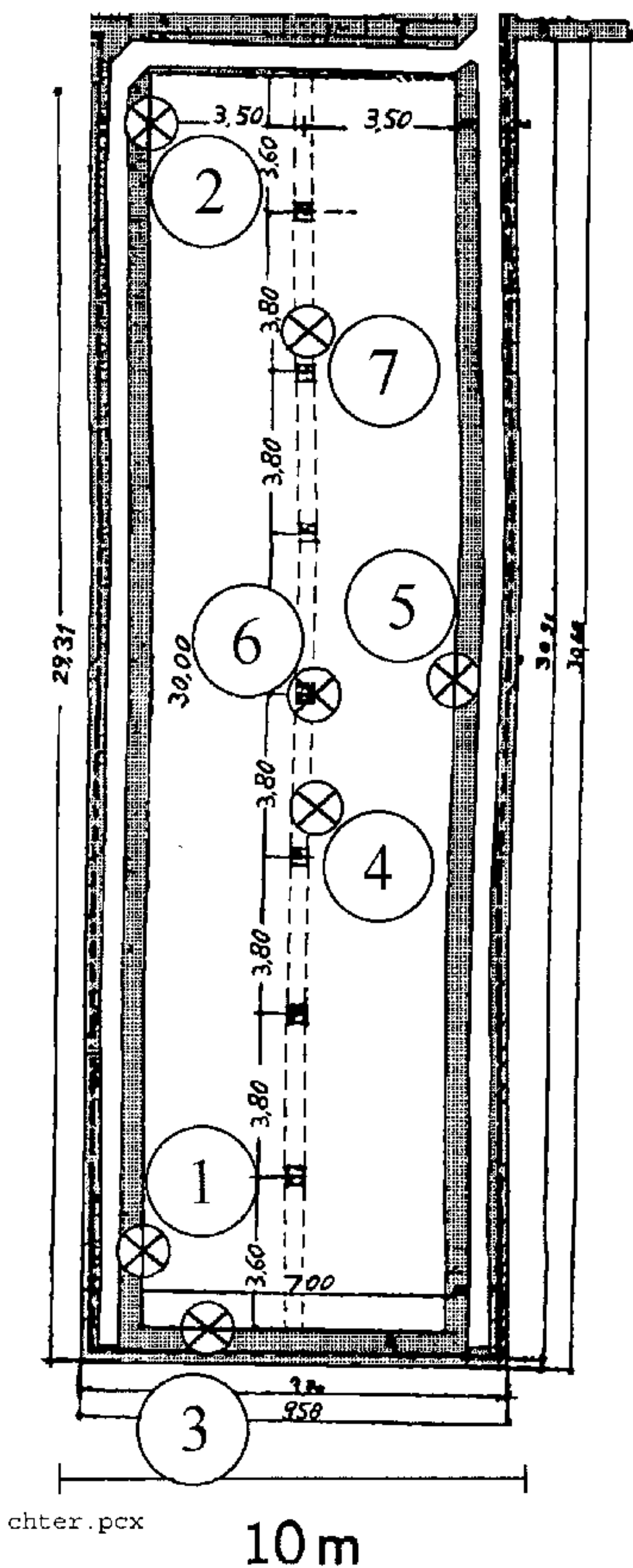
K bodu 1: Američané použili pro analýzu kyanidů postup obdobný německým normám (viz bod 3.).[409] U některých vzorků se na hodnotě měřitelnosti 1 g kyanidu na kg vzorkového materiálu udělaly kontrolní analýzy.
K bodu 2: Poláci použili postupu v mikrodifúzní komoře, jímž se vivianit nedá prokázat.[410] Mez stanovitelnosti pro ostatní kyanidy leží u 10 µg na kg vzorku.
K bodu 3: Prokazování kyanidu proběhlo podle DIN 38 405, díl D 13. Mez stanovitelnosti leží nominálně v oblasti 0,5 až 0,1 mg na kg.[411] Všechny hodnoty pod 0,5 mg jsou nejisté, a byly všeobecně zaznamenány jako „neprokázané“. Kontrolní analýzy provedl Institut für Umweltanalytik Stuttgart (IUS), viz tabulku 20.
K bodu 4: Není známo. Avšak výsledky ukazují, že použitá metoda byla podobná jako v případech Leuchter/Roth a Rudolf/Fresenius.

7.3. Vyhodnocení výsledků analýz

7.3.1. F. A. Leuchter/Alpha Analytic Laboratories

Všechny Leuchterovy pozitivní nálezy z údajné „plynové komory“ *se pohybují kolem meze stanovitelnosti* (1 mg na kg) a je tedy třeba počítat se statistickým kolísáním. Kontrolní vzorek č. 32 pochází z odhmyzovacího traktu budovy 5a (odhmyzovací komory 1). Základové zdivo krematorií IV a V mělo být později zrekonstruováno ze stavební suti ostatních budov (srv. oddíl 4.4.2.). Proto jsou zajímavé analýzy vzorků z těchto zdí vzhledem k místy pozitivním nálezům. Protože hodnoty analýz z míst, chráněných před vlivem počasí, jsou stejně nízké, resp. neprokazatelně malé jako výsledky ze zařízení, vystavených plně

[409] U třech vzorků byl obsah železa určován také pomocí spektrometru ICP.
[410] Při tomto postupu jsou vzorky vystaveny na 24 hodiny polokoncentrované kyselině sírové. Unikající plyny se zachycují pouze difuzí na jímači KOH.
[411] Desorbování kyseliny kyanovodíkové jednohodinovým vařením vzorku ve vodné HCl ve slabě redukčním médiu ($SnCl_2$), desorbování v plynulém proudu vzduchu a zachycování ve vodnatém jímači. Důkaz se nakonec podle koncentrace provádí fotometricky nebo titračně.

Obr. 67: Půdorys márnice 1 („plynové komory“) krematoria II v Březince s místy odběrů vzorků F. A. Leuchtera, viz. pozn. 26.

- vzorky 1,2,3,5 ze zdiva;
- vzorek 4 ze stropu;
- vzorek 6 ze sloupu;
- vzorek 7 ze suti na podlaze.

těmto vlivům, dospěl Leuchter k závěru, že působení počasí nemohlo obsah kyanidu na exponovaných budovách nijak podstatně zredukovat,[412] což by souhlasilo se zjištěním v oddílu 5.6. Podle Leuchtera mohou nepatrné stopy po kyanidu pocházet z jednorázového zaplynování márnice k odstranění škůdců, protože *takové zaplynování místností se tehdy provádělo v mnoha táborových budovách*. Nápadný je pozitivní nález (1,3 mg na kg) vzorku 28, který Leuchter odebral z přepážky mezi někdejší umývárnou a pitevnou krematoria I, která nikdy nebyla součástí údajné „plynové komory“, a při přestavbě na protiletecký kryt byla pravděpodobně nově zřízena. Tento nález v podobné výši i zbývající vzorky (včetně vzorků ze základového zdiva krematorií IV a V, postaveného z neznámých materiálů), může mít v zásadě tři důvody:

1. Stopy kyanidu v takto minimálním řádu mohou být přítomné všude, což však není pravděpodobné.
2. Protiletecký kryt byl jako téměř všechny ostatní prostory v Osvětimi příležitostně zaplynováván Cyklonem B k odhmyzení.
3. Analýzou zjištěné hodnoty v tomto řádu (blízko meze stanovitelnosti) nejsou vzhledem k omezeným možnostem použité metody reprodukovatelné a interpretovatelné. Platí za nulové hodnoty. Vzhledem k později dosaženým výsledkům je tento důvod nejpravděpodobnější.

Vysoký obsah kyanidu v kontrolním vzorku, odebraným Leuchterem v odhmyzovacím zařízení, je podle Bailera buď důsledkem uměle vytvořeného předmětu, nebo chyby při odebírání vzorku, příp. chybné analýzy! Uměle vytvořeným předmětem Bailer rozumí okolnost, kdy prý stěny odhmyzovacího traktu byly již dříve natřeny modrou barvou (vivianitovým pigmentem). Bailer dále tvrdí, že by se v materiálu zdiva nemohl kvůli alkalickému prostředí vytvořit žádný vivianit. Kromě toho by prý vysoký obsah kyanidu 1050 mg na kg znamenal, že by se zdivo z 0,1 % skládalo z pigmentu, což by nemohlo souhlasit.[413]

Jak jsme si již ukázali v oddílu 5.5., je alkalické prostředí pouze v nekarbonizovaném zdivu. Kromě toho bylo zjištěno, že alkalické médium dokonce podporuje obohacování kyanidem i další reakční kroky. Vyjdeme-li z mezního případu naprosté reakce ve zdivu obsaženého železa na pigment (1 až 2 % obsahu železa), pak je Leuchterem zjištěná hodnota dokonce spíše nízká. Zda byly stěny odhmyzovacího traktu natřeny modře, tj. zda se vysoký obsah kyanidu nachází pouze na povrchu natřených stěn, to bude objasněno dále.

Pressac je toho názoru, že nepatrné stopy kyanidu ve zdivu jsou posledním důkazem pro existenci „plynových komor“, protože i po krátké době působení a malé reaktivitě kyseliny kyanovodíkové na chladném zdivu, stejně jako vzdor korozi a erozi, jsou ještě dnes prokazatelné.[414] Kromě toho tvrdí, že pro vytváření pigmentu

[412] F. A. Leuchter, prohlášení pro tisk, Boston 13. února 1990.
[413] J. Bailer, l. c. (pozn. 51); dále tentýž, v: B. Bailer-Galanda, et al (vyd.), l. c. (pozn. 53), str. 112-118.
[414] L. c. (pozn. 44), J.-C. Pressac, l. c. (pozn. 67), str. 133.

jsou lepší teplé zdi.[415] Jak je takový názor nerealistický, to jsme si již ukázali: za prvé je vzniklý pigment stabilní (oddíl 5.6), za druhé mají chladné a vlhké materiály vyšší reaktivitu pro vytváření pigmentu (oddíl 5.5.), a za třetí Leuchterův vzorek 28 dokazuje, že nepatrné stopy kyanidu na hranici postřehnutelnosti nemusejí pocházet od plynování lidí.

Tabulka 17: Koncentrace kyanidu ve zdivu „plynových komor"/odhmyzovacích komor		
Podle: F. A. Leuchter/Alpha Analytic Laboratories, Ashland, Massachusetts, USA		
č. vzorku	místo odebrání vzorku	CN^-[$mg.kg^{-1}$]
1-7	krema. II, márnice 1	0,0
8	krema. III, márnice 1	1,9
9	krema. III, márnice 1	6,7
10,11	krema. III, márnice 1	0,0
12	těsnění dveří	0,0
13,14	krema. IV	0,0
15	krema. IV	2,3
16	krema. IV	1,4
17-19	krema. IV	0,0
20	krema. IV	1,4
21	krema. V	4,4
22	krema. V	1,7
23,24	krema. V	0,0
25	krema. I, márnice	3,8
26	krema. I, márnice	1,3
27	krema. I, márnice	1,4
28	krema. I, umývárna	1,3
29	krema. I, márnice	7,9
30	krema. I, márnice	1,1
31	krema. I, márnice	0,0
32	odhmyzovací komora 1	1050,0
Márnice krematoria I a márnice 1 krematoria II měly být údajně „*plynovými komorami*".		

7.3.2. Institut soudního znalectví v Krakově

V tabulce 18 uvedené hodnoty analýz Institut Jana Sehna *nikdy nepublikoval* a na veřejnost se zjevně dostaly indiskrétností některého z jeho pracovníků. *Výsledky naznačují, že v údajných „plynových komorách" byly výrazně nižší zbytky kyanidu než v odhmyzovacích komorách, nebo příp. vůbec žádné*. Již ve své první zprávě ukázal odpovědný vědec, prof. Markiewicz, svou totální chemickou nekompetentnost (viz pozn. 55):

[415] J.-C. Pressac, l. c. (pozn. 67), str. 53.

Tabulka 18: Koncentrace kyanidu ve zdivu „plynových komor"/odhmyzovacích komor				
Podle Institutu soudního znalectví, oddělení soudní toxikologie, Polsko; údaje v mg na kg				
č.	budova	místo a hloubka odběru	materiál	CN^- [$mg.kg^{-1}$]
1	odvšiv. blok 3	místnost 4, kolem větracího otvoru, 2 mm	omítka	0,068
2	odvšiv. blok 3	místnost 4, vedle dveří do místn. 3, 2 mm	omítka	0,036
7	odvšiv. blok 3	místn. 3, pod oknem naproti vchod. dveřím	omítka	0,076
8	odvšiv. blok 3	dveřní otvor mezi místn. 2 a 1, 2 mm vpravo nahoře	omítka	0,140
9	odvšiv. blok 3	jako č. 8, vlevo dole	omítka	0,404
10	odvšiv. blok 3	místn. 1, ventilační otvor, 2 mm	omítka	0,528
11	odvšiv. blok 3	jako č. 10, slabě modré	omítka	0,588
15	krema. II, márnice 1	betonový opěrný pilíř	omítka (?)	0,024
4 další vzorky z krematoria II, krematoria I a z krematoria V, tedy z údajných „plynových komor", a 2 kontrolní vzorky *neobsahovaly žádné prokazatelné stopy CN-*.				

„Kyanovodík je slabá kyselina, což má za následek, že se její soli v přítomnosti silnější kyseliny snadno rozkládají. Takovou silnější kyselinou je dokonce kyselina uhličitá, která vzniká reakcí kysličníku uhličitého a vody. Silnější kyseliny jako např. kyselina sírová rozkládají kyanidy snadněji. Stálejší jsou komplexní sloučeniny iontů kyanidu s těžkými kovy. Již zmíněná ‚pruská modř' k takovým sloučeninám patří, ale také ta se v kyselém prostředí pomalu rozkládá.

Proto se dalo stěží čekat, že by se po 45 letech deriváty sloučenin kyanidů mohly zachovat ve stavebních materiálech (omítkách, cihlách), vystavených vlivům okolního prostředí (srážky, kyselé oxidy a zvláště oxidy dusíku)."

To ovšem odporuje již zjištěným faktům:

a. Kysličník uhličitý je ve vodě těžko rozpustný, ve vodě se prakticky vůbec nemění na kyselinu uhličitou, a proto nemůže soli kyseliny kyanovodíkové takto „rozkládat" (srv. oddíl 5.5.3., „rozkládání" ve skutečnosti působí voda);

b. Vivianit (pruská modř) je mimořádně stabilní vůči kyselinám a nerozkládá se ani po desetiletích působení počasí (oddíl 5.6.).

V soukromé korespondenci s Wernerem Wegnerem projevil prof. Markiewicz ještě více nevědomosti:[416]

„VIII. Voda aktivuje mnohé chemické procesy. Komory byly jistě vlhké. Co působí na vázání HCN cementem (omítka stěn), nám není známo. […]

[416] Dopis Institutu Jana Sehna pro soudní znalectví, oddělení soudní toxikologie, W. Wegnerovi, nedat. (zima 91/92), nečitelný podpis, nepublikováno.

IX. Modré skvrny na vnějších stěnách budovy 5a v Březince nelze snadno vysvětlit. Především musíme vyzkoumat, zda to je skutečně berlínská modř. […]“

V pozdější práci tito autoři publikovali další, tím samým postupem získané výsledky pozdějších odběrů vzorků, podle nichž se obsah kyanidů jak ve zkoumané odhmyzovací komoře, tak i v údajných „plynových komorách“ pohyboval v oblasti mezi 0,0 a 0,8 resp. 0,6 mg/kg. Ve studii byla také objasněna volba analytické metody (viz pozn. 56). Byla zvolena proto, že si autoři *neuměli představit*, jak by se ve zdivu mohly tvořit modré sloučeniny kyanidu železa:

„Je těžké si představit chemické reakce a fyzikálně-chemické procesy, které by na tomto místě [sic!] mohly vést k tvorbě vivianitu.“

Dále pak spolu s J. Bailerem (viz pozn. 413) vycházejí z toho, že by modré zbarvení odhmyzovací komory mohlo pocházet od barevného nátěru. Rozhodli se proto použít metodu, která je vůči kyanidu železa odolná.

Se mnou vedená korespondence v roce 1995 znovu odhalila, s jakou všeobecnou nepovolaností polští vědci k problematice přistupovali (viz pozn. 57 a 58).

Podrobnější posouzení polských výsledků následuje v oddílu 7.4.2.

7.3.3. G. Rudolf/Institut Fresenius

Z údajných „plynových komor“ pro lidi bylo odebráno jen málo vzorků, a sice pouze takových, jejichž materiál zjevně nebyl vystaven přímým vlivům počasí. K tomu se v Březince hodí pouze některá místa márnice 1 („plynové komory“) v krematoriu II, kdy jeden z pilířů dosud nese zbytek stropu, a kde tudíž byly spodní strana stropu i části zdi viditelně chráněny před vlivy počasí, jak dokazují letité nánosy pavučin i nepřítomnost vyplaveného vápna na betonu nebo maltě stékající vodou.

Z údajných „plynových komor“ již krakovský institut i Leuchter odebrali množství vzorků, všechny s *alespoň přibližně negativním výsledkem*. Protože šlo především o vysvětlení, jaké podmínky napomáhají vzniku pigmentu, a po dosud provedených analýzách v údajných „plynových komorách“ se nedalo počítat se zřetelně pozitivními výsledky, odebral jsem vzorky především v odhmyzovacích zařízeních staveb 5a a 5b v části tábora Ia, resp. Ib. O těchto stavbách je známo, že jejich stěny obsahují nejen velké množství pigmentu, nýbrž že také stářím odpovídají místním krematoriím, což se o budovách v základním táboře nedá tvrdit. Stáří může, ale nemusí mít vliv na chemii materiálu stěn. Kromě toho zmíněné stavby nejsou tolik v ohnisku pozornosti správy muzea jako základní tábor a lze tedy u nich doufat v nepřítomnost dodatečných změn.

Tabulka 19: Koncentrace kyanidu ve zdivu „plynových komor“/odhmyzovacích komor. Podle G. Rudolf/Institut Fresenius, Taunusstein, Německo. Údaje koncentrace v mg na kg; % Fe: maximální podíl ve vivianit přeměněného železa na celkovém obsahu.

č.	budova	místo a hloubka odběru	materiál	c[CN$^-$] [mg.kg^{-1}]	c[Fe]	% Fe
1	krema. II	márnice 1, strop mezi 2. a 3. pilířem z pohledu od jihu, velkoplošný odběr betonu včetně malých kousků hlubšího materiálu, 0-3 mm	beton	7,2	13 000	-
2	krema. II	jako 1, 1-5 mm	beton	0,6	20 000	-
3	krema. II	vnitřní západní zeď márnice 1, 0-1,5 cm, viz obr. 43	omítka	6,7	10 000	-
4	krema. II	vnitřní strana zdi komín. traktu, spalovna odpadků, 0-1 cm	omítka	0,1	11 000	-
5	blok b barák 20	příčka kóje pod příčným trámem lůžka v místnosti, od vchodu 2, 1. řada kójí vpravo, cca $5 \cdot 5 \cdot 5$ cm^3	omítka	0,6	9 400	-
6	blok b barák 20	oddělený prostor na západě, vnitřní zeď, malta mezi cihlami, 0-1 cm	malta	<0,1	4 400	-
7	blok b barák 20	jako 6, přímo vedle vchodu, 0-1 cm	omítka	0,3	19 000	-
8	blok b barák 13	jako 5, zadní podpěra trámu	omítka	2,7	11 000	-
9	blok a budova 5a	vnitřní strana vnější zdi (západ), 120 cm od severní zdi, 155 cm od podlahy, 0-2 cm	omítka	11 000,0	12 000	75
10	blok a budova 5a	vnitřní zeď (jih), 240 cm od záp. zdi, 170 cm od podlahy, 0-2 mm	omítka	3,6	10 000	-
11	blok a budova 5a	jako 9, 1-10 mm	omítka	2 640,0	6 000	36
12	blok a budova 5a	východní zeď (uvnitř), 170 cm od severní zdi, 170 cm od podlahy (vých. od horkovzdušné komory), 0-2 mm	omítka	2 900,0	8 500	28
13	blok a budova 5a	jako 12, 2-10 mm	omítka	3 000,0	9 000	27
14	blok a budova 5a	vnější strana západní zdi, 40 cm od jižní strany, 160 cm od podlahy, 0,5 mm	cihla	1 035,0	25 000	3,5
15a	blok a budova 5a	vnější strana jižní zdi, 40 cm od záp. strany, 210 cm od podlahy, 0-3 mm	malta	1 560,0	10 000	13
15b	blok a budova 5a	jako a, > 0-5 mm	cihla	56,0	neurčeno	-
15c	blok a budova 5a	jako b, odstraněná vrstva pigmentu, < 1 mm	cihla	2 400,0	neurčeno	-
16	blok b	vnější strana jižní zdi, 2 m od	cihla	10 000,0	47 000	17

	budova 5b	vchod. dveří, 1 m od podlahy, 0-7 mm				
17	blok b budova 5b	vnitřní strana jižní zdi, 130 cm od jižní zdi, 130 cm od podlahy, 4-10 mm	omítka	13 500,0	15 000	74
18	blok b stavba 5a	oblast podlahy, zárubní dveří, horkovzdušného odhmyz. zařízení, východní komory směrem k traktu, 0-5 mm	dřevo	7 150,0	neurčeno	-
19a	blok b budova 5b	vnitřní strana severní zdi, 230 cm od východní zdi, 90 cm od podlahy, 0-4 mm	omítka	1 860,0	4 300	35
19b	blok b budova 5b	jako 19a, 4-8 mm	omítka	3 880,0	9 500	33
20	blok a budova 5a	vnitřní strana (západ), 40 cm od jižní zdi, 210 cm od podlahy, 0-3 mm	omítka	7 850,0	11 000	59
21	blok a budova 5a	vnitřní zeď (východ) ze západní místnosti, 30 cm ode dveří, 190 cm od podlahy, 10-50 mm	malta	0,3	18 000	-
22	blok a budova 5a	vnitřní strana (jih), 40 cm od západní zdi, 155 cm od podlahy, 3-10 mm	omítka	4 530,0	11 000	34
23	blok a barák 3	zvláštní místnost, severozápad, vnitřní strana vnější zdi (sever), 0-5 mm	omítka	0,3	8 100	-
24	blok a barák 3	hlavní místnost, vnitřní strana vnější zdi, (sever), 0-5 mm	malta	0,1	13 000	-
25	pokus	neošetřený kámen, 0-5 mm	cihla	9,6	35 000*	-
26	pokus	16 hod v 0,3 % HCN, 0-5 mm, viz text	cihla	0,1	35 000*	-
27	pokus	24¾ hod v 2 % HCN, + 1 g H_2O, 20 mm, 100 g	cement. malta	109**	8 800*	1,0
28	pokus	jako 27, bez přídavku H_2O, 108 g	cement. malta	94**	8 800*	0,9
29	pokus	jako 28, 94 g	vápen. malta	53**	4 500*	1,0
30	pokus	jako 28 + 2 g H_2O, 96 g	vápen. malta	58**	4 500*	1,1

Hodnoty pro kyanidy mezi 0,1 a 0,5 na kg nejisté (NN);
* = vlastní analýzy; ** = Institut für Umweltanalytik Stuttgart (IUS)

Institut Fresenius
Chemische und Biologische Laboratorien GmbH
6204 Taunusstein-Neuhof
Telefon 06128/744-0
Teletex 6128925 biosd
Telefax 06128/744890

Dipl.-Chem. Germar Rudolf

Pr.Nr. 91TA065282-65310
Unsere Auftrags-Nr. 91/13946-00

09. September 1991
Herr H. Gorbauch/Wa
06128 / 744-337

Untersuchung von Baumaterial auf die Gehalte an Eisen und Cyaniden
Ihr Schreiben vom 22.08.91

Eingang der Proben: 23.08.91 (überbracht)

Untersuchungsergebnisse:

Pr.Nr.	Probenbezeichnung	Eisen, gesamt (Fe) %	Cyanide, gesamt (CN) mg/kg
91TA065282	Probe Nr. 1	1,3	7,2
91TA065283	Probe Nr. 2	2,0	0,6
91TA065284	Probe Nr. 3	1,0	6,7
91TA065285	Probe Nr. 4	1,1	0,1
91TA065286	Probe Nr. 5	0,94	0,6
91TA065287	Probe Nr. 6	0,44	<0,1
91TA065288	Probe Nr. 7	1,9	0,3
91TA065289	Probe Nr. 8	1,1	2,7
91TA065290	Probe Nr. 9	1,2	11.000
91TA065291	Probe Nr. 10	1,0	3,6
91TA065292	Probe Nr. 11	0,60	2.640
91TA065293	Probe Nr. 12	0,85	2.900
91TA065294	Probe Nr. 13	0,90	3.000
91TA065295	Probe Nr. 14	2,5	1.035

...

Institut Fresenius

Chemische und Biologische Laboratorien GmbH

6204 Taunusstein-Neuhof
Telefon 06128/744-0
Teletex 6128925 biosd
Telefax 06128/744890

Blatt 2 zum Schreiben vom 09. September 1991
an:
Dipl.-Chem. Germar Rudolf

Pr.Nr. 91TA065282-65310

Pr.Nr.	Probenbezeichnung	Eisen, gesamt (Fe) %	Cyanide, gesamt (CN) mg/kg
91TA065296	Probe Nr. 15a	1,0	1.560
91TA065297	Probe Nr. 15b	n.b.	56
91TA065298	Probe Nr. 15c	n.b.	2.400
91TA065299	Probe Nr. 16	4,7	10.000
91TA065300	Probe Nr. 17	1,5	13.500
91TA065301	Probe Nr. 18	n.b.	7.150
91TA065302	Probe Nr. 19a	0,43	1.860
91TA065303	Probe Nr. 19b	0,95	3.880
91TA065304	Probe Nr. 20	1,1	7.850
91TA065305	Probe Nr. 21	1,8	0,3
91TA065306	Probe Nr. 22	1,1	4.530
91TA065307	Probe Nr. 23	0,81	0,3
91TA065308	Probe Nr. 24	1,3	0,1
91TA065309	Probe Nr. 25	n.b.	9,6
91TA065310	Probe Nr. 26	n.b.	0,1

* = Werte für Cyanide (gesamt) zwischen 0,1 und 0,5 mg/kg unsicher

n.b. = nicht bestimmt

INSTITUT FRESENIUS GMBH

Originál výsledků testů Institutu Fresenius

A konečně byly odebrány vzorky rovněž z některých vězeňských baráků k ověření Leuchterovy teze, že nepatrné stopy kyanidu mohly vzniknout také v důsledku několika málo zaplynování v rámci potírání škůdců. Číslování baráků odpovídá tomu, jaké je na nich dodnes.[417] Viz k tomu obr. 12.

7.3.3.1. Vzorky 1-4: krematorium II, márnice 1

K odebrání vzorků 1 až 3 viz obr. 26 (str. 65). Všeobecně se musí počítat s nejvyšší koncentrací kyanidů na povrchu materiálu. Za tím účelem obsahuje vzorek 1 především úlomky betonu ze spodní strany stropu (žebra, vzniklá netěsností bednění), tedy nejexponovanější místa betonu, a dále materiál z horní, 1 až 2 mm silné betonové vrstvy včetně kousků až do hloubky asi 3 mm.

Vzorek 2 obsahuje beton až do hloubky 5 mm, odebraný na místě, kde se při vzorku 1 odloupl kus, sahající do hloubky 1 až 3 mm. Oddělení materiálu nejsvrchnější vrstvy (vzorek 1) a hlubší vrstva (vzorek 2) se kvůli tvrdosti materiálu zcela nepodařilo.

Vzorek 3 je tvrdá omítka až do první řady cihel, zjevně s velkým podílem cementu.

Tabulka 20: Výsledky analýz Institutu Fresenius a Institut(u) für Umweltanalytik Stuttgart (IUS)			
V obou případech se kyanid prokazoval podle DIN 38405/D13. Údaje jsou uvedeny v mg CN^- na kg.			
Vzorek	místo odběru	Fresenius	IUS
3	márnice 1 („plynová komora“), krematorium II, omítka stěn 0-1,5 cm	6,7	< HP
8	blok 1b barák 13, příčka kóje, 3-5 cm	2,7	< HP
11	blok a, budova 5a, vnitřní strana vnější zdi (západ), 1-10 mm	2 640,0	1 430*
25	neošetřená cihla	9,6	9,6
26	3 další vzorky zaplynované cihly	-	< HP*
* Tyto vzorky byly zkoumány podle DIN 35 405/D14. Na rozdíl od D13 zde nebyla použita kadmiová sůl. O dopadu na výsledky není nic známo. Hranice prokazatelnosti vždy 0,5 mg na kg.			

Vzorek 4 pochází z omítky betonového nosníku komínového traktu (spalovny odpadků) krematoria II. Je zajímavý pouze jako namátková zkouška vedle ostatních.

Výsledky se pohybují ve stejném řádu jako Leuchterovy pozitivní nálezy z ostatních údajných „plynových komor“, přestože v „plynové komoře“ (márnici) krematoria nebyl úspěšný. V tabulce 20 jsou sestaveny kontrolní analýzy. Mírně pozitivní vzorek se 6,7 mg na kg (nahoře) má hodnoty pod mezí stanovitelnosti (0,5 mg na kg). Tím se potvrzuje zjištění z oddílu 7.2., že hodnoty poblíž meze stanovitelnosti nejsou reprodukovatelné.

---

[417] J.-C. Pressac, l. c. (pozn. 67), str. 514, plán tábora Březinka s očíslováním baráků.

7.3.3.2. Vzorky 5-8 a 23-24: vězeňské baráky

Vzorky 5 a 8 pocházejí z velkého omítkového, resp. maltového výřezu o tloušťce několika centimetrů, vždy z hlavní místnosti příslušného baráku (viz tab. 19, str. 174). Hloubkový profil nebyl zaznamenán a proto se na hodnoty musí nahlížet jako na střední. Vzorky 6 a 7 byly odebrány ze zvláštní místnosti na západě baráku. Vzorky 23 a 24 pocházejí z vnější zdi hlavní místnosti třetího baráku.

V materiálu zdiva lze zjevně nalézt množství kyanidu ve stejném řádu, jaké objevil Leuchter v údajných „plynových komorách“. Ukazuje na to výsledek vzorku 8. Všechny ostatní vzorky jsou sice pozitivní, ale znatelně nižších hodnot. Kontrolní analýza (tabulka 20, str. 178) ukázala také zde nereprodukovatelné hodnoty.

7.3.3.3. Vzorky 9-22: odhmyzovací zařízení

Místa odběrů jednotlivých vzorků viz na obr. 17 a dále. Podle konzistence se u odhmyzovacího zařízení dá soudit na maltu s velkým podílem písku a mimořádně malým obsahem cementu (silně drolivá), a na vápennou omítku.

Obr. 68: Vnější stěna odhmyzovacího traktu na kyselinu kyanovodíkovou budovy 5a v pozdním létě 1991. Nepatrné množství kyanidu, které difundovalo zdí, zanechalo na zdi až dodnes modře zabarvená místa. Ani 50 let vlivu nejhorších povětrnostních podmínek na tom nic nezměnilo.

Obr. 69: Odebírání vzorku ze severozápadně ležícího odhmyzovacího traktu budovy 5a (viz obr. 18). V pozadí a vpravo na snímku je vnější zeď s intenzívním modrým zbarvením vivianitem. Jsou viditelná místa odebrání vzorků 9 a 11. Vlevo na snímku je vnitřní zeď, která byla zahrnuta do přestavby na horkovzdušnou odhmyzovací komoru. Z ní byl odebrán vzorek č. 10 se slabě pozitivním nálezem kyanidu.

Obr. 70: Snímek zárubní z odhmyzovacího traktu budovy 5a, jejichž spodní, rezavý závěs je zbarven vivianitem kyseliny kyanovodíkové. Místo odběru vzorku č. 18.

Obr. 71: Na rozdíl od budovy 5a (viz obr. 68) byl odhmyzovací trakt budovy 5b používán jako odhmyzovací komora na kyselinu kyanovodíkovou po delší čas.
Proto je také jeho vnější zeď na velkých plochách zbarvena modře; rovněž zde zbarvení nedoznalo žádné změny ani po 50 letech působení povětrnosti.

Budova 5a: Na vnější zdi odhmyzovacího traktu budovy 5a jsou místy modré cihly a maltové spáry (viz obr. 68, nahoře). Vzorek 14 je volný úlomek cihly, který je zřetelně tmavomodrý na všech stranách, vystavených vlivu počasí. Vzorek 15a je kus malty z jižní zdi, který byl modrý pouze v nejsvrchnější vrstvě asi 1 mm. Tam se musí hodnota kyanidu pohybovat přes určitou střední hodnotu prvních cca 3 mm. Vzorek 15b je zlomek cihly, jejíž modrá vrstva byla oddělena špachtlí (vzorek 15c). Hmota zbytku obnáší zhruba dvacetinásobek odškrábnuté vrstvy, kde jsou prokazatelně ještě drobné stopy koncentrace kyanidu. Střední koncentrace se zde tedy bude pohybovat kolem 120 mg na kg. Také na cihle se pigment vytvořil ve znatelném množství pouze na straně, vystavené vlivu počasí (srv. k tomu vnější zeď odhmyzovací komory v KT Stutthof, obr. 65).

Důležité je potvrzení poznatku, že pigment má skutečně mimořádnou odolnost vůči vlivům prostředí, protože vzorky 14 až 15c byly po více než 40 let vystaveny intenzivnímu slunečnímu záření, větru, dešti atd. Obtížnější je otázka, jak právě zde mohla vzniknout tak vysoká koncentrace pigmentu, přestože vnější strany zdiva nebyly vystavené přímému zaplynování. Pravděpodobně zdivem proniklé malé množství kyanidu postačuje tomu, aby umožňovalo tvorbu pigmentu na deštivým počasím zvlhlé vnější straně zdiva, jejíž sloučeniny byly asi aktivovány vlivy počasí.

Vnitřní strany obvodových zdí odhmyzovacího traktu budovy 5a jsou téměř úplně modré, ba tmavomodré (viz obr. 69, nahoře). Zajímavý je snímek cihlové struktury pod omítkou v důsledku rozdílné intenzity tvorby vivianitu. Takový fenomén je znám z kondenzace abnormálně vysoké vlhkosti na chladných zdích

(např. při nahromadění množství silně se potících lidí jako na rockových koncertech, diskotékách, nebo obecně ve špatně větraných prostorách), případně při výskytu vlhkých skvrn v nedostatečně vytápěných místnostech. Různě vypálené cihly mají také v důsledku nestejné tepelné vodivosti větší nebo menší sklon k obohacování kondenzátem. Příčinou tohoto efektu mohou být rozdílná reaktivita k vázání kyanidu kvůli nestejnému obsahu vlhkosti a teploty, ale důvod může také spočívat v rozdílných podílech vlhkosti a tím i transportní kapacity putujících kyanidových solí.

Pod první, pouze cca 1 mm silnou vrstvou omítky této stěny, se jeví materiál spíše bledě modrý, podobně jako povrch východní zdi traktu, která představuje vnitřní zeď původní odhmyzovací komory (vzorky 12 a 13).

Dodatečně vestavěné vnitřní stěny těchto prostorů, patřící tedy k horkovzdušné komoře (viz obr. 18), *nevykazují podle očekávání ani náznak modři*.

Výsledky analýz 9 a 11, resp. 20 a 22 potvrzují první dojem: Nejsvrchnější vrstva omítky má velmi vysoký obsah kyanidu, který pak hlouběji klesá. Vysoký obsah kyanidu vzorku 11 ovšem nemohl být exaktně reprodukován. Výsledek kontrolní analýzy se pohyboval kolem 54 % první hodnoty. Příčinou mohou být poněkud rozdílné analytické postupy (viz pozn. tabulky 20).

V čistém vivianitu připadá na 1 g kyanidu asi 0,82 g železa. Za předpokladu, že kyanid je přítomen kompletně jako vivianit, pak z analýzy železa vyplývá, že ve vzorku 9 byly zhruba ¾ všeho železa přeměněny na pigment. Vezmeme-li v úvahu, že ne všechno železo bylo zasaženo kyselinou kyanovodíkovou, můžeme mluvit téměř o nasycení svrchní vrstvy pigmentem. Pokles koncentrace od svrchní vrstvy k hlubším je vysvětlen silnějším absorpčním působením poněkud chladnější vlhké omítky, jejíž svrchní vrstva se zpočátku nasytí, a tím brání hlubšímu difundování kyseliny kyanovodíkové do zdiva. Kromě toho se zde, stejně jako u modrého zbarvení vnějších stran zdiva, musí brát v úvahu také efekt obohacování kyanidů odpařováním vody na povrchu. Po odstavení budovy se ovšem v důsledku nedostatečné výměny vzduchu a sluneční aktivity uvnitř prostoru takový efekt projevuje jen málo. Zvláště to platí pro místnost s okny, orientovanou na sever, jak je tomu na obr. 69.

Vzorky 12 a 13 odpovídají vzorkům 9 a 11, byly však odebrány z vnitřní, tedy východní zdi horkovzdušné komory. Povrchová koncentrace je podstatně nižší než na vnějších zdech, profil koncentrace zde není rozeznatelný. Může to spočívat v tom, že suchou stěnou difunduje kyselina kyanovodíková snadněji, zatímco na vlhkých povrchových stěnách reaguje především povrchově. Je však pravděpodobnější, že ve vnitřní stěně kvůli suchosti neprobíhá migrace rozpustných kyanidových solí. Tyto vzorky jsou zajímavé také jako důkaz, že se dlouhodobě stabilní kyanidové sloučeniny mohou ve velkém množství vytvářet rovněž na teplých a suchých vnitřních stěnách. V důsledku vysokého stavu spodní vody v Březince i nedostatečné izolace stěn je zvláště v chladných ročních obdobích třeba počítat s tím, že vnější zdi i při vytápění vnitřních prostorů byly hodně chladné a vlhké.

Vzorky ze stěn, které byly dodatečně vestavěny při předělání na horkovzdušnou komoru, by neměly vykazovat žádné zbytky kyanidů. *Vzorek 10 z dodatečně zabudované vnitřní zdi také vykazuje pouze velmi malý obsah kyanidu blízko meze měřitelnosti*. Vzorek 21 pochází z malty mezi cihlami dodatečně vestavěné zdi z hloubky od 1 do 5 cm. Ve vnitřní zdi je trhlina. Rovněž u této vnitřní zdi analýza ukázala minimální, ovšem stěží interpretovatelné stopy kyanidu pod mezí měřitelnosti. Nález může ukazovat na odhmyzení této místnosti po změně na horkovzdušnou desinsekci, pokud nepatrné množství neztratilo vypovídací cenu, jak ukázaly kontrolní analýzy ostatních vzorků.

Konečně vzorek 18 pochází z dveřního rámu, který byl vestavěn až po předělání na horkovzdušnou desinsekci. Pod dolním závěsem je dřevo znatelně modře zbarvené (viz obr 70, str. 180). Působením půdní vlhkosti spolu s rezavějícím železem se zde mohl vytvářet pigment za předpokladu, že místnosti byly buď po přestavění na zmíněné zařízení zaplynovány kyselinou kyanovodíkovou, nebo půda zařízení ještě po delší dobu vydávala kyanidy. V prvním případě by stopy kyanidu v dodatečně zabudovaných stěnách (vzorky 1 a 21) byly skutečně vysvětlitelné zaplynováním prostoru. Konečně také mohly být tyto vzduchotěsné dveře při přestavbě na horkovzdušnou desinsekci vyjmuty ze vstupu k odhmyzovacímu traktu na kyselinu kyanovodíkovou a zde znovu použity, takže kyanidy by pocházely z dřívějšího zaplynování. Výsledek analýzy lze tedy kvantitativně posuzovat jen omezeně, protože organický materiál může působit rušivě. Každopádně je potvrzena vysoká reaktivita vlhkých směsí oxidů železa (rzi).

Budova 5b: Vnější zdi odhmyzovacího traktu budovy 5b nejsou jen místy modré, jako v případě budovy 5a, nýbrž téměř úplně, a to až do zeminy (viz obr. 71, nahoře). Výjimku představuje východní zeď, která nevykazuje téměř žádné modré zbarvení (viz obr. 20, str. 55). Analýza úlomku cihly z jižní strany (vzorek 16) také vykazuje mimořádně vysokou hodnotu. Zde pronikl pigment do materiálu hlouběji. Také tady nemělo počasí žádný viditelný nebo měřitelný vliv na snížení koncentrace pigmentu. Přibližně 17 % železa v úlomku cihly reagovalo na pigment vzdor i zde jen nepatrné koncentraci kyanidů, které mohly proniknout až k vnější straně zdiva. Nápadný kontrast s jen místy modrým vnějškem budovy 5a je vysvětlitelný delším používáním tohoto traktu za odhmyzovací komoru na Cyklon B. Důvod zřetelně slabšího modrého zbarvení východní strany vnější zdi tohoto traktu je nejasný, může však být způsoben menším vlivem počasí na této straně budovy (východní větry jsou většinou provázeny suchým počasím).

Při prohlídce vnitřních prostorů tohoto traktu překvapí většinou bílé stěny, jen na několika málo místech jsou nevýrazné modré skvrny. Analýza této modře zabarvené omítky pod svrchní vrstvou (vzorek 17) však ukázala vůbec nejvyšší nalezené hodnoty, a to vzdor pod ní se nalézající, 3 až 4 mm silné vrstvě omítky z kompaktního a tvrdého materiálu. Ohledně reakce železa zde platí totéž co pro svrchní vrstvu omítky: stav blízký sycení. Barva materiálu, zde jen zelenavá, nemá zjevně přímou vypovídací hodnotu ohledně obsahu kyanidu. I když maximální hodnoty podílu pigmentu na omítce obnášejí jen asi 1,5 %, nelze místní

zbarvení povrchu vnitřní strany vnější zdi budovy 5a *takto* vysvětlovat. Naopak, tmavomodré barevné odstíny pocházejí z ještě vyšší koncentrace pigmentu ve svrchních vrstvách mikrometrové oblasti, podmíněné výše popsaným procesem nasycení.

Že ke zmíněnému procesu nasycení nedošlo na vnitřní stěně budovy 5b, může mít příčinu v jiných druzích materiálu a zpracování. Zde použitá tvrdá a na železo chudá vnitřní omítka z vápenné malty drží na stěně jen velmi slabě a na některých místech již odpadla. Kontakt mezi omítkou a stěnou je místy tak slabý, že se při poklepu ozývají dutiny. Tak slabý kontakt mezi stěnou a omítkou však zase zabraňuje tomu, aby vlhkost ze stěny difundovala na povrch omítky a mohla s sebou unášet rozpustné sloučeniny kyanidu (např. kyanid železnatý).

Vzorek 19 byl rozdělen na dvě části, protože svrchní vrstva omítky této místnosti se viditelně liší od níže ležící: první 4 mm se skládají z bílého, drsného a tvrdého materiálu (vápenné malty s malým obsahem písku), spodní vrstvy z okrové omítky s vysokým podílem písku. Oddělení obou vrstev ze zcela nepodařilo, a části malty s nízkým podílem písku zůstaly dílem ve vzorku 19a. Analýza na železo, která by při dokonalém oddělení obou vrstev byla ještě nižší, potvrzuje předpoklad, že svrchní vrstva je vápenná omítka s malým podílem železa. Tím by bylo vysvětleno chybějící vytvoření modrých skvrn, protože pro vznik pigmentu zde bylo k dispozici příliš málo železa. Přesto však také nejsvrchnější vrstva omítky vykazuje opravdu vysokou hodnotu kyanidu. Proto můžeme vyloučit, že by tato vrstva omítky byla nanesena až po skončení odhmyzovacích akcí.

7.3.3.4. **Vzorky 25-30: experimenty**

K odhadu reaktivity kyseliny kyanovodíkové se stavebními materiály byla provedena řada experimentů, během nichž se především v hermetickém nádobě zaplynovávaly cihly kyselinou kyanovodíkovou, vyvinutou z přesně definovaného množství KCN + H_2SO_4. Při experimentech se pomocí citlivého měření diference tlaků ukázalo, že se vypařuje pouze část kyseliny kyanovodíkové, uvolněné 16% kyselinou sírovou, protože kyselina kyanovodíková je v ní tak dobře rozpustná, že jen část byla předána do nádoby. Skutečné množství plynu v reakční nádobě leží tedy hluboko pod výpočtem stanovenými 3,7 obj. %, podle měření tlaku při asi 2 obj. %.

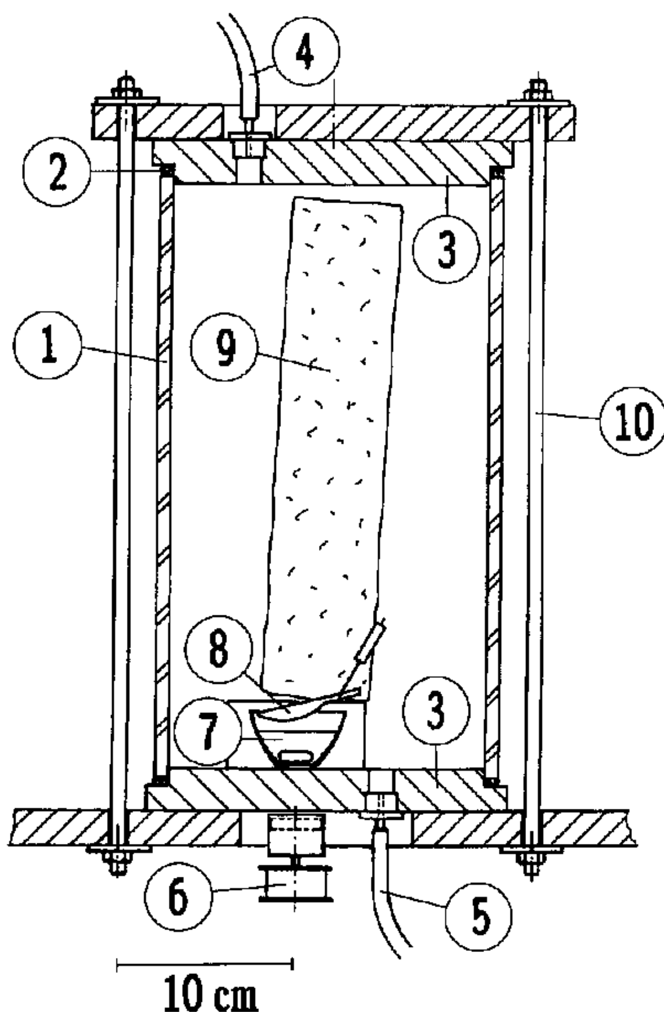
Ohledně konstrukce reakční nádoby ze skleněného válce, utěsněného nahoře i dole deskami z PVC s vypouštěcími plynovými trubkami viz obr. 72.

H_2SO_4 (13 %) byla v uzavřené nádobě vložena do kelímku a KCN přidána pomocí magnetového mechanismu. Poté proběhlo smísení magnetickým míchadlem.

Analyzovaly se vzorky, uvedené v tabulce 21. Jako neměnné parametry byly zachovány:

- teplota 11° C vzduchu i vzorků;
- 90% relativní vlhkost vzduchu;

- uložení vzorků zhruba 5 týdnů za těchto podmínek před zahájením experimentů;
- zaplynování 2 obj. % kyseliny kyanovodíkové;
- 24,75 hodin doba zaplynování;
- uložení vzorků po zaplynování při pokojové teplotě a nižší vlhkosti vzduchu po 71 den.

Obr. 72: Nákres konstrukce a uspořádání experimentů k zaplynování vzorků materiálů kyselinou kyanovodíkovou.

1. skleněný válec
2. těsnicí kroužek
3. víko a základová deska z PVC
4. plynová vypouštěcí trubka měření tlaku
5. plynová vypouštěcí trubka odvětrání
6. motor magnetického míchadla
7. porcelánová miska s 16 obj. % H_2SO_4 a magnetickým míchadlem
8. lžíce s KCN, upevněná na ose, a sklopná zvenku pomocí magnetu
9. zkušební materiál (zde cihla)
10. upínací šrouby

Výjimky z těchto podmínek jsou uvedeny v pravém sloupci tabulky 21 (str. 186). Po zaplynování byla ze vzorků 27 až 30 odstraněna svrchní vrstva parafinem ošetřených ploch. Dodatečně navlhčené vzorky 27 a 30 během uložení při pokojové teplotě vydávaly znatelné aroma kyseliny kyanovodíkové. Při dodatečném navlhčení v mezidobí aroma kyseliny kyanovodíkové rázem ustalo. U vzorku cementové malty nebylo aroma cítit po týdnu, u vzorku vápenné malty po dvou týdnech. Při skladování vzorků po více než dva měsíce při pokojové teplotě tak obsah kyseliny kyanovodíkové znatelně poklesl; při vysušení vzorků se ještě silně narušila možnost reakce na kyanid železa.

Tabulka 21: Příprava vzorků a zaplynování		
č.	Materiál	Podmínky
25/26	cihla ze stržené budovy v Bavorsku, zaplynován pouze vzorek 26!	16 h zaplynování při 0,3 obj. %, uložení po zaplynování na 120 dnů při pokojové teplotě
27	cementová malta: 1 díl písku, 1 díl portlandského cementu, ½ dílu vápna; rozměry vzorku 55x60x20 mm, 100 g(cca 1,5 g/cm^3)	zapečetění stran i čelní plochy parafinem 52/54 (tedy zaplynování jen z jedné strany), přídavek 1 g vody
28	cementová malta: 1 díl písku, 1 díl portlandského cementu, ½ dílu vápna; rozměry vzorku: 55x60x20 mm, 108 g(cca 1,6 g/cm^3).	jako 27, bez vody
29	vápenná malta: 2½ dílů písku, 1 díl vápna; rozměry vzorku: 55x60x20 mm (cca 1,4 g/cm^3)	jako 28
30	vápenná malta: 2½ dílů písku, 1 díl vápna; rozměry vzorku: 52x58x20 mm, 96 g (ca 1,6 g/cm^3)	jako 28, dodatek 2 g vody

Výsledky analýz vzorků cihly (tabulka 19, č. vzorků 25 a 26) překvapily svými paradoxně vyhlížejícími hodnotami: zaplynovaný vzorek nevykazoval na rozdíl od nezaplynovaného žádné stopy kyanidu. Hodnota nezaplynovaného vzorku nemohla být exaktně reprodukována (tabulka 20). Další analýzy zaplynované cihly rovněž neukázaly žádné prokazatelné hodnoty kyanidu. Tento výsledek dokazuje, že hodnoty kyanidu do 10 mg mají jen velmi omezenou vypovídací hodnotu, protože mohou být odvoditelné ze všude rozšířených stop.[418]

Interpretace výsledků analýzy vzorků 27 až 30 vypovídá následující:

- Při analýze bylo ve vzorcích nalezeno celkem 30 mg kyanidu. Protože se při experimentu použilo celkem 300 mg kyanidu, zůstalo z něj trvale vázáno ve vzorcích 10 %.
- Vzorky cementové malty měly proti vzorkům vápenné malty dvakrát vyšší obsah kyanidu. Příčinou toho může být vyšší obsah železa vzorků cementové malty, protože obsah kyanidu úměrně stoupá k obsahu železa (viz poslední sloupec tabulky 19). Mimo to je adsorpce kyseliny kyanovodíkové vůči vápenné maltě pozitivně ovlivněna větší vnitřní plochou cementové malty.
- Prostřednictvím dodatečně přidané vlhkosti se zvýšené přijímání kyseliny kyanovodíkové ve výsledcích analýz projevuje jen nepatrně, protože vzorky byly tak jako tak silně vlhké, a rovněž z toho důvodu, že následnou fází

[418] Také je myslitelné znečištění nezaplynovaných vzorků během přípravy k analýze, např. nepříliš důkladně očištěným kulovým mlýnkem, v němž byl předtím rozemlet vzorek s obsahem kyanidu. Dobrá reprodukovatelnost může spočívat v tom, že cihla neobsahuje téměř žádný karbonát, který je považován za rušivý element.

uskladnění materiál vyschl a tím mohl kyselinu kyanovodíkovou vázat jen částečně.

- S modrým zbarvením vzorků se nepočítalo, neboť i kdyby veškerý vázaný kyanid existoval jako vivianit, tvořilo by modré barvivo pouze 0,005-0,01 % z veškerého materiálu, což by pouhým okem nebylo viditelné. A konečně obohacení ploch vzorků kyanidem nemohlo nastat již z nedostatku difundující vody. Kromě toho skladování vzorků pravděpodobně zablokovalo reakční proces.

7.3.4. John C. Ball

Všechny vzorky odebrané z údajných vražedných „plynových komor“ jsou těsně kolem nebo pod hranicí měřitelnosti a proto musí být považovány za nulové. Ballovy vzorky z odvšivovacích budov 5a a 5b představují průměr mých vlastních měření a potvrzují mé výsledky.

Tabulka 22: Koncentrace kyanidu ve zdivu „plynových komor“/ odhmyzovacích komor podle Johna C. Balla

Číslo	Umístění	$c(CN^-)$ [mg/kg]
1	odhmyzovací místnost B1b BW 5b, uvnitř i vně	3 170,0
2	odhmyzovací místnost B1b BW 5a, uvnitř i vně	2 780,0
3	krematorium II, márnice 1 („plynová komora“)	0,4
4	krematorium III, márnice 1 („plynová komora“)	1,2
5	bílý dům, zbytky základů	0,07
6	krematorium V, zbytky základní zdi	0,1

7.4. Diskuse o výsledcích analýz

7.4.1. Modrý nátěr zdí?

Hypotéza J. Bailera (viz pozn. 413), že modrá nátěrová barva způsobila vysoké hodnoty kyanidu ve vzorcích z odhmyzovacích komor, *neodpovídá skutečnostem*:

1. Vivianit se jako nátěrová barva na zdi vůbec nepoužívá, protože nemá dostatečně vysokou alkalickou odolnost (srv. oddíl 5.6.1.).

2. Kdyby tato teze souhlasila, pak by bylo jistě nápadné, že by SS jako jediné prostory v KT celé Třetí říše nechávaly natřít výhradně odhmyzovací komory na kyselinu kyanovodíkovou, a to navíc dosti zvláštně vždy tou samou barvou: Osvětim, Březinka, Majdanek, Stutthof… Všechny ostatní prostory byly nanejvýš vybíleny vápnem. Že by zde snad SS provozovaly modrou magii?

3. Samotné odhmyzovací komory jsou vybílené vápnem. K čemu by bylo dobré ještě přidávat modrou barvu, která navíc není odolná alkalickému prostředí? Muselo by se zbytečně čekat, až se vápenný nátěr a omítka povrchově spojí, a teprve potom by bylo možné stěnu natírat. A ani pak by nebylo jisté, zda barva na základě chemických reakcí nevytvoří skvrny.

4. Nátěr interiérů nevysvětluje ani skvrnité modré zbarvení na vnitřních stěnách vnějších zdí odhmyzovacího traktu budovy 5a,

5. ani nepřítomnost jakéhokoli modrého zbarvení na dodatečně vestavěných vnitřních stěnách. Nebo snad nechaly SS modře vymalovat jen určité stěny, a to ještě ne normálně štětkou, ale nesmyslným rozstříkáním barvy na stěnu?

6. Bailerova teze je také hladce vyvrácena skutečností, že žádná ze zabarvených stěn nevykazuje stopy tahů štětky a také žádnou identifikovatelnou barevnou vrstvu, protože nátěrová barva obsahuje nejen vlastní barvivo, ale rovněž nikoli bezvýznamný podíl pojiva a dalších chemikálií. V našem případě je však modrá barva prostě součástí vápenného nátěru a omítky.

7. Teze navíc nevysvětluje, jak by se hypotetickým natěračům mohlo při jejich „umění“ podařit napodobit pod omítkou skrytou cihlovou strukturu. Nebo snad byli nejen stoupenci modré magie, ale měli ještě navíc rentgenové oči?

8. Bailerova teze nevysvětluje ani pouze bledě modrý odstín vnitřní jižní zdi původního odhmyzovacího traktu budovy 5a,

9. ani vysoký obsah kyanidu v povrchově bílém materiálu s malým obsahem železa zdí odhmyzovacího traktu budovy 5b. Nebo snad byly tyto prostory podle jeho mínění natřeny nějakou železitou bělobou či železitou bledou modří, které ovšem bude třeba teprve vymyslet?

10. Bailerova teze dále nevysvětluje ještě mnohem vyšší obsah kyanidu hlubších, zelenavo modravých vrstev materiálu zdí odhmyzovacího traktu budovy 5b. Nebo snad chce vážně tvrdit, že by SS jen tak nechaly vylepšit omítku stěn a zdící maltu vivianitovou barvou tam, kde to nikdo nemůže obdivovat? Taková barva by se navíc v důsledku alkalické hodnoty pH čerstvé malty spolehlivě rozložila na své složky a přinejmenším na čas by ztratila svůj charakteristický tón.

11. A konečně nedokáže Bailerova teze vysvětlit ani to, proč právě vlivu počasí vystavené vnější stěny odhmyzovacích prostorů mají výrazný obsah kyanidu a vykazují modré skvrny. Nebo snad byly cihly hned při své výrobě vylepšeny vivianitem, který pak díky zmíněné magii klidně přestál proces vypalování?

Jak jsme si již výše ukázali, polští vědci přijali Bailerovu tezi za svou, a proto raději ve vzorcích žádný vivianit neprokázali. *Honni soit qui mal y…*[419]

[419] Čistému vše čisté!

7.4.2. Pseudovědecký podvod

Mnozí zastánci a stoupenci holocaustu se s pokornou důvěrou spoléhají na výsledky krakovského Sehnova institutu soudního znalectví, tedy na práci prof. Markeiwicze a spol., publikovanou v roce 1994. Poláci však své vzorky analyzovali metodou, která *nebyla schopna* prokázat stabilní kyanidové sloučeniny. Udělali to proto, že si „neuměli představit“, jak by se takové stabilní sloučeniny mohly vytvořit. Samo o sobě jistě není žádnou ostudou něčemu zpočátku nerozumět. Kdo si však dělá nárok na vědeckost, musí se přinejmenším snažit zkoumat a pochopit, než se k věci autoritativně vyjádří. Ne tak tito Poláci. *Nechápání dokonce předložili jako ospravedlnění své pasivity*. Slyšel snad už někdo o tom, že by nechápání nějakého fenoménu bylo pro skutečného vědce důvodem, aby právě takový fenomén nezkoumal? V případě Poláků ze Sehnova institutu tomu tak bylo! Je tu ovšem ještě horší věc. Zmínění vědci se ani nepokusili vyvrátit mou tezi o vytváření stabilních sloučenin kyanidu železa, kterou jsem publikoval v roce 1993.[420] Moji práci znali, protože z ní citovali, ale ne kvůli vědecké diskusi, nýbrž pouze jako odstrašují příklad ďábelského konání popíračů holocaustu a „očišťovačů“ Hitlera. To by snad stačilo na doložení skutečnosti, že jednání Poláků bylo v tomto případě motivováno silně ideologicky. Pokud by byli skutečnými vědci, pak by jim špína Hitlerova prádla byla lhostejná.

Poláci se rovněž nepokusili najít vysvětlení pro vysoký obsah kyanidu stěn odhmyzovacích komor a jejich skvrnitě modrý povrch.

Přestože si pro jistotu vybrali analytickou metodu, která jim byla schopna přinést žádoucí výsledky, byly závěry první série testů tak znepokojující, že se je rozhodli potlačit a nikdy nezveřejnit.

Tyto údaje se dostaly na veřejnost roku 1991 pouze indiskrétností (srv. oddíl 7.3.2.).[421]

Poláci tedy nežádoucí první řadu testů zavrhli a odebrali znovu vzorky, schopné vyprodukovat výsledky, které se hodily do jejich konceptu: tentokrát vzorky jak z odhmyzovacích komor, tak z údajných „plynových komor“ ukázaly řádově stejné zbytky kyanidů (viz pozn. 56).

Při zkušebním zaplynování vzorků však Poláci přinejmenším zjistili, že vlhká malta (z márnic) přijímá víc než desetinásobek kyseliny kyanovodíkové než suchá vápenná malta (z odhmyzovacích komor), jak jsem předpokládal pro své výpočty. V následující tabulce konfrontuji výsledky analýz svých, Poláků a Freda Leuchtera:

---

[420] E. Gauss, *„Vorlesungen ...,“* l. c. (pozn. 42), str. 163-170, 290-294.

[421] J. Markiewicz, W. Gubala, J. Labedz a B. Trzcinska výsledky první řady zkoumání nikdy sami nepublikovali. Zveřejnili je pouze revizionisté poté, co r. 1991 někdo neznámý tyto materiály ze Sehnova institutu propašoval ven, srv. pozn. 55. Další vývody k „polské vědě“ viz v: G. Rudolf, l. c. (pozn. 57).

Tabulka 23: Sled veličin výsledků analýz				
autor:	Markiewicz a spol.	Leuchter	Rudolf	Ball
důkaz o:	kyanidu bez kyanidu železa	kyanidu celkově		
odhmyzovací komora	0-0,8 mg/kg	1 025 mg/kg	1 000-13 000 mg/kg	2 780-3170 mg/kg
„plynová komora“	0-0,6 mg/kg	0-8 mg/kg	0-7 mg/kg	0-1,2 mg/kg

Další rozbor těchto výsledku si zde odpustím, protože chybnou metodou získané výsledky analýz nelze zkorigovat ani korektní interpretací. Každý pokus o to je pouze ztráta času.[422]

Dokonce ani přímá konfrontace s mými argumenty a vzneseným obviněním z nepoctivosti nepřiměly Poláky k ospravedlnění nebo zkorigování svého nevědeckého způsobu chování (viz pozn. 57 a 58). Vedoucí této „vědecké“ skupiny Dr. Jan Markiewicz, nikoli chemik, nýbrž *„specialista na technické zkoušky“*, zemřel v roce 1997. Oba další autoři mlčí jako hrob.

Je jasné, že polští autoři svou kariéru udělali v komunistickém Polsku, a proto nemohli připustit, aby byla „Osvětim“ zpochybněna jako morální legitimace pro zločiny při odsunu Němců z Východního Pruska, Pomořanska a Slezska. To sice jejich jednání vysvětluje, ale nemůže omluvit. Jejich jednání nemůže omluvit ani případná okolnost, že úkolem pověření vědci nejsou/nebyli chemici a jejich laboratoř neodpovídala požadované západní úrovni, protože analýza celkového obsahu kyanidu není náročná na drahé přístroje, a zde projednávaná chemie je všechno jiné než komplikovaná.

V každém případě však způsob, jakým Poláci k problému přistupovali, vzbuzuje vážné podezření, že se jednalo o pokus vědeckého podvodu.

Z toho plynoucí závěr je jasný: Jediný údajně „vědecký“ pokus o vyvrácení senzační teze Frederika A. Leuchtera se při podrobnějším zkoumání ukázal jako jeden z největších vědeckých podvodů 20. století.

Jak zoufalí už musejí být ti, kdo se cítí povinni hájit etablovanou verzi holocaustu, tedy tezi o údajné masové likvidaci Židů v „plynových komorách“, když jsou nuceni sahat po takových metodách?

7.4.3. Drzé lži

Na vyzývavé lži Alberta Meinecka z Deutsche Presse Agentur jsem již poukázal na konci oddílu 5.6.4. Na tomto místě bych chtěl upozornit na nový slovní veletoč prof. Jamese Rotha z Alpha Analytic Laboratories (USA), protože mezinárodní média jeho tvrzení věnovala mimořádnou pozornost v souvislosti se žalobou britského historika Davida Irvinga ve věci pomluvy proti Deborah E. Lipstadto-

[422] Alespoň stručně ke směsi HCN-CO_2, které Poláci použili ke svým plynovacím pokusům. Podle jejich názoru CO_2 ovlivňuje přijímání HCN do zdiva negativně. Výsledky jejich vlastních pokusů jsou však rozporné, a kromě toho je Poláci chybně interpretují v tom smyslu, že by CO_2 mohl výrazně ovlivnit přijímání HCN, srv. pozn. 228.

vé.[423] Roku 1988 Rothova laboratoř analyzovala ohledně zbytků toxického plynu Cyklon B (kyanidu železa) vzorky, které odebral Leuchter v Osvětimi z údajných „plynových komor". Prof. Dr. Roth byl hned poté přizván jako soudní znalec k procesu proti Ernstu Zündelovi. Když byl prof. Roth o deset let později dotazován Errolem Morrisem, dělal všechno možné, aby se od důsledků analýz své laboratoře distancoval. „Důležitosti" nabyla jeho výpověď teprve tehdy, když ji holandský profesor dějin architektury prof. van Pelt citoval ve svém znaleckém posudku. Van Pelt uvádí o Rothově výpovědi v Morrisově filmu toto:[424]

> „Roth vysvětluje, že kyanid reaguje jen na povrchu cihly nebo omítky a neproniká do materiálu hlouběji než 10 mikrometrů neboli 0,01 mm, což se rovná desetině tloušťky vlasu […]. Jinak řečeno, má-li se určit koncentrace kyanidu vzorku cihly, měl by se odebrat z jejího povrchu, silného 10 mikrometrů, a ne více."

Prof. dr. James Roth tím říká vědeckou nepravdu, a je tedy lhář, což se nechá doložit následovně:

1. Je naopak skutečností, že stěny odhmyzovacích komor v Osvětimi, Březince, Stutthofu a Majdanku jsou nasyceny kyanidovými sloučeninami, a to nejen na povrchu, nýbrž v každé hloubce materiálu, jak jsem prokázal odebráním vzorků z různých vrstev zdiva, viz zvláště vzorky č. 11, 13, 17, 19b a 23 v tabulce 19. Jasně dokazují, že kyanid dokázal velmi snadno proniknout do nejhlubších vrstev omítky a malty. Dokonce i ostatní vzorky ukazují, že tvrzení prof. Rotha je nesprávné. Je logicky nemožné, aby svrchních 10 mikrometrů (0,010 mm) vzorků obsahovalo veškerý naměřený vivianit, protože by to znamenalo, že mezi 10 až 57 % celkového obsahu železa (tab. 19, sloupec zcela vpravo) ve vzorcích je zkoncentrováno do vrstvičky, která tvoří méně než 1 % veškerého materiálu vzorku.
2. kromě toho odborná literatura velmi podrobně uvádí, že
   a. kyselina kyanovodíková (HCN) je velmi mobilní chemická sloučenina, rovnající se svými fyzikálními vlastnostmi vodě (viz pozn. 266),
   b. která velmi snadno může difundovat silnými, porézními vrstvami jako je zdivo (viz pozn. 324);
3. mimo to je všeobecně známo, že cementová a vápenná malta jsou vysoce porézní materiály, srovnatelné s houbou.[425] V těchto materiálech tedy

[423] Rothova tvrzení sehrála pro výsledek procesu roli, kterou nelze podceňovat, srv. *Urteil Gray, Verfahren* pozn. 65, §13.79; srv. pozn. 66.
[424] *„Pelt Report"*, l. c. (pozn. 65), str. 307.
[425] DIN 4108, díl 3 až 5, pojednává o difúzi vody. Nejdůležitějším indexem stavebního materiálu je tzv. koeficient odporu proti difúzi vody, tedy číslo, udávající, o kolik pomaleji postupuje v daném materiálu difúze než klidnou vrstvou vzduchu stejné tloušťky. Toto číslo platí pro páry kyseliny kyanovodíkové stejně, jako pro páry vody anebo jakýkoli jiný plyn. Mezi asi 100 stavebních materiálů, vyjmenovaných v DIN 4108, díl 4, je pro vápennou a cementovou maltu uvedeno číslo odporu vůči difúzi vody od 15 do 35, přičemž odpor roste s obsahem cementu; pro sádrovou omítku činí 10, pro zdivo od 5 do 10, pro skelnou vatu 1. To znamená, že když se plyn v klidném vzduchu šíří rychlostí 1 cm za vteřinu, pak potřebuje 15 až 25 vteřin, aby pronikl stejně hluboko do cihlového zdiva (děkuji panu C. H. E. za tento odkaz). Viz také

neexistuje nic takového jako definovaná vrstva o síle 0,01 mm, pod níž by se HCN nemohla dostat. Stejně tak není sebemenší důvod, proč by voda nemohla proniknout do houby více než jeden milimetr. Například vodní pára, která se fyzikálně chová jako kyselina kyanovodíková, může stěnou snadno pronikat;

4. a konečně masivní zabarvení *vnějších stěn* odhmyzovacích komor v Březince a Stutthofu, jak jsme si je zde ukázali, je zjevným a pádným důkazem, jak snadno kyselina kyanovodíková a její sloučeniny mohou takovými stěnami pronikat.

Jako profesorovi analytické chemie to Dr. Rothovi musí být známo, a lze se jen ptát, proč šíří tak nehorázné lži. Jako důkaz jeho lživosti uvádím, co sám během druhého Zündelova procesu pod přísahou vypověděl:[426]

„Do porézních materiálů jako cihly a malty může vivianit [správně: kyselina kyanovodíková!] pronikat dosti hluboko, pokud povrch zůstává otevřený, ale při vytváření vivianitu je možné, že se uzavřou a další pronikání zastaví."

Prof. Roth se mohl cítit nucen napadnout Leuchtera, aby sám sebe uchránil před útoky téže lobbystické skupiny, která již Leuchterovi zničila odbornou kariéru. To však nic nemění na tom, že buď lhal v Morrisově interview, nebo u soudu pod přísahou, tedy že se dopustil křivé přísahy. **Celkově do toho zapadá, co prof. Roth v interview s Errolem Morrisem uvedl, že *kdyby býval věděl, odkud Leuchterovy vzorky pocházejí, pak by výsledky jeho analýz vypadaly úplně jinak*! Tím se prof. Roth sám usvědčil z politické korupce!**

7.4.4. Očekávatelné hodnoty

Až dosud jediným do jisté míry zdokumentovaným případem tvorby vivianitu zaplynováním kyselinou kyanovodíkovou je výše zmíněná škoda v dolnobavorském kostele (viz pozn. 22). Kyselinou kyanovodíkovou se budovy zaplynovávají dodnes, ale k tvorbě vivianitu dochází zjevně jen zřídka. Důvod toho je však naprosto jasný. Zaplynování kyselinou kyanovodíkovou slouží k potírání škůdců jako jsou červotoč, moučný červ, pilous obilný nebo veš. Masivní napadení škůdci, které dělá použití kyseliny kyanovodíkové nezbytným, se vyskytuje prakticky jen u budov, které jsou delší čas mimo provoz. Je tedy třeba počítat s tím, že vnitřní omítky takových staveb již dávno zkarbonizovaly. Kromě toho se zaplynované prostory zpravidla vytápějí, aby se zlepšila působnost kyseliny (rychlejší odpařování, nižší ztráty absorpce, lepší krevní oběh škůdců). Protože podle výše uvedených zjištění nelze počítat s tím, že by po jednom jediném zaplynování v suchých, teplých a dobře vázaných materiálech zdiva došlo k výraznější koncentraci kyanidů – o vytváření vivianitu ani nemluvě – nelze se tedy divit, že podobné stavební škody jsou výjimkou a ne pravidlem.

---

analýzu na poréznost v prvním vydání mého posudku, l. c. (pozn. 42), oddíl 2.5. (online: vho.org/D/rga/zement.html).

[426] Barbara Kulaszka, l. c. (pozn. 25), str. 363, (v protokolu 33-9291).

Takovou typickou výjimkou je právě zmíněný bavorský případ nevytápěného kostela s jen několik týdnů starou cementovou omítkou, která, jak známo, zůstává po dlouhé měsíce alkalická. Ale právě to jsou na základě našich zjištění nejpříznivější podmínky pro tvorbu vivianitu. S postupujícím tuhnutím cementové omítky poklesla nakonec v průběhu měsíců hodnota pH ve zdivu kostela, čímž došlo k následné reakci na dlouhodobě stabilní vivianit. Tato konečná reakce absorbovaného kyanidu proběhla plně až po dvou letech. Předstupeň zmíněné reakce, vytváření v zásadě jen slabě barevných kyanidů železa, se mohl uzavřít již o nějaký čas dříve nebo také dále pokračovat.[427]

Opravdu velmi poučné je nyní srovnání s pravděpodobnými podmínkami odhmyzovacích komor a údajných „plynových komor“ pro lidi v časech Třetí říše (srv. níže tabulku 24). Budeme vycházet z toho, že obě tato zařízení („plynové komory“ bereme na vědomí, jako by existovaly) byla více či méně hned po svém postavení dána do provozu, to je tedy v době, kdy betony, malty a omítky nebyly ještě plně ztuhlé, resp. vázané. Potom byla zařízení jeden až dva roky do určité míry v neustálé činnosti.

Skutečnost, že ve výše zmíněném případu v kostele *již po jediném zaplynování* celá omítka zmodrala, spočívá plně v mimořádně (ne)příznivých okolnostech. Překvapivou podobnost s tímto případem mají údajné „plynové komory“ krematorií II a III v Březince. Vlhké a chladné sklepy byly dokončeny teprve krátce před „kolaudací“ a poté měly *trvale pracovat* s kyselinou kyanovodíkovou – narozdíl od výše zmíněného kostela, který byl *pouze jednou* zaplynován (srv. tabulku 24).

Nyní se ještě trochu blíže podíváme na otázku, jaké hodnoty analýz by se vlastně měly očekávat, kdyby v „plynových komorách“ v Osvětimi *skutečně došlo* k údajnému masovému plynování lidí Cyklonem B.

Naše úvahy se nejprve zaměří na márnici 1 krematorií II a III, protože jen k této budově máme dostatečné údaje a také zde byly odebrány vzorky, neboť je jisté, že materiál zůstal v původním stavu.

Za srovnávací hodnotu vezmeme dva z mých vzorků, odebrané z vnitřní stěny stavby 5a: vzorky č. 12 a 13 s celkovým obsahem kyanidu 2 900, resp. 3 000 mg na kg materiálu vzorku.

[427] Ostatně celá omítka v kostele musela být odsekána a znovu nahozena, protože nebyla jiná možnost, jak se zbavit vivianitu. Osobní sdělení Konrada Fischera, hlavního architekta tehdejší renovace kostela.

Tabulka 24: Porovnání případu kostela, márnice a odhmyzovací komory			
vlastnost	kostel	krema. II/III márnice	odhmyz. budova 5a/b
obsah železa	> 1 % hm.	1-2 % hm.	0,5-5 % hm.
druh omítky	vápno + cement	cement (+vápno?)	vápno
zásaditost	střednědobě vysoká	středně až dlouhodobě vysoká	krátkodobě vysoká
vlhkost	mírně vysoká (vodnatá omítka, chladný vlhký kostel)	vysoká (nevytápěný sklep pod hladinou spodní vody, kondenzující pot)*	od mírně vysoké (vnější zdi) až po nízkou (vnitřní zdi, vytápěný prostor)
doba mezi omítnutím a zaplynováním	několik týdnů	mezi několika týdny a třemi měsíci*	(několik týdnů?)
počet zaplynování	1	údajně > 400* vždy nejméně 1 hod.	pravděpodobně > 400, vždy mnoho hodin
prokázání kyanidu	zřetelné	negativní	zřetelné(0,1-1 váh. %)
* za předpokladu, že by souhlasily svědky udávané scénáře masového plynování lidí			

Následně si vyjmenujeme jednotlivé vlastnosti, které mají vliv na vytváření vivianitu:

1. Vlastnosti, které byly u obou zařízení zhruba stejné:
   - (údajná) doba provozu (asi 1 rok)[428]
   - (údajná) četnost používání (několik set krát),[429] i když v oddílu 4.2.3.5. citovaný dokument říká, že se již krátce po zahájení provozu této komory na kyselinu kyanovodíkovou od jejího užívání upustilo. Může tedy být, že dosud zde zachované zbytky kyanidu jsou výsledkem mnohem méně zaplynování.
   - (nezbytně nutně) používaná koncentrace[430]
   - obě zařízení byla (údajně) více či méně bezprostředně po dohotovení uvedena do provozu[431]

[428] Pro „plynové komory" je svědecky „zaručen" čas mezi březnem 1943 a podzimem 1944. Budova 5a byla dokončena na podzim 1942 (*CCIDK,* 502-1-214), ale již v létě 1943 přestavěna na horkovzdušné odhmyzovací zařízení (J.-C. Pressac, l. c. (pozn. 67) str. 55-58.

[429] Podle udávaného počtu obětí by to u „plynových komor" muselo činit několik tisíc použití, u odhmyzovacích zařízení maximálně k počtu dní za ¾ roku (asi 270).

[430] Srv. oddíly 6.1 a 6.3.1.3.

[431] Krematorium II bylo dohotovené v únoru/březnu, podle čehož by se mělo od poloviny/konce března začít s plynováním. Ohledně odhmyzovacích zařízení nemáme žádné údaje, ale vychází se z toho, že budova byla využívána hned po dokončení, i když je třeba počítat spíše s pozdějším zahájením provozu, protože bylo nutné nejprve namontovat potřebné vybavení: sprchy, převlékárny, saunu, topení atd. Totéž platí samozřejmě také pro krematoria/márnice.

2. Vlastnosti, které byly výhodné pro tvorbu vivianitu v odhmyzovacích zařízeních:
   - délka doby zaplynování vedla v odhmyzovacích komorách k ukládání kyseliny kyanovodíkové/vivianitu do zdiva v rozmezí 30 až 50 % nasycení, v případě „plynových komor“ však pouze k hodnotám mezi 5 a 20 % (činitel 1,5-10)[432]
3. Vlastnosti, které byly výhodné pro tvorbu vivianitu v „plynových komorách“ pro lidi:
   - márnice měla chladné a vlhké stěny, které vykazovaly o činitel 8 vyšší tendenci k přijímání kyseliny kyanovodíkové než suché vnitřní stěny odhmyzovací komory (činitel 8)[433]
   - strop a stěny márnice byly z cementové malty, resp. betonu, který vzhledem ke svým dlouhodobým alkalickým vlastnostem i většímu specifickému vnitřním povrchu přijímá kyselinu kyanovodíkovou podstatně déle a silněji než na cement chudá malta a omítka odhmyzovacích komor. Kvantifikace je zde obtížná, ale musí se počítat s činitelem vyšším než dva (činitel 2)[434]

Při těchto úvahách převažují faktory, které mluví pro to, že by se v „plynových komorách“ pro lidi muselo vytvářet více kyanidů železa než na vnitřních stěnách odhmyzovacích komor ($8 \times 2 \div (2$ až $19) \approx 0{,}4\text{-}8$). *Ve skutečnosti se tam však nacházejí o tolik nižší hodnoty kyanidu, že je nelze ani náležitě interpretovat.*

7.4.5. Meze chemické metody

Nejnovější vývoj veřejnosti předkládaného pojetí vychází z pozměňování okrajových podmínek, i když je to ve výrazném rozporu se svědeckými výpověďmi či technickými danostmi.

Jestliže ještě před několika málo roky byly pravidlem svědecké výpovědi, mluvící o každodenním až nepřetržitém plynování,[435] pak se dnes radikální redukcí počtu obětí mluví o maximálně 630 000,[436] ba dokonce jen 470 - 550 000 obětech plynových komor.[437] Přešlo se také na menší počet plynování na každou „plynovou komoru“.

Dále je zde tendence silně redukovat údajné množství použité kyseliny kyanovodíkové oproti svědeckým výpovědím.

---

[432] Srv. oddíly 6.3.2.2 a dále.
[433] Srv. oddíly 5.5.1., 5.5.3., 5.7.2 ad.
[434] Srv. oddíly 5.5.2., 5.7.2 ad.
[435] Např. výpověď M. Bukiho ve Frankfurtském „osvětimském“ procesu, H. Langbein, *„Der Auschwitz-Prozeß“,* l. c. (pozn. 381), str. 96.
[436] J.-C. Prassac, l. c. (pozn. 72), str. 148.
[437] J.-C. Prassac, l. c. (pozn. 72), totéž vydání, str. 202.

A konečně jsou to nejrůznější a zcela nefundované fantazie o zlověstných zařízeních na vhazování Cyklonu B, kdy se – neexistujícími – otvory ve stropě vpouštěl toxický plyn do komor a po skončení popravy zase odebíral.[438]

Existují však také fyzikálně technické vedlejší podmínky, které mohou interpretaci výsledků analýz ovlivnit. Tak např. není nemyslitelné, že by z nějakých dosud neznámých důvodů nemělo zdivo údajných „plynových komor“ sklony k vůbec žádnému nebo jen nepatrnému vytváření vivianitu, nebo že jeho eventuální zbytky byly z neznámých důvodů zničeny.

Domněnky o okrajových podmínkách hypotetického masového plynování lidí podléhají přirozeně různým výhradám, protože nemáme žádné empirické údaje. Tak např. otázku, jak rychle se kyselina kyanovodíková Cyklonu B mohla v hypotetických „plynových komorách“ rozšířit a jak rychle vedla ke smrti obětí, nelze nakonec přesně zodpovědět. Zde vyslovené domněnky jsou sice všechny podložené, ale jistě ne zcela bezchybné.

To všechno nám znemožňuje *zcela spolehlivou* předpověď toho, co bychom od kyanidů v budovách údajných „plynových komor“ mohli očekávat. Výše udávané očekávané hodnoty kyanidů a z nich vyplývající shrnuté závěry jsou proto pouze dobře fundovaným názorem odborníka, ale ne dogmatickou pravdou. Na to by bylo zapotřebí rozsáhlé série testů za nejrozličnějších podmínek, k čemuž mi ovšem chyběl čas, vybavení a také peníze. Vzhledem k závažnosti tématu by snad bylo vhodné, aby se po 55 letech takového zkoumání konečně ujal nějaký renomovaný institut.

Jinak je tomu se stavebně technickými závěry, protože zde jsme díky zčásti originálně zachovaným stavbám i rozsáhlé dokumentaci mohli dojít k velmi konkrétním výrokům, zvláště pokud jde o nepřítomnost svědky uváděných vhazovacích otvorů Cyklonu B v krematoriích I, II a III.

---

[438] Pressac je v psaní takových románů skutečný mistr. Dvorní historici buď nechtějí vidět nebo úmyslně ignorují, že jeho pohádky postrádají jakoukoli dokumentární i materiální realitu.

8. Závěrečná zjištění

■ Dokonce i podle výroků experta na holocaust, lékárníka J.-C. Pressaca, jsou svědecké výpovědi ohledně způsobu stavby i jejich výkonnosti téměř bez výjimky neudržitelné. Ale ani Pressacem za nezbytné považované korektury nejdou dost daleko, aby jim dodaly věrohodnosti. Zvláště výpovědi o době trvání poprav v „plynových komorách“ (márnici 1) krematorií II a III, stejně jako o době větrání, jsou vzhledem k přeceňované rychlosti odpařování kyseliny kyanovodíkové z nosiče Cyklonu B zcela scestné. Totéž se vztahuje i na klamné představy o účinku výměny vzduchu v místnosti. Kdyby výpovědi svědků ohledně používaného množství Cyklonu B a rychlosti průběhu exekuce měly souhlasit, pak jsou zase zcela neslučitelné s výpověďmi (zčásti těch samých svědků), že totiž i v zařízeních bez ventilace (krematorií IV a V i bunkrů I a II) byly mrtvoly hned po popravě vynášeny bez masek a ochranných oděvů, protože pracování ve špatně větraných „plynových komorách“ s vysokou koncentrací toxického plynu je prostě nemožné. Smrtelná nebezpečnost těl obětí, kontaminovaných silnou kyselinou kyanovodíkovou pro zpocené členy zvláštního komanda, kteří navíc měli pracovat bez masek, jen umocňuje nedůvěryhodnost svědků. *Jejich výpovědi jsou tedy naprosto rozporné, nelogické, odporující přírodním zákonům, a tím nevěrohodné*. Zvláště to platí o výpovědích ohledně spalování mrtvol, které navíc nesouhlasí s leteckými snímky spojenců.

■ Domnělá zařízení k vraždění lidí nejsou ani podle Pressacova názoru přiměřená svému účelu, nýbrž mají zčásti až nesmyslnou konstrukci, takže jako nástroje masové likvidace by byla zcela nepoužitelná. Vezmeme-li v úvahu skutečné technické předpoklady, pak je zřejmá jejich naprostá technická nezpůsobilost až nepoužitelnost, stojící v příkrém rozporu s technicky pokročilými odhmyzovacími zařízeními v bezprostřední blízkosti. Fakta ohledně vpouštěcích otvorů pro Cyklon B ve stropech „plynových komor“ (márnic) krematorií I až III mění podezření z dodatečné manipulace prakticky v jistotu. Tím jsou tato zařízení ještě méně vhodná k masovému zabíjení než zařízení v krematoriích IV a V: *nebylo možné přivádět do nich toxický plyn*.

■ Místy prokazatelné, ale nereprodukovatelně nepatrné stopy kyanidu v „plynových komorách“ nejsou vzhledem k mimořádné odolnosti pigmentu vivianitu vysvětlitelné procesem klimatického rozpouštění, protože i na vnějších stranách odhmyzovacího traktu se ještě dnes nalézá velké množství kyanidu. Na konci provozní doby „plynových komor“ by tam tedy musel být obsah kyanidu v témže řádu, stejně jako na místech nevystavených vlivům počasí. Na těchto chráněných místech jsou však hodnoty kyanidu podobně nízké jako na exponovaných. Počasí tedy skutečně na nízké hodnoty kyanidu nemělo patrný vliv. Hodnoty kyanidu v údajných „plynových komorách“ jsou ve stejném řádu, jako dávají výsledky mj. mnou odebraných vzorků z ostatních budov (horkovzdušné desinsekce budovy 5a, vězeňských baráků, umývárny krematoria II). Tyto hod-

noty však leží tak blízko meze měřitelnosti, že jim nelze přiznat žádný význam. Spočívá to v nedostatečné reprodukovatelnosti výsledků, způsobené nespolehlivostí jakékoli detekční metody blízko její meze zjistitelnosti. Na druhé straně nelze ovšem také vyloučit, že prokázané nepatrné výsledky mají původ v přirozených procesech, nebo že byly vyvolány znečištěným ovzduším (koksárenský a uhelný průmysl v Horním Slezsku). Jediný závěr, který je možné vyvodit z výsledků analýzy vzorků z údajných „plynových komor“, tedy zní, že se na jejich stěnách nenacházejí **žádné** interpretovatelné zbytky kyanidů. Dále jsme si ukázali, že za podmínek masového zaplynování, jak je líčili svědci ohledně „plynových komor“ krematorií II až V, by se tam musely nacházet modře zbarvené stěny tak, jak jsou dodnes vidět v odhmyzovacích traktech budov 5a/b. *Protože v „plynových komorách“ žádné signifikantní množství kyanidů nalezeno nebylo, je z toho třeba vyvodit závěr, že tato zařízení nemohla sloužit masovému vraždění lidí.*

Konečné závěry

A. K chemii

Zkoumání tvorby a dlouhodobé stability zbytků kyanidu ve zdivu projednávaných zařízení spolu s interpretací výsledků analýz z těchto zařízení v Osvětimi ukázaly:

1. Na vivianit změněný kyanid ve zdivu má dlouhou stabilitu a rozkládá se za stejnou dobu jako samotné zdivo. Zbytky kyanidu musejí tedy být ještě dnes prokazatelné v téměř nezměněném množství bez ohledu na vlivy počasí. Důkazem toho jsou dodnes modré a silně kyanidem kontaminované vnější stěny odhmyzovacích traktů budov 5a/b v Březince
2. Za skutečně možných podmínek dosvědčovaného masového plynování lidí kyselinou kyanovodíkovou by se musely v těchto prostorách nacházet zbytky kyanidů ve stejném řádu, v jakém jsou dodnes v odhmyzovacích zařízeních, včetně z nich plynoucího modrého zabarvení stěn.
3. V údajných „plynových komorách“ jsou ovšem pouze podobně nepatrné zbytky kyanidů jako v jakékoli jiné budově.

Závěr k bodu A:

Z fyzikálně-chemických důvodů bylo nemožné masové plynování lidí kyselinou kyanovodíkovou v údajných „plynových komorách“ v Osvětimi tak, jak to líčili svědci.

B. Ke stavební technice

Průzkum prakticko-technických procesů při dosvědčovaném masovém plynování lidí v označených prostorách a jejich chemicko-fyzikální analýzy ukázaly:

1. Rozsáhlá dokumentace k táboru Osvětim nejenže neobsahuje žádné náznaky o existenci exekučních plynových komor, nýbrž naopak této domněnce odporuje.
2. Údajné hlavní plynovací prostory v Osvětimi, márnice krematoria v základním táboře a márnice 1 („plynová komora") krematorií II a III neměly žádná zařízení k přivádění toxického preparátu. Dnes viditelné otvory ve stropě byly proraženy až po válce.
3. Uvolňování smrtícího množství kyseliny kyanovodíkové z nosného materiálu trvá mnohem déle, než jak udávali svědci; protahuje se spíše na hodiny.
4. Nezbytné větrání údajných „plynových komor" krematorií II a III by trvalo mnoho hodin na rozdíl od všech svědeckých výpovědí.
5. Účinná ventilace údajných „plynových komor" krematorií IV a V i bunkrů I a II nebyla možná. Mrtvoly by nemohly být zvláštním komandem odnášeny ze zamořených prostor bez plynových masek a ochranných oděvů.

Závěr k bodu B:

Soudem vyslýchanými svědky uváděné, citovaným rozsudkem konstatované, a vědeckými i literárními publikacemi popisované postupy masového plynování lidí – ať už v jakýchkoli osvětimských budovách – jsou neslučitelné s dokumenty, technickými skutečnostmi a přírodovědeckými zákony.

Inženýr chemie Germar Rudolf, v exilu 5. 10. 2000

Prohlášení:

Autor se může odvolávat pouze na *existující* svědectví a dokumenty, které jsou také *jediným* podkladem pro dosavadní způsoby posuzování zde projednávaných otázek.

Pokud by se poté mělo prosadit přesvědčení, že se svědci ve svých příslušných výpovědích mýlili, pak znalci nezbývá než konstatovat, že už zde *není* žádná základna, na níž by se dal posudek postavit. *Podle autorova mínění to také znamená, že by pak ovšem nebyl ani žádný podklad, na němž by mohl spočívat soudní rozsudek, trestně-právně zakotvený v oficiálním dějepisu, ani trestní stíhání jistých výroků.*

Vykonstruování nových scénářů a technik masové vraždy, které odporují svědeckým výpovědím, má možná co dělat s hollywoodskou fabrikou na horory, ale rozhodně ne s historiografií.

9. Poděkování

Bohužel zde nemůže být jmenovitě vysloven dík každému, kdo na tomto posudku přímo či nepřímo spolupůsobil, nebo nějak projevil svou podporu. Alespoň obecně jim patří moje poděkování za pomoc při vyhotovení této práce. Jmenovitý dík mají:

◙ Forschungs-und Materialprüfungsnastalt Baden-Würtemberg, Otto Graf Institut, Abteilung I Baustoffe za informativní konzultace i dovolení použití bohaté literatury;

◙ Forschungsinstitut für Pigmente und Lacke e.V., Stuttgart za souhlas s využitím knihovny;

◙ Bundesarchiv – Militärarchiv Freiburg za informace o sovětských tankových motorech druhé světové války;

◙ Degussa AG za zaslání informačních materiálů o vivianitu (značkové jméno Vossen-Blau®);

◙ Detia Freyberg GmbH a ARED GmbH za informace o Cyklonu B;

◙ Institut Fresenius za umožnění náhledu do jeho analytických i pracovních metod stejně jako za informativní konzultace o analytických problémech;

◙ Institut für Umweltanalytik Stuttgart za spolupráci při kontrolních pokusných analýzách;

◙ generálmajor v. v. Otto Ernst Remer, jehož bojovné výroky mi dokázaly, že je tento posudek potřebný;

◙ pan Karl Philipp, díky jehož iniciativně a logistické podpoře mohl tento posudek vůbec vzniknout;

◙ prof. Dr. Faurisson za kritický posudek prvního rukopisu i početné poskytnuté podklady;

◙ ing. W. Zwerenz za technické umožnění experimentů a za příspěvky v otázkách ventilační a kremační techniky;

◙ inženýři G. Förster, E. Lachout, A. Neumaier, M. Gärtner, W. Rademacher, H. J. Nowak, H. Reich, C. H. Christmann a K. Fischer za nejrůznější pomoc i odborné příspěvky;

◙ Dr. H. Leipprand a Dr. O. Karl za rozličné rešerše o vlastnostech Cyklonu B;

◙ J. C. Ball za rozsáhlé prozkoumání a vyhodnocení spojeneckých leteckých snímků Osvětimi;

◙ C. Mattogno za mimořádně detailní a přísně věcnou kritiku včetně vynikajících archivních studií, které mi dal k dispozici;

◙ F. P. Berg za zvláště cenné rešerše o exekuci kyselinou kyanovodíkovou v USA;

◙ W. Wegner a J. Markiewicz za přátelskou korespondenci v dané věci;

◙ Dr. Myroslaw Dragan za přesnou kritiku k otázce nasáklivosti obětí kyselinou kyanovodíkovou;

- Charles Provan za přesnou, bohužel nepublikovanou kritiku k otázce vhazovacích otvorů pro Cyklon B;
- advokáti H. Herrmann, G. Herzogenrath-Amelung, K. Göbel, J. Rieger a H. Schaller za podporu v právních otázkách;
- historici Dr. R. Zitelmann, prof. Dr. W. G. Haverbeck, prof. Dr. H. Diwald, prof. Dr. E. Schlee, prof. Dr. R. E., prof. Dr. N. T. a Dr. H. A. za povzbuzování;
- ing. stavební rada h. c. W. Lüftel za nejrůznější komentáře a podněty v otázkách stavitelství;
- Dr. Heinz Knödler, Linda M. Faith, Andrew Fuetterer a Dr. Fredrick Töben za korekturu několika verzí této práce;
- Carlos Porter, Michael Humphrey a James M. Damon za různý podíl na přispění k překladu této práce z němčiny do angličtiny;
- mí dobří přátelé Elda a PhD Robert H. Coutness, kteří tu byli pro mně, když jsem se stal uprchlíkem a potřeboval přátele, kteří mi pomohli vybudovat skvělé vydavatelství Theses & Dissertations Press, a zvláště Bobovi, který se mnou debatoval o mnoha detailech a dělal finální korekturu (všechna vina je na něm :-));
- Ústřední rada Židů v Německu za to, že díky její intervenci jsem byl osvobozen od možnosti habilitace své doktorské práce i od všech kariérních povinností, a mohl jsem se 24 hodiny denně věnovat revizionizmu;
- Universita Stuttgart a Institut Maxe Plancka za to, že mi odmítnutím doktorského titulu a okamžitou výpovědí úspěšně zabránily, abych promarnil život v nerealistické vědě;
- Zemský soud Stuttgart, Obvodní soud Tübingen, Obvodní soud Böblingen, Obvodní soud Weinheim, Obvodní soud Berlín-Tiergarten, Obvodní soud Mnichov i Bundesprüfstelle für jugendgefährdende Medien (Spolková zkušebna mládeži závadných médií) za to, že mě nespočetnými soudními procesy přesvědčily a tím způsobily, že se nyní v exilu mohu věnovat své revizionistické publikační činnosti bez ohrožování německým státním terorem;
- a konečně také německá a britská média za jejich nespočetné štvavé články a pořady, které mne přiměly k emigraci, a tím mi daly čas k revizionistickým studiím.

10. O půvabu poznávání aneb jak se člověk stane revizionistou

Bavorská nostalgie

Za mého gymnaziálního období začátkem osmdesátých let se rozvíjela moje záliba ve všem, co přicházelo z Bavorska: fotbal Bayernu Mnichov, kožené kalhoty, dialekt a přirozeně i bavorská strana CSU. Byl jsem tehdy obdivovatelem Franze-Josefa Strauße (budiž mi to odpouštěno), a to vedle politických důvodů také ze záliby ve všem svérázně bavorském, čehož byl Strauß jistým druhem symbolu.

Vstoupil jsem tenkrát do Mladé Unie, ale působil jsem v ní jen krátce kvůli novému místu studií v Bonnu roku 1983, čímž moje politická angažovanost skončila.

Podzim 1983, začátek mých studií v Bonnu, byl poznamenán dozníváním demonstrací proti dozbrojování a diskusemi o nadcházejícím registrování pro sčítání lidu. Tehdy jsem se silně angažoval za postavení čerstvě zvolené vlády.

Studenou sprchou pro moje angažmá byl Straußem zosnovaný miliardový úvěr pro NDR, tedy obchod, jenž protiřečil všem jeho dosavadním principům, které především říkaly, že s mocipány na Východě se může obchodovat jen tehdy, pokud lze očekávat odpovídající protislužbu. Něco takového však bylo tehdy ve hvězdách, a zrušení samostřílů na hranicích bylo spojeno s odstraněním vnitřního hraničního plotu, což dělalo hranici ještě prostupnější. Z dnešní perspektivy je moje tehdejší kritika více než oprávněná, ale tehdy byla názorem vyhraněné a vysmívané menšiny – byl to „ojedinělý a podivínský názor“.

Poprvé ve vězení

V roce 1984 mě přemluvil jeden člen Německého katolického svazu studentů, do nějž jsem právě čerstvě vstoupil, abych jej v únoru doprovázel na cestě do Československa. Zmíněný člen byl student teologie a angažoval se za potlačovanou katolickou církev v tehdy ještě stalinistické ČSSR. Kromě toho pocházeli jeho rodiče ze Sudet, kde měl dosud známé.

Při zmíněné cestě jsme se s vědomím a podporou katolické církve snažili propašovat teologické i politické spisy spolu s kopírkou pro katolické společenství v Praze. Čistě na okraj poznamenávám, že politickou literaturou zde rozumím např. české vydání Orwellova románu *1984*, který byl v ČSSR zakázán. Zatímco knihy se jinou cestou dostaly na místo určení, kopírku na hranicích objevili a mého kolegu, dalšího průvodce i mě odvezli rovnou do Plzně a strčili do vězení. Po dvou týdnech úzkostí bez kontaktu s vnějším světem a dvou výsleších jsem mohl vycestovat, zatímco můj kolega byl odsouzen k jednomu roku vězení a musel 10 měsíců až do Vánoc sedět ve vězení, než byl po intervenci spolkového ministra zahraničí Genschera propuštěn.

Právo místo násilí

U mnohého by takový zážitek možná vedl k rozhodnutí nepálit si prsty v ožehavých tématech. V mém případě tomu však bylo právě naopak, neboť kde se podle mého názoru děje bezpráví, snažím se bojovat tak dlouho, až je křivda odčiněna.

Poznal jsem tehdy nejtemnější stránky komunistického režimu, a ve vězení jsem si přísahal, že po propuštění budu proti takovému bezpráví bojovat.

V následujícím asi půldruhém roce jsem se angažoval v otázce poválečného vyhnání, a to jednak proto, že můj otec pochází ze Slezska, jednak asi také kvůli příkladu výše zmíněného kolegy, a v neposlední řadě z přesvědčení, že vyhnání a zbavení práv východních Němců komunistickými diktaturami v ČSSR, Jugoslávii, Polsku a v Sovětském svazu bylo jedním z největších zločinů moderních dějin, který se nedá ani zapomenout, ani prohlašovat za oprávněný. Jsou zde viditelné paralely k argumentům uváděným ohledně pronásledování Židů

Začátek politického myšlení

Rok 1985 byl pro mě poznamenán dvěma událostmi:

Za prvé byl v tom roce přijat tzv. Lex Engelhard, jímž se popírání, bagatelizování nebo ospravedlňování nacistické diktatury i všech ostatních krutovlád prohlašovalo za oficiální delikt. Diskuse se tehdy v první řadě točily kolem tzv. „osvětimské lži“. Část členstva Unie – především z oblastí vyhnání – tehdy požadovala, aby byl tento paragraf trestního zákoníku konsekventně vztahován také na zlehčování nebo ospravedlňování ostatních zločinů diktatur, např. na bagatelizování nebo ospravedlňování zločinu vyhnání Němců.

Tehdy jsem se těchto diskusí čile účastnil na straně křídla Unie, dnes často pomlouvaného a označovaného za „frakci Stahlhelm“. Již tedy jsem měl možnost intenzivně pocítit, že člověk, zvláště jako vyhnanec nebo i obecně jako Němec, nemá nárok na jistoty, které mu snad z mezinárodního práva vyplývají.

Německo pod Hitlerem chtělo a začalo válku, a v ní pak likvidací nebo alespoň záměrem likvidace Židů a Slovanů na sebe uvalilo takovou vinu, že je potom na nás východními národy spáchané bezpráví nahlíženo jako na trest. Tak to také bylo kvůli klidu a míru snášeno. Zločiny ostatních národů a států na nás byly ospravedlňovány našimi skutečnými nebo domnělými zločiny. Jde o běžnou praxi, která u nás patří k dobrému tónu. Ale běda, kdyby se věc otočila a porovnávaly by se – skutečné i domnělé – německé zločiny se zločiny ostatních národů! To je samozřejmě zakázané!

Aby mi bylo správně rozuměno: takové či jiné srovnávání není morálně ani politicky ospravedlnitelné. Proto jsem se také nikdy nenechal strhnout k podobným početním úlohám. Faktem však zůstává, že se v naší společnosti tyto věci měří dvojím metrem, o čemž bych mohl hodně vyprávět.

Již tehdy jsem tedy postřehl, že ustavičné vytýkání a připomínání skutečných či údajných německých zločinů je využíváno ke skoncování s nežádoucími diskusemi o právních nárocích vlastního národa.

Žádné pochybnosti o nezpochybnitelném

Tehdy se mi nabídla možnost přijmout prostě stanovisko popírání skutečných nebo údajných německých zločinů, a tím prorazit začarovaný kruh potlačování diskusí. Tato cesta však pro mě nebyla tehdy schůdná už proto, že jsem zásadně nedokázal argumentovat a jednat proti svému přesvědčení. Byl jsem totiž přesvědčen o správnosti historických údajů o likvidaci Židů. Tím byla pro mne tato cesta uzavřená a vůbec mi nepřišla na mysl ani jako teoretická možnost. Jedinou schůdnou cestou pro mě tedy bylo přijetí stanoviska, že žádné bezpráví nelze ospravedlňovat jiným bezprávím, že bezpráví nikdy nemůže být právem.

Proti větru ducha doby

Druhou výraznou událostí roku 1985 byl můj vstup k republikánům. Kontakt na tuto stranu jsem získal díky své činnosti ve Svazu slezské mládeže. Strana byla tehdy ještě zcela neznámá a považovaná za konzervativně vlasteneckou, ne však za pravicově radikální. Zjistil jsem, že vznikla odštěpením od CSU, vyvolaným nespokojeností některých členů s poskytnutím půjčky NDR Franz-Josefem Straußem. Strana se mi prezentovala jako jistý druh celostátní CSU – bez projevů ústupnosti vůči východnímu bloku a již všude pozorovatelného čachrování s úřady a korupce.

Zpočátku jsem si myslel, že to je přesně ta strana, jakou jsem dávno hledal, přinejmenším pokud jde o angažovanost v německé politice. Ale už jen způsob přístupu k zahraničím otázkám mě tehdy u republikánů odrazoval, protože jako věřící a praktikující katolík jsem reagoval velice citlivě na pragmatický přístup k jakémukoli tématu.

Návrat k antifašismu

Rok 1986 byl opět poznamenán dvěma událostmi.

Nejprve to bylo poznání, že se u republikánů – přinejmenším v obvodním svazu Bonn-Siegburg – jednalo především o srocení ultrapravicových vyhnanců. Na některých členských schůzích jsem si nemohl nepovšimnout, že se nediskutovalo o ničem důležitějším, než o otázce, zda a jak dalece je Západní Prusko německé, a zda by mohly být na tom základě vzneseny nějaké územní nároky. Tak naprosté vzdálení od reality a neznalost politické skutečnosti v době, kdy celý svět zpochybňoval znovusjednocení obou částí Německa, mě nakonec přimělo k rozhodnutí stranu zase opustit.

Nejsilnějším podnětem k vystoupení bylo nakonec poznání, že ve straně je nemálo bývalých členů NPD, s nimiž jsem rozhodně nechtěl mít nic společného. Po půlročním členství jsem pak skutečně v první třetině roku 1986 ze strany vystoupil.

Druhá událost, o níž bych se tu chtěl zmínit, se odehrála v lednu 1986 u příležitosti oslavy založení Spolku německého studentstva (VDSt) ve Frankfurtu. Byl jsem tam pozván mužem, s nímž jsem se seznámil v Bonnu u republikánů. VDSt Frankfurt je národně orientovaný studentský svaz, což jsem se ovšem dozvěděl až v průběhu slavnosti. Někdy před akcí nebo po ní jsem měl dlouhý kontroverz-

ní rozhovor se studentem, který se označil za člena NPD. Tématem byla nacistická likvidace Židů. Student zastával přesvědčení, že etablované vylíčení událostí naprosto nesouhlasí, a že ve skutečnosti vůbec nebylo 6 miliónů obětí, nýbrž nanejvýš 3 milióny. Takový způsob argumentace se mi tehdy velice ošklivil, a rád bych vysvětlil proč.

Odpuzující žonglování s čísly

Předně je to odpor ke způsobu argumentace žonglováním s čísly, ačkoliv na přesném počtu obětí konečně tolik nezáleží; důležitější je za činem stojící záměr. Ten podle mého tehdejšího chápání znamenal, že Hitler chtěl vyhubit Židy, a že k tomu účelu podnikal úplně všechno. Pak už je druhotné, jak a kolik.

Kromě toho ze způsobu, jakým kolega argumentoval, bylo zcela zřejmé, že má pro svou interpretaci silné politické motivy. Mluvil jasně o politickém zneužívání osvětimského klacku proti politické pravici a zvláště proti jeho straně. Toto směšování civilních politických představ a vědecké argumentace jen posílilo moji skepsi. Už jsem nechtěl nezaujatě naslouchat, protože jsem mu nedokázal důvěřovat. Implicitně jsem u něj předpokládal, že pro svou politickou angažovanost již není schopen nebo ochoten rozlišovat mezi pravdou a nepravdou, mezi oprávněným a neoprávněným.

Dnes už přesně nevím, jak vlastně jeho argumenty zněly a které teze zastával. Možná mu křivdím, ale tehdy mi z jeho tezí zůstala jen trpká pachuť politické a předpojaté cílevědomosti. Může ovšem také být, že takový dojem vznikl jen z mého tehdejšího přesvědčení, že všichni extrémisté z NPD mají nečestné záměry. Je tedy možné, že brýle mámení neměl člen NPD, nýbrž že všechno, co tehdy řekl, jsem viděl zkresleně naopak já v důsledku své vlastní předpojatosti. Tato otázka už zůstane bez odpovědi.

Politika brání pochybnostem

Co bychom se mohli z tehdejších událostí naučit? Přestože jsem se tenkrát často setkával s popírači, resp. „zlehčovateli“ holocaustu a byl jsem si zcela vědom reality politického zneužívání osvětimského klacku proti politické pravici, nepřivedlo mě to ještě k pochybnostem o pravdivosti obvyklého příběhu o nacistickém pronásledování Židů. Důvod spočíval v tom, že jsem neuměl a nemohl brát vážně teze, přednášené ze zřejmě politických důvodů.

V následujících letech jsem se věnoval především svému studiu, kdy jsem jeho nejobtížnější část zvládl v roce 1986 přípravou na následnou diplomovou zkoušku. Tou dobou jsem se vzdaloval všech politických aktivit, stále více jsem se stranil činnosti v zájmu vyhnanců i ve studentském svazu, a to nejen pro pracovní přetížení ve studiu, nýbrž také proto, že jsem se v předcházejících letech takříkajíc trochu otrkal a nechtěl jsem se nadále angažovat ve věcech, které byly zčásti nerealizovatelné a převážně zbytečné. Mezitím jsme s několika kolegy zvažovali možnost vstoupit znovu do Mladé Unie, ale takový krok jsme z nedostatku času neučinili.

Turci do plynové komory?

Další etapu představoval rok 1989, kdy jsem právě složil diplomovou zkoušku, a začal jsem mít zase víc času. Rovněž v tomto roce proběhly dvě události, kterými jsem byl nejvíc ovlivněn.

Nejprve to byly volby do berlínského senátu, kdy se republikáni poprvé dostali do parlamentu. Jako všichni jsem byl takovým volebním výsledkem naprosto překvapen, protože jsem kontakt se stranou již prakticky úplně ztratil, avšak na rozdíl od většiny jsem alespoň věděl, čím republikáni byli a čím ne. Hned po volebním vítězství spuštěná mediální štvanice proti této straně mě rozzlobila. Příznačná byla otázka jednoho novináře tehdejšímu berlínskému předsedovi strany Bernhardu Andresovi hned večer po volbách, zda by republikáni chtěli s Turky udělat to samé, co Hitler se Židy. To bylo příliš! Bylo mi hned jasné, že už jen z pouhého vzdoru a demokratické solidarity bych měl znovu vstoupit k republikánům, i když se mi na nich ledacos nelíbilo. Je možné být proti některým postojům této strany, ale pokud je připuštěna ústavou, mělo by se s ní jednat jako se všemi ostatními.

Co se od té doby ovšem odehrálo, nemá už nic společného s demokracií. Schůze strany byly pravidelně napadány nebo dokonce zakazovány, přestože ústava zaručuje svobodu shromažďování. V rozhlase a tisku se o straně objevovaly zásadně jen negativní informace, což bylo neslučitelné s etickými normami i ústavními právy. Přestože etablované strany sobecky útočily na tzv. demokratický zákaz výkonu povolání, byly to ony samy, kdo republikánům upíral ústavní práva na rovnocenné posuzování i svobodu názoru a shromažďování.

Zákaz výkonu povolání kvůli věrnosti ústavě

Jeden z mých blízkých přátel, dlouholetý člen CDU, právě čerstvě dokončil právnická studia a vykonával zkušební praxi ve správě jistého saského velkoměsta. Stalo se, že od svého nadřízeného, také člena CDU, dostal pokyn nechat zakázat chystaný zemský sjezd republikánů v dotyčném městě. Protože můj přítel byl jako zaměstnanec ve veřejné službě povinen chránit ústavní zásady, odmítl pokyn vykonat, protože republikáni byli dovolenou stranou a nebylo jim prokázáno žádné protiústavní jednání.

Jako důsledek odmítnutí poslušnosti bylo mému příteli vysvětleno, že takto by ve zkušební době neobstál. Aby se vyhnul výpovědi ještě v průběhu zkušební doby, podařilo se mu alespoň uzavřít dohodu o skončení pracovního poměru až po jejím uplynutí. Jeho pozdější pokus o napadení dohody před pracovním soudem neměl přirozeně úspěch. Takže ti, kdo se zasazovali o zachování ústavy, byli u nás vyhazováni na dlažbu. Na druhé straně zase lidé, kteří ústavu soustavně porušují, mají moc a prebendy, a naše masmédia jim k tomu ještě tleskají.

Zavrženíhodná německá jednota

Chtěl bych uvést ještě jeden důvod, proč jsem se roku 1989 znovu vrátil k republikánům. Nikdy se nezměnilo moje přesvědčení, že je třeba trvat na jednotě německé vlasti. SPD se v polovině sedmdesátých let vzdala znovusjednocení jakožto cíle německé politiky, Zelení byli vždy pro rozdělení. FDP následovala v polovině osmdesátých let a rovněž v Unii sílily hlasy, že se sjednocení odkládá na neurčito. V této souvislosti si vzpomínám na komentář Helmuta Kohla k tezi člena CDU Bernharda Friedmanna o německé jednotě někdy v roce 1987, kterou označil za „naprostý nesmysl". A byla to znovu Unie, která po tzv. obratu z roku 1983 zrušila všechny instituce, jež měly připravovat německou jednotu. Levé křídlo CDU kolem Rity Süßmuthové, Heinera Geißlera a Norberta Blüma propagovalo zcela nepokrytě existenci dvou německých států, a v létě 1989 chtěl spolkový předseda Mladé Unie vyškrtnout z programu znovusjednocení jako politický cíl – několik měsíců před pádem zdi!

Dnes, kdy je sjednocení realitou, je třeba zpětně odsoudit všechny etablované strany ohledně jejich politické kompetence. Z dnešního pohledu byli republikáni jediní, kteří tehdy správně odhadli historické a politické síly, i když byli později kvůli oportunismu z procesu sjednocování vytlačeni. Byl jsem v této straně, protože všechny ostatní se protiústavně vzdaly cíle znovusjednocení, stanoveného v preambuli ústavy, nebo k tomu byly na nejlepší cestě.

Je ostatně příznačné, že moje tehdejší členství u republikánů, které skončilo v létě 1991, bylo nedávno zemským soudem ve Stuttgartu zhodnoceno jako důkaz mé politické zaslepenosti.

Revoluční nálady…

Mladí lidé, kteří tehdy do strany houfně vstupovali, chtěli něco udělat pro jednotu Německa. Přicházeli sem bývalí členové CDU, SPD, FDP i drobných pravicových stran spolu s mnoha nestraníky. Byla to pestrá směsice lidí, což ve straně nakonec vedlo k nesmírnému chaosu. Mezi námi studenty ve Frankfurtu, kde jsem tehdy vyhotovil svou diplomovou práci a později jsem také vykonal vojenskou službu, však byla tato „lipská všehochuť" velice plodná a úspěšná. Ve svém čerstvě založeném Republikánském svazu vysokých škol jsme měli bývalého člena FDP, SPD, ÖDP, tři exčleny Unie i mnoho politických začátečníků. V té době na nás působila spousta nových myšlenek a diskutovalo se tak kontroverzně jako nikdy dříve.

Během svého frankfurtského období, které skončilo v říjnu 1990, jsem přečetl dobré dvě stovky knih, zvláště za svého „poflakování" v bundeswehru – množství knih pravicových, levicových, středových i bez politického pozadí. Byly to nesporně nejkrásnější časy, jaké jsem dosud zažil. Nálady intelektuální revoluce.

…jdou stranou

Naše chuť angažovat se pro republikánskou stranu se rozbila na okolnosti, že její základna i vedení byly mimořádně protiakademické. Ostatní členové strany nám na schůzích nadávali do zelených akademických baretů, a sabotování práce našeho vysokoškolského svazu stranickým vedením nás nakonec přimělo, abychom se stáhli do pozadí. A protože se od roku 1990 strana převážně zabývala vnitřními spory a každá snaha o skutečnou práci byla doprovázena škodolibými komentáři, v létě 1991 – asi devět měsíců po přestěhování do Stuttgartu – jsem ze strany zase vystoupil.

Socialistický vězeň koncentráku…

Nyní zpět k otázce, jak jsem se stal revizionistou. Právě v počátečním období svého druhého členství v republikánské straně jsem byl stále znovu konfrontován s používáním osvětimského klacku, tentokrát takříkajíc proti mé tehdejší straně, a tím i proti mojí osobě. Již jsem zde zmínil skandální otázku novináře po berlínských volbách, kterou se republikánům neustále podsouval úmysl poslat Turky v Německu do plynových komor. Nebylo tedy jen samozřejmé, že jsem tehdy sáhl po tématu „popírání holocaustu“?

Měl jsem k tomu příležitost již na jaře 1989, protože jeden můj přítel, který krátce předtím přešel z FDP k republikánům, při našich diskusích často na zmíněné téma zabrousil. Ale neptejte se mě už, jak jsme k tomu vlastně přišli. Každopádně mi tehdy doporučil knihu *Co je to pravda* francouzského profesora Paula Rassiniera. Toto dílo lze označit za první plně revizionistickou knihu, a pojednává údajnou likvidaci Židů z pohledu bývalého člena hnutí odporu (Résistance), který byl nacisty sám vězněn v několika koncentračních táborech.

Na knize je hned od počátku nejpoutavější osud autora. Protože byl jako člen hnutí odporu internován v několika koncentračních táborech, a navíc byl výrazně levicový, nelze mu prostě předhazovat, že by chtěl někoho nebo něco zprošťovat viny, resp. že by se za jeho počínáním skrývaly politické ambice. Tehdy jsem si tuto velice věcně a klidně napsanou knihu přečetl, hodně jsme o ní diskutovali, ale to také bylo všechno. Pokud se u mně dá mluvit o nějaké příčině angažovanosti ve věci revizionizmu holocaustu, pak to byla doba, kdy jsem se nadšeně vrhal do potyček za republikány. Po přečtení Rassinierovy knihy jsem ještě necítil potřebu nějak blíže se tímto tématem zabývat.

…neutrální Švýcar…

Podnět pro můj začínající zájem o problematiku holocaustu přišel na podzim 1989 z jiné strany, která měla s politikou co do činění jen vzdáleně a s republikány vůbec ne. Tehdy jsem si totiž koupil knihu *Chomout - V džungli překonávání minulosti* (Der Nasenring. Im Dickicht der Vergangenheitsbewältigung) švýcarského politologa Dr. Armina Mohlera. Nové vydání jeho první knihy na téma překonávání minulosti jsem dostal darem už v polovině osmdesátých let.

V případě první knihy se jednalo o práci, zadanou poloofíciálním institutem Německé spolkové republiky, v níž se zjišťovalo, zda a jak se původně čistě morální proud německého překonávání minulosti stal během doby zbraní v politických sporech.

Z knihy bylo zcela jasné, že překonávání minulosti je zneužíváno k nečistým intrikám. Ze svých vlastních zkušeností si vzpomínám na tři případy Hanse Filbingera, Philippa Jennigera a Wernera Höfera. Všem jmenovaným mohlo být možná předhazováno ledacos, ale způsob, jakým se s nimi naložilo, budí podezření, že překonávání minulosti je dnes velmi často zneužíváno jako zbraň v politickém boji proti nepohodlným straníkům i profesním konkurentům.

Otázky, zda je obrázek historie vůbec korektní, se Mohler v prvním vydání dotýká jen okrajově. Nové vydání knihy, které jsem si pořídil na podzim 1989, se touto otázkou zabývá již podrobněji, a tím se přirozeně podrobně dotýká také otázky oprávněnosti historického revizionizmu.

Knihu jsem si tehdy nekoupil ani tak pro její obsah, protože ten jsem dříve neznal, nýbrž proto, že mě zajímaly vývody švýcarského autora, který psal z neutrální pozice.

…a nepolitický Američan…

V prvně jmenované knize Mohler referuje o znaleckém posudku amerického technika, v němž autor na základě nepřítomnosti stop po tehdy údajně v plynových osvětimských komorách používaném toxickém plynu dospívá k závěru, že tam ke zplynování lidí vůbec nedošlo. Zde tedy máme podstatu faktorů, které se u mě musely sejít dohromady, abych se rozhodl přijít věci na kloub: zprávu politicky neutrálního autora o znaleckém posudku nepolitického Američana v oboru, z něhož jsem právě složil doktorské zkoušky.

…vedli nakonec k ochotě pochybovat

Výsledek? Byl jsem připraven a ochoten pochybovat o svém předpojatém názoru na etablovanou historii holocaustu, protože mi politicky naprosto nepodezřelé osoby přiblížily argumenty, které jsem si díky své odborné kompetenci mohl prověřit.

Leuchterova zpráva, o níž byla právě řeč, mě nedokázala přesvědčit, protože obsahovala nepřesnosti a odborné chyby ze spěchu, což jsem podrobně doložil v čtenářském dopisu, otištěném v *Junge Freiheit* někdy v roce 1990. Ale v srdci jsem měl již semínko pochybností. Rád bych vysvětlil, co to znamenalo, neboť právě zde je nejhlubší důvod mé angažovanosti.

Mohou pochybovat jen idioti?

Jak je snad všeobecně známo, žádné náboženství svým stoupencům nevyčítá nějaké zapochybování o své víře. Skepse je lidská a proto tolerovatelná. Kdo pochybuje, není proto ještě vinen.

Když jsem v důsledku Leuchterovy zprávy začal pochybovat o správnosti tradiční historiografie holocaustu, cítil jsem se přesto provinile, protože naše společnost je už odmalička vychovávána v tom smyslu, že oficiální podání holocaustu není nic než čistá pravda a že se u těch, kteří o holocaustu pochybují nebo jej dokonce popírají, může jednat pouze o zlé nebo pomýlené lidi: pravicové extrémisty, nacisty, antisemity, buřiče, slabomyslné, zaslepené, idioty atd., atd.

V mé mysli se usadil čistě chemický argument a nedal se vypudit, i když jsem se na něj snažil zapomenout. Pochyboval jsem, cítil jsem se kvůli tomu provinile, a přesto jsem nevěděl, zda je správné se tak cítit.

Od stálice Polárky k padající hvězdě

Jestliže náboženství od svých stoupenců očekávají poslušnost a podřízenost určitým dogmatům, ale bez pocitu provinilosti při pochybnostech, musí to přirozeně tím spíše platit pro vědecké, v našem případě chemicko-historické otázky, neboť věda nezná dogma, nezná donucování k poslušnosti a nemá tresty pro toho, kdo odporuje právě panujícímu pojetí.

Proč tedy, ptal jsem se, bdí naše společnost nad dogmatem holocaustu mnohem přísněji, než náboženství nad svými dogmaty? Důvod mohl být v tom, že naše společnost považuje holocaust za jeden ze svých hlavních morálních pilířů. Že tomu tak zčásti je, o tom jsem podrobně psal, např. v knize *Grundlagen zur Zeitgeschichte*. Naše „elity“ jsou obecně názoru, že blaho i zkáza naší republiky závisí na tom, že doposud všeobecně rozšiřované pojetí holocaustu je správné. Příznakem toho je mj. skutečnost, že my všichni v této republice jsme byli vychováváni ve víře, že holocaust je morální Polárkou našeho obrazu světa, podle níž se orientujeme. Také já jsem to podvědomě akceptoval do té doby, než se objevily pochyby o správnosti historického obrazu holocaustu.

Ale v okamžiku, kdy se objeví pochybnosti, je každý konfrontován s možností, že se Polárka našeho obrazu světa ukáže být pouhou padající hvězdou, a že všechno, co až dosud platilo za zásadně správné, se může rázem převrátit.

Podněty a důvody

Zde tedy máme důvody a podněty, proč jsem se začal věnovat revizionizmu:

1. V důsledku své výchovy jsem se cítil provinile již jen proto, že jsem zapochyboval o tom, co jsem v žádném případě nemohl akceptovat jako správné. Bylo mi zřejmé, že ve společnosti, která svým členům jenom proto ukládá pocit provinění, není cosi v pořádku. U nás v Německu *není* člověk v této otázce vychováván v kritického občana, je mu zakázáno pátrat po tom, co je jinak vychvalováno jako vznešený ideál. Ohledně holocaustu se proto Němci místo občany stávají nekritickými, pocitem provinění deptanými a manipulovatelnými poddanými. To mě hněvalo už tehdy a jsem tím znechucen dodnes. A právě rozhořčení nad tím mě pak přes vzdor přivedlo rovnou cestou k boji s příčinou pohoršení. Nemohu si pomoci, ale takovou mám povahu.

2. Vzbuzené pochybnosti o Polárce našeho obrazu světa dokázaly rozbít celý můj pohled na život. Už jsem si nebyl jistý, kde je dole a kde nahoře, co je správné a co špatné, kdo lže a kdo říká pravdu. Věčně aktuální otázka dobra a zla se mi začala jevit v novém světle. Věděl jsem, že ztracenou jistotu správného pohledu na svět mohu znovu získat jenom posouzením mnoha bodů ne právě bezvýznamné otázky, kde je pravda ohledně holocaustu, a to tím způsobem, že se sám pokusím tuto pravdu najít. Řečeno stručně a krátce, chtěl jsem se zbavit pochybností, ať tak nebo tak.

3. *Neexistuje žádné vědecké téma, které by bylo ve vědomí Němců tak pevně zakořeněné jako oficiální učení o holocaustu, ale současně u lidí s odlišným názorem vládnoucí vrstvou tak nemilosrdně pronásledované jako revizionistické.* Agnostik je jako partner v diskusi klidně brán vážně, pochybovač o holocaustu je okamžitě ze společnosti vylučován, zavrhován, bojkotován a pronásledován. To může být většinou důvod, proč se lidé tomuto tématu vyhýbají a raději si namlouvají, že v zásadě není pro dnešní problémy důležité. Pro mě však bylo tak drakonické pronásledování nejlepším důkazem, že jde o *nejdůležitější téma vůbec*. Tak např. jsem si dokázal v roli advocata diaboli představit, jak je snadné každou diskusi o společenských nebo politických problémech změnit pomocí osvětimského klacku na absurdní divadlo tak, jak je to po desetiletí praktikováno v našich médiích i politice. Příklady z reálného politické života by zaplnily celou knihovnu. Proto je z toho důvodu tak nesmírně důležité rozsáhlé, kritické a na čistou pravdu zaměřené zkoumání.[439]

Bezmála zastaven…

Až do začátku promočního období na podzim 1990 jsem četl pouze dvě knihy k danému tématu, totiž práci Wilhelma Stäglicha *Der Auschwitz Mythos* a dílo Kogona a spol. *Nationalsozialistische Massentötung durch Giftgas*.

Kromě četby zmíněných knih jsem shromažďoval informace o tzv. Zündelově procesu ve snaze zjistit, jaké argumenty se tam objeví. V této souvislosti jsem se na přelomu let 1989/1990 dozvěděl, že Zündel, který Leuchtera pověřil vypracováním posudku, je obdivovatel Hitlera.

Ještě si přesně vzpomínám, že tohle poznání bylo pro mě jako rána do hlavy, protože nyní jsem musel počítat s tím, že Leuchterova zpráva případně nemusí být nezávislou prací nepolitického amerického technika, nýbrž pouze nástrojem německo-kanadských neonacistů. Ale ani takovými úvahami nebyly Leuchterovy argumenty sprovozeny ze světa, a také ne moje pochybnosti o tradovaném obrazu dějin.

Jinak řečeno, v té době se u mě prosadilo přesvědčení, že věcný argument i pak zůstává věcným argumentem, a jako takový musí být vědcem brán na vědomí, i když třeba pochází od člověka, který jej uvádí z nějaké politické kalkulace.

[439] Srv. k tomu můj příspěvek *„Wissenschaft und ethische Verantwortung“* in: Andreas Molau (Hg), *Opposition für Deutschland“,* Druffel-Verlag, Berg am Starnberger See 1995, str. 260-288.

…a potom přece jen s novým elánem dál

S vlastním výzkumem na tomto poli jsem začal v roce 1991, z čistě soukromé zvědavosti zpočátku nejprve ohledně otázky, zda barevný pigment vivianit, vznikající ve zdivu při zaplynování Cyklonem B, má dostatečně dlouhou stabilitu, aby mohl být ještě dnes prokazatelný. Poté, co se to potvrdilo, mi šlo o otázku, zda – a pokud ano – jak, a za jakých podmínek se takový barevný pigment ve zdivech různých složení vůbec může vytvořit.

Můj výše zmíněný čtenářský dopis četl jistý revizionista, a nato mi po dohodě zaslal adresy osob a institucí, které by se mohly zajímat o výsledky mých výzkumů. Z toho se pak také odvinul kontakt na advokáta Hajo Herrmanna, obhájce Otty Ernsta Remera. Tehdy by byla ještě možná spolupráce s Institutem soudobých dějin, který ovšem na moje dopisy nikdy nezareagoval, protože se zjevně nezajímal o technicko-přírodovědeckou stránku problému.

Jakmile moje činnost pro revizionizmus nabyla kontaktem s právníky vážnějších forem, rozhodl jsem se v létě 1991 vystoupit z republikánské strany. Důvody jsem uvedl již výše. Dodatečnou a nakonec i hlavní příčinou mého rozhodnutí bylo, že jsem nechtěl, aby moje angažovanost v revizionizmu mohla být interpretována politicky, a také aby se moje vědecká činnost na tomto poli nedostala do konfliktu s nějakými politickými plány a představami strany.

Čiré zděšení…

Chtěl bych zde zmínit ještě další bod, který snad napomůže pochopení mé angažovanosti. Až do první návštěvy jsem neměl žádné přesné představy o stavu bývalých krematorií v Osvětimi-Březince, takže jsem samozřejmě nevěděl, jak dalece má vůbec smysl provádět tam technické nebo chemické výzkumy. Proto jsem se před první cestou velmi důkladně připravoval na to, co bych tam mohl ohledně materiálních zbytků, např. v plynových komorách čekat, pokud měla být všeobecně akceptovatelná zpráva o masovém plynování v Březince bezchybná. Bylo mi např. jasné, že stropy márnic krematorií II a III, vesměs označovaných za plynové komory, musejí mít tři nebo čtyři otvory, jimiž měl být do komor vsypáván Cyklon B – pokud budeme věřit svědkům.

Když jsem 16. srpna 1991 stál na sice polozříceném, ale ještě pohromadě držícím a zčásti na pilířích spočívajícím stropě márnice 1 krematoria II – všeobecně označované za plynovou komoru – v níž se měla odehrát většina masových vražd Třetí říše, a shora jsem po zmíněných otvorech nenašel sebemenší stopu, napadlo mě, zda nežiji ve světě plném samých bláznů. Připadal jsem si hanebně oklamaný: podvedený od justice, která nepovažovala za nutné nechat znalecky prozkoumat materiální stopy na domnělém místě činu, podveden všemi politiky světa, kteří se rovněž dodnes neobtěžovali jmenovat nějakou oficiální vyšetřovací komisi, podveden nesčetnými historiky holocaustu, podveden přírodovědci a inženýry, kteří klidně akceptovali všechny možné povídačky svědků, aniž by je napadlo podívat se alespoň jednou pozorněji a z odborného hlediska na materiální pozůstatky údajného zločinu.

…vedlo ke zhroucení dosavadního obrazu světa

Toho 16. srpna se mi zhroutil svět a já jsem si na místě přísahal, že podniknu všechno, abych tento komplex otázek podle pravdy vysvětlil. Takový postoj by se mohl změnit pouze tehdy, kdyby moje pochybnosti nad tradičním obrazem dějin, které se dnes změnily v jistotu, byly všeobecně potvrzeny nebo vyvráceny přesvědčivými vědeckými argumenty v poctivé odborné rozpravě. Nikdy bych se však od svého přesvědčení nenechal odvrátit mocí či násilím. Právě naopak, to by jen utvrdilo moje přesvědčení, že mám pravdu, protože po násilí sahá jenom ten, komu scházejí argumenty.

Půvab poznávání

Časem ovšem k výše zmíněným pohnutkám a důvodům přibyl další, totiž to, co nazývám půvabem poznávání. Kdo si říká vědec a neví, co to je, není v mých očích skutečný vědec. Vzrušení z možnosti být při zásadních výzkumech a objevech, to jsou ostruhy, jimiž se pohánějí vpřed záležitosti, o kterých se ví, že jsou nové a svým způsobem revoluční, vědomí, že stojím v první řadě a spoluurčuji směr lodi poznání, to jsou věci, které se musí procítit, abychom věděli, co znamená půvab poznávání.

10.1. O naivitě jednoho revizionisty aneb být v právu a domoci se práva jsou dvě rozdílné věci

Letmá známost

V únoru 1991 se v Bad Kissingenu pořádal seminář sudetoněmecké mládežnické organizace, na nějž jsem dostal pozvání, přestože jsem nebyl členem. Pozvání jsem tehdy přijal a ke konci semináře jsem se seznámil se dvěma stejně starými účastníky, kteří mi na závěr navrhli, abychom se před odjezdem podívali za bývalým generálmajorem Reichswehru Otto Ernstem Remerem, který v Bad Kissingenu bydlel.

Byl jsem tehdy poučen, že Remer je člověk, který potlačil puč z 20. července 1944, a dodnes zůstal věrný svým tehdejším názorům. Jednalo se o specifickou návštěvu, do jisté míry o návštěvu muzea u žijící politické fosilie. Ze zvědavosti jsem tedy s návštěvou souhlasil.

Obývací pokoj manželů Remerových působí na mladého člověka dojmem domova občana, který byl od dětství vychováván jako antifašista, a teprve později se tomu odnaučil: Hitlerova busta, čestné odznaky Reichswehru a rozličná „příslušná literatura“. Poté, co nás paní Remerová provedla bytem, pustili nám videofilm, který ukazoval 20. červenec 1944 z Remerova pohledu. Po takovémto „poučení“ jsme se asi po hodině vydali na zpáteční cestu.[440]

[440] Může být, že si manželé Remerovi na toto náhodné setkání pamatují stejně tak málo jako na pozdější dvě schůzky, při nichž jsem se tam vždy setkával jen s neznámými a nedůležitými lidmi (léto 1991: při návratu z cesty do Osvětimi jsem u příležitosti oslav 80. Remerových narozenin doprovodil Karla Philippa,

Svoboda svědků

Když jsem byl v létě 1991 obhájcem Otty Remera vyzván k vypracování znaleckého posudku o „plynových komorách" pro potřeby trestního řízení proti jeho mandantovi, bylo mi už jasné, pro jakého obžalovaného se mám angažovat. Byl jsem si vědom nebezpečí, jaké světlo by mohly Remerovy politické názory a aktivity vrhnout na „jeho" znalce. Dále vysvětlím, proč jsem se přesto věci chopil:

V právním státě nesmí být svědek – tedy ani znalec – trestně stíhán za to, co před soudem s nejlepším vědomím a svědomím vypověděl, resp. co k tomu účelu pro soud písemně vypracoval.

Rovněž v občanském právu může být znalec stíhán jen tehdy, pokud by se mu prokázalo, že při vypracování svého posudku hrubě zanedbal normy a zákonitosti svého oboru, a tím někomu způsobil tělesnou nebo duševní újmu.

Jestliže tedy znalec při své důkladné práci vyhodnotí všechny jemu dostupné prameny a podle svého nejlepšího vědomí a svědomí je přiměřeně interpretuje, pak nelze znalci předhazovat hrubou nedbalost ani v tom případě, že by výsledek jeho posudku byl chybný.

Z toho plyne, že se znalec může bránit podle občanského práva i proti společenské újmě, která by vznikla vyhotovením event. politicky nekorektního posudku.

Bouři, která se tímto rozhodnutím stahovala nad mou hlavou, jsem nebral vážně, protože jsem si myslel, že ve výhodě je ten, kdo má právo na své straně…

Smí se znalecký posudek publikovat?

Od začátku bylo plánováno, že by se měl někdy publikovat znalecký posudek, vypracovaný z pověření Remerova obhájce. Publikovat soudní znalecké posudky sice není právě obvyklé, ale při tématech společenského zájmu se tak nezřídka děje. Tak např. v některých procesech s domnělými nacistickými zločinci se vypracovaly posudky, které pak byly z masově pedagogických důvodů zpřístupněny širokému publiku. Vzorovým příkladem je frankfurtský „osvětimský" proces. Pro jeho potřeby vypracované posudky vědců Institutu soudobých dějin byly později publikovány dokonce ve sborníku.[441]

Můj posudek byl připraven ke zveřejnění již na jaře 1992. V této knize byla původní podoba pro soud pouze obsahově rozšířena a vybavena estetičtější grafickou úpravou. Živý zájem o projekt projevila v létě 1992 jak vydavatelství Ullstein-Langen Müller, tak i Hase & Köhler. Zatímco se Dr. Fleißner od Ullsteina přes zásadní souhlas zalekl výbušnosti tématu, předložilo mi vydavatelství Hase & Köhler ihned smlouvu k podpisu. Ta ovšem měla malý háček – neobsahovala totiž klausuli s určením, do jakého termínu má kniha vyjít! Tím jsem tedy měl být smluvně vázán a publikování posudku by se odsunulo na svatého Dyndy.

---

který mi v Osvětimi asistoval. Podzim 1992: společná večeře obhajoby poté, co mi bylo zabráněno vystoupit jako znalec v procesu proti Remerovi).

[441] H. Buchheim, *„Anatomie des SS-Staates",* Walter, Freiburg 1964.

Když jsem naléhal na změnu tohoto článku smlouvy, ztratilo najednou vydavatelství zájem!

Čekání na doktorský talár

Pouhá skutečnost, že posudek nemohl být publikován ve velkém vydavatelství z obav nakladatele před společenskými i trestně právními represemi, byla jasným důkazem, že samotné téma je příliš žhavé, přestože bylo podáno střízlivě vědeckým způsobem. Na doporučení různých osob jsem se rozhodl odložit publikování posudku v nějakém pravicově zaměřeném vydavatelství až po získání doktorského taláru, který jsem si tím nechtěl ohrozit.

Na pravicové scéně se ovšem v průběhu roku 1992 projevovala stále silnější netrpělivost, protož se od mého posudku zjevně čekalo, že bude rozhodujícím příspěvkem k velkému průlomu historického revizionizmu.

Různí lidé již mezitím začali velmi korektně připravovat publikování posudku. Této činnosti jsem tehdy přihlížel se smíšenými pocity, protože jsem musel ustavičně poukazovat na to, že do zákonného obdržení mého doktorského titulu může ještě uplynout mnoho měsíců. Počátkem roku 1992 jsem skutečně počítal s tím, že bych na podzim téhož roku již mohl mít tak vytoužený titul. Vzhledem k pracovnímu přetížení mého studijního mistra prof. Dr. von Schneringa, který mě připravoval na doktorát, se však termín stále odsouval o další měsíce. Tak jsem čekal nových pět měsíců, než prof. von Schnering začal v únoru 1993 konečně korekturní čtení mé doktorské práce.

Nezákonná rozšiřovatelská činnost

Tou dobou jsem se dostal do sporu s německo-kanadským revizionistou a Hitlerovým obdivovatelem Ernstem Zündelem, protože v létě 1992 rozšiřoval bez mého vědomí zastaralou soudní verzi posudku z února 1992. V listopadu 1992 zašel Zündel tak daleko, že zmíněnou verzi bez mého vědomí přeložil do angličtiny, a honorář za překlad si ocenil na 10 000 amerických dolarů.

Podstatně lépe se zachoval jistý právník v Rakousku, který se mě předem dotázal, zda by mohl mít z mého posudku asi sto exemplářů k diskrétnímu rozšíření v uzavřené společnosti. Do té doby jsem všechny exempláře posudku xeroxoval a ručně je opatřoval barevnými fotografiemi, což bylo značně pracné. Proto jsem rakouskému právníkovi vysvětlil, že v době, kdy se konečně začalo rozhodovat o mé doktorské práci, nemohu žádaných sto exemplářů vyhotovit. Souhlasil jsem však s tím, aby si z exempláře, který měl již k dispozici, udělal kopie a ty pak rozšiřoval za předpokladu, že to provede stejně diskrétně, jako jsem to již sám udělal asi v padesáti případech – bez doprovodného komentáře a jakékoli veřejné propagace. Pokud je mi známo, zmíněný Rakušan skutečně svých sto exemplářů v únoru nebo březnu 1993 vyrobil a rozdal. O jeho diskrétní akci neproniklo až do publikování těchto řádku na veřejnost ani slovo.

Remer větří

Osud tomu chtěl, že rakouský právník měl kontakt také na Ottu Ernsta Remera. Tomu se muselo nějak donést o Rakušanově činnosti a pomyslel si: Co může on, to můžu já taky! Krátce poté jsem byl skutečně od třetích osob mlhavě informován o Remerově záměru. Protože se podle mých tehdejších informací Remer chystal jen přesně zopakovat rakouskou akci, nevěnoval jsem věci žádnou zvláštní pozornost. Naivně jsem vycházel z toho, že se Remer hodlá řídit stejnými zásadami jako výše zmíněný Rakušan: bude posílat nepozměněný posudek bez doprovodných dopisů a veřejné propagace. Jak se však mělo ukázat, moje domněnka nebyla samozřejmostí.

Divoká propagace

V březnu 1993 dával Remer poutavým letákovým oznámením najevo, že hodlá publikovat a rozšiřovat osvobozující důkazní materiál.[442] Tím ovšem Remer porušil první nezbytnou podmínku na záchranu mé doktorské práce, která zněla: žádná doprovodná veřejná propaganda. Tehdy jsem však vycházel z toho, že zmíněné oznámení koluje jen v kruhu Remerových příznivců, a nedělal jsem si s věcí žádné velké starosti. Když mi ovšem koncem března z kolínského rádia Westdeutsche Rundfunk telefonicky sdělili, že se na místní univerzitě rovněž objevily takové letáky, situace se rázem změnila. Krátce poté se telefonicky ohlásil také management Institutu Fresenius, který analyzoval moje vzorky zdí z Osvětimi, a dotazoval se, co je vlastně obsahem mého posudku. Bylo mi rovněž naznačeno, abych zvážil možnost společných právních kroků proti Remerovi. Ale sotva hodinu na to mi již právník Institutu Fresenius hrozil právním zákrokem vůči mně samému! Remer již zjevně v přípravě důležitější věci úspěšně sehrál roli slona v porcelánu.

Dilema

Moje situace byla nyní prekérní: Z pověření obhajoby mandanta jsem vypracoval znalecký posudek na jeho obranu. Výsledek posudku byl potenciálně schopen alespoň částečně zprostit jeho tvrzení trestnosti. Navíc jsem posudek zamýšlel sám publikovat několik měsíců po závěru své doktorské práce. Nyní se však sám mandant rozhodl posudek publikovat v nepříznivou dobu a navíc – což bylo ještě horší – jej rozšiřovat s nežádoucím rozruchem v tisku. Měl jsem teď sám právně zakročit proti člověku, kterému jsem svou prací chtěl vlastně juristicky

[442] Paragraf 244 trestního řádu soudům umožňuje odmítnout důkazní materiál kvůli jeho všeobecné známosti nebo celkové nevhodnosti. To se ve věci „holocaustu“ dělo prakticky zásadně, a to bez jakéhokoli zkoumání, zda je nabízený důkazní materiál skutečně nevhodný nebo všeobecně známý. V procesech proti revizionistům i proti údajným pachatelům jsou takové zprošťující důkazy de facto **zakázané**. To je míněno zcela juristicky, protože obhájci ve věcech trestních, kteří chtěli hájit revizionisty dokazováním, že obvinění měli pravdu, byli od r. 1997 sami trestně stíháni. Srv. případ mannheimského obhájce Ludwiga Bocka v: Rudi Zornig, *Rechtsanwalt wegen Stellung von Beweisantrag verurteilt“, VffG* 3(2) 1999, str. 208 (online: vho.org/VffG/1999/2/Zornig208.html). Klasická ukázka monstrprocesu.

ticky pomoci? Měl jsem právně postupovat proti tomu, co jsem chtěl o pár měsíců později – i když s menším nebo alespoň jiným rozruchem – udělat sám?[443]

A ještě něco navíc

Jako by nestačil samotný rozruch kolem Remerových kopií, které začal rozšiřovat v dubnu 1993; navíc jsem totiž zjistil, že můj posudek opatřil jednostránkovou předmluvou a doplňkem ve formě pětistránkové zprávy ze svého trestního procesu.[444] Vůbec mě tehdy nezajímalo, zda byl obsah komentářů trestně právně relevantní nebo ne. Přečetl jsem si předmluvu jen letmo a rovněž ze zprávy o procesu jsem si neudělal žádné poznámky. Byl jsem již dost rozzlobený ze skutečnosti, že Remer můj posudek bez autorizování textově, a tedy obsahově rozšířil. Je vcelku jedno, co se v komentáři psalo – já jsem jej neautorizoval. Vycházel jsem samozřejmě z toho, že nemohu být volán k odpovědnosti za věc, o jejímž vzniku jsem nevěděl, nemluvě už o tom, že bych k tomu dal souhlas nebo že bych se na věci dokonce podílel. Proč si tedy dělat starosti, zda je obsah Remerových komentářů trestný? A tak se stalo, že jsem si Remerovy komentáře, za nějž jsem byl později trestán, poprvé důkladně pročetl teprve během procesu koncem r. 1994, tedy 1 ¾ roku po jejich zveřejnění.

Horký kaštan

Na jaře 1993 jsem si dělal starosti o svou doktorskou práci, a to také kvůli jedné pasáži v Remerových komentářích, kterou mi hned po jejich obdržení strčil můj profesor tak říkajíc až pod nos. Ve zmíněné zprávě o Remerově trestním procesu je moje osoba uváděna v souvislosti s Institutem Maxe-Plancka, což mělo za následek, že se média, věda, justice i politika na Institut obořily a žádaly moji hlavu. Na nátlak Institutu jsem konzultoval odborníka na autorské právo, který mi však vysvětlil, že „seriózní" advokáti takové horké politické kaštany z ohně zásadně netahají z přesvědčení i z obavy o svou pověst. Kromě toho je prý beztak pochybné, zda bych proti Remerovi vůbec měl nějaké argumenty, neboť autorská práva posudku pravděpodobně přešla na něj, protože jej podle mého vlastního sdělení objednal a zaplatil.[445]

Ústřední otázka po autorských právech k posudku je ostatně dodnes nevyjasněná. Manželé Remerovi jsou názoru, že získali práva zaplacením, takže si s ním mohou dělat, co chtějí. Na podzim 1991 sice byla sepsána smlouva, ale o její kopii jsem přišel buď v důsledku mnoha domovních prohlídek nebo častého stěhování. Manželé Remerovi svou písemnost po útěku do Španělska také nenašli, takže přesný obsah dokumentu si už nelze vybavit. Jen si ještě vzpomínám, že mi byla slíbena úhrada výdajů, které mi vzniknou v souvislosti s vypracováním po-

---

[443] Moje nechuť a otálení tvrdě postupovat vůči proti Remerovi v této věci byla soudem později kvalifikována jako důkaz mého spolupachatelství s Remerem!

[444] Znovu otištěno v: Herbert Verbeke (Hg), l. c. (pozn. 53), str. 109-115 (online:vho.org/D/Kardinal/Remer.html).

[445] Zaplacena mi byla pouze většina vzniklých výdajů.

sudku, a také že se po dohotovení počítá s jeho publikováním, aniž by byla stanovena nějaká časová lhůta. Otázka autorských práv tam nebyla pojednána.

Manželé Remerovi ostatně mlčky akceptovali, že po roce 1993 sám rozhodnu, kde, kdy a jakým způsobem můj posudek vyjde v různých jazycích (německy, anglicky, francouzsky, holandsky).

Pěkných pár tisíc marek pro nic

V tak ožehavé situaci jsem se od poloviny dubna rovnou snažil přemluvit pana Remera k ustoupení. Počátkem května se mi jej nakonec za základě proti mně rozjížděných represálií podařilo přimět k přerušení kamelotské akce. Je trochu paradoxní, že Remer výtisky mého posudku až do té doby zásoboval ve Spolkovém sněmu pouze Zelené, PDS a SPD. Jediným stranám, v nichž by se snad s notnou dávkou štěstí dal oslovit ten nebo onen poslanec, tedy CDU/CSU a FDP, Remer prakticky nic neposílal.

Zcela mimo všechny trestně právní otázky Remerových komentářů bych zde chtěl připojit některé věcné poznámky. Předně jsou komentáře sepsány způsobem, nad nímž každému dobrému občanovi tuhne krev žilách – a takových je u nás dobře 95 % obyvatelstva. Bylo tedy třeba počítat s tím, že taková verze mého posudku skončí u většiny adresátů nečtena v koši.

To ještě pořád není všechno. Remer se také co do obsahu postaral o to, aby všichni adresáti takovou verzi okamžitě spálili, pokud v sobě mají alespoň jiskřičku hrdosti. V předmluvě na vnitřní straně obalu nadává všem našim předním politikům, novinářům a juristům do lhářů a podobně.

Současně však Remer zasílal tuto verzi posudku právě těmto politikům, lidem z masmédií a juristům, a snad vážně věřil, že tím může něco ve svém smyslu dokázat. Je přece samozřejmé, že zasílání písemnosti, v níž je adresát urážen a vyhrožuje se mu, nemůže dosáhnout svého cíle. Remerova obranná akce stála jistě mnoho tisíc marek – ale všechno pro nic.

Důvěřivě do spárů justice

Poté co jsem zarazil Remerovu akci, rozběhly se naopak juristické věci. Vycházel jsem i nadále z toho, že nemohu být obžalován za to, co jsem neudělal. Avšak státní prokuratura oznámila, že mnozí z těch, jimž Remer posudek se svým komentářem zaslal, podali na něj i na mne trestní oznámení: Společnost německých chemiků, mnoho státních zastupitelstev včetně nejvyššího, soudci i prezidenti zemských a vrchních zemských soudů, levé stranické frakce parlamentů mnoha spolkových zemí, profesoři různých oborů univerzit z celé Spolkové republiky, a to vše ještě korunovaly nepřetržité interpelace z Tel Avivu, které ostatně dodnes neustaly. Při tak elitních udavačích vlastně ani nebylo zapotřebí vést soudní řízení. Avšak já jsem si myslel, že něco takového nemůže přece být, a tak jsem se rozhodl hájit.

Je zvláštní, že si státní prokuratura počínala velice čile jen vůči mně. Shromažďovala sice důkazy i proti Remerovi, nicméně necítila potřebu nařídit u něj

domovní prohlídku. V jeho případě se omezila na přesouvání spisů z jednoho rohu stolu na druhý. Naproti tomu u mě v následujících letech provedli třikrát domovní prohlídku a odnesli doslova všechno, co nebylo přibité. Německé justici se už Remer nejevil jako nebezpečná osoba. Možná si říkali, že se problém Remer vyřeší biologicky, mně v tom však museli trochu napomoci.

Konec iluzí

Od konce roku 1994 do poloviny 1995 se táhnoucí proces ve mně rozbil všechny iluze o našem právním státu. Podrobně jsem to vylíčil v příspěvku knihy *Kardinální otázky k soudobým dějinám (Defekt právního státu)*.[446] Generální prokuratura 19. 1. 1996 konstatovala, že bych měl jít na 14 měsíců za mříže nikoli za svůj posudek, ale – za Remerovy komentáře! Doslova tak! Spolkový soudní dvůr se k návrhu prokuratury přiklonil rozhodnutím ze 7. 3. 1996 (spis. zn. StR 18/96). K Remerovým komentářům zemský soud ve Stuttgartu v rozsudku konstatoval:

> „Přestože předmluva i doslov Židy výslovně neobviňuje, že by si holocaust vymysleli kvůli politickému a materiálnímu prospěchu, měla podle přesvědčení soudní komory Remerova verze ‚Posudku' za cíl vsugerovat a podnítit nepřátelské emoce proti Židům. Je to zřejmé z okolnosti, že čtenář, který předpokládá správnost tvrzení ‚Posudku', by měl a musel na základě tendenčních vývodů a dikce dospět k závěru, že jak přeživší Židé jako nejdůležitější svědci tehdejšího dění, tak také pozůstalí jakožto bezprostředně postižení, i židovští výzkumníci vědomě a v rozporu s pravdou zfalšovali zprávy o holocaustu." (Viz pozn. 447.)

Remerovy vývody nejsou podle výroku soudu dokonce samy o sobě vůbec trestné, ale v souvislosti s mým posudkem by mohly při „čtení mezi řádky" a následném samostatném myšlením údajně svádět k nepřátelským náladám proti Židům, a to je morálně skutečně neospravedlnitelné.

Takže jsem nebyl potrestán za čin, kterého jsem se nedopustil, nýbrž za něco, čeho se *nedopustil vlastně nikdo*! Trestní čin si soud vymyslel opravdu krásně – je vyčten mezi řádky!

Pokud by Remerovi přičetli k tíži jeho komentáře a já bych byl odsouzen nikoli za jeho komentáře, ale za svůj posudek, pak by to snad ještě dávalo jakýsi smysl.

[446] Herbert Verbeke (Vyd.) l. c. (pozn. 53), str. 59-63 (online: vho.org/D/Kardinal/Webfehler.html).

V exilu

7. května 1996 začalo před porotním soudem v Tübingenu trestní řízení proti mně a dalším za vydání knihy *Grundlagen zur Zeitgeschichte (Podklady k soudobým dějinám).* Trestní sazba zde činila jeden až čtyři roky odnětí svobody. Protože jsem již byl právoplatně odsouzen nepodmíněně do vězení, nedalo se počítat s tím, že by tentokrát zněl trest na méně než dva roky – rozumí se také nepodmíněně. Navíc byl státní zástupce v Tübingenu povinen o tomto procesu informovat generální prokuraturu ve Stuttgartu, a kdo ví, komu zase ta musela podávat hlášení…

> „V sázce je [ne]morální základ této republiky.“[447]
>
> „Všechny demokracie mají svou pevnou oporu, základní kámen. Pro Francii je to rok 1789, pro Německo Osvětim.“[448]

Tübingenský obvodní soud ve svém rozsudku také rozhodl o stažení dostupných výtisků knihy *Podklady k soudobým dějinám*, tedy o jejich zničení, a samozřejmě také o potrestání nakladatele i autora. A to i přes prohlášení prominentních německých historiků v jejich znaleckém posudku, že kniha vyhovuje vědeckým normám a proto by autoři, vydavatel, knihkupci, tiskař i odběratelé měli požívat ochrany zákona na svobodu vědy a vyjádření názorů.[449] Nic to nepomohlo:

„Nežid musí hořet!“

Na mě jako vedlejšího vydavatele byl vydán zatykač. Vzhledem k tomu všemu mi budiž odpuštěno, že jsem i s rodinou odešel do exilu. Mladý a činorodý otec rodiny má na práci lepší věci než dýchat vzduch skrze mříže.[450]

Pozdní prozření

Dnes, pět let po zmíněných událostech, už vím, že právě vědecké, seriózní práce jsou svou podstatou revizionistické, a establishment je považuje za existenčně nebezpečné, neboť na rozdíl od ubohých pamfletů nelze proti věcné a objektivní práci bojovat přívalem nadávek a pomluv, nýbrž se musí brát vážně. Patrick Bahners toto stanovisko establishmentu vyjádřil jasně v listu *Frankfurter Allgemeine Zeitung*:[451]

> „Stát chrání svobodu vědy. Neakceptuje vědce podle správného výsledku, nýbrž podle korektní formy. […] Nicméně se často přehlíží, že štvavý záměr se nerozpozná pouze podle nesprávné formy, která odlišuje pivní řeči od vědecké přednášky. Naopak, právě formálně dokonalé štvaní je mimořádně záludné. […] Avšak pro ty, kdo přežili Osvětim, může být sotva

---

[447] *Die Zeit*, 31. 12. 1993, str. 51.

[448] Spolkový ministr zahraničí Joschka Fischer v *Süddeutsche Zeitung*, podle *Rheinischer Merkur* ze 16. 4. 1999.

[449] Soudce se jmenuje Burkhardt Stein, spis. zn. Gs 173/95; srv. H. Verbeke (vyd.), l. c. (pozn. 53), str. 49 (online: vho.org/D/Kardinal/Verbrannt.html); Joachim Hoffmann, *„Grundlagen zur Zeitgeschichte: Gutachterliche Stellungnahme“ VffG* 1(3) 1997, Str. 205 ad. (online: vho.org/VffG/1997/3/Hoffmann3.html).

[450] Moje žena mě bohužel počátkem roku 1999 opustila i s dětmi, a podala žádost o rozvod, která nabyla účinnosti v srpnu 2000.

[451] *Objektive Selbstzerstörung*, *FAZ*, 15. 8. 1994, str. 21.

co jiného podlejší urážkou, než když jim expert zdánlivě logickými důvody vykládá, že nikdy nebyli v nebezpečí života.

Přesto je zde vysmíván i stát. Kdyby bylo Deckertovo [revizionistické] ‚Chápání holocaustu' správné, byla by Německá spolková republika postavena na lži. Každý prezidentský projev, každá minuta ticha, každá historická kniha – všechno by bylo lživé. Popíráním holocaustu se upírá Spolkové republice její legitimita."

Demagog Bahners ovšem při svých vývodech vychází z chybných premis.

Za prvé nevysvětluje, podle čeho jiného by se měl štvavý záměr poznat, ne-li z nevědecky chybné formy. V naší ústavě stojí, že věda nemá žádná omezení, a rozhodnutí spolkového ústavního soudu potvrdila, že vědeckost závisí na formě a nikoli na obsahu. Toto rozhodnutí je v souladu se všemi zásadními vědecko-teoretickými poznatky. Pokud je Bahners jiného názoru, dostává se do rozporu s ústavou i s lidskými právy.

Za druhé neexistuje žádný expert, který by kdy tvrdil, že přeživší Osvětim *„nikdy nebyli v nebezpečí života"*. Bahners zde vytahuje dobře vykalkulovanou lež, jako by revizionisté prezentovali tábor Osvětim za zotavovnu bez rizika pro život vězněných, a jako by zlí revizionisté nacistické pronásledování Židů vydávali za zcela neškodné. Navíc je použití výrazu *„zdánlivě logické"* laciné a polemicky nefundované. Buď tedy Bahners neví co píše, a pak by si měl najít jiné živobytí, nebo sám štve proti bližním jiného názoru, za což by se měl *FAZ* jako seriózní deník stydět.

A konečně za třetí je absurdní a zásadně chybné Bahnersovo pojetí, že legitimita Německé spolkové republiky je založena na absolutním uznávání etablovaného pojetí nacistického pronásledování a likvidace Židů. *Pokud by byla Spolková republika skutečně založena na tomto historickém detailu, pak by na tom byla opravdu špatně, protože se dříve či později musí zhroutit každý stát, který svou existenci opírá pouze o trestním zákoníkem předepsaný pohled na historii*.

Skutečné základy legitimity našeho státu jsou samozřejmě zcela jiné: mezinárodní právo, souhlas lidu se státem, mezinárodní uznání, historická a kulturní identita, i kontinuita s předešlými německými státy. Proto naprosto nelze souhlasit s názorem Bahnerse i mnoha jeho současníků.

Pseudojuristické zvrácení

Že se bude justice i nadále přiklánět k mínění Patricka Bahnerse zvláště v tom smyslu, že revizionistické práce *vědecké* povahy jsou pobuřující a proto se musejí spálit, objasnil nedávno ministr spravedlnosti Bádenska-Virtemberska. V odpovědi na otázku ohledně zabavení vědeckých revizionistických knih ve vydavatelství Grabert uvedl:[452]

[452] Dr. Ulrich Goll, spis. zn. 4104 – III/185, 23. 9. 1996; srv. *DGG* 44(4) 1996, str. 9 ad. (online: vho.org/D/DGG//IDN44-4.html); VHO, *„Zur Wissenschaftfreiheit in Deutschland", VffG* 1(1) 1997, str. 34-37 (online: vho.org/VffG/1997/1/VHOWiss1.html).

„Ústavně-právní zákroky nejsou vyloučené ani tehdy, jestliže se v konkrétním případě jedná o dílo vědy nebo výzkumu. Článek 5, odst. 3, věta 1 GG sice neobsahuje žádné výslovné omezující výhrady, ale přesto je v ústavněprávním výkonu soudní pravomoci uznáváno, že i při právech svobod, která jsou zaručena bez výslovné právní výhrady, existují omezení. Taková omezení mohou vyplývat z ostatních, ústavním právem chráněných nároků třetích osob. V takových případech musí být nalezeno přiměřené vyrovnání protichůdných a stejnou měrou ústavněprávně chráněných zájmů za účelem jejich optimalizace. Zde se pak jedná o individuální zvažování jednotlivých případů, přičemž zásadě poměrnosti připadá zvláštní význam (BVerfGE 67, 213, 228; 77, 240, 253; 81, 278, 292 ad.; 83, 130, 143). S přihlédnutím k těmto ústavněprávním požadavkům jsou v jednotlivých případech odpovídající opatření slučitelná i se svobodou vědy a bádání."

Právní vývody ministra spravedlnosti v tom smyslu, že může být zabaveno i vědecké dílo, pokud se jím porušují základní práva jiných, jsou zcela nesprávné, a k tomu jsou uváděné výroky spolkového ústavního soudu zavádějící. Je sice pravda, že žádné základní právo nemůže být zaručeno neomezeně, ale že se podle principu rovnoměrnosti musí najít optimální vyvážení zájmů. Takové omezení základního práva ohledně svobody vědy a bádání se ovšem nikdy nemůže vztahovat na to, jaké teze budou stanoveny, ani k jakým výsledkům bádání dospěje.

Jediné omezení platí na způsob, jakým se bádá, tzn. že nelze k němu použít metod, které nepřípustně omezují základní práva třetích osob (např. pokusy na lidech, ohrožení životního prostředí). Pokud se však vědě zakazuje vytvářet teze nebo stávající teze podrobovat pokusům o vyvrácení – ať už jsou jejich výsledky jakkoli sporné – nebo se vědě zakazuje uvádět určité argumenty či docházet k určitým výsledkům, pak je právo na svobodu vědy naprosto zrušené, neboť právě kritické testování stávajících tezí a paradigmat je jádrem vědy i lidského poznávání vůbec.[453]

Navíc mně zůstává absolutně záhadné, jak vůbec může být způsobena újma důstojnosti člověka někým, kdo pouze zastává určité historické teze. Pro vysvětlení, jak to myslím, obrátím zde věci pro „obyčejného občana" jaksi na hlavu: Předpokládejme čistě k procvičení mysli, že se holocaust neudál tak, jak se nám ustavičně tvrdí. Nebylo by pak nutné konstatovat, že nepřetržité šíření za „lež" nebo „nepravdu" prokázané propagandy holocaustu se dotýká důstojnosti každého SS-mana, každého vojáka wehrmachtu, ba každého Němce? Odpověď na danou otázku nezávisí na tom, jak zní teze, nýbrž zda je tato teze historicky správná.

Ale dokonce i kdyby se teze měla prokázat jako chybná, ani pak zde není žádný důvod někoho za to trestně stíhat. Dopouštět se chyb je něco velmi lidského, ba přímo nevyhnutelného. Rovněž historici se neustále dopouštějí chyb a omylů, mnohdy dokonce záměrně. Jak by se mnohý člověk mohl cítit takovou chybou nebo postupem uražen na cti a důstojnosti? Často snad už i tehdy, kdyby taková chyba byla pociťována pouze subjektivně, avšak objektivně by zde vůbec

[453] Srv. Karl Popper, *„Objektive Erkenntnis"*, Hoffmann & Campe, Hamburg 1984.

nebyla. Necítil by se tedy *vždy* někdo poškozen na své důstojnosti, jakmile by historik jen otevřel ústa nebo vzal do ruky pero? Neslušelo by se pak snad důsledně postavit každého historika před soud, aby ten zjišťoval, zda historik udělal chybu nebo se dotkl něčí důstojnosti? A pokud někdo jako pan ministr spravedlnosti soudí, že za to musí padnout trest odnětí svobody, nepatří snad všichni historici, kteří chybují – a kdo by někdy nechyboval – zásadně do vězení, a to vždy a všude? *Nebo je snad možnost být poškozen na své důstojnosti výsadou „obětí holocaustu“? Mají Židé v Německu právo na zvláštní zacházení? Soudím, že ne!*

Jestliže ovšem místo historiků začínají rozhodovat o historických tezích naše trestní soudy – a jakým právem se to vlastně vztahuje jenom na holocaust! – pak je s právním státem konec. Je tedy třeba konstatovat, že se *nikdy* nelze dotknout důstojnosti člověka zastáváním určitých historických tezí.

Důsledky

Výše ukázané pojetí ministra spravedlnosti je tedy jasně protiústavní, a optimistům nezbývá než doufat, že Spolkový ústavní soud v dohledné době v kauze knihy *Podklady k soudobým dějinám* vynese odpovídající rozhodnutí. Podle stavu věcí to ovšem nelze čekat, neboť již v podobném případě pálení knih počátkem osmdesátých let se Spolkový ústavní soud vyjádřil zcela ve smyslu výše uvedeného pojetí ministra spravedlnosti.[454]

Proto nelze jinak než konstatovat, že v současném Německu panuje následující situace:

1. Ohledně základních dogmat holocaustu – plynových komor, likvidačních záměrů a provádění – lze pod hrozbou trestů dospět jen ke zcela určitým a předem daným výsledkům.
2. Tím je zrušen nejdůležitější předpoklad svobodné vědy: každá teze musí být podrobena nejpřísnější kritice, musí být v teorii i praxi přinejmenším principiálně vyvratitelná. Žádný výsledek bádání nesmí být předpisován (č. 3(3) ústavy).
3. Důstojnost člověka, která jej povznáší nad zvíře, však zásadně spočívá v tom, že vnější zdání nemusí brát za skutečnost, nýbrž že dokáže pochybovat a pomáhat si duševní činností (bádáním). Tato lidská důstojnost je zde zcela zrušena (č. 1 ústavy).

Otevřená zůstává pouze otázka, vyjádřená v článku 20(4) ústavy:

„Proti každému, kdo by se pokoušel tento řád odstranit, mají všichni Němci právo obrany, pokud není možná jiná náprava.“

[454] Ve věci Wilhelm Stäglich, l. c. (pozn. 40), BverGE (Spolkový ústavní soud) 1 BvR 408f./83, otištěno v: Wigbert Grabert, *„Geschichtsbetrachtung als Wagnis“,* Grabert, Tübingen 1984, str. 287 ad.

10.2. Defekt právního státu

Úvod

Když politici a *Zeitgeist* tvrdě tlačí na spravedlnost, člověk musí počítat s tím, že přijdou úmyslně nespravedlivé rozsudky. Pak tu máme buď stát s ústavou, která je otevřeně v protikladu k právním normám, nebo stav podobný občanské válce. Při stíhání běžných kriminálních činů splňují zákonné procedury jednotlivých národů právní normy, které si jsou podobné. Pouze v politicky motivovaných žalobách se ukazuje, zda soudci dodržují právní normy, tedy zda můžou být procesně donuceni k tomu, aby se od nich neodchylovali. Po nějakou dobu se v *Zeitgeist* vedla diskuse o tom, jak dalece bylo jistými fenomény ohroženo právo Spolkové republiky Německa.

Vážná obvinění z mnoha stran německé společnosti způsobil zvláště jeden případ, kdy politické zdeformování německého právního systému dosáhlo takového stupně, že byli vážně znepokojeni i právní experti: V roce 1991 zorganizoval Gunter Deckert, pozdější šéf Nacionálně demokratické strany Německa NPD (Nationaldemokratische Partei Deutschlands) setkání, na kterém měl Fred A. Leuchter, americký odborník na popravčí zařízení, přednášku o svém technickém a chemickém výzkumu ohledně údajných „plynových komor" v Osvětimi. Deckert přeložil posluchačům jeho řeč do němčiny. Byl za to stíhán a odsouzen ke 12 měsícům podmíněně. Následoval obrovský mediální poprask a intervence politiků jak z Německa, tak z celého světa, načež byl Deckert souzen jiným soudem a jinými soudci – a odsouzen na 2 roky nepodmíněně. Jeho prvnímu soudci, Dr. Rainerovi Orletovi, hrozilo stíhání za porušení zákona – jeho rozsudek byl považován za příliš mírný – ale nakonec byl jen přinucen odejít na nucený odpočinek.[455] Deckertova publikace o této události[456] spolu s dalšími „zločiny myšlení", jako je psaní drzých dopisů židovským představitelům a prodej zakázané revizionistické literatury, byly také souzeny a spolu s prvním rozsudkem nakonec dostal celkově víc než pět let. Jeho obhájce Ludwig Bock byl také obžalován a odsouzen pro příliš důraznou obhajobu Deckerta, čehož se dopustil tím, že žádal o povolení předložit revizionistické důkazy. To bylo považováno za trestní jednání, protože Bock tak údajně naznačil, že se sám s revizionistickými myšlenkami identifikuje.[457] V podobném případu byl v roce 2000 postaven před soud velmi známý obhájce německé pravice Jürgen Rieger, protože během řízení proti jednomu z jeho klientů v létě 1996 navrhoval předložení mé výpovědi jako důkaz toho, že revizionistická tvrzení jeho klienta jsou opodstatněná. Ačkoliv byl

---

[455] Viz G. Herzogenrath-Amelung: „*Gutachten im Asylverfahren von Germar Rudolf*", *VffG*, 6(2) (2002), str. 176-190, zde str. 180-182 (online: www.vho.org/VffG/2002/2/Amelung176-190.html).

[456] Günther Anntohn, Henri Roques, *Der Fall Günter Deckert*, DAGD/Germania Verlag, Weinheim 1995 (District Court Mannheim, ref. (13) 5 Ns 67/96) online: www.vho.org/D/Deckert)

[457] VffG 3(2) (1999), str. 208; online: www.vho.org/VffG/1999/2/Zornig208.html. V reakci na svou obžalobu Bock postupně měnil strategii obhajoby a když v listopadu 1999 přistoupil na obhajobu australského revizionisty Dr. Fredricka Töbena, zůstal úplně zticha, aby předešel dalším žalobám, proto byla obhajoba Dr. Töbena nemožná.

Jürgen Rieger hamburským obvodním soudem nejprve osvobozen[458], nejvyšší soud tento rozsudek zvrátil a požadoval potrestání každého právníka, který si dovolí žádat důkazy o „veřejně známých skutečnostech“ ohledně holocaustu.[459] Je tedy jasné, že každý soudce, který si dovolí udělovat revizionistům mírné tresty, přinejmenším riskuje náhlý konec své kariéry a právník, pokoušející se efektivně bránit své klienty, za to může být stíhán.

Nyní popíšu svou zkušenost, která ukazuje, že právní normy v Německu mají mnoho vad, jež soudnímu systému obecně, a soudcům zvláště, ulehčují nekorigovatelnou tvorbu vědomě špatných rozhodnutí, přestože se může zdát, že rozhodli podle práva.

Znovu a znovu se v nejrůznějších typech společností setkávám s nevěřícným úžasem nad tím, jak se přese mě německý soudní systém přehnal jako lavina. Navzdory své nedostatečné právní kvalifikaci věřím, že jsem byl vyvolen k pozvednutí svého hlasu ve věci mnoha formálních chyb německého právního systému, protože ti kvalifikovaní to zřejmě neudělají.

Protože nejsem právní expert, ale člověk, který se sebevzdělal skrze vlastní bolestné zážitky, věřím, že čtenáři omluví mé neobratné vyjadřování. Pokud se budu často odkazovat na svůj proces před obvodním soudem ve Stuttgartu (ref. 17 KLs 83/94), pak je to proto, že tyto příklady odhalují závažné problémy v německé formě vlády a systému soudní moci.

Žádné doslovné záznamy výpovědí

Až do konce 70. let se vedly záznamy z německých trestních procesů, v nichž byly uvedeny výpovědi svědků a odpovědi obžalovaných. Obsah těchto záznamů nebyl pro odvolání ani přezkoumání podstatný. Například pokud bylo v záznamu uvedeno „svědek řekl A“, ale v rozhodnutí soudu bylo udáno „svědek řekl B“, jako skutečnost se bralo tvrzení v rozhodnutí a záznam se považoval za nepodstatný.

Během změn německého trestního práva na konci 70. let byla z ekonomických důvodů odstraněna povinnost vést zápis o jednání pro všechny soudy vyššího stupně, než je zemský soud. Současné německé soudní zápisy mají podobu přibližně „svědek v dané věci podal výpověď“ nebo „obžalovaný se doznal“. To, co bylo konkrétně řečeno, v nich nalézt nelze a proto ani nelze dokumentačně prokázat, pokud soud výpověď reprodukuje nesprávně.[460]

---

[458] Hamburger Morgenpost, 14. listopad 2000; viz *„Verteidiger Rieger siegt in Verfahren wegen 'unzulässiger Verteidigung'“*, VffG 4(3&4) (2000), str. 457 (online: www.vho.org/News/D/News3_00.html#n7)

[459] Německý federální nejvyšší soud, BGH, ref. 5 StR 485/01; viz. německý denní tisk z 11. dubna 2002 (taz, Bild, Frankfurter Rundschau, Stuttgarter Zeitung, Frankfurter Allgemeine Zeitung, všude na str. 2!).

[460] Vždy existuje možnost, že si obhajoba najme vlastního stenografa zaznamenávajícího jednání. Pak by tento zápis musel být vložen do záznamu o jednání. Návrhy tohoto druhu jsou však pokaždé zamítány, protože německý trestní zákoník nemá pro takové záznamy žádné směrnice. Aby bylo překonáno obvyklé odmítnutí soudu takový návrh přijmout na základě předpokladu, že je přepis fakticky nesprávný, musel by být návrh učiněn buď před propuštěním svědka, nebo ihned po odpovědi obžalovaného nebo obhájce. Tak by mohly být opakovaným dotázáním svědka nebo obžalovaného pochybnosti soudu umlčeny. Ačkoliv takto může být záznam výpovědi zařazen do záznamu o jednání, stále bude irelevantní v odvoláních a revizních procedurách.

Podle právních norem zemí jako Spojené státy, Kanada, Austrálie nebo Rakousko se z jednání zhotovují přesné zápisy slovo od slova.

Nespravedlivé důsledky současného německého systému jsou snadno představitelné a já to stručně doložím třemi ukázkami z mého vlastního procesu.

1. Soud řešil, zda jsem se v dubnu 1993 podílel na distribuci svého znaleckého posudku s komentářem generálmajora O. E. Remera. Soud se mimo jiné zajímal o to, jak získal mou verzi zprávy, kterou potom použil k vyhotovení své tištěné verze. Uvedl jsem, že ji pravděpodobně získal od svého právního zástupce Hajo Herrmanna. Soud byl posedlý snahou usvědčit mě jako lháře, takže se snažil přimět Hajo Herrmanna, aby řekl, že tuto verzi svému klientovi nikdy neposkytl. Remer měl reprodukovat *„druhou verzi třetího vydání“* zprávy, kterou soud nazval verze *„F2“*.[461] Soudní zpráva z výslechu Hermanna 6. prosince 1994, pořízená přísedícím, vypadá zhruba takto:

„Poté byl svědek Hajo Herrmann, ročník narození 1913, tázán. Potvrdil, že v létě 1991 převzal připravovanou verzi znaleckého posudku obžalovaného (Germara Rudolfa). Svědek tvrdí, že od obžalovaného dostal všechny verze znaleckého posudku a jejich kopie poslal svému klientovi Remerovi. Později uvedl, že neví, zda další znaleckou zprávu dostal v listopadu nebo prosinci 1992. Když se na to soudce dotazoval blíže, řekl, že to může téměř vyloučit. Také nevěří, že by Remerovi poskytl novou verzi znaleckého posudku během odvolání k nejvyššímu soudu. Herrmann později řekl, že první verze třetího vydání byla poslední, kterou dostal. Když obžalovaný (Germar Rudolf) položil svědkovi otázku (což soudce nejprve nechtěl připustit), zda si myslí, že uspořádání kapitol první verze třetího vydání bylo správné, svědek si vzpomněl, že telefonicky požadoval změnu. V tomto bodě svědek prohlásil, že určitě musel dostat druhou verzi třetího vydání, která byla na jeho žádost změněna (jde o verzi, kterou soud nazval „F2“, jenž Remer využil k vydání své verze). *Herrmann také nemohl vyloučit, že Remer dostal dokumenty s novými verzemi znaleckého posudku během odvolání k nejvyššímu soudu. Řekl, že znalecký posudek předložil jak obvodnímu soudu, tak nejvyššímu soudu. Na to předseda senátu pronesl, že znalecký posudek nebyl v žádných záznamech z těchto jednání nalezen. Vědom si jeho chyby, svědek odpověděl, že kvůli objemnosti materiálů z početných soudů, ve kterých byl zainteresován, není schopen věnovat zvláštní pozornost každému dokumentu, ani si každý pamatovat. V průběhu doby se stal účastníkem 12 až 15 soudů, ve kterých se Rudolfův znalecký posudek projednával, navíc probíhaly další soudy. Pro něj, svědka, byl znalecký posudek obžalovaného jen jedním z mnoha dokumentů, takže si nebyl schopen zapamatovat detaily.“*

Z toho je vidět, že svědek Herrmann byl v podstatě zmatený a nepamatoval si detaily, kterou verzi komu poslal a kdy. Jasně si však pamatoval přinejmenším

Když si vezmeme výdaje obžalovaného na takové úsilí, řekněme třicetidenní soud s dvaceti svědky, bude jasné, jak je takový scénář nepraktický.

[461] První vydání vyšlo v počtu nějakých 15 kopií v lednu 1992, druhé v únoru 1992, první verze třetího vydání v listopadu 1992, a mírně revidovaná verze tohoto vydání (druhá verze) v prosinci 1992.

to, že požadoval změny znaleckého posudku, takže logicky usoudil, že jsem mu musel poslat kopie této přepracované zprávy; konec konců jsem tuto verzi připravil na jeho žádost. Soud však popisuje výpověď svědka na straně 199 takto:

„Důkazy na druhou stranu potvrdily, že právní zástupce Herrmann nikdy, a v žádném případě ne během roku 1992 ani v první čtvrtině roku 1993, neměl v držení koncept ‚F2‘ a Remerovi ho neposlal. Svědek Herrmann potvrdil, že koncept ‚F1‘ byl poslední verzí ‚znaleckého posudku‘, která se k němu dostala, a navíc nedokázal říct, kdy tuto verzi získal. Nakonec věrohodně vypověděl, že po soudu ve Schweinfurtu 22. října 1992 kvůli ‚znaleckému posudku‘ neměl s Remerem žádný další kontakt. Na to, jestli poslal Remerovi kopii ‚znaleckého posudku‘ v prosinci 1992, si nemohl vzpomenout.“

Rozdíl mezi oběma texty je zřejmý: Nezávislý přísedící uvedl, že Hermann změnil svou počáteční výpověď poté, co jsem ho upozornil, že to byl on sám, kdo mě nutil připravit zmiňovanou verzi *„F2“*, což vede k logickému závěru, že samozřejmě minimálně jednu kopii této verze, kterou výslovně požadoval, dostal. Ovšem soud se o tomto detailu jednoduše „zapomněl“ zmínit. Své chybné úsudky uzavřel na straně 202f:

To, že obžalovaný vědomě nepravdivě popisuje Remerovu činnost, naprosto jasně ukazuje, že do ní byl zapojen.

2. Soud se také horlivě pokoušel dokázat, že jsem o Remerově komentáři řekl své sestře ještě předtím, než ji začal distribuovat, což by bývalo bylo možné, jen kdybych se na tvorbě zmíněného komentáře podílel. První kopie mé zprávy se od Remera ke svým majitelům dostaly krátce po Velikonocích 1993. Kdybych o komentářích řekl sestře už před Velikonocemi, byl by to hřebíček do mé rakve. Podle výše uvedeného nezávislého přísedícího podala sestra obžalovaného 24. ledna 1995 následující výpověď:

„Sestra obžalovaného uvádí, že se od svého bratra během návštěvy krátce před Velikonocemi (10. - 12. duben 1993) dozvěděla, že Remer připojil ke znaleckému posudku, získanému od jeho právního zástupce, rasistický a antisemitský komentář, a distribuoval ho proti Rudolfově vůli. V této souvislosti proběhl rozhovor (mezi sestrou a mnou) *o opatřeních proti Remerovi. Vyšetřování, zda její bratr popsal Remerovy aktivity jako eventuální hrozbu, nebo již dokončenou činnost, tuto otázku nezodpovědělo, protože si na to nevzpomínala. Není vyloučeno, že celá akce již proběhla. Ve skutečnosti o této záležitosti mluvila s bratrem několikrát, protože si jednou za 14 dní telefonovali. Během intenzivního výslechu soudu ohledně popisu a chronologie tehdejších událostí vypadala svědkyně stresovaně a značně rozpačitě. Na dotaz svého bratra řekla, že si už přesně nepamatuje, co jí o tom říkal. Mohla popsat jen svůj celkový dojem.“*

Soud popsal vyjádření svědkyně takto (str. 210):

„Nadto sestra obžalovaného uvedla, že už o Velikonocích 1993 (11. - 12. duben 1993) vyjádřil záměr nahradit Remerovu verzi ‚autorizovanou' verzí. Důvodem bylo Remerovo doplnění ‚znaleckého posudku' rasistickými výrazy. Ale obžalovaný tvrdí, že Remerovu verzi viděl poprvé od svého studijního mistra 16. dubna 1993 a tehdy se s Remerovými dodatky seznámil poprvé. Skutečnost, že označil Remerovy výroky za ‚rasistické' ještě dřív, než se rozšířily, ukazuje, že obviněný věděl o Remerově činnosti předem."

Jakkoliv si má sestra podle nezávislého přísedícího myslela, že *„bylo možné"*, aby Remer rozesílal zprávu již před Velikonocemi 1993, je to naprosto nemožné, protože všechny kopie Remerovy verze byly rozeslány až po 15. dubnu 1993. To dokazuje, že si má sestra na chronologii událostí vzpomínala špatně, a její odpovědi na můj a soudcův intenzivní výslech dokládají, že si jednoduše nedokázala vzpomenout, co ode mne kdy slyšela. Skutečnost, že si svědkyně nemohla vzpomenout na přesnou chronologii, byla soudem ze zřejmých důvodů podle očekávání opomenuta. Kdo z nás si může přesně na den pamatovat, kdy před dvěma lety slyšel něco od svého sourozence? Ale pro soud to byl nejvýznamnější odrazový můstek k vynesení rozsudku.

3. Dalším pokusem, jak ze mne udělat lháře, byla snaha soudu prokázat, že mé výpovědi ohledně styků s Remerem byly lživé. Tvrzením, že jsem skrýval své kontakty s Remerem, se snažil prokázat, že jsem se s ním ve skutečnosti spiknul za účelem utajení pravdy. O mých kontaktech s O. E. Remerem napsal nezávislý přísedící 11. listopadu 1994 toto:

„V tomto bodě (obžalovaný) *zmínil mezi dalšími věcmi jeho čtyři schůzky s Remerem, z nichž se poslední konala začátkem května 1993. V té době s ním jednal skrze prostředníka o vydání prohlášení. Prostředník vyjádření udělal a poskytl mu ho. Brzy poté ho Remer za přítomnosti prostředníka podepsal. Na otázku, proč nepřevzal prohlášení sám, obžalovaný odpověděl, že s Remerem neměl žádný kontakt a ani ho mít nechtěl."*

24. ledna 1995 zde čteme:

„Dále byla předložena přihláška k účasti na revizionistickém shromáždění v Rodingu v létě 1991, pořádaném O. E. Remerem, kterou obžalovaný vyplnil, ale neodeslal. Obžalovaný uvedl, že se o setkání zajímal kvůli ohlášené účasti Prof. R. Faurissona a Dr. W. Stäglicha. Každopádně se nezúčastnil, což prokazuje i skutečnost, že přihlášku neodeslal. Tehdy si ani nevšimnul, že celé setkání vede Remer.

Obhájce řekl, že on sám se setkání zúčastnil, ale nevzpomíná si, že by tam svého současného klienta viděl."

Ale soud to vysvětlil jako důkaz mé nedůvěryhodnosti takto (str. 148ff):

„(Obžalovaný) *se zúčastnil uzavřeného revizionistického jednání, svolaného Remerem na 29. 6. 1991 (v Rodingu), kde mu Remer nabídl uvítací řeč. Kopie přihlášky nalezená v jeho domě to dokazuje. Obžalovaný to nepopírá.* (...)

Navíc se posléze přiznal, že se u Remera v Bad Kissingenu spolu s Philippem zastavili 2. května 1993 v souvislosti s podepsáním prohlášení (str. 124). Obžalovaný se zpočátku pokoušel tento kontakt zatajit. Ve své první výpovědi u soudu, kde mluvil o tvorbě tohoto prohlášení, řekl, že s Remerem ‚komunikoval skrze prostředníka', když na jeho písemná upozornění Remer nereagoval. Tento prostředník vypracoval text prohlášení spolu s Remerem a předal mu ho. Využívání prostředníka zdůvodnil tak, že nechtěl mít s Remerem přímý kontakt.

Obžalovaný se úmyslně pokusil zkreslit svůj postoj k Remerovi i v dalších případech. Výše uvedený dopis obžalovaného právnímu zástupci Herrmannovi z 20. prosince 1993 ukazuje toto (...) *V té době obžalovaný popsal* (v dopise) *jen tři schůzky s Remerem.* (...)

Stojí za zmínku, že ve svém dopise právnímu zástupci Herrmannovi záměrně popisuje svůj vztah k Remerovi neúplně a obě tyto události vynechává (revizionistické setkání v Rodingu a přípravu vydání brožury Die Zeit lügt!)[462] *Soud je přesvědčen, že to neodráží skutečné vztahy a současný názor obžalovaného na Remera, ale jde o záměr zmást vyšetřování."*

Z toho, že byl u soudu předložen jako důkaz originál, a ne kopie přihlášky k revizionistickému setkání v Rodingu, jak soud lživě uvedl v písemném rozsudku, je jasně patrné, že jsem tam nebyl. Můj advokát později potvrdil zápis nezávislého přísedícího a soud za tuto zvláštní chybu tvrdě kritizoval.[463] Je také vidět, že se zpráva nezávislého přísedícího shoduje s mými odpověďmi. Pokud vezmeme v úvahu, že Remer neměl s přípravou vydání brožury *Die Zeit lügt!* absolutně nic společného, to jest že neprobíhala žádná korespondence nebo schůzky mezi Remerem a mnou (což soud dokonce ani netvrdil), že jsem to nebyl já, kdo se rozhodl použít Remerovo jméno a nakladatelství na tiráži brožurky[464] a že jsem v dopisech a sděleních citovaných soudem vždy psal a mluvil

[462] (Německý týdeník) Time lies!, editováno O. E. Remerem, Verlag Remer Heipke, Bad Kissingen 1992 (online: www.vho.org/D/Beitraege/Zeit.html).
[463] G. Herzogenrath-Amelung, viz pozn. 455, str. 186f.
[464] Tato brožura byla napsána především mnou (pod čtyřmi literárními pseudonymy), ale nechal jsem ji publikovat Karlem Philippem, který provedl nějaké úpravy a jako editora a vydavatele zvolil Remera, aby mě právně chránil. Pokud vím, Remer ve skutečnosti s produkcí brožury spojen nebyl, a já jsem nikdy nebyl zapojen do její distribuce. Proto nikdy neexistovalo spojení mezi mým napsáním brožury – neexistoval žádný záměr udělat to pro Remera – a skutečností, že ji Philipp zaštítil Remerovým jménem (možná že dokonce bez jeho vědomí) poté, co jsem práci dokončil. Pravda, nikdy jsem si na to nestěžoval, ale realisticky viděno neexistovala jiná než Philippova cesta, jak tuto brožuru vydat rychle – což bylo nezbytné, protože se jednalo o reakci na sérii článků v tisku – a já jsem rozhodně nikomu nehodlal své literární pseudonymy odhalit, tak proč si dělat starosti? V tomto kontextu by mělo být zmíněno, že mi tato brožura způsobuje potíže i v tom smyslu, že použití mých čtyř literárních jmen (Dipl. Ing. Hans Karl Westphal, inženýr; Dr. Werner Kretschmer, advokát; Dr. Christian Konrad, historik; Dr. Rainer Scholz, chemik a farmakolog), z nichž všechna předstírají, že mají jinou akademickou hodnost, vedlo k obvinění z nepoctivosti a podvodu (viz např. www.holocaust-history.org/auschwitz/chemistry/not-the-science/). Důvodem těchto literárních jmen nebyl pokus udělat na lidi dojem doktoráty, ačkoliv připouštím, že to může mít tento efekt. Proto chci zopakovat to, co jsem již řekl jinde (www.vho.org/GB/c/GR/CharacterAssassins.html): První revizionistická publikace, na které jsem se podílel, byla Die Zeit lügt!, vydaná v říjnu 1992. Šlo o odpověď na dva dlouhé články jistého Tilla Bastiana, vydané v létě 1992 v německém týdeníku Die Zeit (č. 39, 18. září 1992, str. 104 a č. 40, 25. září 1992, str. 90). Tato brožura pojednává o holocaustové polemice tím nejférovějším způsobem. Oba články Bastiana byly totiž znovu přetištěny v kompletním znění a poté

o aktuálních jednáních s Remerem – bez jakékoliv souvislosti s brožurkou *Die Zeit lügt!* – musíme se ptát: komu se tu nedostává důvěryhodnosti?

Mohl bych předložit ještě velké množství případů, kdy soud provedl zásahy do sdělení mých nebo svědků, takže se lišily od soudního zápisu. Odlišná interpretace soudu byla vždy nevýhodná pro mě, takže musí být předložena otázka, zda k těmto chybám došlo opravdu bez zlého úmyslu.

Skrytý smysl důkazů

U německých soudů je možné, že písemný rozsudek bude předložen jako hlavní důkaz zločinu, který během soudního jednání zůstával v pozadí, a soud ho překvalifikuje způsobem, o kterém během přelíčení nebyla ani zmínka. Tím pádem je pro obhajobu nemožné přijít s protidůkazem, protože nikdo nemůže dopředu říct, co soud použije jako důkaz.

Když chce obhájce předložit konkrétní důkaz, musí to vždy zdůvodnit tak, aby soud mohl o jeho žádosti rozhodnout. Na druhou stranu soud toto pravidlo sám na sebe neaplikuje.

Tady je jeden příklad. Soud vyhodnotil některé detaily originální verze Rudolfova znaleckého posudku použité v Remerově verzi, stejně jako verzi bez komentářů publikovanou mnou o několik měsíců později jako důkaz, že Remerova verze a následná mnou autorizovaná verze byly jedinou společnou dopředu naplánovanou akcí. Jako jeden z hlavních důkazů soud uvedl fakt, že v konceptu mého znaleckého posudku, vytvořeném v listopadu 1992 (verze F2), nebyl na konci v poděkování zmíněn Prof. R. Faurisson. V autorizované verzi mého znaleckého posudku vydané v červenci 1993 měl výslovné poděkování na vnitřní části obalu. Podle soudu to údajně dokazuje, že autorizovaná verze byla připravována již v listopadu 1992 (rozhodnutí, str. 93, 208ff. Nezkoušejte v tom hledat logiku. Žádná v tom není). Soudce nenapadlo, že jsem ve verzi z listopadu 1992 odstranil poděkování Faurissonovi jednoduše proto, že jsem se obával, že pokud by soud při-

---

rozebrány. Čtenář tak má vždycky možnost kontrolovat si oba názory. To nikdo jiný předtím ani potom neudělal – ani na jedné straně. Tato brožura se nikde nedovolává zvláštních odborných znalostí a kvalifikace uvedených autorů – jednoduše proto, že tato jména byla doplněna až po napsání brožury – a argumenty a tvrzení v brožuře ani kvalifikaci těchto expertů nevyžadují. Ačkoliv to určitě nebylo správné, rád bych vysvětlil, proč jsem to udělal. Rozhodně ne za účelem odvolávat se na kvalifikace, které ve skutečnosti neexistují. Proto budu konkrétnější. Na jaře a v létě 1992 mě povolalo několik obhájců jako soudního znalce v několika soudech s revizionisty v Německu (Udo Walendy, obvodní soud Bielefeld, únor 1992; Gerd Honsik, vrchní obvodní soud Mnichov, březen 1992; David Irving, krajský soud Mnichov, květen 1992; Detscher, krajský soud Mnichov, červenec 1992; Max Wahl, obvodní soud Mnichov, červenec 1992). V těchto soudech – jako ve všech soudech proti revizionistům – soudci zamítli jakékoliv důkazy předložené obhajobou, včetně všech znaleckých posudků. V jednom případě jsem se dozvěděl, že se chemik (já) zamítá, protože není toxikolog ani historik, inženýr (Leuchter) byl zamítnut, protože není chemik ani historik a historik (profesor Haverbeck) byl odmítnut, protože není chemik ani inženýr. Můj závěr byl, že člověk zřejmě musí být zároveň inženýr, chemik, toxikolog a historik, možná i právník, aby byl německým soudem jako soudní znalec přijat. Právní spory jsou v Německu tak zvrácené, že jsem se tuto frašku rozhodl parodovat vymyšlením člověka, který splňuje všechny tyto požadavky, ale pak jsme si s Karlem Philippem uvědomili, že to je poněkud nereálné, takže jsme tuto osobu rozštěpili do několika. To je ten důvod. Myslím, že je jak tragické – pro oběti německých loutkových soudů – tak zábavné – pro neutrální pozorovatele sledovat zoufalé pokusy německých soudců udržet jakýkoliv důkaz venku – ale čtenář v tom se mnou samozřejmě nemusí souhlasit.

pustil, že jsem kontaktu a mám dobré vztahy s nejvýznamnějším revizionistou na světě, budu odmítnut jako soudní znalec, ne proto, že jsem už plánoval poděkovat Faurissonovi v pozdější autorizované verzi na lepším místě. Celá důkazní procesní debata se točila kolem tohoto poděkování. Poprvé se objevila v rozhodnutí a byla založena na různých verzích znaleckého posudku, který byl předložen jako důkaz. Za celých 29 dní soudu nebylo toto poděkování v jednání vůbec zmíněno, dokonce ani okrajově, takže obhajoba nebyla schopna přijít s žádným protidůkazem, který by vyvrátil tento údajný důkaz prokazující vinu obžalovaného.

Předložení důkazu po vyřčení rozhodnutí

Je otázka, zda je předložení důkazu až po přelíčení přípustné. Nicméně obvodní soud ve Stuttgartu použil přesně tuto metodu, aby mě zobrazil jako nedůvěryhodného. Na straně 170f rozhodnutí soudu je údajný důkaz, že jsem ovlivňoval svědky:

„Dále, během pátrání v jeho bydlišti 27. března 1995, které proběhlo v souvislosti s vyšetřováním vedeným státním zástupcem Tübingenu ohledně knihy ‚Grundlagen zur Zeitgeschichte‘, byl nalezen další počítač patřící obžalovanému, na kterém se nacházel seznam týkající se výslechu svědka Dilla, jak obviněný před soudem sám přiznal.“

Popis soudu je opět zavádějící. Uznal jsem pouze, že můj počítač byl zabaven, ale ne to, že v něm byl nalezen seznam. Tento dokument byl během procesu zmíněn, ale nebyl veden jako důkaz. Proto obhájce nepředpokládal, že by bylo nezbytné předložit proti tomuto tvrzení protidůkaz, který by objasnil, že tato složka nebyla žádným seznamem připraveným pro výslech svědka. Ve skutečnosti to byl podrobný seznam otázek a odpovědí Dilla, když stál poprvé před soudem. Tento seznam byl vyhotoven při té příležitosti, tedy až po výslechu, tudíž s tímto svědkem nemohlo být vůbec nijak manipulováno.

Bezdůvodné odmítnutí zahraničních svědků

Uprostřed 80. let byl německý soudní systém pozměněn tak, aby mohly být úspěšně zamítány výslechy zahraničních svědků v jejich vlastní zemi. Během soudu ohledně Remerovy distribuce mé zprávy vyšlo najevo, že se na celé operaci přímo nebo nepřímo podílelo několik zahraničních revizionistů. Protože těmto revizionistům hrozilo po vycestování do Německa kvůli jejich aktivitám zatčení, museli by poskytnout svědectví za hranicemi. Díky přeformulování německého zákona má soud možnost účinně potlačit mnoho návrhů obhajoby, která by chtěla získat svědectví zahraničních svědků ke klíčovým otázkám mimo území Německa. Dopad, jaký to může mít na rozsudek, je zřejmý.

Zabránění odvolání

V trestních řízeních u zločinů, které jsou německými úřady považované za významnější porušení zákona, se proces koná bezodkladně na úrovni obvodního soudu, to jest na úrovni, ke které se jinak odvolává (první úroveň je soud první instance pro občanské a obchodní spory). V takových případech má obviněný pouze jedno stání, během kterého můžou být přednášeny důkazy, takže nemá žádnou možnost odvolání! Možná je pouze takzvaná žádost o přezkoumání rozsudku německým nejvyšším federálním soudem, ale tento postup může jen odsoudit formální chyby (právní úkony). Faktická usnesení rozhodčího soudu, to jest popis a vyhodnocení důkazů (skutkové otázky) už nebudou nikdy projednávána. Navíc v případě, že se jedná o ochranu společnosti, je žádost o přezkoumání nejvyšším federálním soudem obvykle zamítnuta. To, kdo a na jakém základě určí, zda byl zákon vážně porušen, zůstává otevřené. Ovšem takové vážné porušení je dané, týká-li se zločin politicky tabuizovaného tématu. V takových případech, kdy je ohrožena celá existence obviněného, nemá dotyčný žádnou šanci přinést při odvolání nové důkazy.

Skutečnost, že v Německu byly nedávno učiněny pokusy odepřít možnost odvolání dokonce i menším provinilcům, kteří se ocitli před soudem první instance za neplnění pracovních povinností, ukazuje, jak málo manévrovacího prostoru je ponecháno tomu, koho zachytí kola spravedlnosti.

Svévolné vyhodnocování důkazů

Dokonce i když soud předloží důkaz, který se posléze zhroutí a je vyvrácen, není to důvod k tomu, aby nebyl vynesen rozsudek. Zde je ukázka:

Během mého procesu přišel soud s myšlenkou, že jsem už v říjnu 1992 s Remerem plánoval podle jednotného předem připraveného operačního plánu šíření jeho verze a následné publikování mé autorizované verze (rozhodnutí str. 207ff).

16. února 1995 předložil soud můj dopis Markovi Weberovi, z něhož bylo jasné, že jsem do konce května 1993, to je měsíc po ukončení Remerovy distribuční akce, ještě stále nevěděl, kde bych mohl uveřejnit mou autorizovanou verzi znaleckého posudku. To jednoznačně odporuje tezi soudu, že jsem plánoval zveřejnění autorizované verze ve stejné době, kdy jsem údajně pomáhal Remerovi.

Zde je druhá ukázka volné logiky soudu při vyhodnocování důkazů. V písemném rozsudku soud připustil, že jsem svým znaleckým posudkem zamýšlel získat pozornost veřejnosti (rozhodnutí, str. 23f, 108f, 210), takže jsem si dával pozor, aby široká veřejnost neměla žádný důvod pochybovat o mé odborné způsobilosti a reputaci, například tím, že bych do zprávy vkládal politické komentáře (rozhodnutí, str. 17ff, 196f, 218). Toto podporovaly všechny důkazy a zvláště dokumenty předložené 13. června 1995, sestávající ze série dopisů, které jsem napsal různým lidem mezi lety 1991 až 1993, ze kterých jasně vyplývá, že jsem nestál o žádné politické komentáře ani polemiky zahrnuté nebo spojované se zprávou. Každý, kdo chápe tuto logiku, musí uznat, že bych distribuoval – nebo

souhlasil s distribucí – svého znaleckého posudku, který by se omezoval na technický popis, ale nikdy bych nešířil verzi, jako je ta Remerova s polemickými/politickými komentáři. Logickému rozporu rozhodnutí soudu se vymyká snad jen tvrzení, že jsem špatně odhadnul účinek Remerova komentáře (str. 228).

Polehčující důkaz jako usvědčení

Než se došlo k rozsudku, můj obhájce představil soudu desítky důkazů – dokumentů a svědků – jako doklad mé *„zločinné zarputilosti"*, ovšem podle soudu byly všechny tyto důkazy vytvořeny (rozhodnutí str. 13, 22, 65, 118-126, 131, 175, 192) pouze k oklamání soudu:

„Vina obžalovaného je ještě větší, když si povšimneme jeho zločinné zarputilosti, s jakou byl zločin spáchán. Obžalovaný jednal na základě vypočítavosti a vysoce rafinované strategie, kterou si předem s velkým rozmyslem určil. Díky jeho početným lstím a manipulacím bylo velmi obtížné do ní proniknout." (rozhodnutí, str. 237)

To vedlo soud k závěru:

„Odsouzení k odnětí svobody je podle par. 56 trestního zákoníku (StGB) nepodmíněné." (rozhodnutí str. 238)

Zdůvodnění:

„Naopak, na zločin obžalovaného (jak byl popsán)*, musí být díky jeho vypočítavosti, rafinovanosti a způsobu, jakým byl proveden, pohlíženo jako na zvlášť závažný."* (rozhodnutí str. 240)

Závěr

Současný stav soudního systému ve spolkové republice Německo umožňuje soudci nebo soudnímu sboru vydat nespravedlivý rozsudek. Dokud si budou jisti, že neexistuje žádný organizovaný veřejný odpor ze strany médií, akademického světa, policie nebo církve, nebudou s tím mít žádný problém.

Výpověďmi svědků a obžalovaných může být podle libosti manipulováno. Důkazy se vykládají tak, jak se to hodí, nebo jsou předloženy až po skončení procesu. Předložený důkaz může být beze slova ignorován a výpovědi zahraničních svědků můžou být klidně odepřeny.

Důkaz neviny může být znevážen jako klamný manévr obžalovaného a je z něj udělán důkaz, díky kterému si obžalovaný zaslouží zvláštní trest. Opravné řízení u soudu vyšší instance může být v případě veřejného zájmu zamítnuto. Vyhodnocení skutečnosti není vázáno ani předloženými důkazy ani logikou.

Otázka, jak tyto poměry změnit tak, aby k jejich zneužívání docházelo v co nejmenší možné míře, musí být zodpovězena čestnými právníky a politiky.

Závěrečné poznámky

Soud postavil své zamítnutí podmínečného rozsudku nejen na mé údajné *„zločinné zarputilosti"*, ale také na skutečnosti, že se předpověď mého společenského přizpůsobení nejevila dobře, jelikož jsem se svých revizionistických názorů nevzdal, ale ještě vehementněji pokračoval v jejich propagaci. K prokázání tohoto faktu poukázal soud na knihu *Grundlagen zur Zeitgeschichte*[465] vydanou pod mým literárním jménem, která měla jít na trh na začátku tohoto procesu, stejně jako na téměř dokončenou knihu *Auschwitz: Nackte Fakten*[466] nalezenou v mém počítači během domovní prohlídky v březnu 1995, to jest právě uprostřed probíhajícího procesu.

Tato skutečnost vedla ke zpřísnění trestu, přestože podle právně závazného rozhodnutí soudu zmíněná kniha nebyla a ani neměla být určena ke spáchání zločinu, protože se jednalo o práci, která nebyla vydaná, a tedy nemohlo jít ani teoreticky o zločin. Podle německých zákonů je přípustné, aby soud při vyměřování trestu vzal do úvahy názory obžalovaného – v tomto případě moje historicko-revizionistické názory. Skrze tato zadní vrátka se soud proti mně změnil v politický proces.[467]

---

[465] E. Gauss (ed.), Grundlagen zur Zeitgeschichte, viz pozn. 42; angl.: Dissecting the Holocaust, viz pozn. 22.

[466] Herbert Verbeke (ed.), Auschwitz: Nackte Fakten, viz pozn. 42.

[467] Tento bod byl dokončen po policejní prohlídce v malém berlínském nakladatelství *Verlag der Freunde* koncem listopadu 1995 (na základě mého revizionistického článku, který vydalo), kdy už bylo jasné, že plánované zveřejnění dokumentace mého procesu tímto nakladatelstvím neproběhne; převzato z *Staatsbriefe* 1/1996, Verlag Castel del Monte, Postfach 14 06 28, 80456 Münich, str. 4-8.

10.3. Rudolfovy zločiny myšlení

Zločin první: Remerův komentář

Níže je uveden komentář generálmajora ve výslužbě Otto Ernst Remera, který byl obsažen v jeho verzi Rudolfova znaleckého posudku, jak je otištěn na stránkách 109a až 114 soudního rozhodnutí proti Germaru Rudolfovi.[468] Po přečtení dosavadních 10 kapitol by čtenář měl mít možnost posoudit, zda byl tento komentář dostatečným důvodem k odsouzení Rudolfa na 14 měsíců odnětí svobody, jako by byl jeho autorem, což nebyl, ačkoliv Velká státní bezpečnostní komora obvodního soudu ve Stuttgartu ignorovala všechny důkazy a prohlásila, že autorem byl.

19. ledna 1996 německý generální prokurátor požadoval, aby Germar Rudolf strávil 14 měsíců ve vězení, a to za nic jiného než za tento komentář. Federální nejvyšší soud se s tímto požadavkem v usnesení ze 7. března 1996 ztotožnil (ref.: 1 StR 18/96).

Kromě těchto justičních problémů existovaly ohledně Remerova komentáře ještě další problémy. V předmluvě vytištěné na vnitřní straně desek, pod nadpisem *„Všem přátelům, krajanům...“* tvrdě napadl vedoucí politiky, mediální osobnosti a právníky slovy *„Ti lháři zaslouží hnát ze svých ukořistěných pevností“*. Ale Remer tuto verzi poslal právě zmíněným vedoucím politikům, mediálním osobnostem a právníkům. Je jasné, že rozesílat ji těmto lidem bylo naprosto zbytečné a muselo to stát mnoho tisíc marek.

Remer přinesl v říjnu 1992 k soudu, který ho odsoudil na 22 měsíců za popírání holocaustu a další věci, 5 stránkový článek. Napsal ho jeho blízký přítel, který se soudu účastnil. Je to základní souhrn událostí v tomto procesu, jako popis různých důkazů předložených dvěma obhájci, jejich zamítnutí soudem, a konečně písemná obžaloba státního zástupce a Remerova obhajoba. Rudolfova zpráva byla pro tento soud i pro další připravena.

V procesu proti odbornému znalci Rudolfovi vznesl obvodní soud ve Stuttgartu proti tomuto článku s názvem *„Justice v Německu 1992“* námitku. Například kritizoval citát z ministerstva zahraničí o tom, že se stalo známým, že v Osvětimi nebyly žádné plynové komory. Citovaný úředník, Dr. Scheel, uvedl později v dopise, že plynové komory byly umístěny v táboře Birkenau ležícím 3 km na západ. Tím pádem nepopřel existenci plynových komor v komplexu Osvětim-Birkenau, jak uváděl citát, ale jen v hlavním táboře Osvětim. Toto rozhodnutí soudu je proto správné a vysvětluje, že si Remerův přítel špatně vyložil dokumenty a uvedl tak veřejnost v omyl. Nicméně by mělo být poukázáno na to, že sdělení ministerstva zahraničí o neexistenci plynových komor v Osvětimi popírá mnoho svědků, jako například Pery S. Broad nebo Rudolf Höß. Jestliže tito svědci nevypovídali o hlavním táboře Osvětim pravdivě, jak si můžeme být jistí, že další svědectví o dalších táborech nebyla stejně falešná? Jak může být za ta-

---

[468] Pro tuto verzi byly texty Remerových komentářů přepsány podle rozvržení originálu, jak jen to bylo možné. Originál německé verze je k dispozici online na www.vho.org/D/Kardinal/Remer.html.

kových okolností pochybnost o existenci plynových komor v dalších táborech, nebo vůbec diskuse o jejich existenci, zločinem?

Obvodní soud ve Stuttgartu také konstatoval, že *„srovnávání úředních čísel počtu zabitých v Osvětimi"* je urážlivé a představuje podněcování k rasové nenávisti. Ovšem mezitím dorazila z oficiálních a dobře informovaných zdrojů k seznamu plnému diametrálně odlišných čísel ještě nižší čísla: v roce 1993 a 1994 udává francouzský lékárník Jean-Claude Pressac něco mezi 630 000 až 470 000 „oběťmi plynových komor" a v roce 2002 zredukoval německý mainstreamový novinář počet obětí osvětimských „plynových komor" na pouhých 356 000.[469] Jistě lze souhlasit s tím, že určité množství obětí, které je příliš nadhodnocené nebo podhodnocené, může na některé lidi působit urážlivě nebo může podněcovat k nenávisti vůči jiným. Nicméně to nebyl Remer, kdo vypustil do světa tato velmi odlišná čísla, z nichž může být správné maximálně jedno – a všechna ostatní potenciálně podněcují rasovou nenávist.

Ani Remerovo prohlášení, že frankfurtský osvětimský soud určil počet zplynovaných na pouhých 45 510, nebylo úplně pravdivé. V roce 1965 odsoudil frankfurtský soudní dvůr několik příslušníků táborového personálu za zavraždění určitého množství lidí jedovatými plyny a za další věci. Bylo řečeno, že v plynových komorách bylo obžalovanými zavražděno 45 510 lidí a někteří z nich přímo zabili nebo přispěli ke smrti určitého množství vězňů. Na otázku, kolik vězňů bylo v Osvětimi zabito jedovatými plyny celkem, nedal soud žádnou odpověď a ani neměl povinnost to udělat. Rozhodnutí o celkovém množství obětí je vědecká otázka. To by také znamenalo, že stuttgartský soud neměl povinnost ani oprávnění mluvit v rozsudku o celkovém množství obětí v Osvětimi, což znamená, že by nikoho neměl odsuzovat za kladení otázek a různé názory na tuto věc.

Zůstává faktem, že německá justice má soudně stanovený počet 45 510 úmrtí v plynových komorách, ale to všechno je otázkou vědy, ne otázkou trestního práva. Musíme se ptát, proč by se mělo vyhrožovat vězením a zaříkadlem „obecně známá skutečnost" lidem, kteří nedělají nic jiného, než že prohlašují, že počty stovek tisíc nebo dokonce milionů obětí jsou velmi nadsazené, zvláště když podobná prohlášení udělalo i několik velmi známých politicky korektních autorů. Soud může o některé věci prohlásit, že je „obecně známá", jen když byla jako taková prokázána v soudním řízení. Pokud jde o počet obětí plynových komor v Osvětimi, nestalo se tak.

V písemných podkladech pro rozhodnutí podal soud jako důkaz tvrzení, že doslov Remerovy verze záměrně vytváří dojem židovského zneužívání holocaustu k vykořisťování Německa, tuto ukázku (rozhodnutí, str. 235):

„Toto se týká především otisknutí dopisu, o kterém tvrdí, že byl 2. května 1995 napsán Židem (str. IV doslovu, str. 254). Spolu s tvrzením, že holocaust byl vynález Židů, vědomě podněcoval nenávist vůči Židům."

V epilogu je vidět, že Remer citoval dopis se zpáteční adresou do Izraele, ve kterém se pisatel dotazuje na finanční odškodnění založené na tvrzení, že jeho

[469] Viz poznámky 453-455.

strýc byl údajně zplynován v koncentračním táboře Dachau. To, že byl tento dopis napsán Židem, není nikde zmiňováno, ani není zmiňována náboženská příslušnost tohoto člověka. Remer (ani jeho přítel) také nikde netvrdí, že *„holocaust je vynález Židů"*, což je v naprostém rozporu s výrokem soudu. Všechno, co Remerův přítel udělal, je, že postavil vedle dopisu z Izraele dopis z Dachau, ve kterém se objasňuje, že tam nikdy žádná vražedná plynová komora nebyla.

Soud se nezabýval tím, zda tento dopis skutečně existoval, proto podle zásady *„in dubio pro reo"* (v případě pochybností ve prospěch obžalovaného; pozn. korektora) musel předpokládat, že existoval. Ve skutečnosti měl nejen Remer, ale také mnoho dalších aktivistů fotokopii dopisu, který jeho přítel v Remerově verzi zveřejnil. Je pravda, že plynování v Dachau dokládá mnoho svědeckých výpovědí, ale také je dobře známé, že představitel Muzea koncentračního tábora Dachau i města Dachau jasně uvedli, že v tomto táboře nikdy žádné plynování lidí neprobíhalo.[470]

Publikování nebo citování těchto dobře známých skutečností Remerem (nebo jeho přítelem) nemůže být zločin. V komentáři k uvedenému dopisu Remer poukazuje na to, že tvrzení svědků, jako je tento, který prohlašoval, že jeho strýček zemřel v plynové komoře v Dachau, slouží v Německu jako základ „obecně známých skutečností". Nikdy netvrdil, že někdo lže za účelem materiálního obohacení. To soud, který ho obviňuje, tvrdí, že čtenář z těchto dvou dopisů získává dojem, že Remer připisuje Židům vymyšlení lži za účelem vykořisťování Německa.

O tom, že Židé někdy dělají o době mezi lety 1945 až 1993 falešná prohlášení, nemůže být sporu. Velmi evidentní to bylo v trestním řízení Johna Demjanjuka v Jeruzalému. Proces skončil zproštěním obžaloby, protože ani izraelský soud nemohl zavírat oči před záplavou falešných dokumentů a křivých svědectví.[471] Naštěstí se v tomto případu proti snůšce lží obrátily i židovské osobnosti.[472]

To, že titíž nevěrohodní svědci, kteří stanuli v jeruzalémském procesu, udělali podobná (nevěrohodná) prohlášení před soudy v Německu a jinde, jejich důvěryhodnost podle soudu samozřejmě nesnížilo.

Navíc ani blesková propagační válka Židů Aze Braunera a jeho přátel 6. května 1995 v německých novinách *Frankfurter Allgemeine Zeitung* a *Süddeutschen Zeitung*, omílající staré lži o mýdle zhotoveném z tuku Židů a stínítkách lamp z lidské kůže, které odmítnul i Holocaust Institute Yad-Vashem of Jerusalem[473], nevedla naše právníky k závěru, že ne všechno, co Žid řekne o letech 1933 až 1945, je nutně pravda.

---

[470] Jsou tu samozřejmě další zdroje, které to popírají, viz Reinhold Schwertfeger, *„Gab es Gaskammern im Altreich?"*, VffG, 5(4) (2001), str. 446-449 (online: www.vho.org/VffG/2001/4/Schwertfeger446-449.html).

[471] Srovnej souhrnný článek Arnulfa Neumaiera, pozn. 357

[472] Kromě poznámky 471 si povšimněte knihy Demjanjukova obhájce: Yoram Sheftel, *The Demjanjuk Affair. The Rise and Fall of the Show Trial*, Victor Gollancz, London 1994;
srov. *Frankfurter Allgemeine Zeitung*, 11. březen 1995, str. 8.

[473] Shmuel Krakowski, ředitel archivu Yad Vashem, a profesor Jehuda Bauer nakonec v roce 1990 přiznali, že „nacisté mýdlo z lidského tuku nikdy nevyráběli", *The Jerusalem Post International Edition*, 5. květen 1990; viz M. Weber, JHR 11(2) (1991) str. 217-227 (online: www.vho.org/GB/Journals/JHR/11/2/Weber217-227.html).

Zdá se, že ani nedávno opětovně potvrzené informace, že Žid Ilja Ehrenburg, Stalinův nejdůležitější propagandista, byl ve věci údajného nacionálně socialistického vyhlazení Židů[474] jedním z nejhorších podvodníků a lhářů, nedělá na nikoho v Německu dojem. Naopak, německý justiční systém zřejmě zastává názor, že Žid vždy mluví pravdu a nežid, který nařkne Žida z falšování skutečností nebo dokonce ze lhaní, patří do vězení.[475]

V rozhodnutí 17. trestní komory obvodního soudu ve Stuttgartu je ohledně Remerovy předmluvy a epilogu (str. 115) tento záznam:

„Ačkoliv předmluva a epilog Židy výslovně neobviňují z vymyšlení holocaustu kvůli získání zvláštních politických a materiálních výhod,“

- Čtěte: Ačkoliv zločin, ze kterého byl obviněn Germar Rudolf, nebyl spáchán...

„podle názoru soudu bylo záměrem Remerovy verze ‚znaleckého posudku‘ toto naznačovat“

- Čtěte: Soudce umí číst myšlenky a záměry obžalovaného...

„a proto vůči Židům podněcoval nepřátelské emoce. Za předpokladu, že tvrzení v odborné zprávě jsou správná,“

- Soud neudělal nic pro zjištění, zda je Rudolfův znalecký posudek správný, proto musel předpokládat, že správný je...

„to vyvstává již ze skutečnosti, že čtenář kvůli tendenčním sdělením a postojům musel a musí dospět k závěru, že (...) si Židé museli holocaust vědomě vymyslet.“

- Čtěte: Dokonce i pokud je znalecký posudek správný, vydavatel se musí ujistit, že čtenáři neuvažují špatně, jinak za to bude potrestán. A soudci znají vliv této publikace na čtenáře, i když pro něj nemají žádný důkaz.

Nejenže byl odborný znalec potrestán za zločin, který sám nespáchal, ale za zločin, který nespáchal nikdo. Tento zločin si vymyslel soud – který ignoroval fakta a fantazíroval o tom, co může být napsáno mezi řádky!

Třebaže se jednalo o Rudolfovo první odsouzení, podle soudu nesměl dostat podmínečný trest (str. 239).

„protože nelze očekávat žádnou pozitivní sociální prognózu u obžalovaného (§56, 1 trestního zákona), který je veden jako ***fanatický, politicky motivovaný zločinec****. V průběhu a navzdory současnému procesu obžalovaný zveřejnil nebo připravoval více ‚revizionistických‘ prací,* ***což opětovně prokazuje jeho názory****. V nich také při popírání holocaustu používal strategii* ***zdánlivé*** *objektivity. Například na podzim 1994 vydal knihu ‚Grundlagen zur Zeitgeschichte‘ (Dissecting the Holocaust, srpen 2000) a připravoval knihu proti Pressacovi. Soud proto*

[474] Joachim Hoffmann, *Stalins Vernichtungskrieg, Verlag für Wehrwissenschaften*, Münich 1995; angl.: *Stalin's War of Extermination 1941-1945*, Theses & Dissertations Press, Capshaw, AL, 2001.
[475] Takoví jako Helge Grabitz, *NS-Prozesse - Psychogramme der Beteiligten*, 2. vydání, C.F. Müller, Heidelberg 1986, str. 64-90; srov. Manfred Köhler, viz pozn. 353.

nemá žádné pochyby, že obžalovaný není ochoten dodržovat zákony." (zvýraznění bylo doplněno)

Zde soud otevřeně připouští, že Rudolfa odsoudil do vězení kvůli jeho vědeckému přesvědčení, které z něj údajně dělá nenapravitelného zločince. Další důkazy pro to, že je Rudolf v Německu politicky pronásledovaný, už nejsou třeba.

Kromě toho se soud na začátku verdiktu odvolává na publikace, které nazývá *„odborné"*, jež v té době ještě nebyly schváleny jako zákonný podklad pro jakékoliv soudní rozhodnutí ani pro ospravedlnění nepodmíněného odsouzení.

Než soudci v červnu 1995 vynesli rozsudek, Rudolf vydal tři knihy. Nejprve Rudolfův znalecký posudek o chemických a technických detailech údajných plynových komor v Osvětimi, verdikt na straně 23:

„Tato práce, základ jeho vydavatelských aktivit, je napsaná v podstatě vědeckým způsobem. Vymezuje chemické detaily (problematiku kyseliny kyanovodíkové) a nedělá žádné obecné politické závěry."

Rozsudek hovoří obecně o třech hlavních Rudolfových pracích (*Znalecký posudek, Vorlesungen zur Zeitgeschichte, Grundlagen zur Zeitgeschichte*):

„Vyznačují se, vzhledem k jeho odborným znalostem vědecky zapracovaného chemika, vědeckým stylem. Tón a forma jsou obecně udávány způsobem, jako by měl zájem jen o danou záležitost. Navíc intenzivní rozebírání detailů, tabulek a grafů, stejně jako rozsáhlé odkazy na literaturu, vytváří dojem nezaujaté a objektivní práce. To platí zejména pro tři rozsáhlé publikace obžalovaného." (str. 23 rozsudku)

O *Grundlagen zur Zeitgeschichte*, nyní vydané v angličtině jako *Dissecting the Holocaust*, rozsudek říká, že „*vykazuje maximální míru snahy o dosažení zdání objektivity*" (str. 26), což později potvrdili dva němečtí oficiální historici v odborných zprávách, které napsali na podporu Rudolfovy vědecké práce. Samozřejmě, že sem soud musel vložit slovo *„zdání"*, aby na kvalitu těchto prací vrhnul pochyby, protože by jinak Rudolfa nemohl odsoudit.

Vzhledem k opovržení a nenávisti čišící z tohoto verdiktu proti Germaru Rudolfovi nemůže být takové otevřené vyjádření podpory podceňováno. Protože soud musel připustit, že hlavní Rudolfovy práce jsou formálně vědecké a odborné (forma, to jest stavba, nikoliv obsah publikace je jediné kritérium pro vědeckou práci!), obžalovaný jejich vydáním nemohl spáchat žádný zločin, protože článek 5.3 německého základního zákona (neoficiální německá ústava) zaručuje svobodu vědeckého bádání bez výjimek. Proto byly Rudolfovi kolem krku místo lana uvázány Remerovy komentáře.

Tímto nálezem soud změnil historického disidenta (revizionistu) Rudolfa v *„myšlenkového zločince"*.

Mělo by zde být poukázáno na to, že v květnu 2002 Fritjof Meyer, vydavatel největšího německého levicového týdeníku *Der Spiegel*, uvedl v odborném článku věnovaném celkovému počtu obětí v Osvětimi, že důkazy poukazují jen na některá neúspěšná zkušební plynování v krematoriu Birkenau, ale žádné masové

vraždy v rozsahu genocidy.[476] Toto senzační prohlášení je blízké tvrzením Rudolfa od roku 1992 do dneška, to jest, že „masové plynování (...) neprobíhalo, (tak) jak svědci tvrdí." Meyerův článek sice neúplně, ale vhodně rehabilituje Rudolfa a může do oficiální historiografie Osvětimi přinést jednou nebo dvakrát víc korekcí, až dojde do bodu, kdy se bude se závěry Rudolfova znaleckého posudku naprosto shodovat.

Dlouho jsem uvažoval nad otázkou, zda přetisknout Remerovy komentáře, které mi přinesly tolik bolestných nepříjemností. Ale myslím si, že měl naprosté právo říct to, co chtěl, a je skutečný skandál, jak německý soudní systém tohoto starého muže pronásledoval. Ačkoliv nesouhlasím se vším, co Remer a jeho přítel napsali, a ještě méně s jejich stylem, rozhodl jsem se tyto komentáře znovu otisknout v plném znění tak, aby měl čtenář možnost pochopit, jak snadno se může v Německu dostat do vězení, pokud dělá, podporuje, nebo – jako v mém případě – je jednoduše spojen s ukvapeným, ale naprosto zákonným a neškodným prohlášením.

[476] F. Meyer, *„Die Zahl der Opfer von Auschwitz"*, Osteuropa, 52(5) (2002), str. 631-641, zde str. 632; kritické poznámky k těmto článkům, viz Germar Rudolf, *„Cautious Mainstream Revisionism"*, The Revisionist, 1(1) (2003), str. 23-30 (online: www.vho.org/tr/2003/Rudolf23-30.html); Carlo Mattogno, *„Auschwitz. The new Revisions by Fritjof Meyer"*, The Revisionist, 1(1) (2003), str. 30-37 (online: www.vho.org/tr/2003/Mattogno30-37.html).

[Předmluva]

Generálmajor ve výslužbě
Otto Ernst Remer v roce 1992

Otto Ernst Remer, generálmajor ve výslužbě, Winkelser Str. 11E, 8730 Bad Kissingen, Tel: 0971-63741, Fax: 69634

Všem přátelům, krajanům a lidem, kteří milují pravdu: Jsem v úzkých!

22. října 1992 mě obvodní soud ve Schweinfurtu, v čele s předsedajícím soudcem Siebenbürgerem, odsoudil ke 22 měsícům vězení nepodmíněně. To se u mne rovná rozsudku smrti.

Soud proti mně nebyl skutečným soudem. Hlavní líčení uvázlo na mrtvém bodě. Rozsudek byl likvidací 80-letého starého muže. Bránit se proti obviněním složeným ze lží, pomluv a útoků proti mé cti mi nebylo dovoleno. Soud mi prostřednictvím článku 186 německého trestního zákoníku odepřel možnost obhajoby. Odmítli vzít v úvahu mé výpovědi během vyšetřování.

Můj obhájce požadoval výpověď soudního znalce Rudolfa. Tento soudní znalec byl přítomen v soudní síni a jeho posudek už byl předložen spolu s dalšími úředními záznamy. Avšak tomuto soudnímu znalci nebylo dovoleno promluvit, stejně jako nebylo dovoleno přečíst jeho posudek. Předseda senátu Siebenbürger popřel odborný posudek a nezvratná vědecká fakta.

Již předtím byl diplomovaný chemik Rudolf přizván mým obhájcem, plukovníkem ve výslužbě Hajo Herrmannem, jako expert k prozkoumání svědeckých výpovědí ohledně údajného vraždění plynem v Osvětimi. Rudolf použil ke zjištění přítomnosti zbytků kyanidu moderní, vědecké a přesné měřící techniky.

U soudu nikdy nebyl předložen žádný fyzický důkaz podporující tvrzení o vražedném plynování: žádné dokumenty, žádná fotografie, ani žádné příkazy vojenských nebo civilních orgánů. Dokážete si představit, že by mohli být zlikvidováni lidé odpovídající svým počtem Mnichovu, aniž by po takovém zločinu zůstala nějaká stopa? Jediným důkazem vražedného plynování jsou absurdní výpovědi svědků. Ve velkém frankfurtském osvětimském procesu (50/4 Ks 2/63) soud „dokázal“ existenci vražedných plynových komor tvrzením jediného svědka jménem Böck, který tvrdil, že viděl tisíce Židů zabitých Cyklonem B. Ten dosvědčil, že *„na vlastní oči viděl“*, jak vězeňské komando pracovalo bez jakýchkoliv ochranných pomůcek uprostřed modrých výparů Cyklonu B, ještě se vznášejících nad mrtvolami, aniž by to pro ně mělo nějaké zdravotní následky. Jaký je rozdíl mezi svědectvím Böcka a výpověďmi očitých svědků, kteří pod přísahou tvrdili, že viděli čarodějnice na košťatech letící do Blocksbergu?

Silná a nezvratná vědecká práce mého soudního znalce znamenala zlomový objev. Budovy v Osvětimi, které jsou předváděny turistům jako vražedné plynové komory, v nichž byly údajně zabity miliony Židů, nikdy nepřišly s Cyklonem B do styku. Analýzy provedl sám věhlasný Institut Fresenius. Význační historici souhlasí, že tento výzkum bude revidovat světovou historii.

Vzorky zdiva odebrané Rudolfem analyzoval slavný Institut Fresenius

Tento znalecký posudek byl víc než rok v rukou spolkového kancléře, *Zentralrat der Juden in Deutschland* (Ústřední rady Židů v Německu), generální prokuratury, ministerstva spravedlnosti a důležitých vědců a osobností. Všichni zůstali potichu jako myšky.

Podmínka, za které můj soudní znalec souhlasil s tím, že bude vypovídat, byla, že jeho znalecký posudek bude přednesen pouze soudu. Výslovně mi zakázal dát jeho posudek k dispozici veřejnosti. Ale protože se osvětimská lež stala nástrojem ohrožujícím existenci všech Němců, necítím se být touto podmínkou dále vázán.

Já sám bych měl zemřít ve vězení za publikování vědeckých skutečností. Díky neuvěřitelně ďábelskému překrucování historie se budou naši lidé bránit a „podvolovat se vydírání“, jak napsalo Sdružení německých veteránů ve svém žurnálu *Soldat im Volk* č. 7/8 v roce 1992. Za stavu nekonečného ubohého kapitulantství budeme zničeni hrůzným „multikulturalismem“. To mě donutilo k zoufalému obrannému opatření, které dostalo podobu neautorizované publikace Rudolfova znaleckého posudku o údajných plynových komorách v Osvětimi.

Nejenže se generace německých politiků od roku 1945 podvolují těmto strašným lžím proti německému národu, ale přímo se podílí na jejich tvorbě. Totéž platí pro masmédia. Tyto elementy dělají vše, co je v jejich silách, pro propagaci těch nejhorších lží v historii lidstva prostřednictvím německého soudního systému. Tito zkažení a úplatní politici ví, že když vyjde pravda najevo, národ jimi bude pohrdat. A mediální bratrstvo ví, že budou odhaleni jako lháři a hnáni ze svých luxusních redakcí.

Celou touto bandou lhářů by mělo být opovrhováno a pohrdáno, měli by být zbaveni svých pozic a hnáni ze svých ukořistěných pevností za to, co provedli našemu národu. Rád bych tomu napomohl.

I vy můžete pomoci šířit tento znalecký posudek. V první fázi této operace pošlu jeho kopie 1 000 předním Němcům. Budou mezi nimi vedoucí osobnosti z oblasti armády, obchodu, vědy a univerzitního prostředí, zvláště chemického a historického zaměření. Pošlu kopii každému zástupci v parlamentu a představitelům médií.

Ve druhé a třetí fázi rozešlu dalších 1 000 kopií tohoto znaleckého posudku. Žádná význačná osobnost nebude moct říct, že neznala pravdu.

Tyto operace budou velmi drahé, jen poštovné vyjde na 4 marky za kus. Proto potřebuji Vaši podporu. Objednáním jedné kopie mi s distribucí této nezvratné vědecké zprávy pomůžete. Příspěvky navíc mi umožní další distribuci. Spoléhám na Vaši pomoc.

S úctou Váš Otto Ernst Remer, 25. říjen 1992

Přiložil jsem část I-V zprávy o mém procesu ve Schweinfurtu. Po přečtení této zprávy pochopíte zoufalství mého obranného úsilí.

[Dodatek]

Justice v Německu 1992:
„Rozsudek smrti pro generála Remera“

Tato zpráva E. Hallera je převzata z REMER DEPESCHE č. 6/1992

Co Remer udělal? Jako vydavatel časopisu Remer Depesche publikoval tento frontový důstojník s vysokými vyznamenáními několik odborných vědeckých prací. Jednou z nich byla Leuchterova zpráva, kterou někdejší ministr spravedlnosti Engelhard popsal jako „vědecký výzkum“. Fred Leuchter navrhuje v USA popravčí plynové komory používající kyanovodíkový plyn. Dr. F. Piper, ředitel Osvětimského muzea, později požádal Jan Sehn Institut v Krakově o vypracování podobné odborné zprávy. Technická odborná zpráva v němčina byla hotova zároveň se zprávou slavného Institutu Fresenius v únoru 1992. Do debaty, kterou generál svými publikacemi vyvolal, se zapojil i prezident země. Přišel dopis z prezidentské kanceláře datovaný 23. října 1989, ve kterém stojí, že Weizsäcker „bude debatu (o Leuchterově zprávě) pozorně sledovat.“ Lákal prezident generála Remera tímto dopisem do pasti? Remer přirozeně cítil, že exministr spravedlnosti Engelhard a prezident vydání těchto faktů podporují.

Vražedné plynové komory, které s plynem nikdy nepřišly do styku

Všechny tři odborné posudky došly ke stejnému závěru: Plynové komory v Osvětimi a Birkenau, označované svědky, s Cyklonem B nikdy nepřišly do styku. Právnicky řečeno: zbraň nebyla nabitá. Pro lepší pochopení: Když se kyanovodík (Cyklon B) dostane do kontaktu s betonem nebo kameny, vytváří v takové stavební hmotě trvalé sloučeniny se železem. Takto vytvořená směs je modrá (z toho důvodu má němčina pro kyanovodík název modrá kyselina – Blausäure – ačkoliv samotný plyn je bezbarvý) a vzniká vystavením zdi na povrchu i uvnitř účinkům plynu. I dnes je dobře viditelné masivní modré zabarvení vnitřních i vnějších stran zdí odhmyzovacích budov. Naopak v údajných vražedných plynových komorách žádné takové zabarvení není. Chemické rozbory vzorků z odvšivovacích budov vykazují velmi vysoké koncentrace kyanidu, zatímco ve vzorcích z údajných plynových komor žádné stopy nenacházíme. Vědecké odborné posudky nebyly nikdy předloženy ani u jednoho z početných soudů s nacionálními socialisty. Nikdy nebyl předložen žádný fyzický důkaz.

Kahlenbergerdorf

(Rakousko), 2. 6. 1988

Zdroj: Honsik, Osvobozující rozsudek pro Hitlera? (*Acquittal for Hitler?)*

Jako římskokatolický kněz vám říkám... otázka plynových komor ve Třetí říši. Těm, kdo hledají pravdu, je dovoleno pochybovat, zkoumat a hodnotit. Kdekoliv je hodnocení a pochybování zakázáno, kdekoliv někdo tvrdí, že je povinné věřit, přichází arogance, která je rouháním Bohu. To je ten důvod. Jestliže ti, o kterých pochybujete, mají pravdu na své straně, pak přijmou jakékoliv otázky s grácií a budou na ně trpělivě odpovídat. Nebudou skrývat své důkazy a podklady. Pokud jsou to lháři, budou volat po odsouzení. Tak je poznáte. Pravda je vždy elegantní, ale lež volá po pozemském soudu.

S úctou

Pastor Viktor Robert Knirsch

Schweinfurt (EH) – 22. října 1992 První velká kriminální komora obvodního soudu ve Schweinfurtu, předsedající soudce Siebenbürger, odsoudila generála Remera za publikaci vědeckého odborného posudku. Jeho hlavním bodem bylo: v Osvětimi neprobíhalo žádné masové zabíjení Cyklonem B. Soud tuto publikaci nazval „podněcování k rasové nenávisti“ a Siebenbürger generála Remera odsoudil na 22 měsíců odnětí svobody nepodmíněně. Státní zástupce Baumann požadoval trest 30 měsíců a okamžité zatčení 80-letého obžalovaného přímo v soudní síni. Pozorovatelé přelíčení začali mít podezření, že o rozsudku bylo rozhodnuto ještě než soud začal. 20. října 1992 v 9:00 hodin, tedy v den, kdy byl soud zahájen, v rádiu BAYERN 1 zaznělo: *„Tentokrát Remer zaplatí (...) tentokrát bude trest tvrdší.“* Jak reportér z B1 věděl, že tentokrát bude rozsudek pro generála Remera tvrdší než v předchozích soudech? Proč byl osvobozující rozsudek nemyslitelný?

Tento dokument je jedním z mnoha, které byly soudu předloženy jako důkaz.

Odpověď: *„Popíral všeobecně známé skutečnosti.“*

MINISTERSTVO ZAHRANIČÍ
214-E-Stuparek
Bonn , 8. leden 1979

Vážený pane Stuparku!

Ministr Genscher mě požádal, abych zareagoval na Váš dopis z 21. prosince 1978. Pokud vím, v koncentračním táboře Osvětim nebyly žádné plynové komory...

S pozdravem

Pro pana ministra

podepsán Dr. Scheel

Propaganda vítězů v Norimberku určila čísla. Od té doby z nich jsou „fakta“.

Všechny soudy neustále bránily všem skeptikům ohledně plynových komor použít jakékoliv důkazy jejich vědeckého výzkumu. Soudy se držely stanoviska, že se vražedné plynové komory berou jako obecně známá „fakta“. „Obecně známá“ skutečnost znamená, že existence vražedných plynových komor je stejně jistá jako to, že den má 24 hodin. Do soudní praxe uvedl užívání „obecné známosti“ vojenský soud v Norimberku. Hrůzostrašná válečná propaganda druhé světové války se změnila ve „fakta“ (IMT stanovy 19 a 21), která museli obžalovaní bez námitek přijmout. Obhájcům, kteří se pokusili prokázat opak, bylo vyhrožováno trestem smrti. Jedním z obvinění byl Stalinský masakr v Katyni, stejně jako vražedné plynování v bývalém koncentračním táboře Dachau (ITM dokument 2430-PS). V dokumentu 3311-PS polská vláda *„oznamuje soudnímu dvoru“*, že v Treblince *„byly zabity párou“* statisíce Židů. Všimněte si: *„byly zabity párou“*, ne *„byly zplynovány“*. Když jsou dnes propagátoři holocaustu s tímto nesmyslem konfrontováni, zahanbeně klopí zraky. Při velkém procesu s nacionálními socialisty v Berlíně (ref. PKs 3-50) bylo rozhodnuto: *„V koncentračním táboře Majdanek nebyly žádné plynové komory.“* Ale ve Schweinfurtu byl generál Remer odsouzen do vězení, protože ve své *Depeschen* publikoval rozhodnutí soudu o neexistenci plynových komor v Majdanku.

Ke zničení německého národa jsou nutná jen tato slova: „všeobecně známá skutečnost“.

Pokud jde o údajné plynové komory, nikdo nemůže mluvit o stejně známé věci, jako že den má 24 hodin. Jedině taková tvrzení, jako že den má 24 hodin, nepotřebují žádné důkazy. Ve všech dalších případech musí být důkazy předloženy.

Remerovy důkazy jsou nové a daleko významnější

Obhájci Hajo Herrmann a Dr. Herbert Schaller připravili vyčerpávající důkazy. Připravovali je v souladu s rozhodnutím vrchního soudu v Düsseldorfu. V případu „popírání plynových komor“ tento soud rozhodnul, že důkazy musí být připuštěny, pokud jsou nadřazené „důkazům“ z dřívějších soudů s nacionálními socialisty. Pode düsseldorfského soudu nové nadřazené důkazy nad „všeobecně známými skutečnostmi“ převažují. Důkaz předložený obhajobou je <u>nový</u> a <u>mnohem</u> nadřazenější soudům s nacionálními socialisty, protože na nich žádné fyzické důkazy předloženy nebyly.

Osvětim: „Vyhlazovací tábor“ s nevěstincem, právní poradnou, saunou, fotbalem...

Před analýzou důkazu, který byl předložen, oslovil obhájce Herrmann státního zástupce a soudce: *„Než bude rozhodnuto o tom, jestli je existence plynových komor obecně známou skutečností, musí to být dokázáno. Soud musí rozhodnout o faktech.“* Poté předložil důkazy převzaté z antifašistické literatury a ze soudních dokumentů, které ukazovaly, že Osvětim žádným vyhlazovacím táborem

nebyla. Obhájce přednesl, že v táboře Osvětim byl pro vězně nevěstinec, každý týden probíhala fotbalová utkání mezi příslušníky SS a vězni, vězňům byla k dispozici ústřední sauna, právní poradna, v případě nepřirozeného úmrtí musela táborová správa uvědomit státního zástupce dokumentem s více jak 30 podpisy, vězni byli propouštěni, SS-manům nebylo dovoleno vězně udeřit, pod lékařskou péčí bylo 4 800 osob (ačkoliv šly podle obvyklé verze okamžitě do „plynových komor“) a když byl tábor opuštěn, velká část vězňů si zvolila evakuaci spolu s SS místo čekání na sovětské „osvoboditele“...

Státní zástupce řve

Tento důkaz přiměl státního zástupce, aby začal řvát: *„Takový důkaz je urážkou obětí!“*, ječel celý rudý v obličeji. Herrmann odpověděl: *„Pak byly vaše oběti uraženy rozhodnutím osvětimského soudu ve Frankfurtu, pane státní zástupce. Většina toho, co tu právě čtu, jsou záznamy z velkého osvětimského procesu ve Frankfurtu. Můžete si je přečíst v usnesení.“* V tu chvíli státní zástupce oněměl. Je zvláštní, jak se státní zástupce může z téměř každé důkazní nouze dostat díky dvěma magickým slovům: *„obecně známé“*. O rozhodnutích v nacionálně socialistických soudech nevěděl nic a skoro nic o historických souvislostech a fyzických faktech. Všechno, co v takovém případě státní zástupce potřebuje, je možnost vyslovení slov: *„popírání obecně známých skutečností“*.

Soud odmítl tento důkaz přijmout. To znamená, že odmítl přijmout celé pasáže z rozhodnutí osvětimského soudu ve Frankfurtu, stejně jako pasáže ze spisů „přeživších“, jako je Langbein. Důvodem byly přirozeně *„obecně známé skutečnosti“*.

Anglická koruna: žádná plynování

Jako součást důkazního řízení předložil Dr. Schaller knihu z židovského Princetonu profesora Arno J. Mayera. Mayer ve své knize dochází k závěru, že většina osvětimských vězňů zemřela z přirozených příčin a že neexistoval žádný *„Hitlerův příkaz“* ke zplynování Židů. Potvrzuje, že *„důkazy“* o plynových komorách jsou *„ojedinělé a nedůvěryhodné“*. Jako důkaz proti „všeobecně známým plynovým komorám“ obhájce předložil knihu britského profesora historie F. H. Hinsleyho. Hinsley je oficiální historik anglické koruny. Jeho knihu *Britská zpravodajská služba ve druhé světové válce* lze získat v královském úřadu tiskovin. V roce 1989 vyšlo nové vydání. Hinsley na straně 673 uvádí, že Angličané byli od roku 1942 schopni rozluštit kódované zprávy z německých koncentračních táborů. Zjistili, že hlavní příčinou úmrtí v táborech byly nemoci. Udává, že zde byly také popravy zastřelením a oběšením. Oficiální vědec historik z anglického královského domu uvádí: *„V rozluštěných zprávách nebyla o plynování ani zmínka.“*

Státní zástupce řekl, že tento důkaz na základě „obecně známých skutečností“ také odmítá. Soud se státním zástupcem opět souhlasil. V tu chvíli byl soud odročen. Pokračoval 22. října 1992. Vždy, když generál Remer po přestávce

v přelíčení znovu vcházel do síně, publikum uctivě povstalo. Avšak při příchodu soudu zůstala řada lidí sedět.

Pane soudce Siebenbürgere, pane státní zástupce Baumanne, řekněte mi, prosím, které z následujících čísel je „obecně známá skutečnost“. Proč jste generálovi během soudu neřekli, kterému z těchto čísel by měl věřit? Za které číslo by teď měl Remer zemřít ve vězení?	
Oficiální přehled počtu lidí zavražděných v plynových komorách v Osvětimi:	
26. červenec 1990: *Allgemeine Jüdische Wochenzeitung* **4 000 000**	11. červen 1992: *Allgemeine Jüdische Wochenzeitung* **1 500 000**
20. duben 1978: Francouzské noviny *Le Monde* **5 000 000**	1. září 1989: Francouzské noviny *Le Monde* **1 472 000**
1945: Mezinárodní válečný soud v Norimberku **4 000 000**	1985: Raul Hilberg: *Die Vernichtung der europäischen Juden* **1 250 000**
1979: Papež při své návštěvě Osvětimi **4 000 000**	červenec 1990: levicový *TAZ* a další noviny **960 000**
duben 1990: nejvyšší státní zástupce Majorowsky/Wuppertal **4 000 000**	1974: G. Reitlinger: *Die Endlösung* **850 000**
1945: Francouzský úřad pro vyšetřování válečných zločinů **8 000 000**	1989: vydání úmrtních knih SSSR celkový počet úmrtí **66 000**
1989: Eugen Kogon: *Der SS-Staat* **4 500 000**	1965: osvětimské rozhodnutí 50/4 Ks 2/63. Včetně údajných zabití plynem **45 510**
1989: odstraněná lživá pamětní deska v Birkenau **4 000 000**	1965: osvětimské rozhodnutí 50/4 Ks 2/63. Bez údajných zabití plynem **619** úmrtí.

Soudní znalec není připuštěn

Obhajoba překvapila soud fyzicky přítomným důkazem v soudní síni, technickým expertem, diplomovaným chemikem G. Rudolfem. Podle jednacího řádu nemůže být důkaz, který je fyzicky přítomen, zamítnut, dokonce ani kvůli „obecně známým skutečnostem". Technický expert seděl v soudní síni. Zkoumal údajné plynové komory v Osvětimi z fyzikálně-chemického pohledu. Odebral vzorky malty a nechal je analyzovat Institutem Fresenius. Také prováděl vlastní laboratorní výzkum vzorků zdiva s kyanovodíkem. Znalecké svědectví mohlo předložit vědecký důkaz, že údajné plynové komory s Cyklonem B nikdy nepřišly do styku. Znalecký posudek vypracovaný tímto soudním znalcem byl soudu předložen spolu s ostatními důkazy. Znalecké svědectví by také prokázalo, že vězeňská komanda nemohla *„vstoupit do modrých oblaků Cyklonu B ještě se vznášejících nad mrtvolami"*, aniž by tak nezabila sama sebe. Toto nesmyslné svědectví o práci uprostřed oblaků Cyklonu B podal Richard Böck, hlavní svědek osvětimského soudu ve Frankfurtu. Böck tím pádem tvrdil, že komando bylo vůči Cyklonu B imunní. Soudce přesto věřil, že Böckovo sdělení existenci plynových komor v Osvětimi prokazuje. Böck svědčil o plynování ve dvou zemědělských usedlostech, které podle technických zpráv HANSA LUFTBILD, analyzujících snímky spojeneckého leteckého průzkumu, nikdy neexistovaly. Výpověď soudního znalce by také prokázala, že kyanovodík je bezbarvý jed. Tento soudní znalec seděl v soudní síni. Mohl celou věc objasnit. Co na to řekl státní zástupce?

„Navrhuji, aby byla znalecká výpověď zamítnuta, protože existence plynových komor je obecně známou skutečností", monotónně opakoval. Požadoval zamítnutí znalecké výpovědi bez toho, aby byla prozkoumána odborná způsobilost znalce. Soud s návrhem souhlasil a výpověď zamítl, aniž by musel o *„naprosto nevhodném důkazu"* vyslechnout jediné slovo. Soud navíc kvůli „obecně známým skutečnostem" zamítl i přečtení znaleckého posudku.

Nikdo nesmí vidět osvětimské úmrtní knihy

Obhájce Herrmann dále předložil velký výběr z oficiálních osvětimských úmrtních knih. Sovětský svaz je uvolnil v roce 1989. Tyto úřední spisy podrobně dokumentují 66 000 případů úmrtí. Všechny jsou uzavřeny a zapečetěny v Arolsenu. Nikomu není dovoleno se na ně podívat. Deset státních komisí, včetně izraelské, brání jakémukoliv jejich zkoumání. Novináři W. Kempkensovi se nedávno podařilo okopírovat tyto dokumenty v moskevském archivu. Herrmann předložil soudu reprezentativní vzorek. Obhájce prosazoval, že Kempkens má právo vypovídat. Propagátoři holocaustu neustále mluví o tom, jak byli staří a práce neschopní Židé vytříděni „na rampě" a okamžitě „zplynováni", takže nemohli být v táboře zaregistrováni. Úmrtní knihy dokazují pravý opak. Většina registrovaných byly starší osoby a převážně Židé. Státní zástupce prohlásil, že by dokumenty neměly být připuštěny jako důkaz, protože plynové komory jsou „obecně známou skutečností". Soud s ním souhlasil.

Řeč státního zástupce

V tuto chvíli bylo přijímání důkazů u konce a státní zástupce začal svou řeč. Nepotřeboval žádný důkaz, protože pro něj jsou plynové komory „obecně známá skutečnost“. Remera popsal za *„popírání“* toho, co je *„obecně známé“*, jako Mefista (ďábla). Pro takového *„ďábla“*, jak tvrdil, by mělo být minimálním trestem vězení po dobu dvou let a šesti měsíců. Požadoval, aby byl uvězněn okamžitě.

Řeč obhájce Herrmanna

Obhájce protestoval: *„Předložili jsme důkazy v mnoha oblastech, ale soud nikdy nezkoumal, zda jsou tvrzení obžalovaného správná.“* Jednou Herrmann mluvil o zamítnutí důkazu v souvislosti s „přiznáním“ bývalého velitele tábora Osvětim, Rudolfa Höße: *„Soud nenechal přečíst záznam o Hößově mučení se zdůvodněním, že nebylo prokázáno, že Höß uvedl falešné přiznání kvůli mučení. Ale Hößovo přiznání je falešné,“* zahřímal plukovník ve výslužbě, někdejší inspektor německých nočních stíhačů ve druhé světové válce, na celou soudní síň. *„Höß přiznal 3 miliony zavražděných Židů. Dnešní historici holocaustu mluví o 1,5 milionu zabitých“*, vypálil na státního zástupce a soudce. Pak přečetl záznam o Hößově dopadení. Zde je popsáno, jak byl někdejší velitel hozen na řeznickou lavici a jeho tvář byla po dobu několika hodin rozbíjena. Židovský seržant mu strčil hluboko do krku svítilnu a vylil do své oběti celou láhev whisky. Byla mu tři týdny ponechána pouta. *„To je to, co nechcete slyšet, pane státní zástupce,“* zazněla obhájcova slova. Pak přečetl příslušné paragrafy z předávací smlouvy okupačních sil. Podle těchto paragrafů bylo Německo nuceno navždy uznat historická „fakta“, která byla základem norimberských procesů. A tak německé soudy čtyřmilionové osvětimské lži, lži o plynových komorách v Dachau a lži o *„masovém zabíjení párou“* v Treblince stále říkají „obecně známá skutečnost“. Nesmysly a útlak neznají hranice.

Obhájce, plukovník ve výslužbě
Hajo Herrmann

„Povšiml jsem si,“ řekl obhájce, *„že obžalovanému byla odepřena jeho práva. Nejen že je státní zástupce vázán politicky. Tento závazek uvalila na stát předávací smlouva vítězných mocností. Ale tato smlouva nemá před tímto soudem žádné místo.“*

Pak pokračoval: *„Nikdy jsem neviděl publikum při vstupu obžalovaného do soudní síně povstat. Ano, generál není žádný odrodilec, a to je v podstatě to, z čeho ho viníte.“* Herrmann připomenul státnímu zástupci chybu: *„Státní zá-*

stupce odmítá přijmout jako důkaz rozhodnutí osvětimského soudu ve Frankfurtu, který se dopočítal 45 510 mrtvých.“ To byl úder do jeho neexistujícího svědomí. Pak pokračoval: *„Ale podle státního zástupce musí obviněný vědět, že bylo plynem zabito šest milionů Židů.“* Obrátil se k soudní lavici a vykřikl: *„Dvůr má v úmyslu prokázat, že obžalovaný jednal se zločinným úmyslem, že to ví.‘“*

Veřejnost si uvědomila, že tento velký muž zažil časy, kdy činy, důstojnost, čest a slušnost byly ještě běžné. Soud jako tento pro něj byl velmi obtížný. Herrmann ještě jednou spočítal odepřené důkazy a zeptal se: *„Komu v této soudní síni nebyla umožněna kvalitní obhajoba?“* Pak konfrontoval státního zástupce a řekl: *„Státní zástupce se bude snažit přesvědčit obžalovaného, že věděl, že to, co řekl, není pravda. Pane státní zástupce, vy do hlavy obžalovaného nevidíte.“*

Pak vyjádřil, co si myslí, že bylo v pozadí soudu, i podle mínění mnoha lidí – skandální manipulace: *„Jsem přesvědčen, že nad naším právním systémem existuje síla, která vám dává příkazy. Vím, že kdybyste ho osvobodili, spustí se obrovský povyk – nejen tady, ale ve většině dalších zemí. Pokud se toho bojíte, měli byste odmítnout vést soud. Jak můžete označit byť jen jediný důkaz za nadbytečný, když se jedná o otázku života a smrti, tak jako tady? Měli byste si uvědomit, že generální prokurátor v Norimberku popsal soudní tribunály vítězných mocností jako pokračování války proti Německu. Nikdo nemůže tak totálně likvidovat a olupovat kulturní národ jako Německo bez zdánlivého důvodu nebo záminky. Osvětim tou záminkou byla.*

Pokud ‚obecně známé skutečnosti‘ nepřetrvají navždy, a hranice obecně známých skutečností nepřetrvají, nezjistíme to už teď? Ano, tyto ‚obecně známé skutečnosti‘ se zhroutí, ale zemře ještě předtím obžalovaný ve své cele?“ Těmito slovy Attorney Herrmann svou řeč zakončil.

Řeč Dr. Schallera

„Toto je politický proces velmi zvláštní povahy,“ vmetl odvážný vídeňský advokát soudci a státnímu zástupci do tváře. *„Jde totiž o případ zločinného myšlení, kde přitom nedošlo k žádnému násilí. Obhájci demokracie sedí na lavici obžalovaných. Pokud si demokratický stát vyhrazuje právo určovat pravdu, nejde už o demokracii,“* připomenul státnímu zástupci a soudu.

Obhájce Dr. Herber Schaller

Dr. Schaller mluvil o případu afrického překupníka drog s kriminální minulostí, který vrazil do břicha mladého Němce 17 cm dlouhý nůž, protože ten od něj nechtěl koupit drogy. Citoval noviny *Frankfurter Allgemeine Zeitung*, podle kterých na to soudkyně nepohlížela jako na pokus o vraždu. Hodnotila to jako případ Afričana, který jen chtěl *„dát Němci lekci“*. Toto je příklad moderní spravedlnosti v dnešním Německu. Dr. Schaller připomenul případ dvou Turků, kteří v Berlíně pobodali

18-letého Němce, protože měl blonďaté vlasy. Oba Turci byli usvědčeni ze zabití, přesto dostali podmínku. Pro 80-letého generála Remera, který publikoval vědecké pojednání, požaduje státní zástupce „trest smrti“. V čekárně lidé prochází kolem článků z velkých německých novin o tom, jak jsou cizokrajní vrazi, lupiči a zabijáci propouštěni, protože žaloby nemůžou být kvůli „nedostatku personálu“ připraveny včas. Všichni diváci byli pobouřeni tím, že ale neexistoval nedostatek soudců k vypracování žaloby a obvinění uznávaného národního hrdiny kvůli publikování pravdy. Dr. Schaller dále řekl:

„Další uplatňování dnešní praxe, kdy by měli být vrazi žalováni – ale nejsou – povede k sociálnímu kolapsu.

Stát by měl chránit argumenty, které jsou vyjádřeny slovy. Pravda nepotřebuje trestní soudnictví. Pravda zvítězí svou vlastní silou,“ zlobil se na státního zástupce. Pak řekl: *„Nepožadoval státní zástupce trest na dva a půl roku za publikaci vědeckých skutečností v prohnilém* (komunistickém východoněmeckém) *DDR soudnictví? A pro 80-letého starého muže? Je tohle Bautzen?“* (vězení pro politické vězně v bývalém komunistickém východním Německu), ptal se Dr. Schaller. *„Tento tým obhájců představil nadbytek důkazů, které podporují tvrzení obžalovaného. Nadbytek důkazů a odborných zpráv, které nikdy nebyly představeny žádnému spojeneckému soudu. A přesto by zde měla platit kouzelná slova spojenců z Norimberku ‚obecně známá skutečnost‘?“* Tváří v tvář státnímu zástupci se Scheller zeptal: *„Předpokládejme, že v Německu máme novou vládu a tato vláda bude prošetřována stejně jako to, jak jste tomuto státu sloužili, s ohledem na paragrafy 56 a 62 až 65 základního zákona. Myslíte, že byste unikli trestu z rukou německého národa?“* Pak se obrátil k publiku: *„Předpokládejme, že by státní zástupce své obvinění proti generálovi musel ospravedlnit. Předpokládejme, že by se ho soudce ptal, jaké má o existenci plynových komor důkazy. Nemohl by předložit vůbec nic. Ale žádný státní zástupce, stejně jako dnes, důkazy předkládat nemusí. Do tohoto bodu jsme ještě nedospěli.“*

Dále citoval židovského revizionistu, rabína Immanuela Jakobovitse, který říká: *„Dnes je tu celá škála obchodních aktivit vztahujích se k holocaustovému průmyslu spisovatelů, vědců, správců muzeí a politiků.“* Dr. Schaller vzkřikl směrem k soudní lavici: *„Opravdová hrozba veřejnému pořádku přichází s požadavkem vůči německému národu, aby na sebe vzal vinu za vraždy v plynových komorách.*

Vykládat publikaci vědeckého výzkumu údajných plynových komor jako pomluvu a podněcování k rasové nenávisti je nebezpečně zvrácené. Jak státní zástupce vyvrátí vědecké důkazy, které obžalovaný předložil? Pouze nám vykládá, že my Němci bychom měli a musíme zůstat vinní, stejně jako před norimberskými tribunály po druhé světové válce. To je všechno.

Na druhou stranu má obhajoba zde v síni soudního znalce, který vypracoval znalecký posudek, jenž nenechává nezodpovězenou žádnou otázku. Soudní znalec došel k nepopiratelnému vědeckému závěru, že takzvané plynové komory nikdy nepřišly do styku s Cyklonem B. Nikdy!“

Schaller pokračoval: *„Sedí tu technický expert, kterému není dovoleno říct ani slovo. Vědci ze slavného Max-Planck Institutu není dovoleno vypovídat před německým soudem! A vy chcete poslat generála Remera do vězení? Vezmete si to na zodpovědnost?“*

Potom zvýšil hlas: *„Obžalovaný oprávněně předpokládá, že soud bude plnit své povinnosti. To znamená, že posoudí nevinu obžalovaného. Toto plazení se před spojeneckými vítězi druhé světové války nemůže pokračovat navěky!“* S následujícími slovy mu vyhrkly do očí slzy: *„Proč by měl kvůli udržení mýtu válečné propagandy zemřít člověk?Pane státní zástupce, už byste neměl věřit povídačkám, které jsou v průběhu času stále odpornější. Takhle už to nejde dál, odstrkovat vlastní lidi. Prosím, dovolte ještě jednou předložení důkazů.“* Takto obhájce svou řeč uzavřel.

Generálova závěrečná slova

„Tomuto loutkovému soudu, který mi odepřel předložení vědeckých důkazů, chci říct jen jedno.“ Generál Remer se obrátil na státního zástupce a soudce. *„Německo vás jednou požene k zodpovědnosti za to, co jste v této soudní síni udělali.“*

Shrnutí

Generál Remer připadá někdejším vítězným mocnostem nebezpečný, protože svými vědeckými publikacemi vyvolal debatu o Osvětimi. Kdyby mohl svoje argumenty prokázat, spojenci by přišli o svou omluvu pro masakrování a plenění německého národa. Židé, jak říká profesor Wolffsohn, *„přijdou o svůj poslední zbývající identitu utvářející mýtus“*. Proto je generál Remer odsouzen k smrti ve vězení. Tento rozsudek smrti připomíná další případy nevyřešených úmrtí Franze Josefa Strauße a jeho ženy Marianne. Nejprve zemřela za neobjasněných příčin Marianne při dopravní nehodě, pak zemřel za lékařsky nevysvětlitelných okolností bývalý předák Bavorska, který byl zdravý a ve formě.

Allgemeing Jüdische Wochenzeitung (Německý židovský týdeník) 29. října 1992 připomenul Straußovy cíle: *„F. J. Strauß 1. února 1987 prohlásil, že by spolková republika Německo měla vystoupit ze stínu nacistické minulosti a začít v knize historie novou kapitolu...“*

Předávací smlouva vítězných mocností Německu *„vystoupit ze stínu nacistické minulosti a začít v knize historie novou kapitolu“* zakazuje. Spojenci by navždy přišli o svou omluvu pro strašné zločiny a etnické čistky, které spáchali proti Německu a Židé by ztratili jejich identitu formující podstatu. Mohlo by to ohrozit existenci státu Izrael. Existuje mezi Remerovým „trestem smrti“ a smrtí Marianne a F. J. Strauße nějaká paralela?

Soudce Siebenbürger a státní zástupce Baumann ospravedlňují sami sebe tím, že začnou řvát: *„Důkazy se zamítají, protože jde o obecně známé skutečnosti.“*

Moritz Rotberg Rosz-Pinastr. 1, 58400 Holon Israel

Eingang. 9.9.1991

Holon, Izrael, 2.5.1991

Kdysi jsem měl strýce v Karlsruhe B/Baden a ten byl zplynován v Dchau. Můžu z to dostat nějaké odškonění? Předem mockrát děkuji!

(gramatické chyby jsou původní)

Tento text je převzat z textu, který byl odeslán 2. května 1991 z Holonu/Izrael německým známým s prosbou o pomoc při žádosti o odškodnění. Pisatelův strýc byl *„zplynován“* v Dachau a on by chtěl *„odškodnění“*. Pro soudce Siebenbürgera a státního zástupce Baumanna je to důkaz, že plynové komory jsou „obecně známá skutečnost“.

Odpověď města Dachau:

Město DACHAU okresní město

znak města

Naše Ref.: 4.2/Ra/Sa, město umění po 1200 let. Datum: 14.11.88

Vážený pane Gellere!

Pokud jde o Vaši otázku, musím Vás informovat, že v bývalém koncentračním táboře Dachau žádné plynování neprobíhalo...

S pozdravem – Rahm, ředitel administrativy

10.3.1 Druhý zločin: vědecká práce

Příkaz německého soudu: Vědecká práce musí shořet!

Od 7. května 1995 se zemský soud v Tübingenu pod vedením soudce Burkhardta Steina snažil zničit vydavatele, nakladatele a některé autory základní revizionistické práce *Grundlagen zur Zeitgeschichte* (ref. 4 Gs 173/95).[477] Nejprve pod různými záminkami proběhlo přelíčení proti autorům. Další soud

[477] E. Gauss (ed.), Grundlagen zur Zeitgeschichte, viz pozn. 42; angl.: Dissecting the Holocaust, viz pozn. 22.

byl veden proti vydavateli Ernstu Gaussovi alias Germaru Rudolfovi, který nebyl jednání přítomen. Z toho důvodu na něj soudce Stein vydal zatykač.

Během soudu státní zástupce a soudce obvinili nakladatele Wigberta Graberta, který se měl vydáním inkriminované knihy dopustit podněcování k rasové nenávisti tím, že používal některá přídavná jména popírající holocaust jako *„údajný"*, *„předpokládaný"* a *„takzvaný"*. Obhájce trval na tom, že aby mohl dokázat vědeckou hodnotu knihy, musí vzít při čtení určitých pasáží v úvahu vyčerpávající a detailní poznámky pod čarou, které se většinou odkazují na knihy z oficiálních zdrojů. Soudce se obrátil k Susanne Teschner, státní zástupkyni, a odpověděl, že vědeckou hodnotu soud v tomto procesu neřeší. Soud zamítl početné návrhy obhajoby na znalecké posudky a přístup k protokolům, které by mohly ukázat, že slova *„údajný"* a tak dále *samy o sobě* úmysl popírat nepředstavují.

Soud zamítl i dva návrhy obhajoby na zastavení procesu na základě toho, že zde teoreticky neexistovala žádná možnost zproštění viny, protože by se pak i soudce sám mohl stát obětí společenského pronásledování nebo dokonce represí ze strany soudního systému, jako se to stalo soudci Orletovi v případu revizionisty Güntera Deckerta.

Několik dnů po začátku procesu byl soudní znalec Dr. Joachim Hoffmann tázán, zda je kniha *Grundlagen zur Zeitgeschichte* vědecká. Dr. Hoffmann, který byl po desetiletí historikem *Militärgeschichtliche Forschungsamt* (Vojenského historického výzkumného oddělení) německého bundeswehru ve Freiburgu, napsal na základě žádosti obžalovaného Germara Rudolfa znalecký posudek (viz níže).

Během výslechu uvedl, že výrazy jako *„údajný"* nebo *„předpokládaný"* se mu nelíbí, ale přesto se nedomnívá, že by zpochybňovaly vědeckou hodnotu knihy.

Následovala výpověď státní zástupkyně. Fráze v knize, které ji nejvíc uráží – *„údajný vyhlazovací tábor"*, *„osvětimský klacek"*, *„holocaustové náboženství"*, *„identita založená na skupinových fantaziích"*, *„údajná genocida"*, *„ustanovené holocaustové divadlo"*, *„vedoucí ad absurdum"* – ačkoliv jsou částečně převzaty z oficiálních publikací, popírají nacionálně socialistické vraždění Židů, a proto jsou kvalifikovány jako podněcování k rasové nenávisti. Podle státní zástupkyně není k posouzení vědeckosti knihy směrodatná výpověď Dr. Hoffmanna, ale názor soudce a státní zástupkyně, takže by se na jeho odborný posudek neměl brát ohled. Vydavatel Grabert by měl být odsouzen na 9 měsíců podmíněně.

Poslední den soudu, v sobotu (!)[478] 15. června 1996, obhájce obvinil státního zástupce, podle kterého byla tato kniha pseudovědeckým dílem na objednávku toho nejhnusnějšího typu, že to byla *„pseudoprávnická zastrašující"* řeč bez obsahu a hranic. Obhajoba poukazovala na vysoký stupeň vědecké odbornosti nutné k vytvoření této knihy a také na skutečnost, že soudní znalec její vědeckou bezchybnost otevřeně potvrdil. Také poukázal na to, že čl. 130 par. 3 německého trestního zákona (StGB, podněcování k rasové nenávisti) je protiústavní, pokud poslouží k tomu, aby byla prokazatelně vědecká kniha určena ke spálení.

[478] V Německu soudy v sobotu nezasedají – kromě této výjimky.

Soudce odsoudil vydavatele Graberta k zaplacení pokuty 30 000 marek a nařídil konfiskaci – ve skutečnosti spálení – všech kopií *Grundlagen zur Zeitgeschichte*, stejně jako všech materiálů nutných k jejímu vytvoření. V písemném rozsudku uvedl, že ačkoliv části knihy měly vědeckou hodnotu, fráze jako *„údajný"*, *„předpokládaný"*, *„zápalná oběť Židů"*, *„připisovaná systematická povaha"* a *„zuřivé fantazie"*, ačkoliv částečně vycházely z citací etablovaných osobností, popíraly holocaust, a proto se kvalifikují jako zločin podněcování k rasové nenávisti.

Odborná zpráva historika

Joachim Hoffmann se narodil 1. prosince 1930 v Königsbergu ve východním Prusku. Od roku 1951 studoval přírodní vědy, ale později přešel na studium moderní historie, východoevropské historie a komparativní etnologie na univerzitách v Hamburku a Berlíně. Studia ukončil v roce 1959/1960 titulem PhD. V témže roce se stal akademickým ředitelem *Militärgeschichtliche Forschungsamt*, oficiálního historického výzkumného ústavu německých ozbrojených sil. Tuto pozici zastával do roku 1995, a stále více se specializoval na německo-sovětskou válku z let 1941-1945. Vydal mnoho článků a knih, které získaly několik kulturních cen. Zemřel v únoru 2002. Následuje text jeho odborného posudku napsaného na žádost obhajoby Germara Rudolfa a jeho práce *Grundlagen zur Zeitgeschichte (Dissecting the Holocaust)*.[479]

Preambule

Uznávaný chemik Germar Rudolf mě písemně požádal o odborné posouzení jeho práce nazvané *Grundlagen zur Zeitgeschichte: Ein Handbuch über strittige Fragen des 20. Jahrhunderts* (Podklady k soudobým dějinám: Průvodce spornými otázkami 20. století), editované Ernstem Gaussem a vydané Grabert-Verlag, Tübingen, Německo, 1994. Nejdůležitějším bodem byla otázka, zda je tato práce vědecká, to jest akademické povahy, nejde o obsahové hledisko.

Jako historik specializující se na současnou a východoevropskou historii, a na základě mých desetiletí trvajících odborných zkušeností a praxe v akademických službách spolkové republiky Německo, jsem kvalifikovaný a způsobilý předložit na sporné záležitosti odborný názor.

Pokud jde o mou osobní kvalifikaci, chtěl bych uvést, že jsem byl od roku 1960 do roku 1995 členem *Militärgeschichtliche Forschungsamt* (Vojenského historického výzkumného oddělení) ve Freiburgu. Téměř po tři desetiletí se má práce soustředila výhradně na záležitosti týkající se německo-sovětské války. Díky publikování akademických knih a pravidelných článků na toto téma jsem veden jako odborník jak doma, tak v zahraničí. Uznávaného chemika Rudolfa ani spoluautory posuzované práce osobně neznám.

[479] Publikováno také v E. Gauss (ed.), viz pozn. 22, str. 561-564.

Formální aspekt

Jak je ve zmíněné práci uvedeno, tato kniha nenabízí komplexní pohled na nacionálně socialistické pronásledování Židů během druhé světové války. Spíše se zaměřuje na jednotlivé body sporných a kontroverzních aspektů zabíjení Židů. Jednotlivé příspěvky jsou napsány odborně, převážně investigativním způsobem. Pokud jde o kompletnost a detaily, odkazy dokumentující a podporující text jsou dostupné a extrémně užitečné čtenáři hledajícímu další informace ze všech zdrojů. Bezvýhradně jsou citovány i zdroje z protichůdné literatury. Tato práce je součástí rozsáhlého vážného akademického sporu nad problematickou otázkou, která dalece přesahuje akademickou oblast a zachází do politiky.

Jednotlivé příspěvky mají logickou soudržnost a objektivní strukturu, třebaže se v nich občas objeví polemická poznámka – což je v podobně emočně nabitých tématech zřejmě nevyhnutelné a v politických a historických debatách také úplně běžné. V každém případě je v celé knize zřejmá hmatatelná snaha o moderní uchopení problematiky. Z této perspektivy tedy nemůže být zmiňované práci upřen akademický charakter, zvláště když ji člověk porovná s mnoha publikacemi z opačné strany pohledu, na jejichž akademickou povahu se nikdy nikdo neptá. Je zde mnoho příspěvků, které na člověka působí naprosto přesvědčivě. Ještě mnohem víc jich můžeme sledovat s objektivním zájmem. Jinde přijdou člověku na mysl i pochybnosti a kritika. Tato otázka by se snad dala zjednodušit tak, že je v ní hodně obžalovávacího stylu na jedné straně a mnoho obhajujícího na straně druhé. Ukazuje se, že obě strany můžou v zápalu boje překročit hranici a opustit solidní půdu prokázaných faktů. Dalo by se to snad shrnout tak, že čas pro konečné uzavření otázky velkého pronásledování Židů ještě nenadešel.

Problém samozřejmosti důkazů

Nemůže být pochyb o tom, že v bývalém generálním governmentu Polsko probíhala vůči židovskému národu genocida ze strany *Einsatzgruppen*, tajné policie, SD a příslušníků SS. Hitler, Himmler a Dr. Goebbels tyto zločiny při několika příležitostech otevřeně přiznali. Vydavatel práce, Ernst Gauss, to také považuje za danou věc. Genocida ve skutečnosti představuje v této práci nevyřčený horizont. Pro vyloučení všech nedorozumění by možná bylo lepší říkat tyto věci nedvojsmyslně a objasnit, že dnešní akademická polemika neřeší samotné masové zabíjení, ale jen počty obětí a metody vraždění. Nepochybně můžeme očekávat, že se v této věci dočkáme modifikací dnešních tvrzení. V tomto kontextu je také potřeba ohraničení nebo přinejmenším přesnější definice.

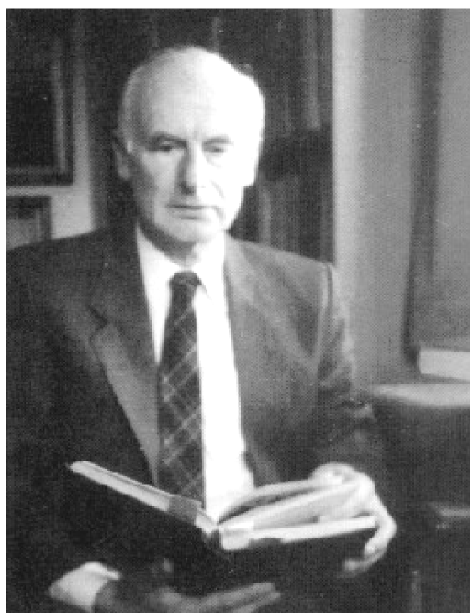
Dva důležité příklady

Uvedeme si dva zvláště významné příklady:

1) Od roku 1945 do roku 1990 bylo číslo 4 miliony obětí v Osvětimi považované za samozřejmé a všechny německé soudy ho braly na vědomí. Ale kde se toto číslo vzalo? Pochází ze sovětské válečné propagandy. 1. března

1945 Sověti poprvé oznámili, že v Osvětimi *„bylo vyhlazeno nejméně pět milionů lidí“*. 7. května 1945 bylo toto číslo v oficiálním sovětském komuniké sníženo na čtyři miliony. Tato pověst o 4 milionech obětí šířená sovětskou válečnou propagandou a NKVD nebyla prokázaná vůbec žádným důkazem – veřejnost v západních zemích ji však přijala, a tak přetrvala nezměněná až do roku 1990, kdy bylo toto číslo prakticky přes noc sníženo na 1,5 milionu. V současné době se počet obětí v Osvětimi stanovuje na 631 000 až 711 000 a nelze vyloučit další snižování.

2) Dodnes se počet židovských obětí stanovuje na 6 milionů. Podle názoru německých odborníků na moderní historii toto číslo poprvé poskytnul Američanům SS Sturmbannführer Dr. Hoettl na jaře 1945 a zopakoval ho 26. listopadu 1945 před IMT v Norimberku. Musí však být poznamenáno, že tato cifra byla prokazatelně poprvé uvedena v zahraničním tisku už 4. ledna 1945, několik týdnů před osvobozením koncentračního tábora Osvětim 27. ledna 1945 (s údajnými 4 miliony obětí) – tyto pověsti nešířil nikdo jiný než nechvalně proslulý sovětský ministr propagandy Ilja Ehrenburg. Takže to byl Ehrenburg, kdo přišel s číslem šest milionů. (Joachim Hoffmann, Stalins Vernichtungskrieg 1941-1945, 5. vydání., Herbig, Mnichov 1999, str. 182ff.; angl.: Stalin's War of Extermination 1941-1945, Theses & Dissertations Press, Capshaw, AL, 2001, str. 189f.)

Dr. Joachim Hoffmann

Pokud jde o Ehrenburga, musíme si říct, že mu v roce 1941 Stalin udělil hlavní rozkaz podněcovat bezmeznou národností a rasovou nenávist vůči všem Němcům. Ehrenburgova dlouholetá bezmezná zuřivá nenávist vyvrcholila jeho voláním po *„skoncování s Německem“* a snahou, kterou popsal jako *„skromnou a čestnou“*, zejména *„zredukovat populaci Německa“*, *„skoncovat s Německem“* až k zániku a jediná věc, pro kterou se nemohl rozhodnout, byla, zda by bylo lepší *„zabíjet Němce sekerami nebo palicemi“*.

Oba příklady dokazují, že nový důkaz může okamžitě zvrátit něco, co je údajně samozřejmé, a proto je povinností každého současného historika volat po zkoumání všech údajně konečných zjištění. Dokonce i v záležitostech zahrnujících vážná obvinění přestal princip samozřejmých důkazů platit. Jako příklad stačí vzít v úvahu tvrzení (široce přijímané zejména v Německu, ale nyní popřené samotným Yad Vashem), že Němci vyráběli mýdlo z těl zavražděných Židů – výmysl, kterým se vracíme k sovětské válečné propagandě. Proto se dotyčná práce nedopouští ničeho nezákonného, ale spíše vyrovnává a pokračuje ve snaze kriticky

zkoumat údajně samozřejmé otázky na základě nových důkazů nebo nálezů, což je vlastně přirozený úkol historiografie.

Problematika svědectví očitých svědků

Několik příspěvků v této práci upozorňuje, a správně, že svědectví očitých svědků jsou nedůvěryhodná; tyto příspěvky odhalují početné příklady jejich tvrzení, z nichž některá jsou skutečně groteskní. Tyto zkušenosti jistě souhlasí i se zkušenostmi ostatních historiků druhé světové války. To neznamená, že výpovědi očitých svědků jsou úplně nadbytečné, ale praktické zkušenosti jednoznačně ukazují, že musí být vždy prověřeny a potvrzeny autentickými dokumenty. Můj osobní zážitek je takový, že svědectví očitých svědků o detailních událostech války byla už v roce 1970 tak nespolehlivá, že zakládání historických pojednání jen na nich by bylo porušením profesionálních povinností.

Benzova práce

Celkově vzato, příspěvky v této práci často prokazují hluboké pochopení tématu a související literatury, přestože se některé návrhy mnohdy jeví jako sporné. Nicméně i holocaustová literatura establishmentu často obsahuje faktické chyby. Jedním příkladem je v této souvislosti Benzova práce z roku 1991 *Dimension des Völkermords*, která ukazuje přímo odzbrojující neznalost stavu věcí na sovětské straně. Autoři Gaussovy práce namítli, a správně, že Benz založil svá studia nekriticky na oznámeních sovětské válečné propagandy a na publikacích o sovětských demonstrativních procesech. Benzova práce se pokouší pomocí spletitých statistických detailů prokázat správnost šestimilionového čísla. Kdokoliv, kdo pracoval s demografickými statistikami, ví, jak závažné chyby se v tak komplexních rozborech můžou vyskytnout, dokonce i při přísně objektivních postupech. Benz vůbec netuší, že Ehrenburg zapsal šestimilionové číslo do análů válečné propagandy už 4. ledna 1945. Tudíž musí akceptovat, že, i když bezděčně, skutečně pouze potvrdil propagandistická Ehrenburgova čísla.

Babi Yar

Masová poprava židovských obyvatel Kyjeva, známá jako masakr v Babi Yar, je v tomto výboru také vystavena ospravedlnění a nezbytné kritice. V průběhu času zakoušely akce *Einsatzkommand*, tajné policie a SD pod Blobelem propagandistické nafukování, i když se jedná o věc, ve které je uvedení věcných faktů do jejich skutečné podoby závazkem pro všechny, kdo usilují o historickou pravdu. To samozřejmě nekoliduje s faktem, že v Kyjevu byly zabity tisíce Židů.

Celkový dojem

Celkový dojem, který vyvolává tato práce vydaná Gaussem, je, že musí být vzata na vědomí – samozřejmě s kritickým zdravým rozumem – ne méně, než jak je to běžné u „oficiální“ literatury o holocaustu. Princip *audiatur et altera*

pars (nechat slyšet druhou stranu) musí platit i v tomto případě! Potlačování této pečlivě zdokumentované práce by představovalo násilné blokování legitimního úsilí o vědecké a akademické poznání. Poznání se nikdy nenachází ve statickém stavu. Zkušenosti ukazují, že zveličování a chyby se během normální akademické debaty vždy samovolně odstraňují. Nikdo nesmí bránit vědci ve výzkumu a čtenáři cvičit si schopnost kritiky. Pak už by zbýval jen malý krůček k potlačování nepopulárních knih, k jejich pálení; a pak, i když z jiných důvodů, bychom byli přesně tam, kde celé toto neštěstí začalo.

Závěr

Jako oficiální historik Militärgeschichtliche Forschungsamt jsem strávil dvě a půl desetiletí studováním sovětské vojenské literatury o historii rudé armády a druhé světové války z jejích originálních dokumentárních textů – nekonečný řetěz nesprávných výkladů, výmyslů, překrucování a pomluv. Ale dokonce i v této literatuře se občas dala najít pravda. Kdybych odmítl sovětské publikace jako nevědecké, nemohl bych splnit své akademické povinnosti. Totéž platí nekonečně víc pro tuto práci, která je na úctyhodné akademické úrovni a nepochybně výrazně přispívá k pochopení určitých aspektů války, i přes určité výhrady, které může někdo mít.

Podepsán Dr. J. Hoffmann, Akad. ředitel (ve výslužbě)

Napsáno 28. září 1995

15. června 1996 rozhodl soudce Burkhardt Stein z tübingenského soudu o zabavení a spálení všech knih *Grundlagen zur Zeitgeschichte* a všech prostředků pro její výrobu (Ref. 4 Gs 173/95). Znalecký posudek předložený obhajobou byl ignorován.

10.3.2. Další zločiny myšlení...

Od počátku roku 1996, kdy jsem uprchnul ze své země, proběhlo ještě mnohem víc trestních stíhání za publikace, které jsem napsal, editoval, publikoval nebo distribuoval a za to, že v psaní, editování, publikování a distribuci pokračuji. Následující seznam obsahuje pouze mně známé případy. Distribuce literatury zakázané Spolkovou zkušebnou mládeži závadných publikací (*Bundesprüfstelle für jugendgefährdende Schriften*) je v Německu kriminální přestupek a každá konfiskace literatury německým soudem je automaticky doprovázena trestním stíháním těch, kdo tuto literaturu napsali, editovali, publikovali, distribuovali, tiskli, dováželi, vyváželi, uložili nebo jinak zpřístupnili. Každý z těchto případů považuje tvrdá německá legislativa myšlenkových zločinů za trestný čin. Proto se dá předpokládat, že každý z následujících případů může mít za následek přinejmenším jedno stíhání mojí osoby. Nakonec jsem přidal seznam prací publikovaných mnou, u kterých jsem nezjistil, zda kvůli nim bylo započato trestní říze-

ní. Obsah těchto publikací je srovnatelný s ostatními publikacemi, které zde uvádím, takže se musí počítat s tím, že bylo nebo bude započato jejich vyšetřování.

1. 1. V roce 1994 zabavila kancelář státní prokuratury v Böblingenu následující knihy napsané Germarem Rudolfem. Je pravděpodobné, že Rudolfovo pokračování v distribuci těchto publikací od roku 1994 v tištěné i online podobě vedlo k dalším trestním řízením vůči jeho osobě (zemský soud Böblingen, 9 Gs 521/94):

   - Rüdiger Kammerer, Armin Solms (ed.), *Wissenschaftlicher Erdrutsch durch das Rudolf Gutachten*, Cromwell Press, Londýn 1993.

   - Manfred Köhler, Prof. Dr. Ernst Nolte: *Auch Holocaust-Lügen haben kurze Beine*, Cromwell Press, Londýn 1994.[480]

   - Wilhelm Schlesiger, *Der Fall Rudolf*, Cromwell Press, Brighton 1994.[481]

2. V roce 1996 nařídil zemský soud v Mnichově zabavení a likvidaci čísla 6/1995 časopisu *Staatsbriefe* (Castel del Monte, Mnichov) kvůli autorskému článku Germara Rudolfa (zemský soud Mnichov, 8440 Ds 112 Js 10161/96).[482]

3. V roce 1996 nařídil zemský soud Berlín Tiergarten zabavení a likvidaci čísel 2 a 3/1995 časopisu *Sleipnir* (Castel del Monte, Mnichov) kvůli autorskému článku Germara Rudolfa (zemský soud Berlin-Tiergarten, 271 Ds 155/96).[483]

4. Během pátrání po jeho majetku v březnu 1997 nařídil soudce zemského soudu Böblingen, Dr. Payer, vypátrání německého P.O.Boxu používaného Germarem Rudolfem a jeho formálního držitele kvůli žalobě vůči Germaru Rudolfovi za šíření revizionistické literatury přes internetovou adresu www.codoh.com, kde je tento P.O. Box uveden jako kontaktní adresa (zemský soud Böblingen, ref. 9(8) Gs 228/97).

5. V roce 1997 nařídil zemský soud Weinheim zabavení a zničení knihy formálně editované Herberte Verbekem, ale fakticky napsané a publikované Germarem Rudolfem, *Kardinalfragen zur Zeitgeschichte* (Kardinální otáz-

[480] Online: www.vho.org/D/Nolte; anglická verze není k dispozici.
[481] Online: www.vho.org/D/dfr; angl.: www.vho.org/GB/Books/trc
[482] *„Naht ein deutscher Bürgerkrieg?"*, *Staatsbriefe* 6(6) (1995), str. 6-8, online pouze německy: www.vho.org/D/Staatsbriefe/Rudolf6_6.html
[483] G. Rudolf a J. Markiewicz, W. Gubala, J. Labedz, *„Briefwechsel"*, *Sleipnir*, 1(3) (1995) str. 29-33; online: www.vho.org/D/Kardinal/LeuchterR.html; angl.: www.vho.org/GB/Books/cq/leuchter.html; G. Rudolf, *„Kein Brief ins Gefängnis?"*, *Sleipnir* 1(2) (1995), není online. Kriminální vyšetřování proti mně v tomto případě, úřad státního zástupce obvodního soudu Berlín, ref. 81 Js 1385/95, bylo zahájeno 21. března 1996 podle článku 154 německých trestně procedurálních pravidel (StPO), protože očekávaný trest „by neměl být příliš vážný" v porovnání s tím, jaký se očekával od obvodního soudu Stuttgart v mém prvním „zločinu myšlení".

ky současné historie), Vrij Historisch Onderzoek, Berchem 1996 (zemský soud Weinheim, ref. 2 Ds 11 Js 5428/97).[484]

6. V roce 1997 nařídil zemský soud Böblingen zabavení a zničení knihy editované Rüdigerem Kammererem, Arminem Solmsem a napsané Germarem Rudolfem *Das Rudolf Gutachten*, Cromwell Press, Londýn 1993 (zemský soud Böblingen, ref. 9(8) Gs 228/97).[485]

7. V roce 1997 nařídil zemský soud Böblingen zabavení a zničení knihy formálně editované Herberte Verbekem, ale fakticky editované Germarem Rudolfem, který byl spoluautorem pod literárními jmény Ernst Gauss a Manfred Köhler, *Auschwitz: Nackte Fakten*, Vrij Historisch Onderzoek, Berchem 1996 (zemský soud Böblingen, ref. 9(8) Gs 228/97).[486] 8. dubna 1999 přidala Spolková zkušebna mládeži závadných publikací tuto knihu na seznam zakázané literatury (Bundesanzeiger No. 81, 30. duben 1999).

8. 2. prosince 1997 informovala Spolková zkušebna mládeži závadných publikací vydavatele žurnálu *Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung* (Čtvrtletník pro svobodný historický výzkum), formálně Herberta Verbekeho, ale fakticky Germara Rudolfa, že se chystá dát čísla 1 a 2 z roku 1997 na seznam zakázané literatury.[487]

9. 12. května 1998 Spolková zkušebna mládeži závadných publikací informovala formálně zodpovědné osoby z www.vho.org, Herberta Verbekeho, ale od léta 1998 formálně i Germara Rudolfa, že se chystá dát veškerý obsah tohoto webu na seznam zakázané literatury (Ref. No. BPjS, Pr. 273/98 UK/Schm).[488]

10. 25. srpna 1998 informovala kancelář státního žalobce v Mnichově vydavatele žurnálu *Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung* (Čtvrtletník pro svobodný historický výzkum), formálně Herberta Verbekeho, ale fakticky Germara Rudolfa, že proti nim bylo zahájeno trestní řízení kvůli článku vydaném v čísle 1/1998 týkající se hladiny podzemní vody v oblasti bývalého koncentračního tábora Osvětim-Birkenau (Staatsanwaltschaft Mnichov I, ref. 112 Js 11282/98)[489]

11. 12. ledna 1998 informuje Spolková zkušebna mládeži závadných publikací vydavatele žurnálu *Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung* (Čtvrtletník pro svobodný historický výzkum), formálně Herberta Verbekeho, ale

---

484 Online: www.vho.org/D/Kardinal; angl.: www.vho.org/GB/Books/cq
485 Online: www.vho.org/D/rga; angl.: brzo bude na www.vho.org/GB/Books/trr
486 Online: www.vho.org/D/anf; angl.: www.vho.org/GB/Books/anf
487 Online: www.vho.org/VffG/1997/1/1_97.html a www.vho.org/VffG/1997/2/2_97.html (německy).
488 Viz přepis dokumentu na www.vho.org/censor/BPjS_vho.html (německy).
489 Online: www.vho.org/VffG/1998/1/GaeRad1.html; angl.: www.vho.org/GB/ c/WW/GroundWater.html

fakticky Germara Rudolfa, že dává čísla tři a čtyři z roku 1997 na seznam zakázané literatury (Ref. No. 5490 (V)).[490]

12. 30. března 1999 nařizuje zemský soud v Mnichově zabavení a likvidaci čísla 2/1998 žurnálu *Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung* (Čtvrtletník pro svobodný historický výzkum) vydaného Germarem Rudolfem a informuje ho, že proti němu zahajuje trestní řízení.[491] Důvodem byly zejména dva články o koncentračním táboře Majdanek[492] a mikrovlnném odvšivovacím zařízení v koncentračním táboře Osvětim[493] (zemský soud Mnichov, ref. 812 Gs 16/98).

13. 5. ledna 2000 informuje Spolková zkušebna mládeži závadných publikací vydavatele knihy *KL Majdanek. Eine historische und technische Studie* (*Koncentrační tábor Majdanek. Historická a technická studie*), Germara Rudolfa, že tuto knihu zařazuje na seznam zakázané literatury (Ref. 5715(V), Bundesanzeiger No. 20, Jan. 29, 2000).[494]

14. 19. dubna 2000 policie z Badenska-Württembergska zabavila a zničila všechny dostupné výtisky knihy *Vorlesungen über Zeitgeschichte* (Přednášky o současné historii) napsané Germarem Rudolfem pod literárním jménem Ernst Gauss, jak nařídil zemský soud v Tübingenu (zemský soud Tübingen, ref. 4 Gs 312/2000).[495]

15. Kriminální vyšetřování doposud neznámé, ale pravděpodobné: J. Graf, C. Mattogno, *Das Konzentrationslager Stutthof und seine Funktion in der nationalsozialistischen Judenpolitik*, Castle Hill Publishers, Hastings 1999.[496]

16. Kriminální vyšetřování doposud neznámé, ale pravděpodobné: J. Graf, *Riese auf tönernen Füßen. Raul Hilberg und sein Standardwerk über den „Holocaust“*, Castle Hill Publishers, Hastings 1999.[497]

---

490 Online: www.vho.org/VffG/1997/3/3_97.html a www.vho.org/VffG/1997/4/4_97.html (německy).
491 Online: www.vho.org/VffG/1998/2/2_98.html (německy).
492 Revize později zabavené knihy na stejné téma, viz dále.
493 Hans Jürgen Nowak, *„Kurzwellen-Entlausungsanlagen in Auschwitz“*, Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung 2(2) (1998), str. 87-105; online: www.vho.org/VffG/1998/2/Nowak2.html; angl.: v E. Gauss (ed.), Dissecting the Holocaust,
Theses & Dissertations Press, Capshaw, AL, 2000, str. 331-324
(online: www.codoh.com/found/found.html).
494 Autoři Jürgen Graf, Carlo Mattogno, Castle Hill Publishers, Hastings 1998; online: www.vho.org/D/Majdanek; anglická verze bude brzo následovat.
495 Online: www.vho.org/D/vuez (pouze německy).
496 Online: www.vho.org/D/Stutthof/index.html
497 Online: www.vho.org/D/Riese/index.html

17. Kriminální vyšetřování doposud neznámé, ale pravděpodobné: *Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung* (Čtvrtletník pro svobodný historický výzkum), všechna vydání od 3/1998 (čtyři každý rok).[498]

18. Kriminální vyšetřování doposud neznámé, ale pravděpodobné: Ernst Gauss (ed.) (to jest Germar Rudolf), *Dissecting the Holocaust. The Growing Critique of 'Truth' and 'Memory'* (Rozbor holocaustu. Narůstající kritika „pravd" a „vzpomínek"), Theses & Dissertations Press, Capshaw 2000.[499]

19. V srpnu 2002 mě jeden zákazník uvědomil, že proti němu bylo zahájeno trestní řízení, protože si objednal deset kopií německé verze knihy *Das Rudolf Gutachten*, Castle Hill Publishers, Hastings 2001.[500] Distribuce této knihy je v Německu považovaná za zločin, takže proti mně kvůli ní musí být zahájeno trestní řízení.

20. Kriminální vyšetřování doposud neznámé, ale pravděpodobné: C. Mattogno, J. Graf, Treblinka. Durchgangslager oder Vernichtungslager? (Treblinka. Transit Camp or Extermination Camp?), Castle Hill Publishers, Hastings 2002.[501]

Každý z těchto zločinů, které jsou nesporně chráněny prvním dodatkem americké ústavy, může být v Německu potrestán až pěti lety vězení. Kdybych se vzdal německým úřadům, mohl bych klidně dostat 10 let za své uznávané vědecké spisy a internetový boj proti cenzuře, kterému jsem věnoval část svého webu www.who.org, kde nabízím veškerou literaturu zakázanou a zabavenou německými úřady, pokud nepodporuje pornografii nebo násilí.[502]

[498] Srov. online: www.vho.org/VffG/index.html

[499] Hans Jürgen Nowak, *„Kurzwellen-Entlausungsanlagen in Auschwitz"*, Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung 2(2) (1998), str. 87-105; online: www.vho.org/VffG/1998/2/Nowak2.html; angl.: v E. Gauss (ed.), Dissecting the Holocaust,
Theses & Dissertations Press, Capshaw, AL, 2000, str. 331-324 (online: www.codoh.com/found/found.html).

[500] Online: www.vho.org/D/rga2/index.html

[501] Online: www.vho.org/D/Treblinka/index.html

[502] Viz online: www.vho.org/censor

10.4. Média a případ Germara Rudolfa

Věc horlivosti[503]

Když poslal Germar Rudolf na jaře 1992 první koncept „Znaleckého posudku o utváření a zjistitelnosti sloučenin kyanidů v ‚plynových komorách' v Osvětimi" úzkému okruhu příjemců ve vědě a politice, odpovědělo se zájmem několik historiků. Média si však existence posudku vůbec nevšímala. Až na jaře 1993, kdy generálmajor ve výslužbě Otto Ernst Remer použil pozdější koncept posudku s peprnou politickou předmluvou a poslal nějakých 1 000 nebo 2 000 kopií médiím, státním zástupcům, politikům a vědcům, se určité kruhy establishmentu o existenci této zprávy dozvěděly.

Tisk mlčel, s výjimkou dvou krátkých článků, které se objevily 8./9. a 13. května 1993 v článku *Wiesbadener Kurier* o rozpacích, které odborný posudek způsobil v Institutu Fresenius, kde si Germar Rudolf nechal vypracovat chemickou analýzu a oznámení v *Märkische Allgemeinen* ze 14. května 1993, že jistý profesor L. Bisky podal žalobu. Nakonec na jaře 1994, kdy se pracovní soud zabýval sporem mezi Rudolfem a jeho bývalým zaměstnavatelem Max-Planck Institutem pro výzkum pevného skupenství ve Stuttgartu, který skončil kompromisem, vydala *dpa* (Německá tisková agentura) zprávu, která se objevila v mnoha novinách a dokonce i v rádiu. To podnítilo ARD (německou veřejnou stanici) k odvysílání televizního programu *Zpráva*, který zahájil hon na čarodějnice.

V regionálním tisku kolem Stuttgartu, kde Rudolf tou dobou pobýval, se objevovaly reportáže, že domovní prohlídky nařídil bezpečnostní odbor kriminální policie Badenska-Württembergska[504] (30. září 1993[505], 18. srpen 1994[506] a 27. březen 1995[507]). Přesto byly titulky občas legrační. Například v *Böblinger Boten* se 29. března 1995 objevil titulek „*Nacistické skladiště knih v Steinenbronnu*". Ve skutečnosti nebyli v Rudolfově domě ani nacisti, ani nacistické materiály, ani skladiště knih.

---

[503] Objevilo se v *Staatsbriefe* 2-3/1996, Verlag Castel del Monte, Postfach 14 06 28, 80456 Münich, str. 23-30.

[504] Nezasvěcený čtenář si nemusí být vědom, že v Německu existuje oddělení kriminální policie, nazývané státní bezpečnostní odbor, které stíhá politicky motivované zločiny. Toto oddělení, zdaleka největší ze všech kriminálních úřadů, je rozděleno na oblasti pravicového extremismu, levicového extremismu a politických zločinů ovlivňovaných zahraničím. Ti, kdo jsou zaměstnáni v jednom oddělení, mají tendenci zastávat politické názory nepřátelské jejich cílové skupině. Například ti v pravicově extremistickém oddělení jsou levicové, antifašistické orientace. Navíc je v německém federálním soudu obsažena státní bezpečnostní komora, jejíž prací je trestat politicky motivované zločiny. Žalobci pracující v těchto soudech jsou pro jednání s takovými zločiny politicky školeni.

[505] Tato domovní prohlídka se týkala komentované verze mého znaleckého posudku, distribuovaného Remerem.

[506] Tato domovní prohlídka proběhla kvůli podezření z účasti na výrobě a distribuci bulletinů Remer Depesche and Deutschland Report. (Viz http://www.nationaljournal.org)

[507] Tato domovní prohlídka se týkala revizionistické sbírky, kterou jsem vydal pod pseudonymem Ernst Gauss, *Grundlagen zur Zeitgeschichte*. Viz pozn. 42; angl.: Dissecting the Holocaust, viz pozn. 22.

Autorizovaná verze znaleckého posudku byla zveřejněna ve Velké Británii v létě 1993 pod názvem *Das Rudolf Gutachten* a od té doby byla distribuována a prodávána v Německu.[508] Mediální ohlas ohledně této verze nebyl žádný.

Média prokázala zvýšený zájem, když mě 17. státní bezpečnostní komora stuttgartského obvodního soudu začala vyšetřovat kvůli podezření z přípravy a účasti na Remerově komentované verzi mého posudku. Ale nezajímala se o znalecký posudek ani o mne, jen o to, jestli je možné *„potrestat pravičáky"* z důvodu veřejného ponaučení.

Soudní proces nebyl zaměřen na obsah mého znaleckého posudku, pouze na Remerův politický komentář a mé (údajné) politické názory. Stalo se to navzdory tomu, že stíhání za politické názory je podle německé ústavy zakázáno (srov. článek 3.3. německého základního zákona). Oni mají silnou tendenci přejít k demonstrativním procesům a přesně to se stalo v tomto případě.

Později se několik mediálních zpráv zveřejněných během humbuku kolem Rudolfa a jeho znaleckého posudku pokusilo kriticky zhodnotit, jak pravdivá – nebo spíše jak falešná – tato zpráva byla.

28. března 1994 vydal Max-Planck-Gesellschaft (MPG, M.-P.-Corporation), zastřešující organizace zhruba 200 Max-Planck Institutů po celém Německu a Rakousku – na jednom z nich jsem studoval – k mému odbornému posudku tiskové prohlášení. Vydali zprávu o opatřeních mého bývalého zaměstnavatele, Max-Planck Institutu pro výzkum pevného skupenství ve Stuttgartu proti mně. MPG objasnil, že pokud jde o obecně známou skutečnost holocaustu, souhlasí s německým federální ústavním soudem a do diskuse vyvolané mým odborným posudkem se nezaplétá.

Odborný názor *dpa* – úplně smyšlený

Tisková zpráva *dpa* tiskového úřadu Stuttgart, která se druhého dne objevila téměř ve všech německých novinách a v rádiu, obsahovala následující pasáž:[509]

„*Podle jejich mluvčího nemá společnost Max-Planck-Gesellschaft žádný důkaz, že vzorky skutečně pochází z Osvětimi. I kdyby odtamtud v souladu se znaleckým posudkem pocházely, není divu, že v nich nebyly nalezeny žádné stopy po kyanovodíku, protože kyanidové sloučeniny se rychle rozpadají. V zemi to trvá šest až osm týdnů a v hornině můžou být uchovány jen při ‚absolutní konzervaci, za naprostého vyloučení přístupu kyslíku a bakterií‘.*"

Samozřejmě že společnost Max-Planck Gesellschaft neměla žádný důkaz o původu vzorků, protože se mě na něj neptali a já jsem neměl žádný důvod o tom mluvit, aniž bych byl dotazován. To však není nic jiného než neobratné odvracení pozornosti od hlavní otázky. A mimochodem: pokud je to pro někoho důležité, nic mu nebrání ověřit si závěry mého znaleckého posudku a výsledky testů ostatních, o kterých se mluví v kapitole 8.

---

[508] R. Kammerer, A. Solms (ed.), viz pozn. 42.

[509] Deníky, jako například *Süddeutsche Zeitung, Stuttgarter Zeitung, Südwestpresse-Verbund* (29. březen 1994), *taz, Frankfurter Rundschau* (30. březen 1994).

Na dotaz ohledně údajného odborného dobrozdání k nestabilitě kyanidových směsí se Albert Meinecke, člověk z *dpa* zodpovědný za oznámení, nejprve odvolával na tiskové prohlášení z MPG.[510] Poté, co bylo Meineckemu ukázáno toto prohlášení, neobsahující žádný komentář k obsahu znaleckého posudku ani ke stabilitě nebo přítomnosti kyanidových směsí,[511] učinil v závislosti na volajícím a času hovoru několik různých prohlášení:

a. Neměl zdroj odborného prohlášení po ruce[512] [513]
b. Nevěděl, kdo byl za vytištění prohlášení zodpovědný[514]
c. Člověk zodpovědný za prohlášení byl mimo kancelář[515]
d. Člověk zodpovědný za prohlášení byl možná na dovolené[516]
e. Protože Meinecke řekl b) i c) během jednoho rozhovoru, byl konfrontován se skutečností, že popřel sám sebe a určitě velmi dobře ví, kdo je za to zodpovědný, když dokázal říct, že není v kanceláři. Když byl tázán, jestli jeho tiskové prohlášení nebyla jen hromada hnoje, odpověděl, že nikdo není bez chyby.[517]
f. Mohl by zavolat Rudolfovi, kdyby se dozvěděl víc o tom, kdo byl zodpovědný a jaký to byl zdroj.[518] Do ledna 2003 se tak ještě nestalo.

Spojení mezi MPG a nejmenovaným odborným prohlášením vytvořeným *dpa* vyvolávalo ve čtenáři pocit, že se jedná o prohlášení MPG. 12. dubna 1994 bylo faxem upřesněno, že to tak nebylo a tvrzení *dpa* byl omyl.

Po 14 dnech mlčení, 14. dubna 1994, mi šéfredaktor *dpa* v Hamburku, D. Ebeling, mluvící jménem agentury, faxem oznámil, že nejmenovaný odborník zůstane kvůli ochraně soukromí v anonymitě. O dva dny později A. Meinecke v nepodepsaném faxu popřel mé obvinění z falšování[519] a odvolával se na šéfredaktora v Hamburku.

Technický problém

Prohlášení *dpa* mimo jiné obsahovalo:

„*I kdyby* (vzorky) *odtud* (z Osvětimi) *byly, jak udává znalecký posudek, není divu, že v nich nebyly nalezeny žádné stopy po kyanovodíku, protože kyanidové sloučeniny se rychle rozpadají.*“

Pisatel těchto řádků evidentně nezná rozdíl mezi kyanovodíkem a kyanidovými sloučeninami. Pokud chtěl zahrnout kyanidové sloučeniny pod kyanovo-

[510] Telefonát K. Philippa, Frankfurt/Main, 30. březen 1994.
[511] Deníky, jako například *Süddeutsche Zeitung, Stuttgarter Zeitung, Südwestpresse-Verbund* (29. březen 1994), *taz, Frankfurter Rundschau* (30. březen 1994).
[512] Viz pozn. 511.
[513] Telefonát G. Rudolfa, Jettingen, 30. březen 1994.
[514] Viz pozn 510.
[515] Viz pozn 510.
[516] Viz pozn 510.
[517] Viz pozn 510.
[518] Viz pozn 510.
[519] Tiskové prohlášení, G. Rudolf, 8. duben 1994.

dík, aby usnadnil laikům pochopení, pak je to jasné: tato věta a následující debata o stabilitě kyanidových směsí je to jediné, co má vzhledem k Rudolfově zprávě smysl. Samotná otázka stability kyanovodíku, jak byla předložena v Ebelingově faxu pro mě, nemá žádný význam[520] – otázka se zbytečně odklání od tématu.

Údajné prohlášení neznámého odborníka tvrdí, že se kyanidové směsi rychle rozpadají. Takové tvrzení je a vždy bude neudržitelné a každý odborník se za něj musí stydět. Pro důkaz se čtenář může jednoduše vrátit ke kapitole 5.6. této knihy, zvláště ke kapitole 5.6.4. (str. 124).

Ebelingův výrok, že se stabilní směsi mohou tvořit, ale nutně se tvořit nemusí[521], nepotřebuje žádné schválení od autorit, protože každá kyselina na světě vytváří stabilní i nestabilní směsi a je to tak triviální jako amen v kostele.

V prohlášení *dpa* se uvádí, že kyanidové směsi vydrží jen *„za stavu absolutní konzervace"*, s čímž ale kontrastuje fakt, že ve zdivu z odhmyzovacích komor v Osvětimi podrobně zkoumaném v posudku vytvořil kyanovodík extrémně trvanlivé kyanidové směsi pruské modři. Viz. výše uvedené argumenty, které to dokazují.

Nekorektní je proto nejen tvrzení tiskové zprávy *dpa*, že toto prohlášení pochází od odborníka, ale i obsah tohoto prohlášení je naprosto neudržitelný. Žádný odborník by takové nesmyslně absurdní prohlášení nepodepsal. Není těžké si domyslet, proč osoba zodpovědná za tuto zprávu nechtěla být jmenována, jak řekl Ebeling.

Zobrazení *Zprávy*: Podněcování k nenávisti

Jeden z hlavních honů na čarodějnice zahájilo levicové vysílání *Zprávy* veřejné televizní stanice ARD 11. dubna 1994. V tomto pořadu Stefana Rockera byli všichni od konzervativců až po neonacisty, včetně Germara Rudolfa, hozeni do jednoho pytle. Tento typ nediferencovaného zpravodajství může u určité části německého obyvatelstva vytvářet pogromové nálady vůči všemu, co je nebo by mohlo být pravicové. Ve *Zprávě* byla ukázána synagoga v Lübecku, na kterou byl několik měsíců předtím proveden útok zápalnou bombou a vše doprovázel komentář, že pokud bude Osvětim popřena, znovu budou hořet synagogy. Na dalším záběru byl Germar Rudolf při cestě k pracovnímu soudu ve Stuttgartu. Tak byl z pana Rudolfa papírově udělán jakýsi spolupachatel žhářství v Lübecku. To ještě umocnil výběr slov komentátora, který zmínil název známé hry *Biedermann und die Brandstifter* (Poctivec a žhář).[522]

Jestliže toto není zločinné štvaní diváků německé televize proti Germaru Rudolfovi, co tedy? Samozřejmě že zprávy tohoto typu jsou plné obrázků koncentračních táborů, deportovaných Židů a hromad mrtvol, aby byla ukázána směšnost údajně popíračských vyjádření Germara Rudolfa. To jsou metody levicového pořadu *Zpráva*.

---

520 Odpověď D. Ebelinga na početné dotazy do kanceláře *dpa*, 13. duben 1994.

521 Viz pozn. 519.

522 Ve zmíněné knize Maxe Frische hrál pan Biedermann opačnou roli typického zločince, byl obětí zločinu (a své vlastní důvěřivosti). Ale tento fakt nebyl divákovi zřejmý.

Ale který divák mohl vědět, že Rudolf nejenom nepopíral, ale naopak odsuzoval časté bezpráví, ke kterému v té době *docházelo*?[523] A kdo by si všiml, že tyto obrázky neprokazují nic jiného, než že tisíce lidí v koncentračních táborech zemřely na nemoci a podvýživu? Kdo by si všiml, že žádný televizní program nikdy neukázal film nebo obrázek „plynových komor" buď v provozu nebo připravených k provozu – jediný bod, ve kterém má Germar Rudolf odlišný pohled než mediální pořady jako *Zpráva*?

Zpráva vychrlila do světa podvody a lži. Jeden z těch, kdo se na nich podíleli, byla *Franziska Hundseder* v knize *Rechte machen Kasse* (Pravičáci plní pokladnu) a budu o tom mluvit v další části. Zde se budu zabývat ještě dalšími věcmi:[524]

V dodatku jeho znaleckého posudku pod záhlavím *Danksagung* (poděkování) Rudolf poděkoval mnoha osobám a institucím, které mu pomohly se sběrem dat a zdrojů, se sběrem a analýzou vzorků nebo nějak pomohly při tvorbě zprávy. Byly mezi nimi firmy DEGUSSA AG a Institut Fresenius, protože první dodala důležitá technická data ohledně stability pruské modři a druhý analyzoval většinu vzorků za Rudolfovy přítomnosti a zpočátku s jeho pomocí. Taková poděkování jsou ve vědeckých publikacích slušností.

Zpráva ve svém komentáři Rudolfovi vyčetla, že použil jména známých institutů a firem, aby dodal svému posudku zdání kvalifikovanosti. S přihlédnutím k faktům je tato výtka zlovolná a směšná. I další tvrzení *Zprávy*, že byl Rudolf kvůli zneužití těchto známých jmen obžalován z podvodu, je ryzí výmysl. Až dodnes, do ledna 2003, žádná žaloba od osob nebo institucí přímo či nepřímo spojených s tvorbou posudku nepřišla. Obvinění *Zprávy* byla špína.

Stefan Rocker se také podílel na *ARD-Tagesthemen* zpravodajském vysílání 6. června 1996 o nařízení zemského soudu v Tübingenu spálit knihu *Grundlagen zur Zeitgeschichte*[525] vydanou Germarem Rudolfem. Psaná verze tohoto díla se objevila v FAZ (*Frankfurter Allgemeine Zeitung*) 10. června 1996, str. 14. Začínalo následující pasáží:

„Poctivec a žhář: Diplomovaný chemik, German[526] *Rudolf, 31 let, byl před rokem stuttgartských obvodním soudem odsouzen ke 14 měsícům vězení za podněcování k rasové nenávisti a popírání holocaustu."*

Rudolf byl také obviněn z vydání *„pseudovědecké"* a *„námezdní práce"* nazvané *Grundlagen zur Zeitgeschichte*, kterou sám sebe usvědčil jako nenapravitelného pravicového extremistu. Bylo zde řečeno, že opustil zemi a hledala ho policie. Skutečnost, že 100 akademiků umístilo během procesu[527] požadujícího spálení knihy ve *Frankfurter Allgemeine Zeitung* reklamu kritizující cenzuru a pošlapávání občanských práv německými soudy, byla v tomto komentáři označena za *„frontál-*

---

[523] Srov. E. Gauss (ed.), Dissecting the Holocaust, viz pozn. 22, str. 31-34.
[524] Podrobná debata je v: W. Schlesiger, *Der Fall Rudolf*, viz pozn. 73; zde Rudolf odmítá, že se skryl pod pseudonymem Ernst Gauss. Přiznal to před obvodním soudem Stuttgart, ref. 17 KLs 83/94.
[525] Srov. kapitolu 10.3.1. tohoto vydání.
[526] Mělo být: Germar. Chyba v originálu.
[527] Srov. *„O skutečných a falešných vjemech"* (www.vho.org/GB/Books/cq/percept.html).

ní útok na německý justiční systém". Autoři tohoto díla hodili každého, kdo byl politicky napravo od středu, do jednoho velkého hnědého pytle.

Překrucování faktů

Uprostřed května 1995 vysílala levicová TV politická show *Panorama* (opět na veřejné stanici ARD) zprávu o tom, že se několik středně velkých obchodů stalo známými podporovateli pravicových kruhů.[528] Šlo o televizní prezentaci knihy *Rechte machen Kasse*[529] (Pravičáci plní pokladnu) napsané novinářkou, která produkovala vysílání, Franziskou Hundseder. Autorka v knize dvakrát rozebírá Germara Rudolfa a jeho znalecký posudek. V obou případech se dopouští mnoha omylů a lží.

Například se odkazuje na smyšlenou tiskovou zprávu *dpa* o údajné nestabilitě kyanidových sloučenin. Paní Hundseder uzavírá:

„Proto tyto takzvané znalecké posudky pánů Rudolfa a Fredericka A. Leuchtera, které ve zdech krematorií 1 a 2 Osvětimi-Birkenau nenalezly žádné stopy kyanidu, nedokazují nic jiného než metody, jakými pravicoví extremisté provádějí historický výzkum."

Ačkoliv byla na falešnost zprávy *dpa*, ze které vycházela, písemně upozorněna, paní Hundseder svůj postoj nikdy nezměnila. Totéž platí pro pasáž na straně 212 její knihy, kde tvrdí, že jsem se pokoušel shromáždit několik desítek tisíc marek, abych mohl koupit kopie úmrtních knih z osvětimského tábora. Vyvolává dojem, že jsem se snažil získat peníze. To ale není pravda. Dopis, který cituje, byl překroucen autory již výše uvedené *Zprávy*, kteří museli jeho kopii nezákonně získat ze soudního spisu. Avšak když si přečtete dopis celý, vychází najevo, že jsem nechtěl žádné peníze. Jen jsem se ptal několika osobností, zda by nedarovaly peníze třetí osobě, se kterou jsem já sám neměl nic společného.

Verdikt – předem rozhodnutá záležitost

Když na konci listopadu 1994 zahájila státní bezpečnostní komora obvodního soudu Stuttgart proces proti Germaru Rudolfovi, bylo zde několik jedinců z médií, kteří se vyznačovali trapnou neznalostí obsahu procesu. Příčinou je zřejmě to, že žádný novinář nepokládal za nutné požádat kohokoliv spojeného s procesem o informace. Tak se opětovně stávalo, že jednotlivá témata byla překroucena nebo nepochopena. Člověk by možná novinářům v jejich zkreslování faktů nepřipisoval úmysl, kdyby ovšem nebyla vždy naprosto negativní pro Rudolfa.

---

[528] Srov. *Die Welt*, 15. květen 1995: *„Unterstützen Unternehmer die rechtsextremen Szene?"* (Podporují obchody pravicově extremistickou scénu?). Následkem tohoto vysílání byl zaměstnavatel Germara Rudolfa vystaven takovému tlaku zákazníků, dodavatelů, konkurence a zaměstnanců, že Rudolfovi ukončil pracovní smlouvu.

[529] Knaur, Münich, květen 1995.

Zaujatost *Süddeutscher Rundfunk, SDR*, další veřejné rozhlasové stanice (téměř všechny německé veřejné rozhlasové stanice jsou levicově orientované) ji přiměla předložit jedinou stranu příběhu, totiž vyšetřujícího policisty.

Jeho výpověď zřejmě nebyla pro *SDR* dost kritická, proto si celý příběh vymysleli. *SDR* vybrala jediná dvě prohlášení z několika set stránek korespondence, ve kterých se Rudolf negativně zmínil o dvou židovských osobnostech, která policejní úředník citoval. *SDR* pak lživě tvrdila, že policista charakterizoval zbytek mé korespondence jako *„to nejhnusnější pobuřování a pomlouvání"*. *SDR* policejnímu úředníkovi připsala také to, že ho Rudolf vyrozuměl o tom, že chtěl *„přepsat historii Německa od roku 1871, bez holocaustu a druhé světové války"*, což vzhledem k absurdnosti celé věci zavdává příčinu k pochybnostem o duševním zdraví dotyčných novinářů. A po předložení silných důkazů ze strany obhajoby během příštích měsíců byla *SDR* samozřejmě zticha.[530]

Kromě několika výjimek zachovávala média až do konce procesu mlčení. Z chování přítomných novinářů bylo vidět, že nehledali skutečný příběh, ale oběť pro *Zeitgeist*: až na jednoho z nich, nováčka z rádia *Südwestfunk*, pátrali po informacích jen u žalobců a soudců.

Stuttgarter Zeitung (StZ) je jasným příkladem tendenčního zpravodajství. Protože v několika tisících stránek Rudolfovy korespondence zabavené při domovní prohlídce v září 1993 a 27. ledna 1995 nenalezli dostatek usvědčujících materiálů, *StZ* vykouzlil *„spisy v rukou obžaloby s nesporně (...) xenofobním obsahem."* Jenže během celého soudu se o xenofobii ani rasismu nikdy nemluvilo, protože pro to neexistovaly žádné podklady. A nakonec televizní stanice *Landesschau of Südwest 3* změnila 27. prosince 1994 konzervativního křesťana Rudolfa v neonacistu: soud proti Rudolfovi byl vylíčen jako další případ neonacisty před stuttgartským obvodním soudem následující po procesu se skutečnými nacionálními socialisty, který se konal před stejným soudem krátce předtím.[531]

To, že rozsudek byl dán už předem, bylo stále znatelnější s narůstající otázkou, jak těžké může být Rudolfa odsoudit, pokud není úkolem soudu určit pravdu, ale odsoudit ho, ať už zločin spáchán byl nebo nebyl.

Reportáž v tomto duchu přinesl 10. května 1995, když už se proces blížil k závěru, *Böblinger Kreiszeitung*. Zde, na straně 13 pod titulkem *„Rozsudek před letnicemi"*, stálo:

> *„On* (předseda senátu) *věří, že státní zástupkyně ukončí případ při příštím přelíčení 18. května tohoto roku a že rozsudek proti chemikovi bude vynesen ještě před letnicemi, pokud se nestane něco nepředvídatelného."*

Jak je možné, že podle této zprávy z tisku předseda senátu oznamuje ještě před skončením soudu (ten skončil 23. června 1995), že konečný verdikt *bude v neprospěch* obžalovaného? To musí logicky znamenat, že rozsudek byl dán předem. Logické by bylo, že rozsudek padne během procesu. Jestliže novinář

---

[530] *Süddeutscher Rundfunk*, ve všech čtyřech odpoledních rádiových programech, 25. listopadu 1994.

[531] Videozáznam tohoto programu, distribuovaný *Süddeutscher Rundfunk*, byl označen titulkem „Neo-Nazi".

vyložil slova předsedy senátu správně, pak tato slova poukazují na zaujatost soudce; v opačném případě na zaujatost novináře.

Stojí za povšimnutí, jaký důraz kladla média na procesní materiály obžaloby a jak odporovala materiálům obhajoby. 13. června 1995 vyložil *StZ* argumenty státního zástupce v detailním 3 sloupcovém příběhu na straně 2, zatímco obhajoba dostala prostor příštího dne v malém jednosloupkovém vyjádření, které pouze shrnovalo průběh soudu, žádné argumenty obžalovaného.

Ale čestně bych měl dodat, že po vynesení rozsudku přišel 24. června 1995 Sonnhild Maier, novinář z *StZ*, který některé argumenty obhajoby zmínil:

„Soud rozhodnul, že znalecký posudek a předmluva jsou jedna práce a pohlíží se na ně jako na ‚společné dílo' Rudolfa a Remera.

To je věc, kterou obžalovaný chemik naprosto odmítá. Je to praktikující katolík, věří v politický řád spolkové republiky a nikdy by se nespolčil s Remerem, kterého považuje za ‚žijící politickou fosilii'. Chemikovy slovy: ‚Nebyl bych tak hloupý, abych sám sebe zničil v poslední fázi mého doktorského plánu.'[532] *V té době připravoval svou disertační práci v Max-Planck Institutu ve Stuttgartu. Když se jeho odborný posudek stal veřejně známým, přišel o práci."*

Ve 3 sloupcovém příběhu 14. června 1995 *Stuttgarter Nachrichten* celý případ shrnul. Předložil tvrzení obhajoby odpovídající jednotlivým bodům obžaloby, ale ani jeden argument podporující tato tvrzení. Místo toho byly argumenty obhajoby povrchně vyvráceny novinářem *Frankem Schwaiboldem*, který používal poněkud chybné protiargumenty.

Proti tvrzení obžaloby, že Rudolf odhalil sám sebe jako politicky motivovaného zločince svou prací pod pseudonymem Ernst Gauss, a proto si nezaslouží podmínku, obhajoba namítala, že zde Gaussův případ nemůže být aplikován. Čtenáři zůstalo skryto, že podle zákona nemůže být obžalovaný znevýhodněn na základě procesu, který dokonce ještě ani nezačal. V odpovědi na protiargument obhajoby, že Rudolf s Remerem nespolupracoval, novinář Frank Schwaibold lživě tvrdil, že se Rudolf třikrát sešel a mluvil s Remerem. Pravda je, že se Rudolf s Remerem sešli jen náhodou v době, kdy Rudolf pracoval pro Remerova obhájce jako soudní znalec. Během tohoto náhodného setkání mezi nimi neproběhla žádná konverzace, což potvrdil i soud.[533]

Proti tvrzení obhajoby, že obžalovaný není neonacista, citoval novinář dopis nesmyslně vytržený z kontextu, ve kterém Rudolf *„mluví v souvislosti s Ignatzem Bubisem o ‚židovské republice Německo'"*. Rudolf v tomto dopise[534] kritizoval návrh z jara 1993, aby byl Ignatz Bubis zvolen za německého prezidenta. Vzhledem k tomu, že Bubis v té době neměl skoro žádné politické zkušenosti a měl kriminální minulost, Rudolf komentoval tento návrh tak, že odráží

[532] Kvůli Remerově komentované verzi odmítla univerzita ve Stuttgartu udělit Rudolfovi rigorosum, závěrečnou zkoušku pro titul PhD.

[533] Důvěrný dopis G. Rudolfa H. Herrmannovi, 20. prosinec 1992, počítačový datový soubor 2, arch 222, v záznamech obvodního soudu Stuttgart ref. 17 KLs 83/94, předloženo 6. prosince 1994.

[534] Dopis K. Philippovi z 1. března 1993, vyšetřovací spis 1, arch 351, v záznamech obvodního soudu Stuttgart ref. 17 KLs 83/94, předloženo 17. prosince 1994.

jeho nesmírný význam jako vůdce snižující se menšiny v německém státě (Ignatz Bubis byl tehdy hlavou *Zentralrat der Juden in Deutschland* – Ústřední rady Židů v Německu). Proto Rudolf napsal, že by bylo vhodné přejmenovat název německé republiky a použil tuto menšinu jako předponu: *Judenrepublik Deutschland* (Židovská republika Německo).[535] Židovský svědek Horst Lummert, který svědčil ve prospěch Germara Rudolfa, před soudem 9. ledna 1995 potvrdil, že tato úvaha byla oprávněná.[536]

Tato fakta jsou daná a *Frankovi Schwaiboldovi* zbývá vysvětlit, ve kterých Rudolfových poznámkách je skrytý neonacismus.

Mediální poprava

Přirozeně že po vynesení rozsudku, kterým byl Germar Rudolf odsouzen ke 14 měsícům odnětí svobody nepodmíněně, ho mohla média snadno vláčet bahnem. První byla *Süddeutscher Rundfunk* a následoval *Zeitgeist*, který, aniž by byl podpořen rozhodnutím soudu nebo jiným důkazem, označil Rudolfa za *„neonacistu"*. Také se pokusil zesměšnit jeho znalecký posudek vzkříšením zprávy *dpa* z předešlého roku. *SDR 3* jednoduše prohlásila, že kvalifikovaní chemici si jsou vědomi, že se kyanidové sloučeniny v kamenech během několika týdnů rozpadají.[537]

Program *Landesschau* na regionální televizní stanici *Südwest 3* předložil komentář podobný těm z *SDR 3*, ale svými pomluvami a překrucováním překonal i článek ze *Stuttgarter Nachrichten* z předchozího týdne. Tento článek ze 14. června 1995 měl název *„Jenom oběť otce čísel neonacismu?"*. Pod slovem *„neonacismu"* byl obrázek obžalovaného. Tento titulek vyvolal otázku, zda byl Rudolf obětí Remera, který byl identifikován jako *„otec čísel neonacismu"*.

Na filmové kopii tohoto článku ohnul *Südwestfunk* list tak, aby byla pod fotkou Rudolfa vidět jen slova *„otec čísel neonacismu"*. Divák nevyhnutelně získal dojem, že tato odsuzující věta byla soudním rozhodnutím a Rudolf tak zaujal roli otce neonacismu. Těžko si představit, že by mediální zkreslení mohlo být ještě horší.

Mnohá média považovala rozsudek nad Rudolfem za nedostatečný, jak můžeme vidět na několika příkladech. *Böblinger Bote* 24. června 1995 napsal, že by Rudolf mohl být spojován s nacionálně socialistickou doktrínou. Tento výmysl je tak absurdní a vzdálený realitě, že se jím soud nikdy nezabýval a ani nebyl zmíněn v mluveném slovu, které je základem pro písemný rozsudek. Bohužel to

---

[535] Odpověď G. Rudolfa na obvinění, květen 1994, uvedená před obvodním soudem Stuttgart, ref. 17 KLs 83/94, 17. března 1995 za zavřenými dveřmi, v záznamech.

[536] H. Lummert si myslí, že by mohl být zaveden nový význam zkratky BRD: „Bubisrepublik Deutschland" (Bubisova republika Německo). Zhruba 30 svědků dosvědčilo, že G. Rudolfa nikdy neslyšeli pronést antisemitskou poznámku, a že proti jejich používání dokonce protestoval. Žádné opačné svědectví neexistovalo. Média rovněž ignorovala Rudolfovu řeč v akademickém spolku studentů, kteří byli zjevně pro-židovští. 9. května 1995 si soud ověřil, že se tato řeč konala.

[537] *SDR 3*, 23. červen 1995, 13:30 hodin.

soudu nezabránilo ve vložení tohoto nepodloženého tvrzení do psaného verdiktu pro rozsudek.[538]

Ve stejný den, navzdory Rudolfově osobní žádosti, mu Frank Schwaibold ze *Stuttgarter Nachrichten* vůbec nepomohl, ale opět špatně interpretoval kontakty mezi ním a Remerem, když napsal, že *„měl s Remerem prokazatelně tři osobní kontakty"*, zatímco slovo *„osobní"* ve vztahu mezi nimi nikdy neexistovalo.

24. června 1995 předčil *Süddeutsche Zeitung* v manipulaci se zprávami sám sebe. Napsal, že Rudolf byl krátkodobě členem pravicově extremistické Republikánské strany. Ve skutečnosti byl jejím členem v době, kdy ještě nebyla považována za *„pravicově extremistickou"* a kontakty s ní udržovali dokonce i členové polokonzervativních Křesťanských demokratů (CDU/CSU). Ať mají média a německá tajná služba jakýkoliv názor, podle Úřadu pro ochranu ústavy (*Verfassungsschutz*) nemůže být Rudolfovo opuštění strany v létě 1991 bráno jako kritérium pro hodnocení jeho politických názorů. Navíc nebyl souzen pro své politické přesvědčení, které podle článku 3, paragraf 3 německého základního zákona nemůže být nikdy důvodem k omezení práv. A konečně je šílené pokoušet se spojovat vlastenecko-konzervativní názory Republikánů s nacionálně socialistickými názory Remera, což bylo zjevným záměrem *Süddeutsche Zeitung*.

Süddeutsche Zeitung byl také jediným z větších německých deníků, který opět přiběhl s bajkou o údajně dávno vyvráceném Rudolfově znaleckém posudku, založenou na zprávě *dpa*:

„Podle informací kvalifikovaných chemiků se kyanidové sloučeniny díky vlivům počasí rozpadnou během několika měsíců a nejsou již zjistitelné."

Toto ustavičné lhaní vyvolává v neznalém čtenáři dojem, že je Rudolfův znalecký posudek po technické stránce námezdná práce neschopného chemika. 23. listopadu 1994, na začátku procesu, šířil *Böblinger Bote* tentýž nesmysl:

„Podle znaleckého vyjádření nemůžou být po 50 letech nalezeny žádné stopy kyanidu, protože se rychle rozpadá."

Ve své zprávě z roku 1997, na str. 64, měl dokonce i bavorský Úřad pro ochranu ústavy (*Bayerisches Amt für Verfassungsschutz*) odvahu prohlásit, že je to nesmysl.

Vzhledem k údajně prokázané pseudovědeckosti Rudolfova znaleckého posudku se noviny slovům *„znalecký posudek"* vyhýbaly, nebo je tiskly v uvozovkách. Také ho charakterizovaly jako *„námezdní práci"* (*StZ*, 23. listopad 1994). Přesto právě tohoto data, 23. listopadu 1994, soud uznal, že se nepovažuje za kompetentní rozhodnout, nakolik znalecký posudek splňuje vědecká kritéria. Tak se vyhnul otázce vědeckých důkazů a připsal Rudolfovi předmluvu i doslov napsaný v Remerově verzi jeho přítelem a na tomto základě Rudolfa odsoudil.

---

[538] Rozsudek obvodního soudu Stuttgart, ref. 17 KLs 83/94, str. 15, 156ff. Soud použil jako důkaz nepublikované spisy obžalovaného. V nich Rudolf komentoval, proč by uznání revizionistických argumentů mohlo Židům vadit. Záznamy obvodního soudu Stuttgart, ref. 17 KLs 83/94, počítačový datový soubor 3, předloženo 26. ledna 1995. Kde se v těchto spekulativních poznámkách skrývá rasismus, je nejasné.

V širších souvislostech komentoval odbornou správnost Rudolfova znaleckého posudku Hans Westra, šéf nadace Anny Frankové v Nizozemí. Nadace Anny Frankové je jednou z celosvětově nejznámějších institucí zabývajících se odkrýváním a dokumentací důkazů o holocaustu. Na otázku novináře, zda jsou vědecké závěry Rudolfova znaleckého posudku správné, Hans Westra odpověděl:[539]

„Ty vědecké rozbory jsou perfektní. Co nikdo nemůže určit je to, jak se k nim Rudolf dostal, jak získal vzorky.“

Samozřejmě, že pan Westra nemohl nevrhnout pochybnosti na autentičnost vzorků, protože se zdá, že tradiční badatelé nejsou schopni v argumentech Rudolfova znaleckého posudku najít žádná jiná zadní vrátka.

Zprávy pro veřejnou výstrahu

Den vynesení rozsudku v případu Germara Rudolfa byl možná jediný, kdy o něm informovala média mimo místní region. Jak je uvedeno výše, *Süddeutsche Zeitung* věnovaly rozsudku velký prostor.

23. června 1995 cítila i celostátní zpravodajská show *Heute* na ZDF (německá veřejnoprávní televize 2) potřebu udělat reportáž o diplomovaném chemikovi Germaru Rudolfovi, který byl odsouzen na 14 měsíců nepodmíněně za svůj znalecký posudek o plynových komorách v Osvětimi. Protože média, mimo regionální, o tomto případu předtím skoro nic nezveřejňovala, obyčejný divák si s touto velmi stručnou informací stěží mohl vědět rady. Proto mohla mít jen jediný účel: každému odbornému svědkovi z celé země mělo být jasné, že ti, kdo vyjádří názory o holocaustu odchylující se od těch oficiálně povolených – jakkoliv fakticky správné, hodnotné, vědecké a třeba profesně bezchybné – bude nepodmíněně odsouzen.

Zprávy v místním tisku 6. května 1996 se po mé žádosti o přezkoumání rozsudku, zamítnuté německým federálním nejvyšším soudem, ubíraly stejným směrem. Ukazovaly čtenářům, že vědec Rudolf byl odsouzen za svůj znalecký posudek, ve kterém došel k chybným závěrům, a tím popřel holocaust. To, že samotný znalecký posudek předmětem procesu nebyl, nikoho zjevně nezajímalo. *Böblinger Bote* se samozřejmě nemohl udržet, aby znovu nevyhrabal lež *dpa*:[540]

„Narozdíl od kompetentních vědeckých autorit jettingenský chemik tvrdil, že masové zabíjení lidí kyanovodíkem zanechává ve zdivu budov tábora stopy, ale žádné takové stopy nelze nalézt.“

To, že Rudolf dostal extrémně tvrdý trest z důvodu veřejné výstrahy, aby tak zastrašili každého vědce, který by si pohrával s myšlenkou publikovat odlišný názor (obecná prevence), byla i domněnka *Böblinger Bote* z 27. června 1996.

„V rozsudku 14 měsíců odnětí svobody z loňského června nebyla udělena podmínka kvůli obecné prevenci.“

---

[539] BRT 1 (belgická televize), *Panorama*, 27. duben 1995.
[540] Kreiszeitung Böblinger Bote and Gäubote/Südwestpresse-Verbund, 6. květen 1996.

Vyštván do zahraničí

V březnu 1996 odešel Germar Rudolf do exilu. Tisk ztratil jeho stopu a prozatím i zájem. To se změnilo v roce 1999, kdy ho britský novinář Chris Hastings (34) začal v Anglii hledat. Protože zde byl Rudolf podle zákona registrován a záznamy o bydlišti jsou veřejnosti přístupné, nebylo těžké zjistit, že se zdržuje v Anglii. Navíc uváděl svou poštovní adresu na své webové stránce (PO Box 118, Hastings TN34 3ZQ.) Chris Hastings našel byt, ve kterém byl Rudolf registrovaný a požádal ho o rozhovor. Rudolf souhlasil a ve stanici Victoria v Londýně mu poskytl dvouhodinový rozhovor. Ten se týkal především současného stavu lidských práv v Německu a Rudolfova pronásledování úřady. Jenže jak Rudolf tušil, Hastingsovi o stav lidských práv v Německu nešlo. V Hastingově článku v *Sunday Telegraph* 17. října 1999 o tom nebyla ani zmínka. Místo toho pod titulkem demagogicky pomlouvajícím Rudolfa jako „neonacistu“, Hastings píše:[541]

„On (Rudolf) potvrdil, že se během svého pobytu v Británii spojil s pravicovými extremisty, včetně členů Národní Fronty a Britské Národní Strany. (...)

‚Pracuji v Británii jako revizionista holocaustu 24 hodin denně. Má práce mi přinesla kontakt s lidmi z krajní pravice. Během svého pobytu v Anglii jsem se setkal s vedoucími představiteli Národní Fronty a Britské Národní Strany.‘“

Jak je zvykem nejhorší bulvární novinařiny, Hastings jednotlivá slova a fráze naprosto vytrhal z kontextu a přeskupil je tak, jak se hodilo jeho senzacechtivým účelům. Rudolf tyto věty nikdy nepronesl, s výjimkou toho, že pracuje 24 hodin denně pro revizionizmus. Je fakt, že se na jaře 1999 sešel s Nickem Griffinem a bavil se s ním o jeho zkušenostech s britským justičním systémem. Griffin byl před rokem, kromě jiného, obviněn z vydání revizionistického článku v malém pravicovém časopise, který sám editoval, ale byl osvobozen. Díky Rudolfově pozici a úřední cenzuře jeho publikace *Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung (VffG)* se o Griffinův příběh přirozeně velmi zajímal, ale nezajímal se o jeho členství nebo funkce v organizacích. Před setkáním s ním si jeho vedoucí pozice v nacionalistické Britské Národní Straně nebyl vědom. Griffin ho informoval o tom, že usiluje o funkci předsedy strany, do které byl následně zvolen, až v průběhu setkání. Když se Hastings zeptal, zda byl v kontaktu s příslušníky politické pravice, Rudolf mu o rozmluvě s Griffinem na rovinu řekl. Hastings to čtenářům podal tak, že Rudolf udržoval kontakty s organizačním vedením předních anglických pravicově extremistických stran. Ovšem byl si dobře vědom, že Rudolf nikdy neměl kontakt se žádným členem Národní Fronty.

Hastings zašel tak daleko, že se vyptával někdejší Rudolfovy domácí paní, kterou nesmyslně citoval tímto způsobem:

---

[541] Jessica Berry a Chris Hastings, *„Německý neonacista se skrývá v Británii“*, *The Sunday Telegraph*, 17. říjen 1999; opětovně 18. října 1999 v *Independent*.

„Sheila Evans, Rudolfova někdejší domácí paní, řekla: ‚Pamatuji si, že řekl, že je novinář pracující pro noviny v Německu. Byla jsem ohromena, jak vyčištěný byl dům, když odešel. Tak se odhalil. Myslím, že se snažil zahladit své stopy.'"

Pravda je taková, že když si v červenci 1996 dojednával nájemní smlouvu, řekl své domácí paní, že bude psát do německého časopisu. (*VffG* se poprvé objevila na jaře 1997, kdy jí vydala vlámská organizace Vrij Historisch Onderzoek.)[542] Paní Evansová byla nejhorší dračice, jakou kdy Rudolf potkal. Když se stěhoval pryč, musel, než mu vrátila zálohu, přetřít a zahladit každý škrábanec na ochranných lištách, každý odloupnutý kousek barvy na rámu dveří a topení a každý malinký důlek ve zdi. Pro Rudolfa bylo určitě normální vzít si věci a odstěhovat se jinam. Zdá se, že když lidi čtou o svých sousedech v novinách, vidí duchy a skřítky opravdu všude.

Chris Hastings pokračoval v představování osoby Rudolfa a jeho aktivit, známých velkému počtu nosatých a vyvolených lidí. Pobízel je k souhlasu, že Anglie potřebuje zákon chránící tradici holocaustu proti vědeckému bádání. A vyzýval je k souhlasu, že by měl být Rudolf ihned vydán do Německa.

Výsledek na sebe nenechal dlouho čekat. Německá média měla další senzační historku. *„Obviněný neonacista ve Velké Británii"*, vykřikovala *dpa* 18. října 1999 (devatenáctého to otiskli *Rheinpfalz* a další). *„Popírač holocaustu se skrývá v Anglii"*, oznamoval 21. října levicový *Stuttgarter Nachrichten* na straně 4. Chris Hastings v *Sunday Telegraph* triumfálně oznamoval, že se Německo vážně zabývá otázkou Rudolfova vydání. Předpovídal, že Anglie návrhu vyhoví, protože Rudolf nebyl odsouzen za popírání holocaustu, ale podněcování k rasové nenávisti, což je trestné i podle anglických zákonů.[543] 22. října místní tisk v Hastingsu, kde Rudolf pobýval, přizvukoval: *„Uprchlý neonacista má svou základnu v Hastingsu"* (*The Hastings and St. Leonards Observer*). Anglický bulvární plátek lovící lidi, *Searchlight*, se k honu připojil v prosinci článkem *„Osvětimský lhář se skrývá v Británii"* na straně 13.[544] Chris Hastings ještě přiložil do ohně svým aktualizovaným článkem 16. ledna 2000: *„Neonacista obviněný z ‚rasové nenávisti' na útěku (...) Německo vydalo na Germara Rudolfa, který uprchnul do Anglie před vězením za podněcování rasové nenávisti, mezinárodní zatykač."*

Štvanice se změnila v úplnou hysterii se zprávou BBC o Rudolfovi z 28. března 2000, kterou den poté převzala jihoanglická regionální televizní stanice ITV. Během zprávy bylo ukázáno šest nebo sedm Rudolfových fotografií převzatých z jeho stránky www.vho.org. Veřejnost byla varována, aby si na tohoto *„stoupence nacismu"* dávala pozor. Diváci museli získat dojem, že Rudolf je tak nebezpečný, že pobíhá kolem a vraždí lidi. Pan Michael Whine z Britského židovského výboru zástupců (British Jewish Board of Deputies) byl potěšen, že se mohl objevit před kamerami a oznámit, že pokud jde o Rudolfa, má Anglie co

[542] Adresa: Castle Hill Publishers, PO Box 118, Hastings TN34 3ZQ, UK; online: http://vho.org/VffG
[543] To bylo papouškováno např. *Australian Jewish News*, 5. listopad 1999.
[544] Německá obdoba tohoto časopisu, *Blick nach rechts*, zahájila své tažení teprve v červnu 2000, a příspěvky Thomase Pfeiffera obsahoval pochopitelně až v témže roce.

dělat s *„novým druhem nebezpečných nacistů“*. Místní tisk se opět shodoval, že se *„uprchlý neonacista stále skrývá v Hastingsu (...) on (...) je stále ještě hledaný.“* (*The Hastings and St. Leonards Observer,* 31. březen 2000). Vyšší místa se zřejmě snaží seznámit místní obyvatele s Rudolfovou podobou tak, aby se ho báli. Chtějí, aby desperáta ve svém středu nahlásili na policii.

27. května 2000 napsal Günther Hoerbst z *Hamburger Abendblatt* o zprávě izraelské univerzity v Tel Avivu nazvané *„Celosvětový antisemitismus 1998/99“*:

„Dvanáct stránek zprávy je věnovaných Německu. Zpráva si stěžuje na nárůst akceptace holocaustové lži, v první řadě prostřednictvím internetu a pravicových extremistických skupin. Zpráva uznává, že současná německá legislativa poskytuje ‚nejpokročilejší a nejefektivnější prostředky pro boj proti holocaustové lži‘, ale ‚přesto jde o vzrůstající fenomén.‘ Například přední německý holocaustový lhář Rudolf pokračuje v šíření svých spisů přes internet z cizích zemí, přestože byl v Německu usvědčen a odsouzen.“

Jak politováníhodné!

Doposud jediný víceméně nezaujatý článek o Rudolfovi se objevil 7. ledna 2000 v *Los Angeles Times* v souvislosti se soudem Irving vs. Lipstadt. Napsal ho Kim Murphy.[545]

Svoboda tisku = pravdivý tisk?

Proti několika výše uvedeným zprávám, konkrétně těm, kde byl napaden přímo Germar Rudolf, se bylo možné dožadovat práva tiskové odpovědi. Ovšem u falešných tvrzení, jako bylo to *dpa*, které se nedotýká Rudolfa osobně, podle současných zákonů nevede žádná cesta.

Obvodní soud odsoudil Germara Rudolfa na 14 měsíců nepodmíněně, protože mu přiřknul antisemitismus, aktivity v revizionistickém a pravicově extremistickém prostředí a jeho fanatické politicky motivované zločiny. Od této chvíle soud umožnil médiím hanobit a pomlouvat Germara Rudolfa bez překážek. Kdokoliv, kdo je v Německu označen za antisemitu, se de facto stává psancem. Fakt, že soud Rudolfovi neprokázal, že by byl pravicový extremista, ale jen to, že pravděpodobně jednal s *„pravicovými extremisty“*, byl druhotný a podle mediální praxe se tím nikdo nezabýval. Rudolfovy žádosti o vyvrácení důkazů v tisku byly smeteny a mezitím byla verze příběhu šířená médii potvrzena soudem.

V demokracii vládne lid. Aby se stal hlas lidu hlasem božím, nejen díky síle, ale i spolehlivosti, musí být lidé úplně a pravdivě informováni. V dnešní moderní době hrají média ve formování veřejné vůle ústřední roli. Proto musí existovat záruka, že lidé budou informováni pravdivě a úplně.

Úmyslná prezentace falešných a jednostranných informací automaticky vede ke špatné představě reality a odtud k nerozumným politickým rozhodnutím. Úmyslnou prezentaci dezinformací potlačováním zpráv nebo šířením falešných

---

[545] Online: http://www.codoh.com/newsdesk/000107.html

zpráv lze považovat za jeden z nejvážnějších zločinů politického rázu, jaký může být v demokracii spáchán.

Otázka exekutivy a soudní moci, která má lidem zaručovat úplné a pravdivé informace, je vzhledem k základní svobodě tisku a projevu složitá. Je například nutné požadovat, aby média podléhala demokratické kontrole, takže by se předešlo vytváření politických nebo ekonomických monopolů. Jeden návrh by dovoloval přístup médií v jejich oblasti působnosti k politickým stranám úměrně podle počtu hlasů, které získaly, nebo, pokud jde o společenské organizace (například náboženské), úměrně k počtu jejich členů, bez omezení minimálním procentem.

Také právo na odpověď v tisku by mělo být rozšířeno tak, že by mohla být požadována nejen v případě, kdy je poškozena osobní pověst, ale i když se ukáže, že zprávy jsou hrubě jednostranné nebo lživé a že poškozují pravdu.

Trestní stíhání osob, kterým lze prokázat, že vědomě vytvářely a šířily falešné informace, je problematické, protože úspěšně dokázat, že novinář vědomě šířil falešnou zprávu – že lhal – lze jen zřídka. Prosté tvrzení, že novinář musel o nepravdivosti zprávy vědět, protože to věděli všichni, by nikdy nemělo stačit.[546]

Přece jen si myslím, že nepotřebujeme zákony cenzurující lháře, ale zákony trestající cenzory. To samo může proti stoupající cenzuře v moderní Evropě pomoci.

„Díky Bohu, že žijeme podle zákona. Ale bohužel to neplatí pro území spolkové republiky Německo.“

Johannes Gross, *Kapitál*, Německo, listopad 1994, str. 3

[546] To je trik používaný na posílání revizionistů do vězení. Protože všichni ví, že se holocaust stal, revizionisté to musí vědět také. A když stále tvrdí opak, musí to dělat vědomě, a tedy lžou. Každý, kdo lže, má zlé úmysly a patří za mříže. Taková je logika teroru.

10.5. Ve spolkové republice Německo mimo zákon

Zbavení práv nežádoucích občanů[547]

Ve starověku a středověku měly mnohé evropské národy moc zbavit své občany za hrubé zločiny občanských práv. S rostoucí sekularizací národů používání této moci mizelo, až do její obnovení za Třetí říše díky zákonům proti zločinům myšlení. Ve spolkové republice Německo byla možnost rozsáhlého zbavení občanských práv zakotvena do ústavy, článku 18 základního zákona, ale až donedávna nebyla využita.[548] Jochen Lober ukázal, že ekvivalentního omezení občanských práv občanů bylo dosaženo mimoústavní regulací. Podíváme se na Loberovu otázku, zda díky revizi části 130 německého trestního zákoníku, podle kterého může být jakýkoliv druh popírání holocaustu – nebo revizionizmu – a odpor vůči multikulturalismu zločinem potrestaným pěti lety vězení, nedošlo *de facto* k zavedení vyhoštění. Zodpovíme si jí studiem osudu osvětimského badatele, diplomovaného chemika Germara Rudolfa. To, co se mu stalo, bude prozkoumáno fenomenologicky, ne chronologicky, abychom se mohli soustředit na dopad německého trestního práva na občanská práva německých občanů.

První krok: veřejné odsouzení

Ve dnech 20. až 22. září 1991 se v Norimberku (Bavorsko) konal pod záštitou Bavorské Nadace Thomase Dehlera (Bavarian Thomas Dehler Foundation) seminář o revizionizmu holocaustu.

Mezi účastníky byl kromě Germara Rudolfa i jistý diplomovaný fyzik Hermann Körber z Bünde v severním Německu. Jeho chování během semináře bylo velmi nepříjemné. Během debaty například tvrdil, že by Němci měli být považováni nejen za vrahy, ale i za lupiče. Také tvrdil, že sami Němci byli vinni smrtí mnoha starých lidí, žen a dětí při spojeneckém bombardování, protože s bombardováním začali oni (což není pravda) a záměrně neevakuovali civilní obyvatelstvo (což také není pravda, protože mnoho dětí bylo posláno na venkov). Během nedělního oběda ohrožoval Körber spoluúčastníka sedícího u jeho stolu jídelním nožem, protože nesdílel jeho názor na holocaust a v neděli odpoledne hlasitě nazval účastníky Germara Rudolfa a Winfrieda Zwerenze prasaty, protože nesouhlasili s jeho vědeckými názory.

5. listopadu 1992 podal tento Hermann Körber se státním zástupcem Baumannem ve Schweinfurtu trestní oznámení na Germara Rudolfa pro navádění Otto Ernst Remera k podněcování rasové nenávisti.[549] Prohlašoval, že to byl Rudolf a jeho znalecký posudek, který způsobil, že Remer vydal ve svých *Remer Depesche* (Remerovy depeše) materiál o holocaustu.[550] Státní zástupce ze

---

[547] Napsáno po přečtení článku J. Lobera ve *Staatsbriefe* 7/95 zmíněného na začátku;
převzato z *Staatsbriefe* 12/95, Verlag Castel del Monte, Postfach 14 06 28, 80456 Münich, str. 10-15.
[548] *Staatsbriefe* 7/95
[549] Vyšetřovací spis 1 v soudu proti Germaru Rudolfovi, obvodní soud Stuttgart, ref. 17 KLs 83/94, arch 15.
[550] Remer Depesche se objevily už na jaře 1991, předtím, než Rudolf zahájil svůj znalecký výzkum.

Schweinfurtu následně zahájil vyšetřování Rudolfa z důvodu podněcování rasové nenávisti a jiných činů, kde byl O. E. Remer také jmenován.[551] Oba obžalovaní vinu popřeli. 19. dubna 1993 vyplnil Körber v právní kanceláři v Bielefeldu svědecké prohlášení, ve kterém uvedl:[552]

„Rudolf jako diplomovaný chemik ví, a musí vědět, že jeho tvrzení jsou vědecky neudržitelná.
Může být prokázáno, že to, o čem Rudolf Remera přesvědčil, je podvod.“

27. dubna 1993 vyplnil Körber jako důkaz, že Rudolf vědomě lhal, další přísežné prohlášení, ve kterém vysvětlil jeho technické argumenty v korespondenci s Wernerem Wegnerem jako podněcování k rasové nenávisti a charakterizoval Rudolfův výrok, že jednoznačný technický důkaz je nadřazen pochybnému dokumentárnímu důkazu, jako *„nevědecký a neprofesionální postup“*.[553]

V dalším přísežném prohlášení ze 30. dubna 1993 Körber lživě tvrdil, že Rudolf podporoval

„Leuchterovu tezi, že v Osvětimi existovalo nebezpečí exploze, přinejmenším v budovách, kdykoliv probíhala operace plynování Cyklonem B.“

Rudolf ve skutečnosti uvedl, že použití vysokých koncentrací Cyklonu B kvůli snížení doby popravy na minuty nebo sekundy, jak uváděli svědci, by díky výbušným koncentracím kyanovodíku znamenalo bezpečnostní problém.[554] Nikdy nemluvil ani nepsal o nebezpečí exploze jako o hlavním problému.

Horlivý svědek Körber se znova ozval 26. května 1993, tentokrát s tím, že odkazy na Rudolfovu zprávu v různých variantách *Remer Depesche* dokazují, že důvodem jejího vydání byl Rudolf. Körber také tvrdil, že Rudolfův pokus vypovídat jako soudní znalec, který soud zamítl, byl snahou o křivé svědectví.[555] 7. června 1993 zopakoval své nařčení, že Rudolf Remera k jeho zločinům v *Remer Depesche* podněcoval a předložil důkaz, aby pozdržel možné zastavení vyšetřování.[556]

Mělo by být poukázáno na to, že mezi Körberovými sděleními není ani zmínka o tom, že mu Rudolf v lednu 1993 napsal dlouhý dopis, ve kterém detailně předložil svoje argumenty podporující závěry zprávy.[557] Körber na tento dopis nikdy neodpověděl. Jeho jedinou odpovědí bylo křivé obvinění na policii.

Uprostřed dubna 1993 předložil státní zástupce ve Stuttgartu proti Germarovi Rudolfovi, kromě běžící žaloby kvůli podněcování, další žalobu. Tato se vztahovala k distribuci komentované verze Rudolfovy zprávy generálmajorem ve výslužbě Otto Ernst Remerem.

---

[551] Ref. 8 Js 13182/92, vyšetřovací spis 1 (obvodní soud Stuttgart, ref. 17 KLs 83/94), arch 17ff.
[552] Ibid., list 58.
[553] Ibid., list 63.
[554] Viz kapitolu 6.3.
[555] Vyšetřovací spis 1 (obvodní soud Stuttgart, ref. 17 KLs 83/94), arch 84f.
[556] Ibid., list 86.
[557] V ukázkách ze soudu proti Rudolfovi (obvodní soud Stuttgart, ref. 17 KLs 83/94), korespondenční složka K. Rudolf připojil díky za Körberův vánoční dárek – trestní oznámení.

První kopie Remerovy verze byly rozeslány 16. dubna 1993 důležitým osobnostem z oblasti politiky, práva a vědy.[558] Tentýž den měl Prof. Dr. Hanns F. Zacher, prezident Max-Planck-Gesellschaft (MPG), telefonát od předsedy správní rady *Zentralrat der Juden in Deutschland* (Ústřední rady Židů v Německu), Ignatze Bubise, ve kterém pan Bubis Prof. Zacherovi řekl o svém znepokojení ohledně dopadu Rudolfovy zprávy od diplomovaného chemika Germara Rudolfa, v té době zaměstnance MPG.[559] Co profesor Zacher po tomto telefonátu udělal, není známo. Každopádně v té době ze strany administrativy MPG žádný pokus o ukončení Rudolfova pracovního poměru neproběhl.

Uprostřed května přijal Rudolf ve své kanceláři ohledně distribuce Remerovy verze dva hovory od novinářů (německý týdeník *Stern* a soukromá TV stanice *SAT 1*). Během jednoho z těchto hovorů byl s Rudolfem v místnosti kolega. Ten o tom později řekl dalšímu kolegovi, Jörgu Sassmannshausenovi, který tuto událost okamžitě nahlásil výkonnému řediteli Max-Planck Institutu, Prof. Arndt Simonovi.[560] Následně byl Germar Rudolf požádán, aby se už v Institutu neukazoval, jedině na výslovnou žádost jeho studijního mistra, Prof. Dr. H. G. von Schneringa, aby byla jistota, že už nebude mít během pracovní doby žádný kontakt s novináři. O jeho pracovní smlouvě řeč nebyla.

Tato žádost byla zopakována ještě písemně. O devět dnů později přišel Rudolf do Max-Planck Institutu, aby si okopíroval nějaké dokumenty a projednal namnožení své disertační práce se svým studijním mistrem. Své kanceláři se záměrně vyhnul, aby vyloučil konfrontaci s mediálními dotazy. Byl však viděn pracovníky Institutu a ti oznámili jeho přítomnost výkonnému řediteli.

---

[558] Studijní mistr Germara Rudolfa, Prof. Dr. h. c. H. G. von Schnering, stejně jako několik dalších profesorů z Max-Planck Institutu pro výzkum pevného skupenství, přijali tohoto dne pirátskou verzi: usnesení, obvodní soud Stuttgart, ref. 17 KLs 83/94, str. 126.

[559] Pozdější dopis Ústřední rady Židů prezidentovi MPG 22. června 1993 se odkazuje na tento telefonát. Faksimilie publikovaná ve Wilhelm Schlesiger, *Der Fall Rudolf*, viz pozn. 73; ze záznamů pracovního soudu Stuttgart v kauze Rudolf v. Max-Planck Institut pro výzkum pevného skupenství, ref. 14 Ca 6663/93.

[560] Podle informací od jeho tajemníka prof. Simon věděl, jakou roli byl přinucen hrát, ale z oportunistických důvodů upřednostnil své povolání a reputaci Max-Planck Institutu před vyššími principy vědeckého výzkumu; informace získané od mé bývalé manželky, která v Institutu stále pracuje. Srov. v této věci také Simonovo odhalující sdělení a debatu o sociálních tabu, která musí němečtí vědci zachovávat v: W. Schlesiger, *Der Fall Rudolf*, viz pozn. 73.

Druhý krok: profesní likvidace

Rudolf se při vstupu do Institutu zapomněl zeptat svého studijního mistra na souhlas. Druhého dne mu byla bez varování ukončena pracovní smlouva.[561] Hlavním odůvodněním bylo, že Rudolf během práce na Zprávě posílal dopisy s hlavičkou Max-Planck Institutu v záhlaví. Soukromě si objednal analýzu vzorků zdí z Osvětimi na stopy kyanidu u Institutu Fresenius. Ale když Fresenius Institut pracoval na vzorcích za Rudolfovy přítomnosti, předložil dopis s hlavičkou jeho zaměstnavatele s detailní specifikací práce, kterou má Fresenius Institut provést a s podrobným popisem vzorků. Ačkoliv tehdy bylo v Max-Planck Institutu neautorizované použití oficiálních záhlaví dopisu pro soukromé účely rozšířené, Rudolfovi se stalo to, co nikomu jinému. Management Institutu si díky zpravodajství[562] poprvé začal uvědomovat, že právě použití záhlaví Institutu bylo to, co ukazovalo na spojení Institutu s Rudolfovou zprávou.

Zřejmě kvůli tomuto selhání reagoval MPG na Bubisovu intervenci (viz. výše), protože 23. června 1993 *Zentralrat der Juden in Deutschland* (Ústřední rada Židů v Německu) cítila jako nezbytné sdělit prezidentovi MPG své očekávání, že přijme vhodná opatření k omezení činnosti výzkumníka Germara Rudolfa. 14. června 1993 informoval prezident MPG Ústřední výbor, že MPG nenese za aktivity pana Rudolfa od jeho propuštění žádnou zodpovědnost.

Následující jednání pracovního soudu, které Rudolf vyvolal vůči Max-Planck Institutu ve věci jeho propuštění, se změnilo v otázku, zda lze obecně používané a v jeho případě už známé *„soukromé použití úředního záhlaví dopisu"* použít jako důvod k výpovědi bez upozornění, když se do toho přimíchala ještě otázka Osvětimi. Soudce pracovního soudu Stolz objasnil, že zaměstnavatel mohl zaměstnance s názory, jaké má žalobce Germar Rudolf, propustit kdykoliv. To je princip, který dělá z Rudolfa a jiných, kteří smýšlí jako on, podle pracovního práva psance. Max-Planck Institut nabídl žalobci z důvodu společenského zájmu uzavření mimosoudní dohody, kterou by bylo ukončení pracovního poměru bez upozornění odvoláno a nahrazeno vzájemnou dohodou o ukončení pracovní smlouvy, bez dalších výhod.[563]

Navzdory tomuto sporu mezi Rudolfem a nyní již bývalým zaměstnavatelem, pokračoval jeho studijní mistr, Prof. H. G. von Schnering, v podpoře svého doktorského kandidáta a v červnu 1993 potvrdil, že Rudolf dosáhl nezbytné profesionální i etické kvalifikace k dalšímu kroku, závěrečné zkoušce zvané rigorosum. V tomto měsíci Rudolf předložil stuttgartské univerzitě svou disertační práci se všemi nezbytnými podpůrnými dokumenty a zažádal o přijetí k rigorosum. Na podzim 1993 mu však stále nebylo povoleno. Na dotaz na univerzitě mu bylo řečeno, že jeho žádost byla pozastavena kvůli zahájení vyšetřování proti němu

561 Tento popis je založen na přepisu Rudolfova svědectví, tentokrát zpaměti, počítačový datový soubor 2 (obvodní soud Stuttgart, ref. 17 KLs 83/94), 175-220.

562 *Wiesbadener Kurier* 8./9. a 13. květen 1993.

563 Pracovní soud Stuttgart, ref. 14 Ca 6663/93. Podrobný popis událostí v Max-Planck Institutu a jinde ohledně Rudolfovy zprávy během roku 1993, se sérií reprodukovaných dokumentů, lze najít v brožuře W. Schlesiger, *The Rudolf Case*, viz pozn. 73.

pro podněcování k rasové nenávisti, stejně jako proti O. E. Remerovi za distribuci jeho verze Rudolfovy zprávy. Stuttgartská univerzita prohlásila, že je sporné, zda má kandidát nezbytnou etickou způsobilost.

Důvodem k tomuto rozhodnutí byl paragraf 4 zákona o akademických hodnostech, nařízený Adolfem Hitlerem v roce 1939 a platící v Německu dodnes. Podle tohoto zákona může být akademická hodnost zrušena nebo odepřena, pokud dotyčný nemá dostatečnou etickou způsobilost. Podle rozhodnutí správního soudu v Badensku-Württembergsku může být akademický titul odepřen jen v případě, že byl dotyčný odsouzen za vážný zločin, který byl zapsán do trestního rejstříku.[564]

V době jeho přihlášení k rigorosum 1) Rudolf nebyl odsouzen a 2) takové rozhodnutí neočekával. Proto podal na univerzitu žalobu u zemského soudu ve Stuttgartu pro nečinnost. Zemský soud ve Stuttgartu jednání univerzity pozastavil s tím, že proces proti Rudolfovi musí být napřed uzavřen, aby mohlo být rozhodnuto, zda má pro povýšení nezbytnou etickou způsobilost.[565]

Po odsouzení byl v březnu 1996 stuttgartskou univerzitou upozorněn, že je v jeho nejlepším zájmu žádost o povýšení stáhnout, jinak jeho žádost nejspíš zamítne pro odsouzení za vážný zločin. Rudolf vyhověl, protože by jinak musel počítat s tím, že by se jeho doktorská práce mohla stát nepřijatelnou všude na světě.[566]

Rudolf naštěstí na podzim 1994 získal pozici zástupce firmy obchodující s antikorozivními výrobky. Během svého pátrání po „pravičáckých obchodech“ narazila levicová novinářka F. Hundseder na skutečnost, že Rudolf v jednom z nich pracuje. V programu *Panorama* na ARD byl tento objev uprostřed května 1995 popsán jako skandál a společnost i její zaměstnanec Rudolf jako hnusní neonacisti. Společnost pod tak těžkým tlakem okamžitě přišla o zákazníky, dodavatele i zaměstnance a s Rudolfem se vzájemně dohodli na ukončení pracovní smlouvy, aby předešli dalším ztrátám. Díky tomuto mediálnímu nařčení ztratil Rudolf během několika dní práci.

Kdyby se podle současného německého práva Rudolf někdy v budoucnu ucházel o zaměstnání, nezmínil se o svých revizionistických aktivitách a zaměstnavatel se o nich dozvěděl, bylo by to považováno za důvod k propuštění. Kdyby se však o těchto aktivitách zmínil, nemohl by očekávat, že kdekoliv v Německu sežene normální práci.[567]

[564] Ref. IX 1496/79, rozhodnutí z 18. března 1981. V té době byl člověk, který byl odsouzen na pět let vězení za drogový delikt, jenž byl zanesen do jeho policejních záznamů, kvalifikován jako mající nezbytnou etickou způsobilost, a univerzita nařídila, aby byl k rigorosu připuštěn. Bylo rozhodnuto, že tento Hitlerův zákon je stále platný, protože neobsahuje nacionálně socialistické myšlení, a má být považován za právní předpis.
[565] Ref. 13 K 1329/94. Když byl pro Rudolfa vynesen trest vězení, jeho studijní mistr prohlásil, že by musel dostat trest před dokončením doktorského programu. Prof. von Schnering byl patrně vždy připraven postavit se za svého kandidáta.
[566] Viz dopis z univerzity, stejně jako Rudolfovu reakci (online pouze v němčině: vho.org/Authors/UniStgt.html a vho.org/Authors/RudolfUniStgt.html).
[567] Zbývaly pouze neobvyklé způsoby, jakými dosáhnout úspěchu.

Třetí krok: pronásledování přes obžalobu

Kompletnější analýza žaloby proti Rudolfovi bude ponechána jiným pracím. Rudolf byl obžalován nejen kvůli Remerově politickému komentáři, který mu byl falešně přisuzován, ale také kvůli čistě technickým závěrům jeho zprávy.[568] V hlavním slyšení řekl předseda senátu, Dr. Dietmar Mayer, že soud není oprávněn hodnotit vědeckou platnost znaleckého posudku. Proto nebyl předmětem jednání obsah zprávy, ale pouze otázka, zda byl obžalovaný zodpovědný za Remerovy komentáře.

Soud ve svém rozhodnutí nedělal žádné tajnosti s tím, že revizionistické myšlení je samo o sobě hanebné a trestuhodné a zvyšuje tvrdost rozsudku.[569] Tak jako tak byl rozsudek proti Rudolfovi 14 měsíců odnětí svobody nepodmíněně založen na falešném tvrzení, že Rudolf vědomě přinejmenším přispěl k politickému komentáři obsaženém v Remerově verzi znaleckého posudku. Soud zdůvodnil rozsudek únavným shromažďováním řetězců důkazů dosahujících 240 stran, které v rozhodujících bodech nevycházely ze skutečných důkazů a které úplně ignorovaly protidůkazy obžaloby.

Chemické a konstrukční problémy budov v Osvětimi v Rudolfově zprávě byly soudem charakterizovány jako *„málo objasněné detaily nacionálně socialistických masových zločinů“*, takže ohledně věcí „obecně známých“ nenastala žádná změna poměrů.[570]

Rudolfův soud kvůli obchodu s Remerovou verzí skončil v létě 1995. Pod jakou hvězdou se tento soud konal, bylo nad soudními záznamy oslnivě jasné: Rudolfovi soudci u obvodního soudu ve Stuttgartu chtěli předejít tomu, aby sami spadli pod kola veřejného odsouzení a vyšetřování, jak se stalo soudcům obvodního soudu v Mannheimu v případu Güntera Deckerta, kteří byli masivně kritizováni médii a politiky, bylo jim vyhrožováno žalobou a posléze byli posláni do předčasného důchodu, protože si dovolili nazvat předního revizionistu mužem dobrého charakteru a odsoudili ho jen na jeden rok vězení *podmíněně*. Před zahájením soudu proti Rudolfovi se proto jeho soudci starostlivě zeptali německého federálního nejvyššího soudu na jeho rozhodnutí proti Günteru Deckertovi a okamžitě dostali odpověď.[571] Od doby, kdy německý federální nejvyšší soud revidoval Deckertův rozsudek na nepodmíněné vězení, bylo jasné, že v Rudolfově případu padne také nepodmíněný rozsudek. Pro soudce to byla jediná volba, pokud se chtěli vyhnout potížím.

V tutéž dobu, jako výše uvedená žaloba, probíhaly proti Rudolfovi další tři žaloby. V prvním procesu byl obviněn z hlavní, nebo přinejmenším částečné odpovědnosti za publikování žurnálů *Remer Depesche* a *Deutschland Report*.[572]

---

[568] Trestní oznámení státního zástupce ze Stuttgartu, 19. duben 1994, ref. 4 Js 34417/93.

[569] Odvolací obvodní soud Stuttgart, ref. 17 KLs 83/94, usnesení str. 239.

[570] Odvolací obvodní soud Stuttgart, ref. 17 KLs 83/94, usnesení str. 15.

[571] Odvolací obvodní soud Stuttgart, ref. 17 KLs 83/94, dopis 17. trestní komory obvodního soudu Stuttgart federálnímu nejvyššímu soudu (BGH) z 21. dubna 1994. Vyšetřovací spis 2, arch 768. Odpověď nejvyššího federálního soudu z 26. dubna 1994 s dodatkem: rozhodnutí k 15. březnu 1994, opětovně: G. A. Deckert, ref. 1 StR 179/93.

[572] Zemský soud Böblingen, ref. 9 Gs 521/94. Tento případ byl později kvůli nedostatku důkazů odložen.

Ve druhém za publikování práce *Grundlagen zur Zeitgeschichte*.[573] Třetí proces byl veden kvůli korespondenci mezi Rudolfem a Krakovským institutem pro soudní výzkum chemických otázek vztahujících se k plynovým komorám v Osvětimi, která byla zveřejněna ve *Sleipniru* číslo 3, 1995.[574]

Pak už bylo jasné, že by to nebyla poslední opatření vůči Rudolfovi, zvláště když uvažoval o obraně v tisku. Vzhledem k tomu, že obvodní soud ve Stuttgartu uznal vinu obžalovaného v rozporu s předloženými důkazy, existovala oprávněná obava, že bude v každém podobném procesu nevinný obžalovaný uznán stejně vinným a že by mohl být za podmínky několika rozsudků odsouzen ještě tvrději.

Mezitím byl Rudolfův dům třikrát prohledán a každá pracovní mzdová knížka, archivy, korespondence, technická data a výpočetní technika, to všechno bylo zabaveno. Hlavní ztrátou nebyly fyzické položky, ale intelektuální ztráta dat a archivních materiálů. Výsledkem bylo to, že už nemohl pracovat jako vědec ani se nemohl neomezeně hájit u soudu, když byly jeho věci ustavičně brány pryč. Zabavili mu dokonce i standardní literaturu o holocaustu.

Jen ti, kdo podstoupili totéž, můžou posoudit psychický tlak způsobený nevinné osobě, která musí vytrpět dlouhá léta trestního stíhání. Kromě duševní zátěže musíme zvažovat i náklady na soudní výlohy. Přesně se dají spočítat jen stěží, ale přibližný odhad musí jít do několika set tisíc dolarů. Je jasné, že po skončení soudu byl Rudolf do dohledné budoucnosti naprosto finančně zruinovaný, nehledě na to, že v dohledné budoucnosti neměl žádnou šanci zbavit se tohoto břemene prací ve svém oboru, přinejmenším ne v Německu.

Čtvrtý krok: pomluvy

Při skončení pracovního soudu, projednávajícího případ proti Max-Planck Institutu, vydala Německá tisková agentura (*dpa*) již zmíněné lživé prohlášení o Rudolfově zprávě.

Rudolf nejenže dokázal, že odborný názor citovaný v tomto prohlášení *dpa* byl naprosto smyšlený – MPG se od něj distancoval – ale také že zpráva založená na tomto bludném názoru je tak lživá, že by ji žádný odborník na světě nepřijal. To však médiím nezabránilo, aby tuto zprávu nešířila široko daleko a nepoužila ji jako důkaz očividné falešnosti Rudolfovy zprávy.[575] Mezitím se tato falešná tisková zpráva objevila dokonce i v zahraničních médiích.[576] Od té doby byl Rudolf pomlouván jako pravicový radikál,[577] pravicový extremista,[578] neonacista[579] a hnědý doktorský kandidát.[580] Jeho zpráva je vždy uváděna v uvozovkách a charakterizována jako námezdní práce,[581] nebo prostě jako „*falešná zpráva*“.[582]

---

[573] Viz kapitolu 10.3.1.
[574] Viz pozn. 483.
[575] Viz kapitolu 10.4.
[576] Například v jihoafrických novinách *The Citizen*, 24. červen 1995, str. 8.
[577] Tisková zpráva *dpa* z 28. března 1994, publikovaná v německých denících 29., 30. a 31. března 1994.
[578] *Die Welt*, 5. duben 1995.
[579] *Landesschau, Südwest 3*, 27. prosinec 1994; *Kreiszeitung - Böblinger Bote*, 29. březen 1995.
[580] *Die Zeit*, 15. duben 1993, str. 44.
[581] *Stuttgarter Zeitung*, 23. listopad 1994.

Nepodložená obvinění z xenofobie,[583] doprovázená lživým tvrzením soudce Dr. Mayera, že Rudolf byl hluboce poznamenán antisemitismem, jsou udržována nejzuřivěji, protože to je něco nemorálního.

Do roku 1994 neměly Rudolfovy pokusy o sebeobranu proti nepřátelským útokům žádný úspěch, ale šlo spíše o finanční potíže než o soudní prohry.[584] Jenže jakmile byl Rudolf za svůj údajný zločin jednou odsouzen, média vyhlásila na jeho osobu otevřený hon.

Pátý krok: zničení osobního světa

Když ARD na jaře 1994 v pořadu *Zpráva*[585] setřela Rudolfa tím nejhorším způsobem, jeho rodiče se od něj distancovali a odmítli mu přijít na svatbu naplánovanou o několik týdnů později. Všichni příbuzní, kromě sourozenců, se k nim přidali.[586] Jeho kmotra Hannelore Dörschler se výslovně distancovala od názorů lidí, kterými se Rudolf obklopuje, aniž by věděla, jakými lidmi se ve skutečnosti obklopuje a jaké mají názory.[587]

Germar Rudolf patřil od 2. listopadu 1983 k Německému katolickému studentskému bratrstvu AV Tuisconia Königsberg v Bonnu. Toto bratrstvo je členem zastřešující organizace, která si nárokuje být největší studentskou organizací v Evropě a do které patří slavné osobnosti, např.: kardinál Josef Höffner, kardinál Joseph Ratzinger (současný papež; pozn. překl.), kardinál Friedrich Wetter, Arcibiskup Johannes Dyba, Franz-Josef Strauß (někdejší předseda vlády Bavorska, federální ministr obrany), Philipp Jenninger (někdejší předseda německého parlamentu), Matthias Wissmann (někdejší ministr vědy a technologií), Alexander von Stahl (někdejší hlavní federální státní žalobce), Herbert Hupka, Rainer Barzel, Otto von Habsburg, Friedrich Wilhelm, Princ von Hohenzollern, Prof. Peter Berglar, Prof. Josef Stingl, Thomas Gottschalk a další.[588]

Když se Rudolfovy revizionistické aktivity na jaře 1994 staly známými, zastřešující organizace vyvinula na Rudolfovu organizaci tlak, aby ho vyloučila. Organizace kvůli tomu svolala poradu různých členů, kteří, bez znalosti Rudolfa nebo jeho aktivit, tuto věc projednávali. Proces vyloučení pokračoval výslechem 20. srpna 1994 a skončil na podzim jeho vyloučením.

Byl vyloučen, protože:[589]

---

[582] *Die Welt*, 29. březen 1994.

[583] *Stuttgarter Zeitung*, 27. červen 1995.

[584] Žaloba proti *Süddeutsche Zeitung* byla zamítnuta kvůli formálním chybám, ale pokuta cca. 5 000 marek (cca. 2 500 dolarů) musela být stejně zaplacena.

[585] Detailní kritiku tohoto vysílání lze nalézt v: W. Schlesiger viz pozn. 73.

[586] Sdělení svědkyně Ursuly Rudolfové 24. března 1995 před odvolacím obvodním soudem Stuttgart, ref. 17 KLs 83/94.

[587] Dopis obžalovaného jeho kmotře ze 30. dubna 1994, předložený v hlavním přelíčení 23. února 1995 před odvolacím obvodním soudem Stuttgart, ref. 17 KLs 83/94.

[588] Cartell-Verband der katholischen deutschen Studentenverbindungen (CV), se zhruba 35 000 členy.

[589] Psané usnesení správního soudu, e. v. AV Tuisconia Königsberg zu Bonn 20. srpna 1995, napsané ústavním prokuristou Herbertem Stomperem. Rudolfovo odvolání bylo zamítnuto.

„Holocaust a jeho uznání je základem naší (německé) ústavy. Legitimita ve smyslu důstojného přijetí základního zákona se opírá o poznání skutečnosti nacionálně socialistických zločinů systematického, technického, masového vraždění Židů. Jelikož bratr Rudolf o úmyslném vyhlazení Židů pochybuje, pochybuje také o normativních konsensech, na kterých je založen základní zákon. Obsah (normativní konsensus) a forma (institucionální uspořádání) základního zákona jsou pevně zakotveny a jejich podstatu nelze měnit.

Tím bratr Rudolf porušil náš Patria Princip."

Patria princip je jedním ze čtyř principů polokonzervativní zastřešující organizace.[590] Dnes je tento princip chápán především jako významný ústavní patriotismus. Posouzení duševního zdraví právníků, kteří tento výrok stvořili, je na čtenářích. Fakt je ten, že rozhodnutí vyloučit Rudolfa kvůli tlaku zastřešující organizace bylo nevyhnutelné a je nesporné, že nebýt tlaku zvenčí, mohlo by být rozhodnutí jiné.[591]

Šestý krok: bezdomovectví

Když policie 18. srpna 1994 podruhé prohledala Rudolfův dům, místní média ho popsala jako známého pravicového extremistu. V malém městečku Jettingen, kde Rudolf tehdy žil, považovali za nezbytné udělat něco, aby se tohoto nežádoucího občana zbavili. Rudolfově pronájemkyni bytu bylo dáno na srozuměnou, že si komunita nepřeje, aby mu pronajímala bydlení. Také jí řekli, že by zbavení se nájemníka mělo být i v jejím zájmu, jinak by se musela potýkat s takovými věcmi, jako že by si její syn nemohl vodit domů přátele, protože jejich rodiče by nedovolili, aby chodili do domu, kde žijí neonacisti.[592] Proto Rudolfovi s vypršením nájemní smlouvy nájem ukončila, zrovna v době, kdy se mělo manželce během čtyř týdnů narodit jejich prvorozené dítě.[593]

Když se majitelé Rudolfova dalšího bytu, pánové Sedlatschek a Steinenbronn, ze zpráv 23. června 1995 dozvěděli, že byl odsouzen ke 14 měsícům vězení, tak mu prostřednictvím svých právníků sdělili:[594]

„Ve jménu a jménem našich klientů tímto okamžitě ukončujeme nájemní smlouvu z 26. října 1994 mezi Vámi a jimi.

Naši klienti si díky tisku, rádiu a televizi uvědomili, že Vy, pane Rudolfe, jste byl odsouzen obvodním soudem ve Stuttgartu ke 14 měsícům vězení pro podněcování k rasové nenávisti. Naši klienti si proto nepřejí v pronájmu dále pokračovat.

Jsme zmocněni Vás požádat, abyste byt opustil nejpozději k

<u>31. červenci 1995</u>

---

590 Další tři jsou: religio, scientia, amicitia.

591 Svědectví bratra Dr. Markuse Kiefera před správním soudem.

592 Sdělení tehdejší majitelky bytu, Karlheinz Bühlerové, G. Rudolfovi koncem léta 1994.

593 Nebylo nezbytné dávat důvod, protože podle německého občanského zákoníku není pro omezení nutný žádný důvod, pokud jde o rodinný dům, ve kterém žije sám majitel.

594 Faksimilní reprodukce tohoto dokumentu v *Sleipnir* 4/95, uvnitř zadního obalu.

a předal prostory našim klientům v dohodnutém stavu.
Pokud tomuto požadavku nevyhovíte, jsme oprávněni bez odkladu podat žalobu."

Když Rudolf požadoval, aby pronajímatelé svou výpověď stáhli, jinak by na ně mohl podat trestní oznámení, vyhrožovali mu soudním vystěhováním.

Kvůli soukromým důvodům, mimo jiné proto, že manželka čekala druhé dítě, se podrobil, našel nové bydliště a s pronajímateli se vyrovnal mimosoudně.

Sedmý krok: zvláštní režim

5. května 1995 požadovala GRÜNE/Alternative Liste (Radikální levicová odštěpenecká strana) z hamburského parlamentu přístup k soudním záznamům z Rudolfova procesu. Ačkoliv byl jejich požadavek nejprve zamítnut, další žádost ze 3. června 1995 byla zjevně úspěšná,[595] ačkoliv umožnění přístupu k protokolům osobám z vnějšku, které nejsou na případu přímo zainteresovány, je ilegální. Existuje logická obava, že by záznamy mohly přijít do rukou radikálních antifašistických skupin, kde můžou být sbírána a srovnávána data o svědcích.

16. října 1996 přišla žádost Projektu pro studium antisemitismu fakulty humanitních studií univerzity Tel Aviv, ve které jistá Sarah Rembiszewski požadovala informace o stavu Rudolfova stíhání.[596] Soudci si byli celosvětové pozornosti věnované případu vědomi. Tel Aviv se také snažil o zpřístupnění záznamů. Je možné doufat, že přístup k záznamům zůstane odepřen navzdory stále ostřejším žádostem Tel Avivu, ačkoliv výzkumný ústav nemá k jejich zpřístupnění žádný zákonný nárok? Podle současného zákona nemůže být za normálních okolností povolen přístup k protokolům osobám z vnějšku, které nejsou na případu nijak přímo zainteresovány. Kdyby se mělo ukázat, že Tel Aviv přístup k záznamům bez legálního důvodu dostal, pak je to proto, že pro Židy v Německu stále platí *Sonderbehandlung* (zvláštní režim).[597] Kopie záznamů se pravděpodobně brzo objeví v kancelářích univerzity, která by určitě ráda měla o revizionistické scéně v Německu důvěrné informace. Je pravděpodobné, že si tyto záznamy najdou cestu i do dalších kanceláří, kde by mohly být využity ještě lépe.

Po potvrzení 14 měsíčního rozsudku federálním nejvyšším soudem v březnu 1996 a vzhledem k vyhlídce na možná ještě horší rozsudky v několika dalších nedořešených trestných činech, které by mohly skončit až souhrnným trestem 4 roky vězení, se Rudolf rozhodl odejít se svou rodinou z Německa a usadit se v Anglii, kde, jak si myslel, je svoboda slova víc než jen obyčejná slibotechna. Začal budovat vydavatelskou revizionistickou společnost, ale jeho manželka se na konci roku 1998 rozhodla, že už by život v exilu nesnesla. Příčinou byl její permanentní strach z vydání jejího manžela do Německa, odloučení od všech starých přátel a příbuzných, problémy s hledáním nových přátel a známých a

[595] Arch 1411 odvolacího obvodního soudu Stuttgart, ref. 17 KLs 83/94, s ručně psanou poznámkou Dr. Mayera, že přístup k zápisům má být povolen po jejich navrácení obhajobou.
[596] Vyšetřovací spis 2, arch 876, obvodní soud Stuttgart, ref. 17 KLs 83/94.
[597] Z dopisu obhájce Dr. G. Herzogenrath-Amelunga obvodnímu soudu Stuttgart v této věci 16. listopadu 1995, v odvolacím obvodním soudu Stuttgart, ref. 17 KLs 83/94.

také silný stesk po domově. Proto se na začátku roku 1999 s jejich dvěma dětmi vrátila do Německa, a později zahájila rozvodový proces s manželem, kterého nechala v exilu samotného.

Na podzim 1999, kdy britská média zahájila proti Rudolfovi špinavou kampaň, se noční můra jeho ženy stala skutečností: Rudolf se stal lovnou zvěří britských politiků, médií a justičního systému.[598] Pokud bylo do té doby pro manželku a děti snadné často ho navštěvovat, po jeho opuštění Evropy koncem roku 1999 a příchodu do USA, kde v říjnu 2000 požádal o politický azyl, se to ukázalo extrémně obtížné. Především opuštěný otec a jeho dvě děti touto téměř absolutní izolací velmi trpí.

V únoru 2000 Rudolfa jeho otec nutil, aby se nechal sterilizovat, protože by bylo nezodpovědné vůči jeho první rodině i podmínkám, v jakých musí žít otec více dětí, aby měl další potomky:[599]

„Ahoj Germare,

(...) Pokud se chceš podobným potížím do budoucna vyhnout (...) a s ohledem na děti bys to měl udělat, myslím, že bys s tím měl něco dělat. Nenechávej to na ženě. Určitě víš, jak je sterilizace u muže snadná. Namítneš, že chceš mít další děti. Ale upřímně, svojí rodině to nemůžeš udělat. A zvlášť ne ve tvé situaci. Jsi na mě naštvaný? Tak buď. Jen se na to dívám objektivně. (...)

Otec“

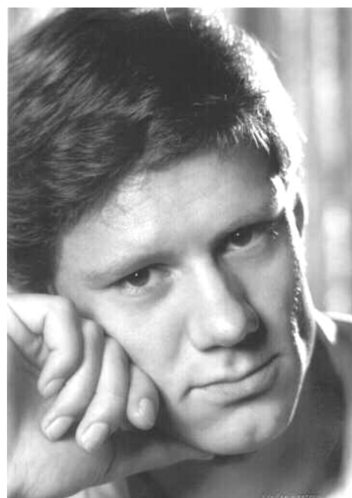
Dřívější pronásledování Židů některými Němci vedlo k úvahám o tom určité Židy sterilizovat. Dnešní pronásledování Němců, podporované především židovskou lobby, vede k úvahám o sterilizování Němců.

V srpnu 2000, týden před oficiálním rozvodem, řekla matka Germarovi Rudolfovi, že ho rodiče vydědili a v závěti nahradili jeho dětmi.

---

[598] Viz kapitola 10.4.
[599] E-mail od Georg Hermann Rudolfa z 19. února 2000.

Autorova biografie

Autor v létě 1991, uprostřed hlavní práce na této zprávě.

Inženýr chemie Germar Rudolf se narodil 29. 10. 1964 v Limburku nad Lahnem. Maturoval 1983 v Remscheidu a poté studoval na inženýra chemie na univerzitě v Bonnu. Studia ukončil v září 1989 s ohodnocením summa cum laude. Následně vykonal základní vojenskou službu u letectva. Mezi říjnem 1990 a červnem 1993 vyhotovil doktorskou práci na Institutu Maxe Plancka pro výzkum pevného skupenství ve Stuttgartu. Navzdory nejlepším doporučením byla disertace univerzitou ve Stuttgartu odmítnuta z politických důvodů (revizionizmus). Od jara 1993 byl Rudolf zatažen do několika trestních řízení kvůli publikování vědeckých spisů, v březnu ukázal vlasti záda a odešel do exilu, nejprve do Anglie, koncem roku 1999 do Spojených států. Koncem roku 1996 založil vydavatelství Castle Hill Publishers a současně historický čtvrtletník v němčině, s cílem kriticky pojednávat o aspektech moderní historie, která je ve všech německy mluvících zemích potlačovaná. V roce 2000 zahájil vydávání revizionistických knih pod nakladatelstvím Theses & Dissertations Press, které založil Robert H. Countess a Rudolf ho v létě 2002 koupil. Od roku 2003 vydává historický čtvrtletník v angličtině se stejným zaměřením, jaké má německý časopis.

Autor koncem roku 2002

Knižní publikace: *Vorlesungen über Zeitgeschichte* (1993, 2. vydání připravované na rok 2003), *Das Rudolf Gutachten* (1993, 2. vydání 2001, niz. 1994, fr. 1996, ang. 2001), *Wissenschftlicher Erdrutsch durch das Rudolf Gutachten* (1993, angl. 1994), *Prof. Dr. Ernst Nolte: Auch Holocaust-Lügen haben kurze Beine* (1994), *Der Fall Rudolf* (1994), *Grundlagen zur Zeitgeschichte* (1994, angl. *Dissection the Holoaust* 2000, 2. vydání připravované na rok 2003), *Auschwitz: Nackte Fakten* (1995), *Kardinalfragen zur Zeitgeschichte* (1996).

Od začátku r. 1997 vydavatel a odpovědný redaktor časopisu *Viertelsjahrhefte für freie Geschichtsforschung* a od začátku roku 2003 vydavatel a zodpovědný redaktor anglického čtvrtletníku *The Revisionist. Journal for Critical Historical Inquiry* (anglická adresa: Castle Hill Publishers, PO Box 118, Hastings TN34 3ZQ, England; americká adresa: PO Box 257768, Chicago, IL 60625, USA); e-mail: chp@vho.org; kromě toho také mnoho článků (viz online: vho.org/i/a.html)

11. Bibliografie

11.1. Monografie

- Hans G. Adler, Hermann Langbein, Ella Lingens-Reiner (ed.), *Auschwitz*, Europäische Verlagsanstalt, Cologne 1984
- Akademischer Verein Hütte (ed.), *Hütte*, Ernst und Sohn, Berlin 1942
- Günther Anntohn, Henri Roques, *Der Fall Günter Deckert*, DAGD/Germania Verlag, Weinheim 1995
- Rudolf Aschenauer, *Macht gegen Recht*, Arbeitsgemeinschaft für Recht und Wirtschaft, Münich 1952
- Enrique Aynat, *Los protocolos de Auschwitz. I Una fuente historica?* Verlag Garcia Hispan, Alicante 1990
- Uwe Backes, Eckhart Jesse, Rainer Zitelmann (ed.), *Die Schatten der Vergangenheit*, Propyläen, Frankfurt 1990
- James Bacque, *Crimes and Mercies*, Little, Brown & Co., Toronto 1996
- James Bacques, *Other Losses*, Stoddart, Toronto 1989
- John C. Bailar, *Comprehensive Inorganic Chemistry*, Vol. 3, Pergamon Press, Oxford 1973
- Brigitte Bailer-Galanda, W. Benz, W. Neugebauer (ed.), *Wahrheit und Auschwitzlüge*, Deuticke, Vienna 1995
- John Clive Ball, *Air Photo Evidence, Auschwitz, Treblinka, Majdanek, Sobibor, Bergen Belsen, Belzec, Babi Yar, Katyn Forest*, Ball Resource Service Ltd., Delta, B.C., Canada 1992
- John Clive Ball, *The Ball Report*, Ball Resource Services Ltd., Delta, BC, Canada, 1993
- Bayerischer Staatsminister des Inneren (ed.), *Verfassungsschutzbericht 1997*, Münich 1998
- Wolfgang Benz, *Dimension des Völkermords*, Oldenbourg, Münich 1991
- Michael Berenbaum, *The World Must Know*, Little, Brown & Co., Boston 1993
- Jadwiga Bezwinska, *KL Auschwitz in den Augen der SS*, Verlag des Staatlichen Auschwitz-Museums, Auschwitz 1973
- Heinz Bobrach a spol., *Inventar archivalischer Quellen des NS-Staates*, K. G. Saur, Munich 1995, Volume 3/1, 1991
- Hans-Kurt Boehlke, *Friedhofsbauten*, Callwey Verlag, Münich 1974
- Jean-Marie Boisdefeu, *La controvers sur l'extermination des Juifs par les Allemands*, vydání 1., Vrij Historisch Onderzoek, Berchem 1994
- William Braker, Allen L. Mossman, *Matheson Gas Data Book*, Matheson Gas Products, East Rutherford 1971
- Martin Broszat (ed.), *Kommandant in Auschwitz*, Deutsche Verlags-Anstalt, Stuttgart 1958
- Hans Buchheim, Martin Broszat, Hans-Adolf Jacobsen, Helmut Krausnick, *Anatomie des SS-Staates*, Walter, Freiburg 1964
- Josef G. Burg, *Schuld und Schicksal*, Damm-Verlag, Münich 1962
- Josef G. Burg, *Sündenböcke*, Verlag G. Fischer, Münich 1967
- Josef G. Burg, *NS-Verbrechen-Prozesse des schlechten Gewissens*, ibid. 1968
- Josef G. Burg, *Verschwörung des Verschweigens*, Ederer, Münich 1979
- Josef G. Burg, *Majdanek in alle Ewigkeit?*, ibid. 1979
- Josef G. Burg, *Zionazi-Zensur in der BRD*, ibid. 1980
- Jozef Buszko (ed.), *Auschwitz, Nazi Extermination Camp*, Interpress Publishers, Warschau 1985
- Rupert Butler, *Legions of Death*, Arrows Books Ltd., London 1986
- Arthur R. Butz, *The Hoax of the Twentieth Century*, Institute for Historical Review, Newport Beach, California, 1985
- Alberto Cantagalli, *Nozioni teorico-pratiche per i conduttori di caldaie e generatori di vapore*, G. Lavagnolo Editore, Turin 1940

- Danuta Czech, *Kalendarium der Ereignisse im Konzentrationslager Auschwitz-Birkenau 1939-1945*, Rowohlt Verlag GmbH, Reinbek bei Hamburg, 1989
- Wolfgang Czernin, *Zementchemie für Bauingenieure*, Bauverlag, Wiesbaden 1977
- Max Daunderer, *Klinische Toxikologie*, 30. dopl. vydání 10/87, ecomed, Landsberg 1987
- Degussa AG (ed.), *Im Zeichen von Sonne und Mond*, Degussa AG, Frankfurt/Main 1993
- *Der praktische Desinfektor*, Heft 2, Verlag Erich Deleiter, Berlin 1941
- Der Prozeß gegen die Hauptkriegsverbrecher vor dem Internationalen Militärgerichtshof, Nuremberg 1949
- Deutsche Chemische Gesellschaft (ed.), *Gmelins Handbuch der Anorganischen Chemie*, 59 (Fe), B4, Verlag Chemie, Weinheim 1932
- Dokumentationszentrum des österreichischen Widerstandes, Bundesministerium für Unterricht und Kultur (eds.), *Amoklauf gegen die Wirklichkeit*, Vienna 1991, str. 47-52
- W.H. Duda, *Cement-Data-Book*, Bauverlag, Wiesbaden 1976
- C.T. Duffy, *88 Men and 2 Women*, Doubleday, New York 1962
- DuPont, *Hydrogen Cyanide*, Wilmington, Delaware 7/83
- Ecole des hautes études en sciences socials (ed.), *L'Allemagne nazie et le génocide juif*, Gallimard/Le Seuil, Paris 1985
- *Encyclopedia Britannica*, 1998 edition on CD-ROM
- E. Emmerling, v: M. Petzet (ed.), *Holzschädlingsbekämpfung durch Begasung*, Arbeitshefte des Bayerischen Landesamtes für Denkmalpflege, vol. 75, Lipp-Verlag, Münich 1995
- Robert Faurisson, *Mémoire en défense*, La Vieille Taupe, Paris 1980
- Robert Faurisson, *Écrits révisionnistes*, 4 vols., vydané autorem, Vichy 1999
- Robert Faurisson, *„Es gab keine Gaskammern“*, Deutscher Arbeitskreis Witten, Witten 1978
- H. Ferch, H. Schäfer, *Schriftenreihe Pigmente Nr. 77*, Degussa AG, Frankfurt 1990
- Norman G. Finkelstein, Ruth Bettina Birn, *A Nation on Trial: The Goldhagen Thesis and Historical Truth*, Metropolitan Books, New York 1998
- Ferdinand Flury, Franz Zernik, *Schädliche Gase, Dämpfe, Nebel, Rauch- und Staubarten*, Berlin 1931
- Wilhelm Foerst (ed.), *Ullmanns Encyklopädie der technischen Chemie*, vyd. 5, Urban und Schwarzenberg, Münich 31954; Vol. 13, ibid. 31962; vydání 18, Verlag Chemie, Weinheim 1979
- Wolfgang Forth, Dietrich Henschler, Werner Rummel, *Allgemeine und spezielle Pharmakologie und Toxikologie*, Wissenschaftsverlag, Mannheim 1987
- Henry Friedländer, *The Holocaust*, Vol. 12: *„The 'finale solution' in the extermination camps and the aftermath“*, Garland, New York 1982
- Ernst Gauss, *Vorlesungen über Zeitgeschichte*, Grabert, Tübingen 1993
- Ernst Gauss (ed.), *Dissecting the Holocaust*, Theses & Dissertations Press, Capshaw, AL, 2000
- Ernst Gauss (ed.), *Grundlagen zur Zeitgeschichte*, ibid. 1994
- Ernst Gauss (ed.), *Dissecting the Holocaust*, 2. vydání, Theses & Dissertations Press, Capshaw, AL, 2003
- Martin Gilbert, *Auschwitz and the Allies*, Henry Holt & Co., New York 1981
- Wigbert Grabert, *Geschichtsbetrachtung als Wagnis*, Grabert, Tübingen 1984
- Helge Grabitz, *NS-Prozesse - Psychogramme der Beteiligten*, 2. vyd., C.F. Müller, Heidelberg 1986
- Jürgen Graf, *Der Holocaust auf dem Prüfstand*, Guideon Burg, Basel 1992
- Jürgen Graf, *Der Holocaust-Schwindel*, ibid. 1993
- Jürgen Graf, *Auschwitz. Tätergeständnisse und Augenzeugen des Holocaust*, Verlag Neue Visionen, Würenlos 1994
- Jürgen Graf, *Todesursache Zeitgeschichtsforschung*, ibid. 1995
- Jürgen Graf, Carlo Mattogno, *KL Majdanek*, Castle Hill Publishers, Hastings 1998

- Jürgen Graf, Mattogno, *Das KL Stutthof*, Castle Hill Publishers, Hastings 1999
- Jürgen Graf, *Riese auf tönernen Füßen*, ibid. 1999
- Jürgen Graf, *The Giant With Feet of Clay*, Theses & Dissertations Press, Capshaw, AL, 2001
- Karl Greimer, *Handbuch des praktischen Desinfektors*, Th. Steinkopf, Dresden 1937
- Pierre Guillaume, *De la misère intellectuelle en milieu universitaire*, B.P. 9805, 75224 Paris cedex 05, 1995
- Yisrael Gutman, Michael Berenbaum (ed.), *Anatomy of the Auschwitz Death Camp*, Indiana University Press, Bloomington 1994
- Friedrich E. Haag, Lagerhygiene, *Taschenbuch des Truppenarztes*, vol. VI, F. Lehmanns Verlag, Münich 1943
- David E. Hackett, (ed.), *The Buchenwald Report*, Beck, Münich 1997
- O. Hähnle, *Baustoff-Lexikon*, Deutsche Verlagsanstalt, Stuttgart 1961
- Joseph S. Haldane, J.G. Priestley, *Respiration*, Yale University Press, New Haven 1935
- Hamburger Institut für Sozialforschung (ed.), *Die Auschwitz-Hefte*, vol. 1, Beltz Verlag, Weinheim 1987
- *Handbuch der Inneren Medizin*, 2. vyd., 1925.
- Wilhelm Heepke, *Die Leichenverbrennungs-Anstalten*, C. Marhold, Halle 1905
- Yandell Henderson, Howard W. Haggard, *Noxious Gases*, Reinhold Publishing, New York 1943
- Joachim Hoffmann, *Stalins Vernichtungskrieg*, Verlag für Wehrwissenschaften, Münich 1995
- Joachim Hoffmann, *Stalin's War of Extermination 1941-1945*, Theses & Dissertations Press, Capshaw, AL, 2001
- K.A. Hofmann, *Anorganische Chemie*, Vieweg, Braunschweig 1973
- A.F. Holleman, N. Wiberg, *Lehrbuch der Anorganischen Chemie*, de Gruyter, Berlin 1985
- Gerd Honsik, *Freispruch für Hitler*, Burgenländischer Kulturverband, Vienna 1988
- Gerd Honsik, *Schelm und Scheusal*, Bright Rainbow, Madrid n.d. [1994]
- Franziska Hundseder, *Rechte machen Kasse*, Knaur, Münich, květen 1995
- Valérie Igounet, *Histoire du négationnisme en France*, Editions du Seuil, Paris 2000
- David Irving, *Nuremberg. The Last Battle*, Focal Point, London 1996
- Eberhard Jäckel, Jürgen Rohwer, *Der Mord an den Juden im Zweiten Weltkrieg*, Deutsche Verlags-Anstalt, Stuttgart 1985
- Franz Kadell, *Die Katyn Lüge*, Herbig, Münich 1991
- Jürgen Kalthoff, Martin Werber, *Die Händler des Zyklon B*, VSA-Verlag, Hamburg 1998
- Rüdiger Kammerer, Armin Solms (ed.), *Das Rudolf-Gutachten*, Cromwell, London 1993
- Michael D. Kelleher, C. L. Kelleher, *Murder Most Rare: The Female Serial Killer*, Praeger, Westport, Conn., 1998
- Erich Kern, *Meineid gegen Deutschland*, Schütz, Pr. Oldendorf, 1971
- R.E. Kirk, D.F. Othmer, *Encyclopedia of Chemical Technology*, Vol. 13, 3. vyd., Wiley & Sons, New York 1979
- Serge Klarsfeld (ed.), *The Auschwitz Album. Lilly Jacob's Album*, New York 1980
- Ernst Klee, Willy Dreßen, *Schöne Zeiten*, S. Fischer, Frankfurt 1988
- Ernst Klee, Willy Dreßen, *The Good Old Days*, Free Press, New York 1991
- Heinrich Kliewe, *Leitfaden der Entseuchung und Entwesung*, F. Enke Verlag, Stuttgart 1951
- Alexander von Knieriem, *Nürnberg. Rechtliche und menschliche Probleme*, Klett, Stuttgart 1953
- Eugen Kogon, Hermann Langbein, Adalbert Rückerl a spol. (eds.), *Nationalsozialistische Massentötungen durch Giftgas*, S. Fischer Verlag, Frankfurt 1983
- Eugen Kogon, Hermann Langbein, Adalbert Rückerl a spol. (eds.), *Nazi Mass Murder*, Yale University Press, New Haven 1993

- Herinrich Kruse, *Leitfaden für die Ausbildung in der Desinfektion und Schädlingsbekämpfung*, Muster-Schmidt, Göttingen 1948
- Barbara Kulaszka (ed.), *Did Six Million Really Die? Report on the Evidence in the Canadian „False News" Trial of Ernst Zündel-1988*, Samisdat Publishers Ltd., Toronto 1992
- Georg Kunike, *Das ABC der Vorrats- und Hausschädlinge und ihre Bekämpfung*, Theodor Weicher, Berlin 1941
- Landolt-Börnstein, *Eigenschaften der Materie in ihren Aggregatzuständen*, part 2, volume b, *Lösungsmittelgleichgewichte I*, Springer, Berlin 1962
- Landolt-Börnstein, *Zahlen und Funktionen aus Physik, Chemie, Astronomie, Technik*, volume IV *Technik*, part 4b Wärmetechnik, Springer, Berlin 1972
- Hermann Langbein, *Menschen in Auschwitz*, Europaverlag, Vienna 1987
- Hermann Langbein, *Der Auschwitz-Prozeß*, Europäische Verlagsanstalt, Frankfurt/Main 1965
- Hans Laternser, *Die andere Seite im Auschwitzprozeß 1963/65*, Seewald, Stuttgart 1966
- Robert Lenski, *The Holocaust on Trial*, Reporter Press, Decatur, Alabama 1990
- Robert Lenski, *Der Holocaust vor Gericht*, Samisdat Publishers Ltd., Toronto 1996
- André Lettich, *Trente-quatre mois dans les Camps de Concentration*, Imprimerie Union Coopérative, Tours, 1946
- Fredrick A. Leuchter, *The Third Leuchter Report*, Samisdat Publishers Ltd., Toronto 1989
- Fredrick A. Leuchter, *An Engineering Report on the alleged Execution Gas Chambers at Auschwitz, Birkenau and Majdanek, Poland*, Samisdat Publishers Ltd., Toronto 1988
- Fredrick A. Leuchter, *The Fourth Leuchter Report*, Samisdat Publishers Ltd., Toronto 1991
- Salmen Lewenthal, *Hefte von Auschwitz*, Sonderheft 1, *Handschriften von Mitgliedern des Sonderkommandos*, Verlag Staatliches Museum Auschwitz, 1972
- Peter A. Lewis (ed.), *Pigment Handbook*, Vol. 1, Wiley and Sons, New York 1974
- Carlo Mattogno, *La soluzione finale. Problemi e polemiche*, Edizioni di Ar, Padua 1991; *Auschwitz. La prima gasazione*, Edizioni di Ar, Padua 1992
- Carlo Mattogno, *Auschwitz: The End of a Legend*, Institute for Historical Review, Costa Mesa 1994
- Carlo Mattogno, *„Sonderbehandlung“ ad Auschwitz. Genesi e Significato, Edizioni di Ar*, Padua 2001
- S. Moeschlin, *Klinik und Therapie der Vergiftung*, Georg Thieme Verlag, Stuttgart 1986
- Andreas Molau (ed.), *Opposition für Deutschland*, Druffel-Verlag, Berg am Starnberger See 1995
- Joachim Mrugowsky (ed.), *Arbeitsanweisungen für Klinik und Laboratorium des Hygiene-Instituts der Waffen-SS*, 2. vyd., Urban & Schwarzenberg, Berlin and Vienna 1943.
- G.-O. Müller, *Lehrbuch der angewandten Chemie*, vol. I, Hirzel, Leipzig 1986
- Bernd Naumann, *Auschwitz*, Athenäum, Frankfurt/Main 1968
- Ernst Neufert, *Bauentwurfslehre*, Ullstein Fachverlag, Frankfurt 1962
- Ernst Nolte, v jeho knize *Streitpunkte*, Propyläen, Berlin 1993
- Miklos Nyiszli, *Auschwitz: A Doctor's Eyewitness Account*, Arcade Publishing, New York 1993
- Friedrich Oscar, *Über Galgen wächst kein Gras*, Erasmus-Verlag, Braunschweig 1950
- J. Oudar, *Physics and Chemistry of Surfaces*, Blackie & Son, Glasgow 1975
- Robert J. van Pelt, *The Case for Auschwitz. Evidence from the Irving Trial*, Indiana University Press, Bloomington/Indianapolis 2002
- Robert van Pelt, Deborah Dworak, *Auschwitz: 1270 to the Present*, Yale University Press, New Haven and London 1996
- J.H. Perry, *Chemical Engineer's Handbook*, Wilmington Delaware 1949
- Gerhard Peters, *Blausäure zur Schädlingsbekämpfung*, Ferdinand Enke Verlag, Stuttgart 1933

- Gerhard Peters, *Die hochwirksamen Gase und Dämpfe in der Schädlingsbekämpfung*, F. Enke Verlag, Stuttgart 1942
- Léon Poliakov, *Auschwitz*, René Julliard, 1964
- Léon Poliakov, *Harvest of Hate*, Greenwood Press, Westport, Conn., 1971
- Karl R. Popper, *Objektive Erkenntnis*, Hoffmann & Campe, Hamburg 1984
- Jean-Claude Pressac, *Auschwitz: Technique and Operation of the Gaschambers*, Beate-Klarsfeld-Foundation, New York 1989
- Jean-Claude Pressac, *Les crématoires d'Auschwitz. La machinerie du meurtre de masse*, CNSR, Paris 1993
- Jean-Claude Pressac, *Die Krematorien von Auschwitz. Die Technik des Massenmordes*, Piper, Münich 1994
- *Proceedings of the Conference on Cyanide and the Environment*, Colorado State University, 1984
- Franz Puntigam, Hermann Breymesser, Erich Bernfus, *Blausäuregaskammern zur Fleckfieberabwehr*, Sonderveröffentlichung des Reichsarbeitsblattes, Berlin 1943
- Paul Rassiner, *Die Lüge des Odysseus*, K.-H. Priester, Wiesbaden 1959
- Paul Rassiner, *Was nun, Odysseus?*, ibid. 1960
- Paul Rassiner, *Das Drama der Juden Europas*, H. Pfeiffer, Hannover 1965
- Paul Rassiner, *Was ist Wahrheit?*, Druffel, Leoni 1982
- Paul Rassiner, *Debunking the Genocide Myth*, The Noontide Press, Los Angeles, 1978
- Otto Ernst Remer (ed.), *Die Zeit lügt!*, Verlag Remer Heipke, Bad Kissingen 1992
- S. Röbert (ed.), *Systematische Baustofflehre*, volume 1, VEB Verlag für Bauwesen, Berlin 1983
- Henry Rollet, *Les chambres à gaz secret d'Etat*, Les Editions de Minuit, Paris 1984
- Henri Roques, Günter Annthon, *Der Fall Günter Deckert*, DAGD/Germania Verlag, Weinheim 1995
- Ludwig Rosenthal, *„Endlösung der Judenfrage", Massenmord oder „Gaskammerlüge"?*, Verlag Darmstädter Blätter, Darmstadt 1979
- Adalbert Rückerl, *NS-Verbrechen vor Gericht*, C. F. Müller, Heidelberg 1984, str. 249
- Adalbert Rückerl, *Nationalsozialistische Vernichtungslager im Spiegel deutscher Strafprozesse*, dtv, Münich 1978
- Adalbert Rückerl, *NS-Prozesse*, C. F. Müller, Karlsruhe 1972
- Adalbert Rückerl, *NS-Verbrechen vor Gericht*, C.F. Müller, Heidelberg, 1984
- Colin Rushton, *Spectator in Hell. A British Soldier's Extraordinary Story*, Pharaoh Press, Springhill (Berkshire) 1998
- Ingrid Sagel-Grande, H. H. Fuchs, Christiaan F. Rüter (eds.), *Justiz und NS-Verbrechen,* vol. 21, University Press, Amsterdam 1979
- Walter N. Sanning, *Die Auflösung des osteuropäischen Judentums*, Grabert, Tübingen 1983
- Walter N. Sanning, *The Dissolution of Eastern European Jewry*, Institute for Historical Review, Torrance, CA, 1983
- Otto von Schjerning, *Handbuch der Ärztlichen Erfahrungen im Weltkrieg 1914/1918*, volume VII Hygiene, J. A. Barth Verlag, Leipzig 1922
- Wilhelm Schlesiger, *Der Fall Rudolf*, Cromwell, London 1994
- Robert F. Schmidt, *Biomaschine Mensch*, Piper, Münich 1979
- Gerhard Schoenberner (ed.), *Wir haben es gesehen*, Fourier, Wiesbaden 1981
- Shelly Shapiro (Ed.), *Truth Prevails: Demolishing Holocaust Denial: The End of the Leuchter Report*, Beate Klarsfeld Foundation, New York 1990
- Yoram Sheftel, *The Demjanjuk Affair. The Rise and Fall of the Show Trial*, Victor Gollancz, London 1994
- Wilhelm Stäglich, *Der Auschwitz-Mythos*, Grabert Verlag, Tübingen 1979
- Wilhelm Stäglich, *The Auschwitz Myth*, Institute for Historical Review, Torrance, CA, 1986

- Telford Taylor, *The Anatomy of the Nuremberg Trials*, Little, Boston 1992
- Serge Thion (ed.), *Vérité historique ou vérité politique?*; La Vielle Taupe, Paris 1980
- Ralf Tiemann, *Der Malmedy-Prozeß*, Munin, Osnabrück 1990
- Stephen Trombley, *The Execution Protocol*, Crown Publishers, New York 1992
- Freda Utley, *Kostspielige Rache*, H.H. Nölke-Verlag, Hamburg 1952
- Freda Utley, *The High Cost of Vengeance*, Regnery, Chicago 1949
- Herbert Verbeke (ed.), *Auschwitz: Nackte Fakten*, Vrij Historisch Onderzoek, Berchem 1995
- Herbert Verbeke (ed.), *Kardinalfragen zur Zeitgeschichte*, Vrij Historisch Onderzoek, Berchem, 1996
- Verein Deutscher Zementwerke, *Zement Taschenbuch 1972/73*, Bauverlag, Wiesbaden 1972
- Udo Walendy, *Auschwitz im IG-Farben-Prozeß*, Verlag für Volkstum und Zeitgeschichtsforschung, Vlotho 1981
- N.V. Waubke, *Transportphänomene in Betonporen*, Dissertation, Braunschweig 1966
- R.C. Weast (ed.), *Handbook of Chemistry and Physics*, 66th Ed., CRC Press, Boca Raton, Florida 1986
- Jürgen Weber, Peter Steinbach (eds.), *Vergangenheitsbewältigung durch Strafverfahren?*, Olzog, Münich 1984
- H.-H. Wellhöner, *Allgemeine und systematische Pharmakologie und Toxikologie*, Springer Verlag, Berlin 1988
- Karlhans Wesche, *Baustoffe für tragende Bauteile*, volume 1, Bauverlag, Wiesbaden 1977; volume 2, Bauverlag, Wiesbaden 1981
- C. Wilson, *Wilson & Wilson's Comprehensive Inorganic Chemistry*, Vol. 1B, Elsevier, Amsterdam 1960
- Winnacker-Küchler, *Chemische Technologie*, volume 2, Carl Hanser Verlag, Münich 1982
- Wolfgang Wirth, Christian Gloxhuber, *Toxikologie*, Georg Thieme Verlag, Stuttgart 1985
- David S. Wyman (ed.), *America and the Holocaust*, volume 12, Garland, New York/London 1990
- G. Zimmermann (ed.), *Bauschäden Sammlung*, volume 4, Forum-Verlag, Stuttgart 1981

11.2. Články

- *Anal. Chem.* 56 (14) (1984), str. 2819-2822: T. Ozeki, K. Matsumoto, S. Hikime
- *Anal. Chim. Acta* 3 (1949), str. 558ff.
  - 5 (1951), str. 525-528
  - 11 (1954), str. 18-27: M. Kohn
- *Analusis*, 13 (4) (1985), str. 185-190: C. Lapp, C. Wehrer, P. Laugel
- *Ann. Chim.* 50 (1960), str. 782-789: V. Carassiti, V. Balzani
- *Annales d'Histoire Révisionniste* 1 (1987) str. 137-152: Robert Faurisson, *„Comment les Britanniques ont obtenu les aveux de Rudolf Hoess"*
  - 7 (1989), str. 212f.: Gérard Roubeix, dopis vydavateli
- *Anzeiger für Schädlingskunde*, 14(8) (1938) str. 98f.: Gerhard Peters, *„Eine moderne Eisenbahn-Entwesungsanlage"*
- *Arbeitsschutz*, 5(III) (1942), str. 167f.: Gerhard Peters, *„Gefahrlose Anwendung der hochgiftigen Blausäure in Entlausungskammern"*
- *Bild*, 20. listopad 2001; ; 11. duben 2002, str. 2
- *blick nach rechts*, červen 2000: Thomas Pfeiffer
- *Cement and Concrete Research*, 11 (1981), str. 351-362: H.A. El-Sayed
- *Chicago Daily Tribune*, 23-26., 28., 29. únor 1948; 12. březen, 13. září 1949
- *Corriere della Sera*, 21. listopad 2001, str. 35
- *Dachauer Hefte*, 7(7) (listopad 1991), str. 230-241: Georges Wellers, *„Der Leuchter-Bericht über die Gaskammern von Auschwitz"*

- *Daily News*, Washington, 9. červen 1949
- *Das Gas- und Wasserfach*, v: Gas • Erdgas, 130 (1989), str. 474-484: D. Maier, K. Czurda, G. Gudehus
- *Der praktische Desinfektor*, září 1941, str. 93-96: Gerhard Peters and W. Rasch, *„Die Blausäure als Entlausungsmittel in Begasungskammern"*
- *Deutsche Farben-Z.* 5 (1951), str. 419ff.: E. Elsermann
  - 6 (1952), str. 231.: R. Beck
- *Deutschland in Geschichte und Gegenwart* 28(1-4) (1980), str. 12-15; 17-21; 17-21; 25-31: Walter N. Sanning, *„Die europäischen Juden. Eine technische Studie zur zahlenmäßigen Entwicklung im Zweiten Weltkrieg, Teil 1-4"*
  - 36(4) (1988), str. 4-10: Robert Faurisson, *„Zum Zündel-Prozeß in Toronto, Teil 2. Vorgeschichte-Ablauf-Folgen"*
  - 39(2) (1991), str. 13-17: Wolfgang Häberle, *„Zu Wegners Kritik am Leuchter-Gutachten"*
  - 39(2) (1991), str. 9-13: Wolfgang Schuster, *„Technische Unmöglichkeiten bei Pressac"*
  - 41(2) (1993), str. 16-24: Ernst Gauss, *„Chemische Wissenschaft zur Gaskammerfrage"*
  - 42(2) (1994), str. 25f.: Germar Rudolf, *„Über die frei erfundene Expertenmeinung der ‚dpa'"*
  - 43(1) (1995) str. 22-26: Germar Rudolf, *„Leuchter-Gegengutachten: Ein Wissenschaft-licher Betrug?"*
  - 44(2) (1996), str. 24f.: Wilhelm Stromberger, *„Was war die 'Sonderbehandlung' in Auschwitz?"*
  - 44(4) (1996), str. 9f.: IDN, *„‚Appell der 500' vor Landtag"*
- *Die Naturwissenschaften*, 16(2) (1928), str. 17-23: O. Hecht, *„Blausäuredurchgasungen zur Schädlingsbekämpfung"*
- *Die Welt*, 29. březen 1994; 5. duben 1995; 15. květen 1995: *„Unterstützen Unternehmer die rechtsextremen Szene?"*
- *Die Woche*, 7. říjen 1993, str. 8
- *Die Zeit*, č. 39, 18. září 1992, str. 104; č. 40, 25. září 1992, str. 90: Till Bastian; 15. duben 1993, str. 44; 31. prosinec 1993, str. 51
- *dpa* zpráva z 28. března 1994, vydaná v německých novinách 29., 30. a 31. března 1994.
- *East European Sci. Abs.* 5 (1969), str. 84f.: E.F. Zhel'vis, Y.M. Glazman
- *Farbe und Lack*, 64 (1958), str. 130-135: E. Herrmann
- *Färg och Lack*, 3 (1957), str. 85-108: E. Gratzfeld
- *Focus* no. 17/1994, str. 118, 120
- *Frankfurter Allgemeine Zeitung*, 15. srpen 1994, str. 21: Patrick Bahners, *„Objektive Selbst-zerstörung"*; 11. březen 1995, str. 8; 6. květen 1995; 10. červen 1996, str. 14; 11. duben 2002, str. 2
- *Frankfurter Rundschau*, 30. březen 1994; 11. duben 2002, str. 2
- *Gäubote/Südwestpresse-Verbund*, 6. květen 1996
- *Gesundheits-Ingenieur*, 19. červenec 1941, str. 399-404: Friedrich Konrich, *„Über die Sanie-rungsanstalten der deutschen Kriegsgefangenenlager"*
  - 66(15) (1943), str. 174ff.: Ludwig Gaßner, *„Verkehrshygiene und Schädlingsbekämp-fung"*
  - 67(2) (1944), str. 47-56: Franz Puntigam, *„Die Durchgangslager der Arbe-itseinsatzverwaltung als Einrichtungen der Gesundheitsvorsorge"*
  - 67(6) (1944), str. 139-180: Franz Puntigam, *„Raumlösungen von Entlausungsanlagen"*
  - 67(7) (1944), str. 179: Emil Wüstinger, *„Vermehrter Einsatz von Blausäure-Entlausungskammern"*
- *Gesundheitswesen und Desinfektion*, 65(8) (1973), str. 115-127; 65(9) (1973), str. 129-143: W. Hagen, *„Krieg, Hunger und Pestilenz in Warschau 1939-1943"*

- *Glap. Hem. Tehnol. Bosne Hercegovine*, 23-24 (1977, Vol. Dat. 1976), str. 7-13: F. Krleza, M. Avlijas, G. Dokovic
- *Hamburger Abendblatt*, 27. květen 2000: Günther Hoerbst *„Anti-Semitism Worldwide 1998/99"*
- *Hamburger Morgenpost*, 14. listopad 2000
- *Hazard. Ind. Waste* 21 (1989), str. 282-290: M.D. Gurol, J.H. Woodman
- *Historische Tatsache* č. 42, Verlag für Volkstum und Zeitgeschichtsforschung, Vlotho 1990: U. Walendy
- č. 60, Verlag für Volkstum und Zeitgeschichtsforschung, Vlotho 1993: Udo Walendy
- *Holz als Roh- und Werkstoff*, 32 (1974), str. 108-114: D. Grosser, E. Roßmann, *„Blausäuregas als bekämpfendes Holzschutzmittel für Kunstobjekte"*
- *Informationen der Gesellschaft für politische Aufklärung*, Innsbruck, June 1991, č. 29: Brigitte Bailer-Galanda
- *Inorg. Chem.* 1 (1962), str. 337-342: M.B. Robin
  - 1 (1962), str. 587-591: J. Jordan, G.J. Ewing
  - 9 (1970), str. 2019ff.: R.M. Izatt, G.D. Watt, C.H. Bartholomew, J.J. Christensen
  - 9 (1970), str. 2512-2516: R.E. Wilde, S.N. Ghosh, B.J. Marshall
  - 16 (1977), str. 2704-2710: H.J. Buser, D. Schwarzenbach, W. Peter, A. Ludi
- *J. Appl. Chem. USSR*, 74(1)(1974), str. 139-142: N.G. Chen
- *J. Chem. Soc.* 1963, str. 1120-1125: J.F. Duncan
- *J. Ind. Chem. Soc.* 28 (1951), str. 221-224: A.K. Bhattacharya
  - 28 (1951), str. 703-709: R.S. Saxena
- *J. Inorg. Chem. USSR*, 1 (1956), str. 72ff.: I.V. Tananaev, M.A. Glushkova, G.B. Seifer
- *J. Inorg. Nucl. Chem.* 28 (1966), str. 2589-2598: L. Moggi, F. Bolletta, V. Balzani, F. Scandola
  - 29 (1967), str. 1637-1642: M. Andrew Alich, D.T. Haworth, M.F. Johnson
- *J. Jap. Soc. Col. Mat.*, 34 (1961), str. 5-8; L. Müller-Focken, Farbe und Lack, 84 (1987), str. 489-492: H. Watanabe
- *J. Réch. Cent. Nat. Réch. Sci.* 4 (1952), str. 184ff.: S. Barbezat
- *Jour J*, December 12, 1988, str. I-X: Jean-Claude Pressac
- *Jpn. Kokai Tokkyo Koho*, 1990, str. 3: H. Tada, M. Kunio, H. Kawahara
- *Killoy Sentinel* (New South Wales, Australia), 1. květen 1997
- *Kreiszeitung - Böblinger Bote*, 23. listopad 1994; 29. březen 1995; 10. květen 1995; 24. červen 1995; 16. listopad 1995: *dpa*, *„Dilettantische Kammerjäger"*; 6. květen 1996; 27. červen 1996
- *Kurier*, 30. srpen 1992, str. 20: *„Wenn Felsen fallen"*
- *L'Express*, 19.-25. leden 1995: Eric Conan, *„Auschwitz: la mémoire du mal"*
- *Le Monde Juif*, č. 97, leden-březen 1980, str. 2: Dino A. Brugioni, Robert G. Poirier; č. 107, červenec-září 1982, str. 91-131: Jean-Claude Pressac
- *Le Monde*, 29. prosinec 1978, str. 8: Robert Faurisson, „„Le problème des chambres à gaz' ou 'la rumeur d'Auschwitz'"; 21. únor 1979: Robert Faurisson; 19. září 1989; 20. listopad 2001
- *Le Quotidien de la Réunion*, 25. červen 1998: *„Un expert évoque la illustra de gaz mortel dans la grotte"*
- *Liberty Bell*, 12/1994, str. 36f
- *Life*, Dec. 22, 1947, str. 31: *„How to get rid of termites"*
- *Los Angeles Times*, 7. leden 2000: Kim Murphy, *„Danger in Denying Holocaust?"*
- *Märkische Allgemeinen*, 14. květen 1993
- *Münchner Medizinische Wochenschrift*, 89(22) (1942), str. 483-488: R. Wohlrab, *„Flecktyphusbekämpfung im Generalgouvernement"*
- *Nation-The Orange County Register*, 9. leden 2000, News 11

- *New Yorker Staats-Zeitung*, 13-19. březen 1999, str. 3: Bettina Freitag, *„Henker warten nicht“*
- *Newsweek*, 8. listopad 1993, str. 75
- *Osteuropa*, 52(5) (2002), str. 631-641: Fritjof Meyer, *„Die Zahl der Opfer von Auschwitz“*
- *Our Sunday Visitor*, USA, 14. červen 1959, 15
- *Paint Ind. Mag.* 69(11) (1954), str. 33f.: H. Beakes
- *Polyhedron* 4(11) (1985), str. 1887-1890: G. Stochel, Z. Stasicka
- *Rheinpfalz* 18. říjen 1999: *„Gesuchter deutscher Neonazi offenbar in Großbritannien“*
- *Revue d'Histoire Révisionniste*, 3 (1990/91), str. 65-154: Robert Faurisson, *„Auschwitz: Technique and Operation of the Gas Chambers (1989) ou bricolage et ‚gazouillages' à Auschwitz et Birkenau selon J.-C. Pressac (1989)“*
- *Rheinischer Merkur*, 16. duben 1999
- *Rivarol*, 22. březen 1996, str. 8; 12. duben 1996, str. 4
- *Schriftenreihe Pigmente Nr. 50*, Degussa AG, Frankfurt 1985
- *Searchlight*, prosinec 1999, str. 13: Graeme Atkinson, *„Auschwitz liar hides out in Britain“*
- *Sleipnir* 1(2) (1995): Germar Rudolf, *„Kein Brief ins Gefängnis?“*
- 1(3) (1995) str. 29-33: Germar Rudolf a J. Markiewicz, W. Gubala, J. Labedz, *„Briefwechsel“*
- 4/95, insider back cover
- *Staatsbriefe*, 6(6) (1995), str. 6-8: Germar Rudolf*, „Naht ein deutscher Bürgerkrieg?“*
  - 6(7) (1995): Jochen Lober
  - 6(12) (1995), str. 10-15: Germar Rudolf, *„In der Bundesacht“*
  - 7(1) (1996), Verlag Castel del Monte, Münich, str. 4-8: Germar Rudolf, *„Webfehler im Rechtsstaat“*
  - 7(2-3) (1996), str. 23-30: Germar Rudolf, *„Die Rolle der Presse im Fall Germar Rudolf“*
- *Storia illustrata*, 261 (1979), str. 15-35: Robert Faurisson, *„Le camere a gas non sono mai esistite“*
- *Stuttgarter Nachrichten*, 14. červen 1995; 21. říjen 1999, str. 4: *„Holocaust-Leugner im englischen Versteck“*
- *Stuttgarter Zeitung*, 29. březen 1994; 23. listopad 1994; 27. červenec 1995; 13. červen 1995, str. 2; 24. červen 1995: Sonnhild Maier; 11. duben 2002, str. 2
- *Süddeutsche Zeitung*, 29. březen 1994; 6. květen 1995; 24. červen 1995
- *Südwestpresse-Verbund*, 29. březen 1994
- *Sunday Pictorial*, Great Britain, 23. leden 1949
- *Sunday Telegraph*, 24. září 1989; 17. říjen 1999: Jessica Berry, Chris Hastings, *„German neo-Nazi fugitive is found hiding in Britain“*; 31. říjen 1999: Berry, Hastings, *„Germany pursues Rudolf extradition“*; 16. leden 2000: Berry, Hastings, *„Neo-nazi accused of ‚racial hatred' goes on the run“*
- *Sydney Jewish News*, 5. listopad 1999
- *Tageszeitung*, 30. březen 1994; 11. duben 2002, str. 2
- *The Atlantic Monthly*, leden 1990
- *The Citizen*, South Africa, 24. červen 1995, str. 8
- *The Globe and Mail*, 18. září 1989
- *The Hastings and St. Leonards Observer*, 22. říjen 1999: James Clarke, *„Fleeing neo-nazi uses base in Hastings“*; 31. březen 2000: Clarke, *„Escaped Neo-nazi still hiding in Hastings“*
- *The Independent*. 18. říjen 1999: Jessica Berry and Chris Hastings, *„German neo-Nazi fugitive is found hiding in Britain“*
- *The Jerusalem Post International Edition*, 5. květen 1990
- *The Journal of Historical Review* 1(1) (1980) str. 23ff.: Robert Faurisson, *„The Mechanics of Gassing“*
  - 1(2) (1980), str. 103-114: Robert Faurisson, *„The ‚problem of the gas chambers'“*

  - 2(4) (1981), str. 311ff.: Robert Faurisson, *„The Gas Chambers of Auschwitz Appear to be Physically Inconceivable“*
  - 2(4) (1981), str. 319-373: Robert Faurisson, *„The Gas Chambers: Truth or Lie?“*
  - 3(4) (1982), str. 371-405: Arthur R. Butz, *„Context and perspective in the 'Holocaust' controversy“*
  - 7(1) (1986), str. 73-94: Friedrich P. Berg, *„The German Delousing Chambers“*
  - 7(4) (1986), str. 389 ff.: Robert Faurisson, *„How the British obtained the confessions of Rudolf Hoess“*
  - 8(4) (1988), str. 433-481: Friedrich Paul Berg, *„Typhus and the Jews“*
  - 11(1) (1991), str. 25ff.: Robert Faurisson, *„Pressac, Jean-Claude. Auschwitz: Technique and operation of the gas chambers. (part 1).“*
  - 11(2) (1991) str. 217-227: Mark Weber, *„‚Jewish soap‘“*
  - 11(2) (1991), str. 133ff.: Robert Faurisson, *„Pressac, Jean-Claude. Auschwitz: Technique and operation of the gas chambers. (part 2).“*
  - 11(2) (1991), str. 207-216: *„An official Polish report on the Auschwitz ‚gas chambers‘“*
  - 12(2) (1992), str. 248ff.: Paul Grubach, *„The Leuchter Report Vindicated: A Response to Jean-Claude Pressac‘s Critique“*
  - 12(4) (1992), str. 421-492 (různé články)
  - 13(2) (1993), str. 11-13: David Cole, *„A Jewish Revisionist‘s Visit to Auschwitz“*
  - 17(2) (1998), str. 34ff.: Mark Weber, *„Probing Look at ‚Capital Punishment Industry‘ Affirms Expertise of Auschwitz Investigator Leuchter“*
  - 18(3) (1999), str. 4: Mark Weber, *„High Frequency Delousing Facilities at Auschwitz“*
  - 19(6) (2000), str. 12ff.: Arthur R. Butz, *„Historical Past vs. Political Present“*
- *The New York Times*, 23., 25. a 29. únor; 6. březen; 30. červenec; 7. říjen 1948; 7. leden, 2. a 5. březen; 5. květen 1949; 13. říjen 1990; 16. červen 1994, str. A23; 6. říjen 1994, str. A20
- *The News & Observer*, Raleigh, North Carolina, 11. červen 1994, str. 14A; 19. červen 1994, str. A1: Bill Krueger, *„Lawson‘s Final Moments“*
- *The Plain Dealer*, 19. prosinec 1999, str. 30A
- *The Revisionist*, 1(1) (2003), str. 3-12: Michael Gärtner, Werner Rademacher, *„Ground Water in the Area of the POW camp Birkenau“*
  - 1(1) (2003), str. 13-16: Carlo Mattogno: *„‚Incineration Pits‘ and Ground Water Level in Birkenau“*
  - 1(1) (2003), str. 17-23: Robert Faurisson, *„How many deaths at Auschwitz?“*
  - 1(1) (2003), str. 23-30: Germar Rudolf, *„Cautious Mainstream Revisionism“*
  - 1(1) (2003), str. 30-37: Carlo Mattogno, *„Auschwitz. The new Revisions by Fritjof Meyer“*
- *The Sunday Telegraph*, 17. říjen 1999: Jessica Berry and Chris Hastings, *„German neo-Nazi fugitive is found hiding in Britain“*
- *Tranp. Inst. Met. Finish.*, 35 (1958), str. 353-384; 59 (1981), str. 35-39: J.M. Kape, E.C. Mills
- *Trans. Far. Soc.* 53 (1957), str. 1659-1661: B.N. Gosh, K.C. Ray
- *Ukrainskii Khim. Zh.* 35 (1969), str. 766ff.: E.F. Zhel‘vis, Y.M. Glazman
- *Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung* 1(1) (1997), str. 2-5: Wolfgang Lambrecht, *„Zyklon B - eine Ergänzung“*
  - 1(1) (1997), str. 34-37: VHO, *„Zur Wissenschaftsfreiheit in Deutschland“*
  - 1(1) (1997), str. 6ff.: Conrad Grieb, *„Der selbstassistierte Holocaust-Schwindel“*
  - 1(1) (1997), str. 24f.: Michael Gärtner, *„Vor 25 Jahren: Ein anderer Auschwitzprozess“*
  - 1(2) (1997), str. 102-104: Bertrand Clair, *„Revisionistische Gutachten“*
  - 1(2) (1997), str. 104-108: Germar Rudolf, *„Zur Kritik am Rudolf Gutachten“*
  - 1(3) (1997), str. 139-190: Germar Rudolf, *„Auschwitz-Kronzeuge Dr. Hans Münch im Gespräch“*
  - 1(4) (1997), str. 226-243: Samuel Crowell, *„Technik und Arbeitsweise deutscher Gasschutzbunker im Zweiten Weltkrieg“*

- 1(4) (1997), str. 224f.: La Vielle Taupe/Pierre Guillaume, *„Rudolf Gutachten: ‚psychopathologisch und gefährlich'. Über die Psychopathologie einer Erklärung"*
  - 2(1) (1998), str. 2-12: Michael Gärtner, Werner Rademacher, *„Grundwasser im Gelände des KGL Birkenau (Auschwitz)"*
  - 2(1) (1998), str. 13-22: Carlo Mattogno, *„Die ‚Gasprüfer' von Auschwitz"*
  - 2(2) (1998), str. 87-105: Hans Jürgen Nowak, *„Kurzwellen-Entlausungsanlagen in Auschwitz"*
  - 2(3) (1998), str. 226ff.: Mark Weber, *„Ein prüfender Blick in Amerikas ‚Todesstrafen-Industrie' bestätigt das Leuchter-Gutachten"*
  - 2(4) (1998), str. 311ff.: Richard Widmann, *„Holocaust-Literatur versus Holocaust-Wissenschaft"*
  - 2(4) (1998), str. 261-272: Hans Lamker, *„Die Kurzwellen-Entlausungsanlagen in Auschwitz, Teil 2"*
  - 2(4) (1998), str. 248-261: Hans Jürgen Nowak, W. Rademacher, *„‚Gasdichte' Türen in Auschwitz"*
  - 3(1) (1999), str. 77-82: Germar Rudolf, *„Das Rudolf Gutachten in der Kritik, Teil 2"*
  - 3(2) (1999), str. 208: Rudi Zornig, *„Rechtsanwalt wegen Stellung von Beweisantrag verurteilt"*
  - 3(3) (1999), str. 256-267: Werner Rademacher, *„Die Wandlungen der Totenzahl von Auschwitz"*
  - 3(3) (1999), str. 268-272: Robert Faurisson: *„Wieviele Tote gab es in Auschwitz?"*
  - 4(1) (2000), str. 104f.: Werner Rademacher, *„In memoriam Dipl. Ing. Dr. techn. Walter Schreiber"*
  - 4(1) (2000), str. 33-50: Germar Rudolf, *„Gutachter und Urteilsschelte"*
  - 4(1) (2000), str. 25-33: Carlo Mattogno, *„Architektonische Stümpereien zweier Plagiatoren"*
  - 4(2) (2000), str. 152-158: Carlo Mattogno, *„Leichenkeller von Birkenau: Luftschutzräume oder Entwesungskammern?"*
  - 4(3&4) (2000), str. 284-330: Samuel Crowell, *„Bombenschutzeinrichtungen in Birkenau: Eine Neubewertung"*
  - 4(3&4) (2000), str. 410-415: Vincent Reynouard, *„Deutsch-Französische Völker-Freundschaft"*
  - 4(3&4) (2000), str. 457: *„Verteidiger Rieger siegt in Verfahren wegen ‚unzulässiger Verteidigung'"*
  - 5(4) (2001), str. 446-449: Reinhold Schwertfeger, *„Gab es Gaskammern im Altreich?"*
  - 6(2) (2002), str. 139-145: Carlo Mattogno, *„Die ‚Entdeckung' des ‚Bunkers 1' von Birkenau:alte und neue Betrügereien"*
  - 6(2) (2002), str. 146-158; Manfred Gerner, Michael Gärtner, Hans Jürgen Nowak, *„Die Kosten von Auschwitz"*
  - 6(2) (2002), str. 176-190: Günther Herzogenrath-Amelung: *„Gutachten im Asylverfahren von Germar Rudolf"*
  - 6(3) (2002), str. 284-304: Carlo Mattogno, *„Keine Löcher, keine Gaskammer(n)"*
  - 6(3) 2002), str. 349-354: Robert H. Countess, *„Van Pelts Plädoyer gegen den gesunden Menschenverstand"*
  - 6(3) 2002), str. 354-359: Paul Grubach, *„Greuelpropaganda des Ersten Weltkriegs und der Holocaust"*
  - 6(4) (2002), str. 421-424: Carlo Mattogno, *„‚Verbrennungsgruben' und Grundwasserstand in Birkenau"*
- *Wiesbadener Kurier*, 8./9. a 13. květen 1993
- *Z Zagadnien Nauk Sadowych*, Z XXX (1994), str. 17-27: Jan Markiewicz, Wojciech Gubala, Jerzy Labedz
- *Z. anorg. allg. Chem.* 333 (1964), str. 235-247: E. Fluck, W. Kerler, W. Neuwirth

- *Z. Hygiene und Infektionskrankheiten*, 107 (1927), str. 798-813; ibid., 109 (1929), str. 201-212: L. Schwarz, Walter Deckert
- 108 (1928), str. 108-123: W.A. Uglow
- *Zeitschrift für angewandte Entomologie*, 21(4) (1935), str. 547-559: Gerhard Peters, W. Ganter, *„Zur Frage der Abtötung des Kornkäfers mit Blausäure"*
- *Zeitschrift für hygienische Zoologie und Schädlingsbekämpfung*, 10/11 (1940), str. 191-196: Gerhard Peters, Emil Wüstinger, *„Entlausung mit Zyklon-Blausäure in Kreislauf-Begasungskammern. Sach-Entlausung in Blausäure-Kammern"*
  - (1941), str. 36-45: K. Naumann: *„Die Blausäurevergiftung bei der Schädlingsbekämpfung"*
  - 33 (1941), str. 126.
  - (1942), str. 35f.: Richard Irmscher, *„Nochmals: ‚Die Einsatzfähigkeit der Blausäure bei tiefen Temperaturen'"*
  - (1943), str. 190-194: R. Queisner, *„Erfahrungen mit Filtereinsätzen und Gasmasken für hochgiftige Gase zur Schädlingsbekämpfung"*

11.3. Archivní dokumenty

- Spojenecké letecké fotografie, National Archives Air Photo Library, Washington, D.C., RG 373 Can F 5367, exp. 3185; RG 373 Can B 8413, exp. 6V2
- APMO, BW 30/34, str. 40, 47, 78, 105; D-Z/Bau, nr. inw. 1967, str. 231f., 246f.; Standort-Befehl, D-AuI-1, str. 46
- Tsentr Chranenija Istoriko-dokumental'nich Kollektsii (TCIDK, nedávno přejmenovaný na Rossiskii Gosudarstvennii Vojennii Archiv, RGVA): 502-1: 26-117; 332-46/46a; 332-9/10; 333-145; 336-94; 332-37; 332-86/90; 332-117/119; 332-219; 233-33/38; 322-219; 322-31; 332-175; 332-28; 332-212; 149-135; 401; 336; 312-8; 316-431; 323-137; 335-3; 316-430; 26-21; 327-25/25a; 24-77; 24-33; 1-332-46a; 1-26-66; 238-10; 214; 22-19; 24

11.4. Internetové dokumenty

- APBnews.com, 29.- duben 2000 (www.apbnews.com/safetycenter/business/2000/04/29/safetycrime0429_01.html; www.apbnews.com/safetycenter/business/2000/04/29/safetycrime0429_doc.html
- Codoh, *„Revisionist Historian Suffers Savage Beating"* (www.codoh.com/thoughtcrimes/8909FAUR.HTML)
- Samuel Crowell, *„Technique and Operation of German Anti-Gas Shelters in WWII: A Refutation of J.C. Pressac's Criminal Traces"* (www.codoh.com/incon/inconpressac.html)
- Samuel Crowell, *„Defending Against the Allied Bombing Campaign: Air Raid Shelters and Gas Protection in Germany, 1939-1945"* (www.codoh.com/incon/inconabr.html)
- Samuel Crowell, *„The Gas Chamber of Sherlock Holmes: An Attempt at a Literary Analysis of the Holocaust Gassing Claim"* (www.codoh.com/incon/inconshr123.html)
- Samuel Crowell, *„New Documents on Air Raid Shelters at Auschwitz Camp"* (www.fpp.co.uk/Auschwitz/documents/LSKeller/MoscowDocs.html)
- Samuel Crowell, *„Comments on Mattogno's critique of the bomb shelter thesis"* (www.codoh.com/incon/inconscrmtgno.html)
- Samuel Crowell, *„Bomb Shelters in Birkenau: A Reappraisal"*, (www.codoh.com/incon/inconbsinbirk.html)
- Davis Colors (www.coloredconcrete.com/davis/Tech/03470.html)
- D.D. Desjardin: *„Kenneth Stern's Critique of The Leuchter Report: A Critical Analysis"* (www.codoh.com/newrevoices/nddd/ndddstern.html)

- D.D. Desjardin, *„My Visit to Auschwitz-Birkenau, May 30-31, 1996"*, Interview s F. Piperem (www.codoh.com/newrevoices/nddd/ndddausch.html)
- Department of Justice National News Release, 10. květen 1999 (www.osha.gov/media/oshnews/may99/national-19990510.html)
- Robert Faurisson, *„Sur Auschwitz, lentement, la vérité reprend ses droits"* (www.abbc.com/aaargh/fran/archFaur/RF950204.html)
- Michael Gärtner, Werner Rademacher, *„Ground Water in the Area of the POW camp Birkenau"* (www.vho.org/GB/c/WW/GroundWater.html)
- Richard J. Green, *„The Chemistry of Auschwitz"*, 10. květen 1998 (www.holocaust-history.org/auschwitz/chemistry)
- Richard J. Green, *„Leuchter, Rudolf and the Iron Blues"*, 25. březen 1998 (www.holocaust-history.org/auschwitz/chemistry/blue)
- Richard J. Green, Jamie McCarthy, *„Chemistry is Not the Science"*, 2. květen 1999 (www.holocaust-history.org/auschwitz/chemistry/not-the-science)
- Conrad Grieb, *„The Self-assisted Holocaust Hoax"* (www.codoh.com/gcgv/gcgvself.html)
- Manfred Köhler, *„Pressac and the German Public"* (www.vho.org/GB/Books/anf/Koehler.html)
- Carlo Mattogno, *„Auschwitz 1270 to the Present"* (www.codoh.com/granata/irving-eng.html)
- Carlo Mattogno, *„Morgue Cellars of Birkenau: Gas Shelters or Disinfesting Chambers?"* (www.codoh.com/granata/leichen.html)
- Merck, *„The Merck Manual of Diagnosis and Therapy. Section 13. Infectious Diseases. Chapter 159. Rickettsial Diseases"* (www.merck.com/pubs/mmanual/section13/chapter159/159a.htm)
- Nizkor (www2.ca.nizkor.org/features/qar/qar29.html)
- Charles Provan, *„No Holes? No Holocaust? A Study of the Holes in the Roof of Leichenkeller 1 of Krematorium II at Birkenau"* (www.revisingrevisionism.com)
- Report, Minnesota State University, *„Suicide fumes sicken nine Iowa students"*, 10. říjen 1998 (www.mankato.msus.edu/depts/reporter/reparchive/10_15_98/campuscope.html)
- Germar Rudolf, *„A Fraudulent Attempt to Refute Mr. Death"* (www.vho.org/GB/c/GR/Fraudulent.html)
- Germar Rudolf, *„About true and false Perceptions"* (www.vho.org/GB/Books/cq/percept.html)
- Germar Rudolf, *„Cardinal Questions about Contemporary History"* (www.vho.org/GB/Books/cq)
- Germar Rudolf, *„Character Assassins"* (www.vho.org/GB/c/GR/CharacterAssassins.html)
- Germar Rudolf, *„Counter-Leuchter Expert Report: Scientific Trickery?"* (www.vho.org/GB/Books/cq/leuchter.html)
- Germar Rudolf, *„Critique of Claims Made by Robert Jan Van Pelt"* (www.vho.org/GB/c/GR/RudolfOnVanPelt.html)
- Germar Rudolf, *„Critique of the ‚Findings on Justification' by Judge Gray"* (www.vho.org/GB/c/GR/CritiqueGray.html)
- Germar Rudolf, *„Critique of Truth and the Auschwitz-Lie"* (www.vho.org/GB/Books/cq/critique.html)
- Germar Rudolf, *„Some considerations about the ‚Gas Chambers' of Auschwitz and Birkenau"* (www.vho.org/GB/c/GR/Green.html)
- Germar Rudolf, *„The Rudolf Case"* (www.vho.org/GB/Books/trc)
- Herbert Verbeke (ed.), *„Auschwitz: Plain Facts"* (www.vho.org/GB/Books/anf)

11.5. Soudní akta, vládní dokumenty

- Baden-Württemberg, správní soud, ref. IX 1496/79, rozhodnutí z 18. března 1981

- Berlin, úřad státního zástupce I před obvodním soudem, ref. 81 Js 1385/95
- Böblingen, zemský soud, ref. 9 Gs 521/94; ref. 9(8) Gs 228/97
- Bonn, Bundesprüfstelle, dopis pro Vrij Historisch Onderzoek, 12. květen 1998, ref. Pr. 273/98 UK/Schm (www.vho.org/censor/BPjS_vho.html); ref. No. 5490 (V); Ref. 5715(V
- Cracow, soud s Hößem, svazek 11a.
- Federální ústavní soud, Německo, ref. 1 BvR 408f./83
- Federální nejvyšší soud, Německo, ref. 1 StR 18/96; ref. 5 StR 485/01
- Frankfurt (Main), prokurátor před obvodním soudem, *„Strafsache beim Schwurgericht Frankfurt (Main) gegen Baer und Andere wegen Mordes"*, ref. 4 Js 444/59
- Frankfurt, soudcovský sbor, ref. 50/4 Ks 2/63 (osvětimský soud)
- Frankfurt, dopis pro Bundesprüfstelle, 27. duben 1998, ref. 51.16 schu
- Hagen, soudcovský sbor, verdikt z 24. července 1970, ref. 11 Ks 1/70, str. 97
- London, Queen's Bench Division, Royal Courts of Justice, Strand, David John Cawdell Irving vs. (1) Penguin Books Limited, (2) Deborah E. Lipstadt, ref. 1996 I. č. 113: Robert Jan van Pelt, Pelt Report, předložený jako důkaz; rozsudek soudce Graye
- Mannheim, obvodní soud, ref. (13) 5 Ns 67/96
- Münich, zemský soud, ref. 451 Cs 112 Js 3326/90; ref. 432 Cs 113 Js 3619/90; ref. 812 Gs 16/98
- Münich, prokuratura I, ref. 112 Js 11282/98
- Norimberské dokumenty: NI-9098 (DEGESCH, *Acht Vorträge aus dem Arbeitsgebiet der DEGESCH*, 1942); 511-USSR; NI-9912(1) (*Richtlinien für die Anwendung von Blausäure (Zyklon) zur Ungeziefervertilgung (Entwesung*), Gesundheitsanstalt des Protektorats Böhmen und Mähren, Prag o.J.); NI-11 396; 3868-PS (IMT svazek 33, str. 275ff.)
- Stuttgart, zemský soud, ref. 13 K 1329/94
- Stuttgart, obvodní soud, ref. 17 KLs 83/94, verdikt a vyšetřovací spisy
- Stuttgart, pracovní soud, Rudolf v. Max-Planck Institut pro výzkum pevného skupenství, ref. 14 Ca 6663/93
- Stuttgart, prokuratura, obžaloba, 19. duben 1994, ref. 4 Js 34417/93
- Tübingen, zemský soud, ref. 4 Gs 173/95; ref. 4 Ls 15 Js 1535/95; ref. 4 Gs 312/2000
- U.S. Senát, parlamentní záznam ze Senátu č. 134, 26. září 1949, str. 10397ff
- Vienna, zemský soud, soud proti Gerdu Honsikovi, 4. duben, 30. duben a 4. květen 1992, ref. 20e Vr 14184 a Hv 5720/90; kopie znaleckého posudku Prof. Dr. G. Jagschitze, 3-5. den výslechu
- Vienna, obvodní soud, soud proti Walteru Dejaco a Fritzovi Ertlovi, ref. 20 Vr 6575/72 (Hv56/72)
- Weinheim, zemský soud, ref. 2 Ds 11 Js 5428/97
- Deutsches Reich, *„Anwendung von hochgiftigen Stoffen zur Schädlingsbekämpfung durch die Waffen-SS"*, Rund-Erlaß des Reichsministers für Ernährung und Landwirtschaft vom 3. April 1941
- Deutsche Reichsbahn Eisenbahnverkehrsordnung (EVO, železniční přepravní řád německé říše), příloha C k §54 EVO, Vorschriften über die nur bedingt zur Beförderung zugelassenen Gegenstände vom 1. Okt. 1938
- DIN: 3181 part 1 (náčrt); DIN 4108, část 3 až 5; 38 405, oddíl D 13 & 14; 55,943, 55,945
- *Entseuchungs- und Entwesungsvorschrift für die Wehrmacht*, H. Dv. 194, M. Dv. Nr. 277, L. Dv. 416, Reichsdruckerei, Berlin 1939.
- Hauptverband der gewerblichen Berufsgenossenschaften, *Atemschutz-Merkblatt*, Carl Heymanns Verlag, Cologne Oct. 1981
- Robert Kühn, Karl Birett, *Merkblätter Gefährlicher Arbeitsstoffe*, ecomed, Landsberg 1990: *Technische Regeln für Gefahrstoffe*, TRGS 512, Begasungen, BArbBl. Nr. 10/1989
- Franz Puntigam, Hermann Breymesser, Erich Bernfus, *Blausäuregaskammern zur Fleckfieberabwehr*, Sonderveröffentlichung des Reichsarbeitsblattes, Berlin 1943

- Willibald Schütz, *„Explosionsgefährlichkeit gasförmiger Entwesungsmittel"*, Reichsarbeitsblatt, Teil III (Arbeitsschutz č. 6), č. 17/18 (1943), str. 198-207
- War Department, *Hydrocyanic-Acid-Gas Mask*, US Government Printing Office, Washington 1932
- War Department, *Technical Manual č. 3-205*, US Government Printing Office, Washington 1941

11.6. Video, audio a nepublikované dokumenty

- Amnesty International, *Botched Executions*, Fact Sheet prosinec 1996, Amnesty International USA, 322 Eighth Avenue, New York, NY 10001-4808.
- Hellmuth Auerbach, Institut für Zeitgeschichte, dopis pro Bundesprüfstelle, Münich, 10. říjen 1989
- Hellmuth Auerbach, Institut für Zeitgeschichte, dopis pro Bundesprüfstelle, Münich, listopad 1989
- Hellmuth Auerbach, Institut für Zeitgeschichte, dopis, Münich, 20. březen 1992
- Auschwitz State Museum, dopis pro Joel P. Haywarda, ref. I-8523/26/2120/ 91, datovaný 7. května 1991
- Willy Dreßen, Zentrale Stelle der Landesjustizverwaltung Baden-Württemberg, Ludwigsburg, dopisy pro Karla Philippa, ref. 110 AR 916/89, 26. července 1989 a 11. října 1989
- Odpověď Dietera Ebelinga na řadu otázek pro stuttgartskou pobočku *dpa*, 13. duben 1994
- Dr. Ulrich Goll, ministr spravedlnosti Badenka-Württembergska, dopis pro parlament Badenska-Württembergska, ref. 4104-III/185, 23. září 1996
- IHR, *66 Questions and Answers on the Holocaust*, leták, Institute for Historical Review, Costa Mesa, nedatováno
- Jan Konieczny, *The Soviets, But Not the Western Allies, Should Have Bombed the Auschwitz Camp*, Polská historicská společnost, nepublikováno
- Wolfgang Lambrecht, Otto Karl, *Das Handelsprodukt Zyklon B*, nepublikovaný rukopis
- Fredrick A. Leuchter, Boston, fax pro H. Herrmanna, datovaný 20. dubna 1992
- Jan Markiewicz, Wojciech Gubala, Jerzy Labedz, B. Trzcinska, *Expert Opinion*, Prof. Dr. Jan Sehn Institute for Forensic Reserach, toxikologické oddělení, Cracow, 24. září 1990
- Errol Morris *„Mr. Death: The Rise and Fall of Fred A. Leuchter, Jr."* dokumentární VHS video
- Pfeiffer, Hansa Luftbild GmbH, letecká fotografická analýza spojenecké fotografie, datované 25. srpna 1944, dopis datovaný 17. července 1991
- Germar Rudolf, tiskové prohlášení, 8. duben 1994
- Dr. Scheel, Bonn, německé ministerstvo zahraničí, dopis pro pana Stuparka, 8. ledna 1979, ref. 214-E-Stuparek
- Prof. Dr. Jan Sehn Institute pro soudní znalecké posudky, oddělení soudní toxikologie, Cracow, dopis pro W. Wegnera, nadatováno (zima 91/92)
- AV Tuisconia Königsberg zu Bonn, psaný rozsudek správního soudu proti Germaru Rudolfovi, 20. srpen 1995
- University of Stuttgart, dopisy mezi ní a Germarem Rudolfem (vho.org/Authors/UniStgt.html and vho.org/Authors/RudolfUniStgt.html)
- Dr. Weber z bavorského ministerstva vnitra, dopis pro Hans-Jürgena Witzsche, 13. říjen 1998, ref. IF1-1335.31-1
- H. Winkler, Degussa AG, dopis autorovi, 18. červen 1991
- ARD *Panorama*, květen 1995
- ARD *Report*, 11. duben 1994
- ARD *Tagesthemen*, 6. červen 1996
- BBC, 28. březen 2000, reportáž o G. Rudolfovi
- BRT 1 (belgická televize), *Panorama*, 27. duben 1995

- David Cole, *„David Cole Interviews Dr. Franciszek Piper, Director, Auschwitz State Museum“* , VHS Video, distribuované CODOH, P.O. Box 439016, San Diego, CA 92143, USA
- ITV (jihovýchodní Anglie), 29. březen 2000, reportáž o G. Rudolfovi
- Süddeutscher Rundfunk, reportáže o G. Rudolfovi ve všech čtyřech rádiových programech 25. listopadu 1994
- Süddeutscher Rundfunk 3, 23. červen 1995, 13:30 hodin
- Südwest 3, TV stanice, *Landesschau*, 27. prosinec 1994, reportáž o Germaru Rudolfovi, k dispozici jako VHS s názvem *„Neo-Nazi“* distribuované Süddeutscher Rundfunk
- ZDF *heute*, 23. červen 1995

12. Seznamy

12.1. Seznam tabulek

12.2. Seznam obrázků

Nečíslované:

12.3. Seznam grafů

12.4. **Seznam zkratek**

APMO	Archiwum Panstwowego Muzeum w Oswiecimiu
DIN	Deutsches Institut für Normung
IMT	International Military Tribunal/Internationaler Militärgerichtshof
JHR	The Journal of Historical Review
TCIDK	Tsentr Chranenija Istoriko-dokumental'nich Kollektsii (později přejmenován na Rossiskii Gosudarstvennii Vojennii Archiv)
VffG	Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung

13. Index

Jména, místa, témata. Jména a místa v odkazech, bibliografii a seznamech nejsou zahrnuta. Čísla psaná kurzívou udávají odkaz na stranu k poznámce pod čarou.

- A -

- B -

- C -

- Č -

- D -

- E -

- F -

- G -

- H -

- N -

- O -

- P -

- R -

- U -

- V -

- W -

- Z -